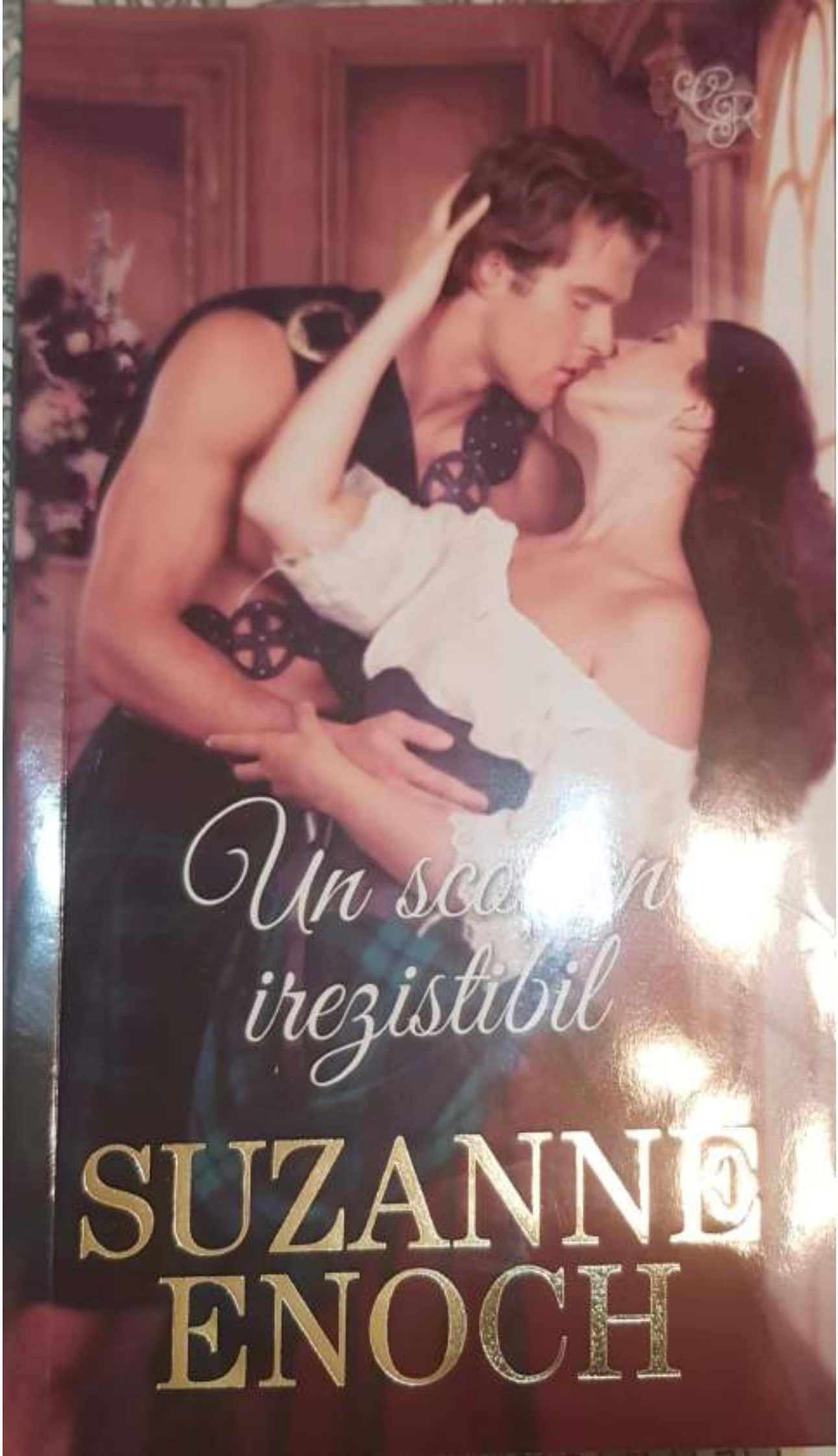
Un scandal irezistibil
SUZANNE ENOCH

CĂRȚI ROMANTICE

SERIA „SCOȚIENI NESTĂPÂNIȚI"

Prins în sălile de bal londoneze din cauza fratelui său mai mare îndrăgostit, Arran MacLawry nu vrea decât să se distreze înainte de a fi obligat să accepte căsătoria aranjată care ar asigura liniștea și pacea propriului clan. Iar frumoasa vulpiță de la balul mascat la care participă pare numai potrivită pentru scopul său – asta până află că este nimeni alta decât nepoata Marelui Campbell, șeful unui puternic clan rival. Deși este conștient că o relație între ei ar însemna un dezastru, Arran nu poate să își ia gândul de la frumoasa și spirituala tânără, atât de diferită de domnișoarele dornice să-i intre în grații.

Crescută cu poveștile teribile despre sălbaticii din familia MacLawry, Mary descoperă uluită că bărbatul impunător și fermecător cu care dansează la balul mascat este chiar unul dintre ei. Mary știe că nu are nici un cuvânt de spus în privința bărbatului care îi va fi ales drept soț, iar o legătură cu un MacLawry este de neimaginat. Și totuși, pasiunea care izbucnește între ea și Arran îi împinge să fugă spre Scoția, cu ambele clanuri pe urme, căci dragostea merită orice sacrificiu…

♦

„Suzanne Enoch creionează o poveste de dragoste emoționantă ce îmbină pasiunea, pericolele și intriga desăvârșită. Eroii, care provin din două clanuri scoțiene rivale, știu că nu pot fi împreună, totuși nu pot rezista atracției dintre ei. O lectură captivantă, cu dialoguri sclipitoare și personaje de neuitat."

GEO MARCOVICI, BLOGGER *JUST READING MY BOOKS*

Tradiție din 1
www.liter
ISBN 978-606-33-72
9 786063 372896

Lira

e Book disponibil

SUZANNE ENOCH

Un scoțian irezistibil

Traducere din limba engleză
Anca Mihăilescu

LITERA
București

Pentru buna mea prietenă și autoare Karen Hawkins, care a fost de acord să adauge zece ore la o călătorie a ei doar pentru ca eu să nu călătoresc singură și căreia i-a plăcut playlistul meu. Și gustările.

capitolul 1

Clanul MacLawry avea o vorbă care în decursul anilor a devenit: „Dacă vrei să vezi chipul diavolului, să te uiți la un Campbell".

Mai exista și altă zicală MacLawry despre Londra și englezoii fără caracter care locuiau acolo, își amintea Arran MacLawry, dar cum momentan se afla în mijlocul unei săli de bal în Mayfair, va ține asta pentru el. Un cârd de fete tinere, care toate purtau măști elegant arcuite de lebădă, se plimbau împreună. Rânji spre ele, deranjând formația și trimițând-o într-un cor de voci feminine spre masa cu gustări.

– Încetează, diavole!

Arran se uită spre fratele lui, așezat la câțiva pași distanță și adâncit conversație – sau așa credea el –, și care purta o mască elegantă de bufniță.

– N-am făcut decât să zâmbesc. Ai zis să fiu prietenos, Ranulf!

Ranulf, marchizul de Glengask, scutură din cap. Chiar și cu fața pe jumătate ascunsă de masca de panteră, nu exista nici un singur oaspete la serata Garreton în seara asta care să nu știe cine era.

– Am spus să fii politicos. Fără bătăi, fără insulte și fără să stârnești agitație printre fetele englezoaice.

– Atunci poate că ar fi trebuit să port o mască de vacă sau de porumbel în locul unei măști de vulpe.

Sau poate că nu ar fi trebuit să vină în seara asta – dar atunci cine i-ar fi păzit de Campbelli sau de alte personaje dezagreabile?

Bufnița de lângă fratele lui chicoti.

– Nu cred că are importanță costumația ta, Arran, zise ea cu accentul englezesc cultivat. Tot le atrage atenția fetelor.

– Presupun că e un compliment, Charlotte, replică el înclinându-și capul spre Charlotte Hanover, logodnica fratelui său mai mare, așa că îți mulțumesc.

În același moment zări o mască splendidă de păun și o rochie de un violet-închis și zâmbi, dar expresia îi îngheță când lângă păun apăru lebăda cu verde și auriu. La naiba! Cele două păsări tinere se luară de braț și porniră în direcția lui, dar nu credea că îl zăriseră încă.

– Sora ta cea frumoasă nu e cumva o lebădă în seara asta? o întrebă el pe Charlotte, desprinzându-se ușor cu spatele de perete.

– Ba da, replică Charlotte. Biata de ea! Nu cred că și-a dat seama cât de mulți vor purta o mască de lebădă în seara asta.

– Ei bine, dacă le vezi pe ea și pe Winnie, spune-le fetelor că le salut, zise el și se întoarse spre ușa sălii principale de bal. Îl văd pe unchiul Myles și știu că voia să discute ceva cu mine.

– Mincinosule, zise Ranulf. Să nu pleci prea departe. E așteptată familia Stewart în seara asta și vreau să o cunoști pe Deirdre Stewart.

Arran încremeni, deși se aplecă ușor ca să se ascundă de lebăda verde cu auriu.

– Deirdre Stewart. Vorbești prostii.

Fratele său mai mare nu ridică privirea, dar nici nu părea că glumește.

– Am auzit că e destul de plăcută și nu are decât 22 de ani. Și e nepoata lui Stewart.

Deci acesta era motivul pentru care fratele său îi spusese să rămână la Londra, chiar și după conflicte și evidenta... lipsă de răbdare a lui Arran cu modul deosebit de englezesc în care se comporta Ranulf.

– Asta e datoria mea acum? întrebă el, neputând să-și stăpânească un mârâit în glas.

– Nu am cunoscut-o pe fiica lordului Allen, așa că probabil că vom afla. Marchizul se uită peste umărul lui Arran. Păsăruica ta frumoasă e aproape.

Jane Hanover era mai degrabă un vultur care se rotea și aștepta ca el să cedeze grațiilor ei neîncetate, dar Arran nu avea de gând să rămână pe loc și să se contrazică în timp ce ea se apropia. Nu avea nevoie de o mască de vulpe ca să simtă necazurile apropiindu-se, iar sora de 18 ani a lui Charlotte nu aducea decât necazuri. O fi fost prietena cea mai bună a surorii sale Rowena, dar era o debutantă, o englezoaică și o romantică.

Arran se scutură și se uită peste umăr. Mai bine îl lua naiba decât să se lase prins de ea.

Și apoi, în mod evident, mai era și clanul Stewart. Nu existase război deschis între cele două clanuri, iar acum că stătea să se gândească, în decursul săptămânii fratele său amintise mai des de ei decât de clanul Campbell. Și deși era prima dată că Ranulf vorbise despre el și Deirdre în aceeași propoziție, Arran avea mai mult decât o simplă bănuială că asta se va întâmpla. Din punct de vedere politic, o alianță ar avea mai mult succes dacă Ranulf însuși, ca șef al clanului MacLawry, s-ar oferi pentru Deirdre, dar el se îndrăgostise de o englezoaică, iar asta însemna că Arran era cel care trebuia să se sacrifice pentru binele clanului MacLawry. Așa că nu putea decât spera că fata semăna mai degrabă cu mama ei, decât cu tatăl cu chip de broască, și nu putea fi decât fericit că nu îl atrăsese până acum nici o altă fată.

La stânga lui începu muzica pentru primul vals al serii, aducându-l înapoi în prezent și la pericolul care îl pândea. La naiba! Jane Hanover îl va descoperi, îl va informa că nu avea partener pentru dansul acesta, iar el va fi prea politicos ca să refuze, pentru că urmau să se înrudească. Înainte să se termine valsul s-ar trezi logodit, iar asta ar sta în calea planurilor lui Ranulf, ca să nu mai vorbim de ale lui.

Un păun și o lebădă se grăbeau pe ușă spre el. Și pe Dumnezeu, nu era încă așa de prost ca să sfârșească legat de o debutantă care îl considera „un chipeș mai din topor". Sfântă Bridget, nici măcar nu știa ce înseamnă asta. Ocoli două grupuri de oaspeți și se întoarse din

nou, nimerind direct în calea unei măști de vulpe roșie cu auriu.

– Domnule Vulpoi, zise ea, un zâmbet surprins arcuindu-i buzele sub mască.

– Uite-l, Jane! o auzi el exclamând pe sora lui, Winnie.

– Domnișoară Vulpe, se întoarse el și zâmbi la rândul lui. Aș putea spera că ați binevoi să-mi acordați un vals?

Ochii verzi umbriți se uitară preț de o clipă la el, în timp ce osânda lui se apropia. Una dintre osânde. Câte putea oare suporta un bărbat de 27 de ani?

– Aș fi încântată, Domnule Vulpoi, zise vulpea și îl salvă chiar la timp.

El îi întinse mâna, iar degetele în mănuși aurii o prinseră. Mișcându-se cât de repede putea fără să pară că o trage după el – sau să dea impresia că ar fugi din calea cuiva – el o însoți pe ringul de dans, o apucă de talia subțire și porniră să valseze.

Partenera lui era minionă, observă el abia acum, creștetul capului ei ajungându-i sub bărbie. Și avea un zâmbet binevoitor. În afară de asta, putea să fie și regina Caroline, din ce știa el. Sau de cât îi păsa. Ea nu era Jane Hanover și în acest moment doar asta conta.

– O să valsăm așadar în tăcere? rosti ea cu accent londonez aristocratic. Două vulpi printre mulțimi de lebede, urși și lei?

Arran rânji.

– Când m-am uitat la masa cu gustări, am fost surprins să nu văd coșuri cu grăunțe pentru păsări.

Ea aprobă din cap și-și ridică fața spre el ca să-i întâlnească privirea.

– Bietele de ele! În mod evident, Lady Jersey a purtat o mască de lebădă deosebit de drăgălașă la aceeași serată anul trecut și a declanșat un fel de frenezie.

În timp ce ea se uita prin sala de bal aglomerată, el o studie din nou. Minionă, zveltă, ochi de un verde-deschis și părul... Nu era sigur cum să-i zică culorii. O coamă lungă de bucle, care se revărsau dintr-un coc și care părea să fie rezultatul muncii unui pictor care

amestecase pe rând castaniu, auriu și roșu – un amestec bogat de culori care împreună nu aveau nici un nume.

El clipi. Chiar dacă avea o reputație de poet, în general nu cădea în extaz în fața părului unei tinere englezoaice.

– Cum se face că Domnișoara Vulpiță nu avea deja un partener pentru vals? întrebă el.

– Abia am sosit, răspunse ea cu voce catifelată. De ce fuge Domnul Vulpoi de un păun?

Deci observase asta.

– Nu fugeam de un păun. Pasărea aia e sora mea. Lebăda era cea care mă îngrozea.

Privirea ochilor verzi o susținu pe a lui, și el se trezi că își dorea să poată vedea mai mult din chipul ei. Ca muntean și membru al clanului MacLawry, abilitatea lui de a citi iute și corect expresia cuiva îi salvase viața de multe ori. În minte îi apăru brusc un gând. Ranulf îi spusese că în seara asta vor veni și cei din clanul Stewart. Dacă vulpea era cumva Lady Deirdre? Îl studia cumva la fel de mult cum își dorea el să o studieze?

– De toate lebedele sau doar de aceea anume? se interesă ea. În Ținuturile Înalte nu există lebede?

Sigur că ea știa de unde era el; chiar dacă tot Mayfairul nu ar fi vibrat de bârfe despre clanul MacLawry care își croiseră drum prin toate saloanele în ultimele săptămâni, accentul lui puternic tot l-ar fi trădat.

Spre deosebire de sora lui, Rowena, el nu se străduia să-și atenueze sau ascundă accentul. A fi un MacLawry era motiv de mândrie din punctul lui de vedere.

– Da, chiar sunt lebede aici destule. E mai ușor să le eviți în Ținuturile Înalte, unde un bărbat cunoaște terenul și există mai mult spațiu de manevră.

– Habar n-aveam că lebedele sunt așa de periculoase.

– Da. Te prind când nu ești atent și se împerechează pe viață.

– Spre deosebire de vulpi? râse ea.

Oare vulpile se împerecheau pe viață? În momentul acela nu-și putea aminti. După două săptămâni

petrecute vânând mai mult pericole umane, feminine și masculine, o discuție despre faună – chiar și una alegorică – i se părea... înviorătoare.

– Vulpea asta nu e în căutare de altceva decât de un partener de vals, îi răspunse el zâmbind.

Iată! Dacă era Lady Deirdre, acum știa că el nu era interesat să curteze altă fată.

– Și Domnișoara Vulpiță?

– Eram în căutarea unui prieten. Un interludiu cu o altă vulpe este o... distragere neașteptată. Și dacă vei spune ceva măgulitor, nici măcar nu mă voi simți insultată că m-ai invitat la dans ca să eviți o pasăre.

Era o dojană sau o glumă? Faptul că nu putea fi sigur de asta îl intriga. În experiența lui, tinerele englezoaice cu foarte puține excepții știau foarte bine să discute despre vreme cu orele, dar nu putea să le laude pentru altceva.

– Ceva măgulitor, gândi el cu voce tare, încercând să decidă cât de mult efort trebuia să investească.

La urma urmei, intenționa să abordeze înțelegerea matrimonială de pe o poziție de forță. Era adevărat că poate nu mai era așa de îngrozit de perspectivă ca în urmă cu cinci minute, dar nu era nici pregătit să se predea. Nici pe departe. Un MacLawry nu se milogea pentru o alianță.

– Dansezi cu multă grație, decise el.

Ea râse din nou, deși de data asta nu la fel de îmbietor.

– Ei bine, crezi sau nu, nu ești singurul scoțian care spune asta. Ești cam la fel ca toți ceilalți.

Arran era aproape sigur că tocmai fusese insultat. Își ascunse încruntarea, nu că ea ar fi putut să vadă sub masca lui. Dacă era Deirdre, poate că ar trebui să fie mai... șarmant sau ceva în genul acesta. Deși ea ar fi putut să se prezinte înainte să înceapă să-l critice.

– Te cunosc de două minute, fată dragă, comentă el, trăgând-o un pic mai aproape. M-am gândit să-ți spun

că ai o blană frumoasă și urechi grațios ascuțite, dar nu știam dacă vei aprecia așa ceva.

– Și de ce nu ar aprecia o vulpe că un vulpoi îi admiră blana?

– Pentru că tu nu ești vulpe, iar eu nu sunt vulpoi. Ai ales să nu porți o mască de lebădă, ceea ce măcar te diferențiază de celelalte tinere de aici în seara asta, dar eu port o mască de vulpoi pentru că sora mea mi-a oferit-o. Sincer, am impresia că sunt mai degrabă lup, dacă e să spun drept.

Da, familia îl numea adesea cel deștept, iar Rowena păruse destul de mulțumită de faptul că el îi acceptase alegerea, dar era doar o bucată frumos pictată de papier mâché – și nimic mai mult.

– Am vrut să fiu o vulpe, zise ea după un moment. Tata ar fi vrut să fiu o lebădă.

Ei, asta era interesant.

– Și cu toate astea iată-te aici vulpe, nu lebădă.

Ea era o femeie tânără, probabil cu vreo doi sau trei ani mai mare decât Rowena – vârsta pe care știa că o are Deirdre Stewart –, cu o gură atrăgătoare, buze care păreau să vrea să zâmbească mereu și ochi verzi, umbriți, pe care și-i imagina încrețiți la colțuri. Dacă Arran n-ar fi avut ambele mâini ocupate cu valsul, s-ar fi luptat cu dorința de a-i da masca jos, ca să îi poată vedea tot chipul, să știe dacă părțile adunate dădeau suma corectă.

Ea își curbă din nou buzele.

– Iar acesta este un compliment, Domnule Vulpoi, zise ea.

Își înclină capul și razele aurii din părul ei captară lumina candelabrului.

– Sau ai vrea să-ți spun Domnule Lup?

– Răspund la numele de Arran, răspunse el, zâmbind la rândul lui.

Ea nu reacționă la numele lui, dar probabil că știa deja cine era el. Societatea londoneză nu se putea lăuda cu mulți tineri sosiți direct din Ținuturile Înalte.

– Spune-mi de ce lebăda – cea care pretinde că nu se uită la tine dinspre masa cu răcoritoare – te înspăimântă, Arran? întrebă vulpea.

– E prietena cea mai bună a surorii mele, zise el ridicând din umeri. Și fratele meu mai mare e logodit cu sora ei.

– A, făcu vulpea, în timp ce rochia ei cu auriu și maro-roșcat i se unduia în jurul picioarelor. Din momentul în care a descoperit că viitorul ei cumnat are un frate necăsătorit, ea a început să viseze la o nuntă dublă.

– Da. Cam așa ceva. Nu vreau să-i frâng inima, dar nici să sfârșesc căsătorit cu ea doar ca să nu stea bosumflată.

– Trebuie să fii un dansator foarte bun, dacă valsul tău le face pe fete să se logodească spontan. Cineva ar fi trebuit să mă avertizeze.

– Tachinează-mă cât vrei, fetițo, dar nu sunt aici ca să mă las amestecat în basmul unei debutante.

Dumnezeu și Sfânta Bridget știau că existau destule fete frumoase în Ținuturile Înalte care așteptau plăcerile oferite de el și nici una dintre ele nu avea sensibilități caraghioase de englezoaică legate de romantism și pericole.

Când Ranulf, șeful clanului MacLawry, se va căsători cu mireasa lui englezoaică, familia va primi destul sânge blând din sud. Și evident că el urma să fie destinat unei Stewart.

– Dacă nu ești aici ca să te căsătorești, atunci ce te aduce la Londra? Vremea blândă?

Arran pufni.

– Dacă nu e ceva ce te poate doborî din picioare, atunci aia nu e vreme. Sunt aici doar ca să am grijă de fratele și de sora mea. Și să fiu politicos.

Aruncă o privire spre locul unde pantera mare, neagră dansa cu bufnița sa. Cu Ranulf distras de o pereche de ochi căprui frumoși, iar Rowena îndrăgostită de tot ce era englezesc, cineva din clanul MacLawry trebuia să-i supravegheze pe cei din clanul Campbell. De asta îl lăsase pe fratele lor mai tânăr, Ursul, să aibă grijă

de Glengask, în timp ce el se îndreptase spre Londra. Faptul că William Campbell declarase că va recunoaște armistițiul cu clanul MacLawry nu erau decât vorbe. Foarte fragile. Arran văzuse destule fapte sângeroase ca să-și poată da seama de diferență.

– Să fii politicos? repetă ea. Un țel... interesant. Să înțeleg că în general nu ești politicos?

Probabil că nu era o coincidență că decisese deja de mai multe ori să comenteze părțile cele mai spinoase ale afirmațiilor lui.

Ea îl înțepa – și asta anume îi plăcea.

– Sunt un tânăr foarte politicos, zise el cu voce tare, dar nu cu cei care nu merită o vorbă bună.

Ochii verzi amuzați se înălțară din nou ca să se uite la el.

– Și eu unde mă încadrez în ierarhia asta? se interesă ea.

Oricine era fata asta nu era cu siguranță o timidă.

– Ai ceva sânge de muntean în tine, nu-i așa, fetițo?

Ea își plecă fruntea preț de o clipă.

– Da, așa e. Dar ce te face să spui asta?

Valsul se termină cu un crescendo. Arran rămase o clipă pe loc, dorindu-și parcă să nu se fi autointitulat câinele de pază al familiei sale. Atunci ar fi fost liber să continue conversația într-un loc poate un pic mai ferit.

– Rezervă-mi un cadril sau așa ceva și-ți voi spune, se oferi el în schimb.

Ea se desprinse cu întârziere din brațele lui.

– Aș vrea, dar sunt destui bărbați aici ca asta să pară... nepotrivit. Poate altă dată.

– Da. Altă dată. Dar nu mi-ai spus cum te cheamă, fetițo.

Pe buzele ei apăru un zâmbet lent, arcuindu-i gura atrăgătoare încă o dată, și de data asta mușchii de pe abdomenul lui se încordară ca răspuns. Pentru Dumnezeu, spera ca ea să spună că e Deirdre Stewart. Atunci putea să considere că simțurile sale se bazaseră pe intuiție.

– Cred, Domnule Vulpoi, murmură ea, atingându-i ușor urechea cu buzele ei moi, că ar trebui să-mi spui... Domnișoara Vulpiță.

Cu asta, ea se dădu în spate, se întoarse și plecă.

Îi aruncă o singură privire peste umăr înainte să dispară în marea de măști strălucitoare. Hmm! Orice naiba fusese asta, el simți acum nevoia de o baie în cel mai rece lac de munte. Micul MacLawry era deja la jumătatea poziției de catarg doar după ce ea îi atinsese urechea. În public. Se duse spre o parte a camerei, înșfăcă un pahar de votcă de la un lacheu și îl dădu pe gât.

– Cine a fost femeia, Arran? îl întrebă sora lui, apărând lângă el și apucându-l strâns de braț.

El se scutură. Dacă Winnie era aici, atunci Jane Hanover era direct pe urmele ei.

– O prietenă veche, improviză el, înclinându-și capul când lebăda se grăbi să apară lângă păuniță.

Măcar evitase să valseze cu ea.

– Și-a trecut cineva numele pe carnețelul vostru de bal pentru acest cadril, Lady Jane? Și, Winnie, ți-a mai rămas un dans popular liber pentru fratele tău?

Jane se îmbujoră sub masca ei elaborată și părul blond.

– Da, ei bine... dar, dar de fapt... speram ca tu...

Dacă nu îi oprea vorbăria, ea ar fi fost în stare, cine știe cum, să se rănească.

– Dă-mi mie carnețelul și-mi scriu eu numele, se oferi el, încercând să decidă cui să spună că a promis al doilea afurisit de vals când ea va întreba – căci va întreba.

Cu un oftat puternic, sora Hanover mai tânără îi întinse carnețelul și creionul. Ea fusese invitată la aproape toate celelalte dansuri, observă el, inclusiv la al doilea vals. Slavă lui Lucifer! Nu era de mirare că fusese așa de hotărâtă să-l găsească mai devreme. Se părea că îi datora Domnișoarei Vulpițe mai multe decât își dăduse seama inițial.

Înăbușindu-și un oftat, își trecu numele și îi dădu înapoi carnețelul de bal, apoi făcu la fel cu sora lui. Rowena

încă mai avea același zâmbet încântat pe care îl afișase din clipa în care îi dăduse cu o zi înainte masca de vulpe. Trebuia să știe că el nu era interesat de tânăra ei prietenă. De ce, atunci, părea să o încurajeze pe Jane să îl vâneze? Va trebui să poarte o discuție cu ea, și asta curând. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca doi din frații lui să îl bombardeze cu femei, mai ales când se simțea obligat să favorizeze alegerea lui Ranulf.

– Tot nu înțeleg cum poate să fie o veche prietenă, zise Jane cu vocea ușor stridentă. Winnie a zis că familia MacLawry nu-i place pe cei din familia Campbell.

Arran se trezi că devine brusc atent. Ce era asta?

– Despre ce vorbești, fetițo? întrebă el.

Jane făcu o jumătate de pas în spate.

– Ăă... prietena ta cu masca de vulpe. Ai zis că sunteți prieteni. Tu ai spus-o. Nu eu.

– Eu...

Winnie îl împunse în coaste cu cotul ei ascuțit.

– *Bràthair.*

El o ignoră. Existau momente când trebuia să fie politicos și exista familia Campbell.

– Știi cine e, Jane?

– Toată lumea știe că ea e Mary Campbell. Bunicul ei e ducele de Alkirk.

Rowena scoase o exclamație de șoc, dar Arran strânse din dinți să-și stăpânească urletul care amenința să-i erupă din piept. Șarmanta și fascinanta Domnișoară Vulpiță nu era Deirdre Stewart. Era o Campbell. Și nu orice fel de Campbell. Era nepoata lui William Campbell, șeful clanului Campbell. *Acel* Campbell.

Nu e de mirare că nu își spusese numele.

În schimb, dansase și glumise cu el. Din punctul ei de vedere, miniona se gândea că probabil îl lua peste picior. Cu siguranță îl luase de prost.

– Ce s-a întâmplat? se auzi vocea profundă a lui Ranulf când el și Charlotte Hanover apărură în spatele lor. Au sosit cei din familia Stewart. Cine era vulpea, Arran?

Arran trase aer în piept.

– Dacă tu nu te deranjezi să-i supraveghezi pe cei din familia Campbell, replică el, nefiind dispus să fie luat de prost de fratele său, e de datoria mea s-o fac. Vulpea era nepoata lui Campbell.

Rareori îl văzuse pe Ranulf așa de surprins, dar acum chiar era. Căpetenia clanului MacLawry își împinse masca de panteră pe frunte. Chipul aflat dedesubt era poate mai agreabil, dar cel puțin la fel de fioros. Ochii lui albaștri se mijiră și el ridică o mână, menită să îl ia pe Arran de guler.

– Ți-am spus să te porți frumos, zise el cu voce dură și joasă.

Arran îi susținu privirea fratelui și căpeteniei clanului său până când Ranulf își lăsă mâna în jos. Nici unul dintre ei nu era recunoscut pentru că ar ceda într-o înfruntare, dar acum se luă mai degrabă o decizie de comun acord să nu facă o scenă în mijlocul unei săli de bal din Mayfair.

– Mi-ai spus să fiu politicos, replică el, și așa am fost.

– Nu-mi amintesc să fi acordat permisiunea vreunuia din clanul meu să danseze cu un Campbell, veni răspunsul lui Ranulf.

Asta spunea cineva pregătit pentru ceva mult mai scandalos decât un dans cu un Campbell – să ducă o mireasă englezoaică în Ținuturile Înalte. Da, Charlotte Hanover avea mai mult curaj și mai multă istețime decât cele mai multe englezoaice, dar înainte de vacanța asta la Londra, Ranulf mai degrabă și-ar fi dat foc la pat decât să-l împartă cu o englezoaică.

– Tu ești cel care a încheiat un armistițiu cu clanul Campbell, sublinie Arran, reflectând că, doar cu câteva săptămâni în urmă, și-ar fi ales cuvintele mult mai cu grijă. Evident că îi datora ceva mulțumiri lui Charlotte pentru că îmbunătățise temperamentul fratelui său, se gândi el.

– Ca să nu ne mai omorâm între noi, Arran, nu ca să te apuci să valsezi cu unul dintre ei.

– Și știi tu o metodă mai bună ca să testezi starea de spirit a clanului Campbell? Pentru că eu nu cred că pacea asta o să dureze mai mult de o săptămână.

Sigur că argumentul lui funcționa doar dacă Jane și Winnie nu îl dădeau de gol că el nu avusese habar cine era vulpea. Scuturând din cap, el îi întinse mâna lui Jane când începu muzica pentru cadrilul lor. Evident, prefera să fie acuzat că făcuse ceva greșit, nu că făcuse ceva prostesc.

În același timp, chiar nu credea că armistițiul va dura. Nici un altul nu rezistase până atunci. Așa că își făcuse obiceiul să afle care dintre bărbații clanului Campbell era prin preajmă, să afle cum arătau și care le era starea de spirit. Le cunoștea aliații și, în general, știa când unul din ei se afla la mai puțin de cinci metri de fratele sau de sora lui. Dar apoi necazul venise de unde nu se așteptase.

Și vulpiță, vulpoi, lup sau Campbell, a doua zi intenționa să pornească la vânătoare. Nu putea să-i permită lui Mary Campbell să ia un MacLawry de prost. Cu atât mai mult cu cât el era la Londra ca să aibă grijă de familia lui. Cu atât mai mult cu cât, pentru moment, avusese impresia că zâmbetul și istețimea ei erau atrăgătoare. Dar asta se întâmplase atunci când crezuse că era altcineva.

– Unde e această Deirdre Stewart de care vrei să mă legi, așadar? întrebă el brusc. Hai să rezolvăm treaba înainte să se petreacă iar vărsare de sânge!

– Ce? făcu Rowena și tresări când Jane scoase brusc un sunet ca de pisică rănită.

– N-am zis că trebuie să te însori cu ea, replică Ranulf, acoperindu-și încruntarea prin coborârea măștii. Nu până când nu vorbesc cu vicontele Allen cel puțin. Du-te și dansează cadrilul și nu te mai apropia de Campbelli, în timp ce eu mă duc să vorbesc cu familia Stewart.

Măcar Ranulf nu spusese că trebuia să-și arate picioarele sau dinții pentru ca lordul Allen și fiica lui să-i vadă calitățile. Dacă cele două clanuri aveau nevoie

de o căsătorie ca să încheie o alianță, atunci le va oferi una. Dar, în același timp, se întrebă dacă valsul cu Mary Campbell și faptul că o va căuta a doua zi nu vor fi poate ultima acțiune independentă permisă lui. Asta nu îi convenea prea tare. Ca un bărbat de acțiune care era, se simțea mult mai confortabil cu ideea de a-i spune lui Lady Mary punctul lui de vedere decât să soarbă ceai cu degetul mic în aer de dragul lui Lady Deirdre. Dar clanul avea întâietate. Întotdeauna era așa.

– Mătușa ta Felicia chiar a comentat că le-ai eclipsat pe toate tinerele aseară, Mary, zise Joanna Campbell, Lady Fendarrow, cu un zâmbet, în timp ce intra în salonul de mic dejun. Chiar și cu Dorcas a ei de față. Slavă Domnului că te-am convins că o mască de lebădă nu ți s-ar potrivi.

Mary zâmbi și își înclină obrazul pentru un sărut când tatăl ei li se alătură. Ea nu își amintea acea conversație anume, cum probabil nu și-o amintea nici Walter Campbell, marchizul de Fendarrow, dar dacă mama ei voia să-și aroge merite pentru un lucru așa de mărunt, atunci ea, cel puțin, era dispusă să i-l acorde.

– A fost o seară frumoasă, fu ea de acord.

Mama ei se opri în dreptul bufetului.

– Asta e tot ce ai de spus?

Mary își făcu de lucru turnând tatălui ei o ceașcă de ceai.

– Ce altceva ar trebui să spun?

– Ei bine, de pildă cine era domnul acela înalt, cu umeri lați cu care ai valsat.

La naiba!

– Vrei să spui Harry Dawson? Doar îl cunoști, mama, zise ea și sorbi din ceașca ei.

Tatăl ei se așeză în capul mesei și se aplecă să-și tragă ceaiul mai aproape.

– Se referă la bărbatul cu masca de vulpe. Arran MacLawry.

Ceaiul pe care îl înghiți îi ajunse în plămâni. Mary începu să tușească și să se înece, încercând să tragă aer în piept, până când Gerns, majordomul, veni și o bătu ușor între omoplați. Mama ei stătea încremenită cu o bucată de pâine prăjită ținută între clești, în timp ce tatăl ei își sorbea calm ceaiul.

– Mulțumesc, Gerns, zise ea răgușit și îi făcu semn majordomului să se îndepărteze.

– Desigur, milady, zise acesta și se întoarse la locul său din spatele tatălui ei.

– MacLawry? făcu marchizul din nou.

– El... m-a luat prin surprindere, reuși ea să spună, încă tușind.

– Hm.

Mary se încruntă la tatăl ei.

– Chiar m-a luat prin surprindere. Traversam încăperea ca să mă întâlnesc cu Elizabeth, iar el s-a ciocnit de mine. Când m-a invitat la vals, nu puteam să-l refuz fără să... îl insult.

– Puteai foarte bine să spui că aveai deja alt partener, replică mama ei, culoarea întorcându-se în obrajii ei în general palizi. Îndrăznesc să spun că tatăl tău sau oricare dintre verii tăi ar fi fost încântați să danseze cu tine, dacă le făceai un semn cât de mic. Și cum e cu chipeșul Roderick MacAllister? Știi că tatăl tău a vrut anume să dansezi cu lordul Delaveer.

– Am dansat cu Roderick. Dansez cu el destul de des.

– Un dans popular. Asta nu înseamnă cine știe ce.

– Și cu siguranță nu am o problemă să insult un MacLawry, interveni tatăl ei. Mai ales în favoarea unui MacAllister.

– Dar eu, da, Walter. Clanul MacLawry e plin de bestii periculoase. N-ai văzut bătaia pe care au provocat-o la balul Evanstone? Aproape că l-au omorât pe lordul Berling. Propriul tău văr.

– Văr de-al doilea, precizează lordul Fendarrow. Și un prostănac. Dar da, ai dreptate, draga mea. Nu trebuia să-l insulți, dar nici nu ar fi trebuit să dansezi cu el, Mary.

Mary aprobă din cap.

– Dar acum e armistițiu, nu-i așa? Arnold și Charles și toți verii mei nu o să-l ucidă pe Arran MacLawry pentru că a dansat cu mine, nu-i așa? Pentru că nu cred că el avea habar cine eram.

Și ei îi plăcuse asta, dacă stătea să se gândească. Pentru el, ea fusese Domnișoara Vulpiță și pur și simplu stătuseră de vorbă. Da, ea îl înțepase un pic, doar era un MacLawry. Dar el nu se enervase sau se ofensase de tachinările ei. Mai degrabă dăduse dovadă de inteligență și umor, mai mult decât se așteptase ea – la urma urmei, ea crescuse cu povești despre țapii păroși din clanul MacLawry.

Își dorea să fi reușit să vadă mai mult din chipul lui, pentru că gura cu curbura aceea cinică, amuzată a buzelor, felul în care masca de vulpoi i se potrivea cu trăsăturile – nu aducea nici pe departe cu un țap. De fapt, o intriga destul de mult.

– Ca să fim cât se poate de clari, zise tatăl ei, scoțând-o din gândurile în care se adâncise despre păr negru, bătut de vânt și bărbii puternice, nu trebuie să mai dansezi cu Arran MacLawry sau cu Ranulf MacLawry ori cu Munro MacLawry, asta dacă se aventurează afară din Glengask. Și nici nu trebuie să te împrietenești cu Rowena MacLawry. Sau cu cei din clanul Mackle, Lenox, MacTier sau cu oricare alții din clanul sau din aliații lor.

– Eu...

– Știu că ești conștientă de locul tău, Mary, continuă el fără să bage în seama întreruperea ei, știu că ți s-a spus de o sută de ori că, în calitate de fiică a mea, de nepoată a bunicului tău, valorezi mult și pentru aliați, și pentru inamici. Nu era așa de... vital când clanul MacLawry stătea doar în Ținuturile Înalte, dar acum sunt la Londra. Și doar pentru că tata a decis că ar trebui măcar să pretindem că suntem diplomați cu marchizul de Glengask nu înseamnă că și tu trebuie să te porți ca atare.

– Înțeleg, tată, zise Mary grăbită, sperând să evite un discurs întreg pe tema asta. Pentru că nu auzise asta de o sută de ori. Ci de o mie de ori. Serios.

– Bine. Pentru că circumstanțele actuale ne-au oferit o ocazie pe care nu trebuie să o pierdem.

– O ocazie care se bazează pe tine, interveni mama ei, așezându-se în sfârșit. Chiar dacă eu m-am căsătorit la 21 de ani, se pare că... încăpățânarea ta și indulgența bunicului tău acum ne favorizează.

– Într-adevăr, reluă marchizul. Refuzul tău de a te căsători în trecut nu a ajutat să atenuăm tensiunile dintre clanuri. Dar bunicul tău e de acord că acest armistițiu poate fi folosit în avantajul nostru.

Până acum ei nu i se păruse cine știe ce avantaj, în afară de faptul că valsase cu un bărbat la care altfel i-ar fi fost interzis să se uite chiar și prin ochean. Apoi își dădu seama la ce ocazie se referea.

– Vrei să mă cuplezi cu Roderick MacAllister, constată ea cu inima bubuindu-i în piept.

– Armistițiul nu va dura, replică tatăl ei cât se poate de sec. Nepoata favorită a lui Campbell căsătorită cu fiul lui MacAllister ne va oferi numărul necesar ca să îi provocăm pe MacLawry, și clanul MacAllister nu ar accepta această ofertă, oricât de plăcută, fără acest armistițiu. Trebuie să acționăm acum.

El se aplecă în față, punând o mână peste ceașca ei de ceai înainte să poată să o ducă la gură încă o dată.

– De asta nu trebuie să riști și să pui în pericol acest armistițiu valsând cu Arran MacLawry.

Simți un fior de gheață pe șira spinării. Da, ea ar fi putut să evite un dans cu MacLawry – asta dacă ar fi dorit să facă asta. Când își dăduse seama că el habar nu avea cine era, ea se simțise... încântată, de parcă ar fi făcut ceva interzis sau periculos. Spre deosebire de ceva... neliniștitor. Roderick MacAllister era destul de plăcut și probabil că în sinea ei știuse mereu că el îi era menit, dimpreună cu toți verii din clanul Campbell. Dar

asta nu alunga gândul că valsul cu acel bandit fusese excitant.

Tatăl ei eliberă ceașca ei de ceai și se lăsă pe spate.

– Probabil că ar fi trebuit să avem conversația asta cu trei ani în urmă când ai debutat în societate.

– Am avut-o, replică marchiza, între sprâncenele ei apărând o linie fină. Dar cine s-ar fi așteptat ca familia MacLawry să coboare din Ținuturile Înalte? Eu nu, cu siguranță.

– Nu că aș vrea să vă contrazic, zise Mary încet, dar dacă încercăm să păstrăm armistițiul cu lordul Glengask și clanul său, nu ar trebui să fim... mai prietenoși față de ei? Poate că un dans sau două ar putea evita vărsarea de sânge. Cu siguranță că merită riscul.

– Nu l-ai auzit pe tatăl tău? Dacă Charles Calder sau Arnold Haws te văd împreună cu un MacLawry, vei provoca o luptă. Dacă ești văzută favorizându-l pe acel bandit în defavoarea lordului Delaveer, vei pune în pericol cea mai importantă alianță din ultimii o sută de ani.

Avusese deja loc o luptă în sezonul acesta – de fapt, mai multe, între familiile Campbell și MacLawry.

De fapt, ea habar nu avea cum reușiseră lordul Glengask și vărul ei de-al doilea, George Gerdens-Daily, să discute îndeajuns de mult ca să decidă că ar trebui să evite să se omoare între ei. Dar reușiseră, și acum se părea că nimeni nu prea știa ce să facă. Sau, mai degrabă, familia ei decisese să folosească puținele momente de pace ca să își dubleze aproape rândurile pentru momentul când armistițiul va cădea. Și ea era punctul-cheie.

Mary se ridică în picioare.

– Deci nu trebuie să dansez cu nici un MacLawry și nici să fiu nepoliticoasă cu un MacAllister. Cred că aș putea să fac asta.

Mary ocoli masa și îl bătu ușor pe tatăl ei pe umăr.

– Plec să caut o pălărie nouă și pe urmă iau prânzul cu Elizabeth și Kathleen.

– Oh, transmite-le salutările mele lui Kathleen și mamei ei, zise marchiza. Sper că se va recupera destul cât să participe la recitalul lui Daily de joi.

– O să-i transmit.

Mary o sărută pe mama ei pe obraz și apoi se îndreptă spre hol să o ia pe camerista ei, Crawford, și boneta albastră care se asorta cu rochia ei de plimbare.

– Sunteți sigură că nu doriți să luați trăsura, milady? o întrebă Gerns, în timp ce o ajuta să își pună șalul albastru, asortat.

– Mergem doar pe Bond Street, răspunse ea cu un zâmbet, decizând că avea nevoie de câteva minute ca să-și limpezească mintea.

Pentru că, dacă nici părinții ei nu se stăpâniseră să nu vorbească despre un vals amărât cu Arran MacLawry, probabil că și prietenele ei vor vrea să discute despre asta.

Desigur că ea știa în mod logic că nu ar fi trebuit să danseze cu acel vulpoi zvelt cu părul negru. Dar, pentru Dumnezeu, să spui că ea nu avea voie să danseze cu un bărbat pe care nu-l cunoscuse niciodată doar pentru că alt bărbat cu care nu acceptase încă să se căsătorească ar putea să se supere? Ridicol!

Desigur, să se căsătorească cu ea era o lovitură politică, o cale spre eșaloanele mai înalte ale clanului Campbell. Ea știuse asta parcă dintotdeauna. La fel cum știuse și că verii ei și potențialii aliați ai clanului Campbell îi acordau o atenție specială nu pentru că era deosebit de șarmantă sau drăgălașă. Dar Arran MacLawry dansase cu ea din simplul motiv că aveau măști asortate. Era pur și simplu... o nebunie că toată lumea începuse să fumege și să bombăne din cauza unei coincidențe de costume.

Poate că data viitoare tatăl ei va decide că nu va putea valsa cu cineva îmbrăcat în albastru. Sau negru. Sau poate că soțul ei va decide asta? Pentru numele lui Dumnezeu! Ea spera că va avea măcar ocazia de a sta de vorbă cu Roderick înainte ca familia ei să o târască la biserică. Tot ce știa despre el deocamdată era că dansa

tolerabil și că avea o slăbiciune pentru brânza puturoasă. Era o diferență enormă între o sporovăială amabilă și a încerca să descoperi dacă un bărbat era bun de soț.

– Lady Mary, am întârziat cumva? gâfâi Crawford lângă ea, cu fustele strânse în mână.

Mary încetini imediat pasul.

– Îmi pare rău, Crawford, eram cu gândul aiurea.

– La balul mascat, cumva? se auzi o voce bărbătească cu accent puternic de scoțian de undeva din stânga ei.

Surprinsă, ea se răsuci pe călcâie.

– Arran.

El se sprijinea de trunchiul unui copac, calm și nemișcat de parcă ar fi fost acolo de ore întregi. Un prădător așteptându-și prada. Părul negru i se ridica la tâmple în briza ușoară. Cu masca de vulpe pe față, părțile vizibile – maxilarul, gura, ochii albaștri, umbriți – indicaseră un chip frumos. Fără mască, cu pomeții înalți și nasul drept, sprâncenele ușor arcuite, el era un vis – un prinț întunecat din Ținuturile Înalte, care probabil mânca pisici sălbatice la micul dejun.

– Da, Arran MacLawry, aprobă el, îndreptându-se în cele din urmă. Și cum te simți în dimineața asta, Mary Campbell?

capitolul 2

Să găsească Mathering House, reședința din Mayfair a marchizului de Fendarrow, fusese o chestiune simplă, chiar și pentru un relativ străin de Londra. Stătea mare, albă și mândră la colțul dintre Curzon Street și Queen Street, chiar vizavi de și mai impunătoarea Campbell House. Arran se întrebă în treacăt dacă fiul cel mai mare al lui Campbell și moștenitorul lui se bucura să vadă ce va moșteni într-o bună zi sau dacă era supărat că bătrânul Campbell nu dădea semne că vrea să iasă cu picioarele înainte din viață.

Dar, indiferent dacă acum Campbell era în Ținuturile Înalte sau nu, Arran putea spune deja după senzația părului ridicat pe ceafă că nu se afla pe teritoriu prieten. De fapt, era chiar posibil să-și fi pierdut complet mințile. Pe barba diavolului, el ar fi trebuit să aibă un comportament exemplar în timp ce Ranulf negocia căsătoria lui, și în loc de asta el pornise în căutarea unei Campbell.

El avea propriile motive, desigur. Noaptea trecută, Mary Campbell îl făcuse de râs. Ea îl tachinase și îl ironizase și probabil că îi povestise și tatălui ei cât de ușor putea fi dus de nas un MacLawry. Asta nu putea să rămână așa. Îl punea pe el – dar și pe toți ceilalți MacLawry și aliați ai acestora – într-o poziție de inferioritate. Fără un echilibru al puterii nu exista nici un motiv ca familia Campbell să continue armistițiul și nici familia Stewart nu mai avea vreun motiv să se alieze cu MacLawry. Iar el nu era dispus să permită căderea clanului MacLawry din pricina unor ochi verzi drăgălași.

Chiar dacă în lumina soarelui, acei ochi aveau culoarea mușchiului crescut sub o cascadă. Chiar dacă părul ei lung și ondulat devenea de un bronz greu de descris în cuvinte. Trase aer în piept. Ea arăta ca o prințesă dintr-un regat al zânelor, o fată pe care Shakespeare ar fi descris-o poetic. Sfântă Bridget și toți îngerii din cer!

– M-am gândit că putem să mergem în aceeași direcție o vreme, dacă nu există obiecții, zise el tărăgănat, certându-se singur în gând.

Era vorba despre ce încercase ea să facă, nu despre felul în care arăta.

Deirdre Stewart avea trăsături perfect agreabile și păr negru, frumos, iar el fusese ușurat să constate că nici nu se uita cruciș, nici nu se bâlbâia. Asta trebuia să țină în gânduri. Pe aproape logodnica lui.

Mary se uită peste umăr, de parcă ar fi căutat ajutoare. Cum el o urmărise cale de trei străzi înainte să-și facă simțită prezența, era destul de sigur că ea era singură, doar cu însoțitoarea ei în vârstă, o situație în care nimeni nu ar găsi vreodată o femeie din familia

MacLawry. El nici nu își putea imagina cum ar fi să-i permită surorii lui să se aventureze în public fără măcar un bărbat înarmat alături care să o protejeze. Această eroare îi făcea pe cei din clanul Campbell să pară proști.

– Ei bine, fetițo? insistă el. Nu ai măcar o palmă sau o dojană zdravănă pentru un MacLawry? Sau gluma nu mai e așa de amuzantă acum, când știu cine ești?

Mary își înclină capul într-o parte în timp ce îi studie chipul preț de un moment îndelungat. El nu avea idee ce credea ea că vede; toți cei din Ținuturile Înalte știau că al doilea MacLawry era actualul moștenitor al marchizului de Glengask, că slujise timp de patru ani în armata britanică pe continent, că era un bun țintaș, cu care nu era bine să te pui. Doar că ea se pusese cu el, la naiba!

– Mă îndrept spre Bond Street ca să mă întâlnesc cu niște prietene, zise ea după o vreme. Ești bine-venit să mă conduci. Cei din familia MacLawry cumpără bonete?

– Nu eu personal, răspunse el ascunzându-și surpriza și potrivindu-și pasul cu al ei când ea porni din nou. Dar sora mea pare să le poarte destul de frecvent.

– Soră mai mică, nu? Masca de păuniță de aseară.

Arran scrâșni din dinți, luptându-se cu neîncrederea adânc înrădăcinată privind orice conversație cu cineva din familia Campbell. Mai ales atunci când conversația se îndrepta spre familia lui. Dar el o abordase pe ea, deja a doua oară acum.

– Da, zise el cu voce tare, aprobând din cap. Rowena. Cea mai mică dintre noi. A împlinit 18 ani doar cu câteva săptămâni în urmă.

– Și mai e și fratele mai mare, lordul Glengask. Ești al doilea sau al treilea frate?

– Al doilea. Munro e între Rowena și mine.

– El e cel căruia i se spune Ursul.

– Da. Iar tu ești singurul copil al lui Fendarrow, care se întâmplă să fie și moștenitorul ducelui de Alkirk.

Iată! El putea să îi recite arborele genealogic, acum că știa cine era. Când îi aruncă o privire, constată că ea se uita deja spre el, cu un zâmbet ușor pe chipul oval.

– Ce găsești așa de amuzant, fetițo?

– Doar că această conversație aduce un pic cu un dans al săbiilor.

– Tu ești cea care nu a spus adevărul seara trecută, replică el. Poate că ea nu era obișnuită cu conversații la fel de atente ca un joc de șah, dar el era. Eu ți-am spus numele meu.

– Iar dacă eu ți l-aș fi spus pe al meu, n-am mai fi terminat niciodată valsul. Ceva s-ar fi întâmplat și tu ai fi sfârșit bătându-te cu verii mei. Așa că te-am salvat prin faptul că nu ți-am spus adevărul, Arran MacLawry.

– Așadar, așa vrei să privești lucrurile? Că mi-ai făcut o favoare când ai flirtat cu mine și mi-ai spus că ești Domnișoara Vulpiță?

Ea se opri în fața lui, înfigându-i degetul în piept.

– Tu mi-ai spus așa. Eu am ales pur și simplu să nu te contrazic. Nu încerca să transformi asta într-o bătălie când tot ce am făcut a fost să încerc să evit una. În favoarea ta, dacă e să mai adaug.

Hmm. El se așteptase la o floare sensibilă, o fetișcană care să se ferească și să se teamă după ce el îi descoperise identitatea. Dar Mary Campbell își ținea bărbia ridicată, iar degetul ei arătător îl împungea în piept. Pentru o ființă așa de minionă, ea avea mai mult decât o doză uriașă de curaj ca să îl înfrunte de la egal la egal.

Arran își înclină capul.

– Atunci vrei poate să-ți mulțumesc?

Degetul pe care ea i-l împunsese în piept tresări și apoi se retrase brusc.

– Nu. Nu trebuie să-mi mulțumești.

Mary se întoarse spre șirul de magazine și porni din nou.

– Încercam doar să-ți explic de ce te-am păcălit. Sau, mai degrabă, am neglijat să-ți spun adevărul.

El o ajunse din urmă și aruncă o privire spre însoțitoarea mai în vârstă a lui Mary.

– Așadar, te-ai gândit numai la interesul meu, da?

– Eu...

– Apreciez, presupun, având în vedere câți din verii tăi au fost la petrecerea de aseară. Puteau să-mi spargă nasul. Asta le-ar fi făcut pe fetele de acasă să plângă amarnic.

– O, te rog! pufni ea și din piept îi izbucni un chicotit.

Gura lui se arcui într-un zâmbet chiar înainte să apuce să-și dea seama.

– Dar întrebarea pe care o am pentru tine, Lady Mary Campbell, este de ce?

Ea chiar păru surprinsă.

– De ce aș vrea să previn o încăierare?

– Da. Mi-am petrecut toată viața sperând la o încăierare zdravănă cu un Campbell, un Gerdens sau un Daily. Am și împărțit destui pumni. Și știu sigur că cei mai mulți din neamul tău ar dansa voioși pe mormântul meu.

– Avem un armistițiu, zise ea, deși nu îi contrazise vorbele. Fratele tău l-a încheiat cu George Gerdens-Daily și bunicul meu a fost de acord.

Arran și-ar fi dorit să o vadă din față ca să îi citească expresia mai bine.

– Deci, dacă te-aș fi întâlnit cu două săptămâni în urmă, m-ai fi călcat pe picior și m-ai fi trimis naibii?

Mary Campbell se opri din nou și-și puse mâinile pe șoldurile zvelte uitându-se încruntată la el cu ochii de un verde-închis.

– Sunt tentată să fac asta chiar acum, se răsti ea. Nu pentru că ești un MacLawry, nu. Dar pentru că ești necioplit și provocator.

El își mijì ochii.

– Eu...

– De unde să știu ce aș fi făcut cu două săptămâni mai devreme? continuă ea ignorând protestul lui. Totul e diferit acum. Ce ai fi făcut, dacă ai fi dansat cu mine acum două săptămâni și ți-ai fi dat seama că sunt nepoata lui Campbell?

Preț de o clipă lungă, el o privi. Răspunsul ar fi trebuit să fie clar și simplu. Orice armistițiu ar fi reușit

Ranulf, clanul Campbell dăduse foc caselor proprii-lor arendași, își intimidase aliații să facă același lucru și folosise profiturile obținute din transformarea te-renului rămas liber în pășuni pentru a construi noi alianțe în Anglia. Influența lor în Ținuturile Înalte scă-zuse, dar în altă parte erau la fel de puternici ca întot-deauna. Și ei erau dușmanul.

Dar era și ea un dușman? Se uită la cât era de mică, un metru cincizeci și ceva. Da, era o Campbell și, de asemenea, una cu temperament. În același timp, era și o domnișoară foarte drăguță, cu un aer încrezător, pe care majoritatea femeilor păreau să-l piardă atunci când se confruntau cu un bărbat din Ținuturile Înalte. Deirdre abia dacă îl privise în ochi în timpul scurtei lor conversații de aseară. Nu-și mai amintea nici măcar culoarea ochilor ei și avea totuși un motiv să-și amin-tească asta.

– Aș fi dansat cu tine, cred, răspunse el, apoi rânji. Și apoi aș fi dat de pământ cu câțiva din verii tăi, așa, de amuzament.

Umerii ei sub rochia ei de stradă drăguță, albastră se lăsară.

– Bine. Presupun că cumpărăturile de pălării sunt un substitut jalnic pentru o încăierare cu un Campbell, dar dacă ți-ar plăcea să mă însoțești, nu voi obiecta.

Ea făcu semn spre ușa micului magazin din spa-tele lui.

Mary se aștepta aproape ca Arran MacLawry să anunțe că îi ajungea timpul petrecut cu un Campbell pentru o zi și că o căutase de fapt doar pentru a o infor-ma că știe cine este.

Spera pe jumătate că o va face, pentru că avea alte lu-cruri de luat în considerare, iar el... îi distrăgea atenția. În schimb, el se întoarse și deschise ușa, ținând-o pentru ea și pentru Crawford, care era vizibil îngrijo-rată. Camerista ei nu era scoțiană, dar cu siguranță știa cu cine ar trebui sau nu să vorbească Mary. Acest diavol înalt, zvelt, cu părul negru era clar în categoria

„nu ar trebui". De fapt, el se afla chiar în fruntea listei respective.

Mary intră pe lângă el în magazin, sperând că acesta era într-adevăr unul de pălării, și pentru o clipă își dori să-i închidă lui Crawford ușa în nas, astfel încât să-i poată pune lui Arran câteva întrebări fără să se îngrijoreze că fiecare cuvânt al conversației va fi raportat tatălui ei. Dar, pentru Dumnezeu, nu mai întâlnise niciodată un membru al unui clan rival. Fusese crescută în sudul Angliei tocmai din acest motiv. Și acum descoperea că era excesiv de curioasă, chiar și atunci când i se ordonase înadins să nu fie.

– Am crezut că bărbații MacLawry au copite la picioare și răsuflă focul iadului, observă ea, oprindu-se să se uite la niște panglici de păr.

Avusese noroc, pentru că la cât de atentă era, ar fi putut să fie și un magazin de tacâmuri. Iar ei doi într-un magazin plin cu cuțite nu ar fi fost deloc înțelept.

– Nu, replică el. Doar zece degete și aer pentru toți.

Avea același accent profund, tărăgănat pe care îl folosise și în timpul valsului, când nu știuse cine era ea. Asta însemna că erau iarăși în termeni amiabili? Ea spera că da, pentru că în general nu prea conversa cu bărbați despre care știa atât de puțin. Sau cu bărbați așa de sălbatici cum se zvonea că ar fi Arran MacLawry.

– Informația asta m-ar fi scutit de coșmaruri în copilărie, zise ea și ridică două panglici. Pe care o preferi?

– Pe cea verde-deschis, răspunse el prompt. Se asortează cu ochii tăi și scoate în evidență roșul din părul tău.

Ceva în felul în care spusese asta – dimpreună cu faptul că acest bărbat nu avea nici un motiv să o flateze sau să îi cânte în strună – îi trimise fiori plăcuți pe șira spinării.

– Pari să te fi gândit destul de bine la asta, comentă ea, punând panglica verde pe brațul lui Crawford și renunțând la cea galbenă.

– E adevărul. Ție cât timp îți trebuie să te gândești? Ridică din umeri și rânji apoi. În afară de asta, sora mea

spune că eu sunt singurul dintre frați cu gust pentru altceva decât ce alunecă pe gât.

Mary râse. El rostise asta așa de firesc!

– O să vedem cum e asta.

Ea scoase o bucată de muselină în alb cu galben din săculeț.

– Am nevoie de o pălărie care să se asorteze la asta. E pentru o rochie de stradă. Îi aruncă o altă privire. Asta dacă nu cumva nu e destul de bărbătesc pentru tine.

Zâmbetul lui se adânci.

– Cu cât mai bărbat ești, cu atât mai puțin te plângi dacă e să duci săculețul unei fete.

El luă materialul, iar degetele lor se atinseră când făcu asta. Atingerea o tulbură, asemenea momentelor de dinaintea fulgerelor într-o zi furtunoasă. Simțise asta și seara trecută când valsaseră, dar astăzi părea mai pronunțat. Poate pentru că acum amândoi știau cu cine vorbeau.

În spatele ei, Crawford scoase un sunet gâtuit, și ea își dădu seama că amândoi mai țineau bucata de muselină.

Ea îi dădu drumul iute, ștergându-și degetele de fustă, și se întoarse să o vadă pe cameristă holbându-se la ea.

– Ar trebui să ne întoarcem, milady, zise Crawford pe un ton prea puternic. Draga dumneavoastră mamă, Lady Fendarrow, se întreabă probabil unde sunteți.

Probabil că Joanna Campbell se va întreba dacă fiica ei nu și-a pierdut cumva mințile. Dar, judecând după expresia lui Arran, el își dădea seama la fel ca ea că asta ar fi o scuză ca să scape de compania lui. Și ea cu siguranță nu dorea să fie văzută ca o lașă. Ea era o Campbell, la urma urmei. Așa că dorința ei de a rămâne nu avea nimic de-a face cu faptul că se simțea bine, cu faptul că majoritatea bărbaților din cercul ei de cunoștințe nu îi provocau inteligența și nu îi puneau rațiunea la încercare, cu faptul că simțea un anumit... fior atât la gândul că vorbea cu un MacLawry, cât și că acest bărbat înalt, zvelt și diabolic de chipeș se străduise să o găsească.

– Mama nu mă așteaptă decât după prânz, zise ea. Și noi abia am ajuns aici.

– Deci nu te temi de mine? îl auzi ea murmurând și scutură din cap.

– Astăzi? Nu.

– Dar trebuie să luați masa cu lordul Delaveer, milady. Tatăl dumneavoastră ar fi foarte supărat dacă...

– Nu e adevărat, replică ea ferm. Știi foarte bine că iau prânzul cu lordul Delaveer joi.

– Delaveer? Arran ridică privirea și se încruntă ușor. Roderick MacAllister. El se opri și o studie din nou. Ah!

Mary se uită urât la Crawford. Ar trebui să fie furioasă pe cameristă că dezvăluise o alianță pusă la cale de familia Campbell înainte ca aceasta să fie finalizată, dar în momentul acesta era mai degrabă deranjată de faptul că Arran avea să plece probabil acum.

– Asta se întâmplă joi, zise ea succint cu privirea ațintită pe chipul ei. Nu are nimic de-a face cu ziua de azi.

Arran aruncă o privire de la ea la Crawford și apoi își îndreptă umerii.

– Foarte bine atunci. Hai să-ți găsim o pălărie, fetițo!

Însemna ceva că el alesese să rămână în loc să fugă să îi spună lordului Glengask că familia Campbell și familia MacAllister negociau o alianță – pentru că el își dăduse clar seama că se întâmpla ceva de genul acesta. Putea să vadă asta în ochii lui. Dar el rămăsese, și ei îi plăcea asta. Clipi și se întoarse spre rafturile cu bonete și pălării.

Ea zări una care îi plăcu aproape imediat, o pălărie de paie cu bor îngust și decorată cu margarete galbene din mătase, cu frunze verzi. În loc să o aleagă, se apucă să încerce o duzină de alte pălării nepotrivite.

– Deci eviți pălăria aia pentru că vrei să o descopăr eu, zise Arran până la urmă și o indică pe cea la care încercase să nu se uite, sau pentru că nu te poți gândi la altă metodă să mă ții aici în dimineața asta?

Cu siguranță nu se jena să-și spună părerea.

– Te-ai ostenit să mă găsești. M-am gândit că ar fi nepoliticos să dau impresia că asistența ta nu este apreciată.

Mary încercă pălăria în fața oglinzii mari aflate într-un colț. La marginea reflexiei ea îl surprinse uitându-se la ea. Preț de un moment lung... doar se uitară.

Pentru numele lui Dumnezeu, era chipeș cu părul acela negru ciufulit care avea nevoie de o tunsoare și ochii albaștri-azurii care nu puteau ascunde inteligența ascuțită din spatele lor, iar gura lui părea să vrea să zâmbească mai des decât ar fi crezut că e posibil pentru un MacLawry. Vărul ei, Charles Calder, îi acuzase o dată pe frații MacLawry că se purtau ca ultimii prinți din Ținuturile Înalte. Asta și erau, se gândi ea, admițând că nici un alt Campbell nu ar putea fi.

La urma urmei, clanul MacLawry avea cea mai mare proprietate din Ținuturile Înalte. Și, în vreme ce majoritatea clanurilor, chiar și al ei, fuseseră nevoite să-și vândă pământurile, să își abandoneze gospodăriile și să își dea oamenii la schimb pentru oi Cheviot, clanul MacLawry rezistase. Plătiseră pentru încăpățânarea lor, desigur, cu moartea tatălui lui Arran, cu școli arse și, desigur, cu ostilități între ei și clanurile dimprejur. Bunicul lui îi numise pe băieții MacLawry „diavoli aroganți și încăpățânați", care mai degrabă ar vărsa sânge decât să admită că au greșit.

– Ai fost vreodată în Ținuturile Înalte, fetițo? întrebă el brusc, clipind și întorcându-se cu spatele la oglindă.

– Sigur că am fost. Am petrecut două săptămâni acolo acum două primăveri.

Ea ar fi vrut să stea mai mult, dar familia ei considerase că era mult prea periculos.

Își dădu jos pălăria și, enervată ușor de propriile gânduri contradictorii, îi întinse obiectul lui Crawford și își aranjă părul.

– Dar ai fost crescută englezoaică.

Ea nu își dădea seama dacă el voia să sugereze că ea nu era cu adevărat scoțiancă sau dacă era pur și simplu curios. Dar nu-i plăcea, indiferent din ce motiv.

– Am fost crescută departe de Scoția, zise ea încet, pentru că părinții și bunicul meu erau îngrijorați pentru siguranța mea. Pentru că Alkirk e la doar douăzeci de kilometri de Glengask.

– Așadar, Campbell s-a temut că diavolii MacLawry ți-ar putea face rău? replică el, făcând un pas ca să-i blocheze calea.

Mary îi întâlni privirea.

– Am crescut ascultând povești înspăimântătoare despre tine și neamul tău. Unul dintre verii mei mi-a povestit că l-ați capturat pe fiul uneia dintre căpeteniile noastre și l-ați fript și l-ați mâncat.

Gura lui senzuală tresări.

– Nu, era prea jigărit. L-am aruncat înapoi.

De pe buzele ei scăpă un râset scurt înainte să se poată controla.

– De acord că povestea era puțin cam absurdă, admise ea zâmbind, dar cu siguranță aveți povești similare despre clanul Campbell.

– O, da. El își scoase ceasul de buzunar, îl deschise și se încruntă la el. O să-ți povestesc unele din ele când ne vedem mâine pentru prânz... Unde îți place să mănânci de prânz?

Restaurantul ei favorit în Londra era o mică brutărie la est de Bond Street, dar probabil că era plină de prieteni și cunoștințe. Și poate avea să fie și Lord Delaveer acolo.

– Hanul Blue Lamb pe Ellis Street, zise ea în schimb.

Nimeni dintre cunoștințele ei nu va fi acolo, pentru că era proprietatea unei rude îndepărtate a clanului MacDonald. Clanul Campbell îi ura aproape la fel de mult ca pe cei din clanul MacLawry.

În afară de asta, era la sud de Mayfair, pe malul de nord al Tamisei. El încuviință din cap.

– Atunci ne vedem mâine acolo la ora unu, Mary Campbell.

Înainte ca ea să poată spune ceva sau să-i vină mintea la cap și să susțină că avea un angajament anterior, el ieși din magazinul de pălării și se făcu nevăzut pe străzile din Mayfair.

Pentru prima dată, Mary își dădu seama că mai erau alte trei doamne în magazin și că toate trebuie să o fi văzut cu Arran MacLawry. El nu era un bărbat care să treacă neobservat odată ce îl vedeai. Cum de îi scăpase prezența acestor trei doamne? Da, Arran era foarte... convingător, pentru Dumnezeu. Dacă cineva din prietenii sau din familia ei descoperea cu cine conversase, mai ales după seara trecută, ea nu va mai putea merge nicăieri fără escortă armată.

Ea o văzuse pe sora lui Arran de câteva ori, întotdeauna de la distanță, dar așa se plimba Rowena prin Londra – fie cu unul din frații ei, fie cu un lacheu sau argat înarmat ori cineva din clanul ei.

Cum întreaga ei copilărie fusese aranjată ca să evite genul acesta de protecție, să o aducă acum asupra ei era mai rău decât să sfârșească închisă undeva într-o celulă. Grija părinților și a bunicului de a o ține departe de politica și de rivalitățile din Ținuturile Înalte păruse mereu ironică, pentru că încă de pe atunci ea știa că, indiferent cine s-ar fi căsătorit cu ea, o făcea ca să-și sporească și să-și întărească statutul în clanul Campbell sau să se alieze cu clanul. Acum era pentru prima dată când simțea într-adevăr că se afla în mijlocul a ceva. Era palpitant, într-adevăr – sau ar fi fost dacă nu ar fi știut despre Roderick MacAllister și despre faptul că viitorul ei fusese deja decis.

Dar în acest moment era mult mai important să-și dea seama cât de mari erau încurcăturile în care o puteau băga celelalte cliente. Pe prima femeie, cu trei sau patru ani mai mare decât ea, nu o cunoștea deloc. Judecând după rochia simplă și pantofii deosebit de practici, putea să fie o cameristă care venise să preia comanda stăpânei ei.

Celelalte două erau mamă și fiică, doamna John Evans și... cum era? Flora?

Participaseră de câteva ori la aceleași petreceri, dar ea nu credea că ele știau ceva despre politica familiei ei. Slavă Domnului pentru asta!

Înainte ca vreuna din ele să observe că se holba la ele, se întoarse să studieze mărunțișurile, alegând încă două panglici de păr de care nu avea mare nevoie. Gata. Totul era așa cum trebuia să fie, fără întâlniri și flirturi cu membri din clanuri rivale sau alte aiureli.

– Milady dorește să cumpere pălăria preferată de acel... bărbat? întrebă Crawford, întrerupându-i gândurile.

– O să cumpăr pălăria pe care am preferat-o *eu*, replică ea, încercând să-și adune gândurile împrăștiate. E doar o coincidență fericită că i-a plăcut și lui.

– Dar vă întâlniți cu el la prânz mâine, vreau să spun... Camerista se îmbujoră, obrajii ei palizi devenind roșii ca focul. Vreau să spun... ziceți că nu vă pasă de părerea lui, dar v-ați promis altcuiva.

Mary se forță să zâmbească în timp ce se apropia de vânzătoare.

– În momentul acesta am fost promisă. Nu e stabilit nimic. Și nu aveam de gând să fac aici o scenă, replică ea. Asta nu ar fi servit nimănui.

– Da... milady.

Ea știa foarte bine ce voia Crawford să spună, dar nu îndrăznea. Că un vals surpriză era una, un tovarăș surpriză la cumpărături era deja alta, dar o întâlnire la prânz era deja o cu totul altă chestiune.

– Sunt conștientă de obiecțiile tale, Crawford, zise ea încet. Nu mi-am uitat datoria. Și am o zi la dispoziție să cântăresc înțelepciunea unei a treia întâlniri.

– Foarte bine, Lady Mary.

Ceea ce Mary nu putea explica cu voce tare sau chiar și doar sieși era de ce intenționa să-l întâlnească pe Arran MacLawry la prânz, indiferent de obiecțiile celorlalți. Camerista vedea necazuri la orizont, o stăpână care se comporta contrar dorințelor bine cunoscute ale

părinților ei. Și asta era problema, în mare parte oricum. Diavolii MacLawry îi fuseseră fluturați sub nas practic din clipa în care se născuse. Erau motivul pentru care fusese avertizată să nu se împrietenească cu nimeni până când tatăl, unchii sau verii ei nu decideau dacă respectivii era acceptabili. Erau motivul pentru care tatăl ei începuse discuțiile cu familia MacAllister și pentru care acum se dorea ca ea să se căsătorească cu Roderick.

Ușa magazinului se deschise brusc.

– O, slavă Domnului!

Cu buclele blonde legănându-i-se la fiecare din pașii grăbiți, Elizabeth Bell traversă magazinul înaintea altei fete și prin fața celorlalte cliente curioase și o îmbrățișă pe Mary. Mary o îmbrățișă la rândul ei și se încruntă văzând expresia ușurată de pe chipul prietenei ei.

– Ce s-a întâmplat, Liz? o întrebă, bătând-o ușurel pe Elizabeth pe umăr și făcând un pas în spate, apoi conducând-o pe prietena ei mai departe de privitorii excesiv de curioși.

– Te așteptam la Madame Constanza acum aproape o oră! exclamă prietena ei. Ce faci...? Elizabeth se uită în jur și se apropie ca să poată vorbi în șoaptă: Ce faci aici? Familia Cyprian își cumpără pălăriile de aici, să știi.

– O, Doamne!

Cum putea să îi explice că ea văzuse doar o pălărie de damă în vitrină și intrase pentru că nu mai putea risca să stea prea mult afară, pe stradă? Nu cu însoțitorul ei așa de înalt și care atrăgea atenția tuturor.

– Așa e? reuși ea să chicotească. Ce scandalos!

– Nu mai contează, trebuie să ne grăbim. Kathleen urmează să aștepte până la 11 și apoi să se ducă să o alerteze pe mama ta de dispariția ta.

Mary simți cum se albește la față.

– Unde e?

– Ne întâlnim cu ea la Biscuit House. Haide!

Dacă Mary nu ar fi fost așa de îngrijorată că părinții ei erau pe cale să descopere cu cine vorbise până în urmă cu câteva minute, s-ar fi felicitat că nu decisese

să se întâlnească cu Arran a doua zi la Biscuit House. Blue Lamb va fi mult mai discret. Desigur, mult mai înțelept era să rămână acasă mâine la prânz. Dar întrebarea era cât de înțeleaptă dorea ea să fie?

capitolul 3

Când Arran se întoarse la Gilden House, vila foarte englezească așezată chiar în mijlocul cartierului Mayfair, pe care fratele lui considerase potrivit să o cumpere, jumătate din cei din casă se aflau în fața intrării. Poate că descoperiseră încotro pornise și intenționau să-l certe pentru prostia lui evidentă. Ar putea să se apere, dar nu i-ar învinovăți pentru o asemenea reacție.

Al doilea gând fu că cineva dăduse din nou foc la ceva. Noile grajduri erau gata pe jumătate, dar Ranulf era în continuare logodit cu o lady englezoaică –, iar unora dintre rivalii englezi nu le plăcea asta.

Nu simțea miros de fum totuși și nimeni nu părea teribil de alarmat. Când îl zări pe unul din lacheii aduși de Ran din Glengask, se îndreptă spre el.

– Owen, de ce e casa goală? întrebă el.

– Câinii, stăpâne, zise fostul soldat robust devenit de curând lacheu. Peter i-a luat la plimbare și au vânat un bursuc. Idiotul l-a adus acasă pentru blană, doar că s-a trezit din nou la viață.

Arran ridică dintr-o sprânceană.

– Deci avem un bursuc și doi ogari liberi prin casă?

– Da, domnule. Stăpânul, fratele dumneavoastră, a zis că nu facem decât să înrăutățim lucrurile cu toată alergătura și cu toate țipetele, așa că ne-a dat pe toți afară și a zis că se ocupă el.

Deci îl lăsaseră pe șeful clanului MacLawry, marchizul de Glengask, singur în casă cu un bursuc probabil furios și cu o pereche de ogari scoțieni surescitați. Preț de o clipă, Arran își dori ca fratele său mai mic, Munro, să fi fost aici și nu în Ținuturile Înalte, ca să poată

și el să se distreze. Apucă apoi o mătură pe care o ținea una dintre slujnice și deschise ușa de la intrare, închizând-o bine în urma lui.

Lătrăturile frenetice ale lui Fergus și ale Unei se auzeau de undeva de sus, din spatele casei mari, așa că se îndreptă într-acolo.

– Ranulf! strigă el, ridicând mătura și dorindu-și să fi avut ceva mai substanțial ca armă.

Nu fusese niciodată mușcat de un bursuc, dar văzuse când se întâmplase altora. Aveau fălci ca niște menghine și temperament de demon.

– Blochează ușa dinspre nord a sălii de biliard! răcni fratele lui.

– Da! Stai puțin că sunt încă pe scări!

În secunda în care păși în holul alăturat, o chestie mică, neagră se năpusti mârâind spre el. Cu o înjurătură, folosi mătura ca să se apere, îndepărtând bursucul de lângă el spre holul principal. O secundă mai târziu Fergus se lovi de piciorul lui stâng și îl răsuci în lateral. Când Una se lovi de el, se prăbuși cu picioarele desfăcute pe un scaun, în timp ce câinii săreau peste el. Apoi, cu un trosnet, un picior al scaunului cedă și îl trânti la pământ.

Ranulf apăru și el, îi aruncă o privire dezgustată și porni în urma câinilor. Zgomotul înainta în jos pe coridor spre dormitoarele din spate, inclusiv al lui.

– La dracu'! înjură el și se ridică în picioare.

Petrecuse patru afurisiți de ani în armata britanică. Nu se va lăsa aruncat într-un scaun și făcut de râs de un afurisit de bursuc.

Apucă iarăși mătura și urmă sunetele lătrăturilor, urletelor lui Ran și lucrurilor care se spărgeau. Desigur, bursucul își croise drum în dormitorul lui. Arran oftă. Se ghemuise într-un colț, mârâind, în vreme ce câinii masivi încercau cu rândul să treacă de fălcile lui impresionante.

Fratele său avea un pistol într-o mână și o spadă în cealaltă.

– Cum adică, nu ai una cu două tăișuri? se încruntă Arran. Asta nu pare deloc sportiv.

– Zise tipul care s-a lăsat dărâmat de o bestie micuță.

– N-a fost bursucul, ci elefanții tăi care aproape m-au omorât. Se apropie prevăzător încercând să nu alarmeze animalul cât să încerce să fugă sau să-și golească mațele. Și nu-l împușca aici, o să am patul plin de resturi de bursuc.

Ranulf îi aruncă o privire dintr-o parte.

– Și atunci ce sugerezi?

Arran se uită prin încăpere, apoi se duse la coșul de gunoi din alamă care se afla lângă biroul lui micuț. O tavă de argint se afla pe jos chiar la ușă, cestile de ceai sparte fiind răspândite în jur.

Întinse tava fratelui său, el luă coșul de gunoi și începu să avanseze ușor.

– Cheamă-l înapoi pe Fergus, bine?

Câinii îl ascultau și pe el, dar nu când era Ranulf de față.

– Nu te lăsa mâncat, zise fratele său pe un ton cinic. Fergus, jos, vino aici, băiete!

Lăsându-și coada în jos, cel mai mare dintre cei doi câini se trase în spate și apoi se duse să stea lângă marchiz. Arran se mișcă mai aproape și așteptă până când Una atrase complet atenția bursucului.

Apoi se năpusti peste marginea patului culegând animalul cu coșul și lipindu-l pe acesta tare de perete. După o secundă de surprindere, bursucul începu să se zbată, lovindu-se de zid și de pereții rotunzi ai coșului de gunoi.

Îngenunchind, Arran se sprijini de recipient, ținându-l bine apăsat de perete.

– Ai de gând să stai acolo și să arăți frumos ori îmi dai afurisita de tavă?

Tăcere. Cel puțin din partea lui Ranulf – câinii și bursucul făceau destulă gălăgie să sperie și o fantomă. Mutându-și greutatea pe coșul de gunoi, el se uită peste umăr.

Ranulf stătea aproape de birou, într-o mână cu tava de ceai și în cealaltă ținând o bucată de hârtie mototolită.

Arran se încruntă. În coșul lui de gunoi nu fuseseră decât una sau două hârtii, iar una dintre ele era ce își notase de dimineață când încolțise un negustor de vechituri și îl întrebase unde era reședința familiei Campbell. Fir-ar să fie!

– Ran? făcu el, decizând să facă pe neștiutorul până nu era obligat să recunoască ceva. Bursucul o să treacă prin perete și direct în seră cam într-un minut.

Marchizul își ridică privirea de pe bucata de hârtie.

– De ce ai aici adresa marchizului de Fendarrow?

– Asta e scris acolo?

În coșul de gunoi, bursucul trebuie să se fi năpustit înapoi pentru că recipientul aproape că îi fu smuls din mâini.

– Pe Sfânta Bridget, Ran, adu-mi afurisita de tavă!

Fratele său nu se mișcă.

– Știu că e Mathering House pentru că mi-am notat toate locurile în care să nu calc și asta era în capul listei, zise el și se încruntă. Te-ai dus să o vezi pe fata aia, nu-i așa? Pe afurisita de Mary Campbell?

În sinea lui, Arran își adună forțele. Dacă întrebarea ar fi venit de la oricine altcineva, el pur și simplu ar fi refuzat să răspundă. Dar Ranulf nu era doar capul familiei, era și căpetenia întregului clan. Și va primi un răspuns. În același timp, nu avea nici chef să fie trimis înapoi la Glengask, așa că trebuia să mintă. Și nu îi plăcea asta deloc. Frații lui erau singura familie pe care o avea, cu excepția unchiului său, Myles Wilkie, dar contele de Swansley era englez.

– M-a luat de prost, replică el și se opinti în coșul de gunoi. Voiam să mă asigur că fata știe că știu cine e și unde o pot găsi.

– Deci i-ai spus toate astea?

– Exact.

– Te-ai gândit la ce s-ar fi putut întâmpla dacă Fendarrow sau unul din frații ori chiar nepoții lui era prin

apropiere? Încerc să închei o alianță, nu am nevoie să încalci armistițiul care n-are nici o lună.

– Nu-s tâmpit, replică Arran. Am așteptat până când am putut vorbi doar cu fata.

Cel puțin partea asta era adevărată.

– Și dacă îi spune dragului ei tată că ai căutat-o, prostule?

El trase adânc aer în piept, surprins de cât de mult nu voia să vorbească. Clanul în primul rând. Nu o fată dintr-un clan dușman, pe care abia o cunoștea. Nici măcar dacă ceea ce trebuia să spună nu era neapărat în favoarea ei.

– Nu va spune nimic, altfel va trebui să explice cum am descoperit că familia ei vrea să o mărite cu Roderick MacAllister.

Ranulf îl privi o clipă cu ochii mijiți, ignorând mârâielile, lătrăturile și săriturile din jurul lui.

– Nu te mai aventura singur pe teritoriul Campbell. Armistițiu sau nu.

– Nu aveai de unde știi deja despre MacAllister, contră Arran.

– Nu. Dar cum încercăm același lucru cu clanul Stewart, nu sunt nici prea surprins. Dă-mi cuvântul tău, Arran!

– Ai cuvântul meu.

Iar Blue Lamb nu era nici pe departe în teritoriul Campbell, din fericire.

– Acum vrei să aduci tava aia aici, că dacă nu, o să dau din nou drumul bestiei. Și miroase destul de urât.

Băgând hârtia în buzunar, în loc să o arunce – fără îndoială ca să indice că nu avea de gând să dea uitării incidentul –, Ranulf ridică tava de ceai și o ținu lipită de perete chiar deasupra coșului.

– Gata? întrebă Arran, începând să simtă durerea în braț de la efortul de a controla animalul captiv.

– Da. Gata și... Acum!

Arran înclină partea de sus a coșului, desprinzând-o de perete. Mișcându-se în același timp, Ranulf împinse

tava în jos, transformând-o în capac. O labă cu gheare masive țâșni afară și-l apucă pe Arran de mânecă, iar el închise la loc recipientul.

Mișcându-se în continuare împreună, puseră coșul în poziție verticală și îl așezară pe podea. Arran se așeză pe tava de ceai cu bursucul mârâind și zbătându-se sub el.

– Niște sfoară, nu crezi?

Ranulf se îndreptă de spate și aprobă din cap.

– Mă duc să aduc, zise el și rânji. Să nu pleci nicăieri.

– Mă sfârșesc de râs, ce să spun! Ia câinii cu tine, acum nu mai ajută la nimic.

Marchizul își chemă ambii câini lângă el, și toți trei se îndreptară spre scară. Aproape imediat, bursucul începu să se liniștească și, în afară de câteva mârâituri slabe, păru cât se poate de mulțumit să stea acolo în întuneric.

Bietul animal, ieșit să vâneze și el ceva și apoi speriat de ogari scoțieni și adus într-o vilă londoneză ca să fie jupuit. Nu era cine știe ce efort să își compare propria situație cu cea a bursucului. La urma urmei, el plecase din Glengask abia după ce scrisorile lui Ranulf începuseră să vorbească despre o obsesie îngrijorătoare pentru o englezoaică.

Prezența lui nu îl împiedicase pe Ranulf să se îndrăgostească și să o ceară în căsătorie pe Charlotte Hanover și nici nu ajutase să consolideze armistițiul cu clanul Campbell – în afară de a reuși ca el și sora lui să fie amenințați cu un pistol; exact lucrul care îl făcuse pe Ranulf să încheie un armistițiu cu vechii inamici.

Iar acum că îi fusese repartizat și un rol, el descoperi că nu prea și-l dorea. Nu i-ar fi plăcut să fie obligat să se căsătorească, indiferent de situație, dar acum... Valsase din greșeală cu Mary Campbell. Și oricare fusese motivul său inițial pentru a o găsi în dimineața asta, zăbovise alături de ea pentru că era... surprinzătoare. Cât despre ziua de mâine, deocamdată putea să atribuie asta curiozității. Era mai degrabă un test al curajului ei decât al lui și avea să se gândească mai târziu de ce decisese că asta era important. Nu era ca și cum o conversație sau

două cu ea îl vor împiedica să-și facă datoria față de clan și să se însoare cu drăgălașa Deirdre Stewart.

– Deci, meștere Bursuc, zise el tărăgănat, ce să facem cu tine? Bănuiesc că, dacă ți s-ar da de ales, nu ți-ai dori să fii transformat în manșon sau mănuși.

Tava de sub fundul lui vibră.

– Nu, nici nu credeam asta. Nu ar fi trebuit să te lași prins, atunci. Odată ce ești prins, nu-ți mai decizi singur soarta.

– Ai terminat de conversat cu bestia, întrebă fratele său din ușă, sau ar trebui să vă lăsăm singuri?

Fără să aștepte un răspuns, se lăsă pe vine lângă coș și trecu sfoara prin mânerele tăvii.

– Îi indicam doar riscurile de a-ți lăsa viața în mâinile altcuiva.

Arran se dădu jos de pe tavă și o ținu strâns cu ambele mâini pentru ca fratele său să o poată lega de coș.

– Deirdre Stewart e o fată drăguță, zise Ranulf ridicându-se din nou.

– Da. Ar trebui să te însori cu ea, replică Arran. Păcat că ți-ai ascultat inima. Pe de altă parte, poți oricând să-ți transferi obligația altcuiva, așa că totul e în regulă.

Marchizul își înclină capul.

– Inima ta te conduce în altă parte?

– Nu, sigur că nu, zise Arran, sperând că nu răspunsese prea vehement.

– Atunci taci din gură și încetează să mai faci necazuri.

Arran ridică brusc coșul care mârâia și se legăna și îl duse pe coridor, pe scări în jos, prin hol și afară pe ușa principală. Îl puse jos pe alee și se așeză din nou pe el ca să îl țină să nu se răstoarne și să se rostogolească. Fratele lui se uită la el preț de o clipă lungă, cu chipul împietrit, apoi se întoarse spre servitorimea adunată.

– Agitația s-a terminat, anunță marchizul, deși e ceva de strâns la etaj. Înapoi în casă cu voi.

Owen începu să îndemne servitorii să intre pe ușa din față.

– Ce aveți de gând să faceți cu el? îi întrebă.

– De ce nu l-ați împușcat? întrebă și Peter, lacheul. Al naibii, m-a speriat de moarte cum s-a trezit la viață așa.

– Îți amintești de unde l-ați alungat tu și câinii, Peter? îl întrebă Ranulf pe lacheu.

– Da, cred că da, stăpâne. Vreți să mă duc să mai găsesc câțiva pentru dumneavoastră? Deși dacă aveți de gând să-i plimbați în găleți, nu prea văd de ce i-ați vrea.

– Ia o căruță și du-l înapoi!

Peter se holbă uluit la marchiz.

– Ați înnebunit, stăpâne? Dacă nu vreți să găuriți blana, îl jupoi eu pentru dumneavoastră.

Ranulf îi aruncă încă o privire lui Arran.

– Nu. Arran s-a apucat și l-a botezat Munro. Acum nu mai putem să-l omorâm.

– După propriul frate, stăpâne Arran?

Servitorul părea acum de-a dreptul îngrijorat că cel puțin unul din frații MacLawry va trebui dus la balamuc.

– Da, răspunse Arran, luat prin surprindere de faptul că Ranulf nu sugerase ca el să fie dus de acolo și înecat, dar și ușor amuzat. Dacă nu te superi, du-l, rogu-te, pe micul Munro înapoi de unde l-ați găsit.

Lacheul oftă.

– O s-o fac pentru dumneavoastră, stăpâne, dar n-aș fi un ajutor de nădejde dacă nu mi-aș spune părerea.

Marchizul aprobă solemn.

– Spune ce ai de spus atunci, Peter.

– Cred că sunteți de prea multă vreme la Londra, stăpâne. Nebunia acestor englezi vi se prelinge în creier.

– S-ar putea să ai dreptate, replică Ranulf, aruncând o privire spre Arran. Dar nu voi pleca de aici fără Lady Charlotte. Va trebui să ai mare grijă de noi până când ne vom întoarce în siguranță la Glengask.

Peter se îndreptă și mai tare de spate.

– Da, stăpâne. Mă voi asigura că respectați obiceiurile din Ținuturile Înalte.

Cu asta, luă coșul și plecă în direcția grajdurilor.

– Și care sunt obiceiurile din Ținuturile Înalte? întrebă Arran, încercând să decidă dacă să șterpelească

biletul din buzunarul lui Ranulf ar declanșa și mai multe întrebări dacă era prins.

Probabil că explicase lucrurile destul de bine, iar data viitoare când Ranulf se va uita la bilet, îl va arunca mai degrabă decât să încerce să deschidă din nou subiectul Mary Campbell. Mai bine să lase lucrurile așa.

– Habar n-am. Kilturi, lupte și probabil fără salvări de bursuci, mă gândesc.

Arran se uită spre Ranulf în timp ce se îndreptau înapoi spre casă.

– Bursucul nu trebuia să sfârșească în Gilden House cu ogari scoțieni pe urmele lui. Nu că m-am văzut în locul bursucului. Am ucis destui oameni în Spania și Franța, așa că nu-s gingaș. Știi că vânez pentru hrană, dar nu aș fi mâncat bursuc. E...

– Ai avut dreptate, Arran, îl întrerupse fratele lui. Probabil că eu ar fi trebuit să fiu cel care se însoară cu o Stewart. Dar nu vreau altă fată în afară de Charlotte. Plus că nu exista oricum nici o șansă de alianță. Cel puțin, nu până acum zece zile.

– Cum spui tu.

Owen le ținu ușa când intrară înapoi în casă. Judecând după cum arăta – și mirosea – camera de dimineață de lângă hol, bursucul intrase în vizită și acolo. Mai mulți lachei și slujnice se apucaseră deja de treabă, îndepărtând perne sfâșiate, măturând vase și bomboniere sparte. Întreaga încăpere era așa de... englezească, încât Arran avea tendința să o evite. Mirosul de urină de bursuc era chiar o îmbunătățire.

– Vei putea să îi spui Rowenei despre asta diseară, continuă Ranulf. Ea și familia Hanover vin cu noi la teatru.

La naiba!

– *Toată* familia Hanover?

În drum spre biroul lui, Ranulf se opri și se întoarse spre el.

– Jane crede că ești chipeș și șarmant.

Arran mîji ochii.

– M-ai blestemat, așa e? Nu am spus decât că ar trebui să fii sigur că vrei să aduci o lady englezoaică în Ținuturile Înalte.

O considera în continuare o întrebare validă, având în vedere cum decurseseră viețile lor.

– Și tot ce am spus *eu* este că sper că ai găsit o fată care să fie de acord cu fiecare cuvânt al tău și să nu-ți facă niciodată probleme. Poate că ar trebui să fii recunoscător că ți-am găsit pe altcineva.

Nu era o îmbunătățire. În momentul acela păruse îngrozitor de plicticos. Acum, după ce devenise mai întâi subiectul de interes al tinerei Jane Hanover și după ce i se prezentase o fată scoțiană la fel de banală, ideea de a se căsători cu o asemenea creatură îi dădea coșmaruri. Coșmaruri care vor deveni curând realitate.

– Ești un om bun, Ranulf, zise el cu voce tare, pentru că fratele său probabil aștepta un răspuns.

– Un sfat, *bràthair*: nu sfătui niciodată un bărbat să nu se însoare cu femeia fără de care nu poate trăi.

– Atunci Deirdre e o răzbunare?

– Nu. Supraviețuire.

În timp ce Arran se ducea la etaj să studieze daunele din dormitorul lui și stricăciunea peretelui, trebui să admită pentru sine că ceea ce spusese Ran chiar îl luase prin surprindere. Nu ultima parte, ci partea despre Charlotte. Da, auzise că fratele său mai mare spunea că o iubește pe Charlotte Hanover și o auzise și pe ea spunând același lucru despre el. Dar Ranulf avea 31 de ani, era cu patru ani mai mare ca el. Devenise marchiz și căpetenie de clan când Arran nu avea decât 11 ani.

Toți frații mai tineri știau că fratele lor avea o voință de fier, era independent și neclintit. Să îl audă spunând că nu poate trăi fără Charlotte – acesta era un semn de vulnerabilitate, al unei nevoi la care Arran nu se așteptase. Într-un fel era tulburător. Toți se obișnuiseră așa de mult să se bazeze pe Ranulf, care nu se baza decât pe sine însuși. Și, cu toate astea, după doar câteva săptămâni

în Anglia, Ran găsise o străină, o englezoaică, și declarase că avea nevoie de ea.

Alungându-și neliniștea, dacă nu chiar frustrarea, Arran își dădu haina jos. Scoase câteva monede din buzunar și apoi și bucata de muselină galbenă, drăguță. Rochia de stradă a lui Mary. Preț de o clipă, se uită la ea, întorcând bucata de material de pe o parte pe cealaltă. Ar fi putut să o arunce dacă ar mai fi avut un coș de gunoi, dar, având în vedere ce se întâmplase cu acesta, era mai bine să țină bucata de muselină într-un loc mai sigur. Cu o privire spre ușa pe jumătate deschisă se duse la dulapul său și o ascunse sub un teanc de lavaliere. Nu era sentimental. Nu în privința unei Campbell. Era doar prevăzător.

După ce făcu asta, se așeză să îi scrie lui Munro. Ursul, așa cum era cunoscut de când tatăl lor prezisese că va crește mare cât un urs, rămăsese la Glengask să supravegheze domeniul și clanul. Nu voise să facă asta, dar cum era fratele cel mai mic cu excepția Rowenei, trebuia să plătească într-un fel pentru asta. Având în vedere că Ranulf o aruncase pe Deirdre celui mai apropiat dintre frați, Ursul ar trebui să se considere norocos că rămăsese acasă.

În timp ce relata despre progresele logodnei lui Ranulf, despre apropiata logodnă care îl aștepta și pe el și despre norocul lor de până acum că reușiseră să o împiedice pe Rowena să sucombe farmecelor cine știe cărui lord englez pămpălău. Nu aminti însă în nici un fel de Mary Campbell. Mary era... interesantă și îi putea oferi unele informații despre clanul Campbell. Iar asta, își spuse el, era începutul, mijlocul și sfârșitul chestiunii.

În cele din urmă, Owen îi bătu în ușă.

– Plecați la teatru într-o oră, stăpâne. Aveți nevoie de ajutor la îmbrăcat?

Dacă învățase ceva despre englezi în timpul șederii sale în armată era că își schimbau hainele de fiecare dată când se mutau de pe un scaun pe altul.

– Nu, Owen, mă descurc.

– Știți că lordul Glengask mi-a dat voie să vă angajez un valet, făcu Owen încruntat. Sunt sigur că Ginger, care e valetul marchizului, cunoaște pe alții așa ca el.

Arran rânji.

– Mă descurc și așa. Și va trebui să te obișnuiești cu Edward Ginger. O să o avem pe Lady Charlotte în casă și nu poți avea doar un singur englez. Se înmulțesc precum ciupercile.

Bătrânul soldat izbucni în râs și apoi privi brusc în spatele lui și deveni din nou serios.

– O să mă asigur că trăsura e pregătită, stăpâne.

– Mulțumesc, Owen, se auzi vocea lui Ranulf în timp ce majordomul dispărea iute.

În timp ce Arran înjură în barbă, marchizul se opri în ușa camerei lui.

– Ciuperci, zici? întrebă el, încrucișându-și brațele la piept.

– Îți dai seama că am în spatele meu 27 de ani în care am urât pe oricine la sud de Zidul lui Hadrian, nu-i așa? Orice ți s-a întâmplat ca să te răzgândești, mie nu mi s-a întâmplat.

Iată! O spusese, căci se săturase să mai umble ca pe coji de ouă când venea vorba de Charlotte Hanover.

Ranulf păși în cameră și închise ușa în urma lui.

– Nu-ți cer să-i iubești pe englezi. Îți spun că Charlotte e o MacLawry acum, la fel și părinții, și sora ei. Îi vei trata ca atare. Și dacă nu-ți place asta, tot te vei purta într-un fel care să nu le sugereze lor sau mie că nu-ți place. Ai înțeles?

Ar fi fost un prost să nu fie de acord.

– Da, zise el cu voce tare. Familia Hanover e parte din clanul MacLawry. La fel vor fi și Stewarții, presupun.

– Sunt importanți pentru noi, mai ales acum că Fendarrow încearcă să se apropie de MacAllisteri.

– Știu, Ran. Nu-mi place absolut deloc, dar știu.

Cu un semn scurt din cap, fratele său deschise din nou ușa, apoi ezită și o închise mult mai încet.

– Mă bazez pe înțelepciunea ta, Arran. Să nu mă dezamăgești. Vremurile... totul se mișcă iute ca vântul. Trebuie să înțelegem asta și să facem schimbările care să ne ajute să supraviețuim.

Evident una dintre aceste schimbări era ca Ran să se îndrăgostească de o englezoaică, în vreme ce el să danseze cu o Campbell nu era deloc acceptabil. I se părea o mare ipocrizie, dar Arran încuviință din cap.

– După cum spui, Ran.

Fratele său nu păru convins.

– Niciodată nu știu ce-ți umblă prin mintea aia deșteaptă a ta, dar pentru Dumnezeu, cunoaște-o mai întâi pe Charlotte înainte să decizi că nu e potrivită pentru mine. Nu ești aici decât de câteva săptămâni.

Asta măcar părea drept.

– Am spus că o voi face, Ran, și așa va fi.

– Bine, făcu marchizul și deschise din nou ușa. Îmbracă-te, atunci. Mă gândesc că vei fi oricum singurul care va savura *Hamlet* în seara asta. Ai naibii danezi!

Asta se dorea în mod evident o glumă, așa că Arran se forță să zâmbească. După ce Ranulf plecă, el renunță la expresia de veselie. El întotdeauna, întotdeauna își susținuse fratele și viziunea acestuia pentru clan. Școli, ferme, mărfuri care să fie vândute muntenilor care fuseseră alungați de pe pământurile lor până departe în America, totul fusese pentru a îmbunătăți viața clanului și a sta departe de opresiunea englezilor.

Propria lor mamă fusese englezoaică și înghițise otravă mai degrabă decât să accepte să trăiască în Ținuturile Înalte cu patru copii. Ani buni după aceea, nu o amintiseră deloc; până în ziua de azi, Ranulf se referea la ea ca la Eleanor, nu ca la mama lor. Restul îi urmaseră exemplul.

Iar acum, Ran schimbase regulile pentru că îi convenea. Asta era prerogativa sa în calitate de șef de clan. Dar din pricina asta, Arran nu simțea nici urmă de vinovăție pentru întâlnirea de la prânz cu Mary Campbell a doua zi și nici pentru că nu spusese nimănui despre asta.

capitolul 4

– Părinții tăi au fost supărați? șopti Elizabeth Bell, așezată lângă Mary și luându-i mâna.

În spatele ei, două perechi de părinți sporovăiau, evident amuzați că fiicele lor ocupaseră locurile din fața lojii – de parcă nu ar fi fost mereu încurajate să șadă acolo. La urma urmei, nu puteau fi văzute prea bine în întunericul din spatele lojii.

– Da, făcu Mary pe același ton și oftă în timp ce încerca să își înăbușe cinismul tot mai puternic.

Orice se petrecea cu ea nu era foarte sigură că îi plăcea. Le-am explicat că lordul Arran m-a luat prin surprindere și că încercam să evit o scenă, dar tot voiau să țipe.

– Nu poți să le reproșezi asta. Dacă vărul tău Charles și-ar fi dat seama cu cine valsai?

Ea chiar se gândise la asta și într-o luptă nu era sigură care dintre cei doi bărbați ar fi ieșit învingător. Charles avea o anume răutate tăioasă în atitudine, dar Arran MacLawry părea foarte... capabil. Și extrem de încrezător. Sau cel puțin așa se prezentase atât seara trecută, cât și în dimineața asta.

Cu toate astea, nici măcar Liz nu știa că el o însoțise la magazinul de pălării, iar pe Crawford o pusese să jure că va păstra secretul. Pentru că, deși el o surprinsese deja de două ori cu prezența lui, ea ar fi putut foarte bine să refuze să petreacă timp cu el în dimineața asta. Și nu putea explica defel de ce acceptase să îl întâlnească din nou a doua zi.

– Ți-am spus eu că sângeriul e culoarea ta, zise Elizabeth, făcând un gest spre rochia grea de mătase brodată pe care Mary alesese să o poarte în seara asta. Arăți foarte dramatic.

– Mulțumesc. Mama crede că mă face să arăt prea îndrăzneață, dar cum nimănui nu-i e permis să se apropie de mine fără aprobarea a jumătate de duzină de oameni, asta nu prea contează.

În afară de asta, rochia o făcea să se simtă decadentă. Dacă era obligată să se mărite cu lordul Delaveer, probabil că nu va mai avea ocazia să se răsfețe astfel.

– Nu e de mirare că toată lumea e panicată de faptul că l-ai cunoscut pe lordul Arran atunci, chicoti Liz. El nu prea avea cum să fie pe lista celor aprobați.

Da, intraseră în panică, și de asta se străduise cât mai mult să fie tolerantă. Dacă nu ar fi fost gândul care o rodea, că familia ei era mai îngrijorată că făcuse ceva scandalos decât că ar fi putut fi în pericol, probabil că ar fi dat dovadă de și mai multă înțelegere. Desigur, clanul avea întâietate –, dar ea era parte a clanului, pentru Dumnezeu! De ce fusese aleasă drept sacrificiu din partea familiei Campbell? Pentru că bunicul ei nu credea că era o nătângă, așa cum credea despre aproape toți ceilalți nepoți ai săi?

Elizabeth îi strânse mâna, aducând-o înapoi în prezent.

– O, uite, ducele și ducesa de Greaves! Nu știam că sunt în oraș. Și contele de Westfall. Cel nou. A fost așa de trist că fratele său a fost omorât în acel duel caraghios!

Mary se aplecă pentru a se uita spre șirul de loji de vizavi. Cum Greaves era căsătorit cu o femeie fără sânge albastru, el și soția lui își petreceau mare parte din timp în York. Sophia Baswich avea părul de un roșu aprins și reputația de a spune ce gândea și se zvonea că odinioară lucrase la Clubul Tantal – un club de pariuri pentru domni și cu personal exclusiv feminin. Mary se întrebă cum reușiseră cei doi nu doar să se cunoască și să se îndrăgostească, ci să aibă și curajul de a se căsători. Chiar și cu jumătate din teatru holbându-se la ei, păreau fericiți, așezați aproape unul de celălalt, ea agățată de brațul lui.

În timp ce se uita la restul lojilor, Mary simți că i se taie răsuflarea. În a patra lojă de la scenă, marchizul de Glengask stătea în picioare, salutând o femeie blondă, drăguță, despre care știa că era Lady Charlotte Hanover. Mary nu o cunoștea foarte bine – era cu patru ani mai

tânără decât fata contelui, la urma urmei –, dar să se căsătorească cu lordul Glengask, șeful clanului MacLawry, părea excesiv de înspăimântător.

Și nici nu erau singuri în lojă. Părinții lui Charlotte, Lord și Lady Hest, li se alăturaseră și la fel și cealaltă fiică, Jane. Alături de ea ședea Lady Rowena MacLawry, care își flutura animată mâinile în timp ce discuta despre ceva cu a patra lady prezentă. Mary se încruntă. Cu părul ei negru și tenul palid, era fără îndoială Lady Deirdre Stewart. Tatăl ei, lordul Allen, era și el acolo și vorbea cu Glengask. Ce făcea familia Stewart împreună cu familia MacLawry? Gândul acela însă dispăru când el părăsi întunericul din spatele lojii. Arran MacLawry.

În vreme ce fratele ei avea o anumită prezență masivă, Arran părea mai degrabă un lup decât un leu – tăios, prădător și atent la orice slăbiciune. Doar că el fusese șarmant și spiritual la balul mascat și chiar și în dimineața asta, după ce aflase cine era. Da, era prevăzătoare în prezența lui, dar dacă ar fi fost cu adevărat înspăimântată, cu adevărat îngrijorată pentru siguranța ei, ea ar fi comunicat întregii familii activitățile lui. Și nu ar fi fost niciodată de acord să se vadă a doua zi cu el.

În acel moment el se întoarse și îi întâlni privirea. Din partea cealaltă a teatrului, ea nu reușea să îi distingă culoarea ochilor, deși știa că erau de un albastru-deschis. Nici nu reușea să deslușească detalii ale expresiei lui, dar un fior cald îi alunecă pe șira spinării. Dacă ar fi fost oricine altcineva și nu un MacLawry, ea s-ar fi declarat intrigată și interesată.

– O, Doamne, șopti Liz lângă ea, scoțând-o din gândurile ei. Lordul Glengask. Și te-a văzut, cred eu. Lordul Arran, vreau să spun.

– Ei bine, nu prea are cum să mă atace din partea cealaltă, replică Mary întorcându-și anume și cu ceva dificultăți privirea spre scena aflată în partea din față a sălii imense. Cu siguranță era așa de conștientă de prezența lui doar din cauză că i se poruncise să stea departe de el. Îl făcea să pară un bandit periculos,

și ce femeie nu ar observa pe cineva care se uita fix la ea? Sau o invita la prânz?

– Stewarții, hm? făcu tatăl ei din spate. Așadar, clanul MacLawry nu are mai mare încredere în acest armistițiu decât am eu.

– Stewarții trebuie să fie disperați după resursele MacLawry dacă sunt dispuși să își ofere cea mai drăguță nestemată unui frate Glengask, se auzi o voce tot din spatele lui Mary, iar ea se întoarse să se uite, ascunzându-și cu grijă încruntarea.

Fiul lui Malcolm MacAllister stătea acolo, dând mâna cu tatăl ei și cu domnul Bell și complimentându-le pe cele două mame. O, Doamne!

– Mulțumesc pentru invitația din seara asta, Fendarrow, zise Roderick MacAllister cu căldură.

Apoi ea îl observă pe bărbatul care stătea ușor în spatele acestuia și încruntarea ei se adânci. Charles Calder, fiul celei mai tinere surori a tatălui ei, îi zâmbi și el, deși expresia nu i se potrivea deloc pe față.

Se gândi că asta nu prea era din vina lui, doar că Charles așa se născuse mai subțire, îngust. Umeri înguști, pleoape căzute, buze subțiri – toți îi spuneau Vidra, asta până când la 16 ani îi însângerase nasul lui Adam, fratele său mai mare, din pricina asta. Ceea ce-l făcea și îngust la minte. Chiar și așa, dacă voia să se distanțeze de porecla sa, n-ar mai fi trebuit să-și poarte părul negru lins pe spate și să poarte doar haine negre.

– Știi doar că ești oricând bine-venit să ni te alături, Roderick, zise tatăl ei.

Lordul Fendarrow se uită la ea, cu un zâmbet mult prea grăbit.

– Știu că-ți place un *Hamlet* bun, așa că ți-am rezervat un loc în rândul din față.

Deci de *asta* sugerase tatăl ei că va putea vedea mai bine de pe scaunul din mijloc dintre cele trei aflate în primul rând. Pentru ca Lord Delaveer să poată sta lângă ea. Cel puțin, nu încerca să o cupleze cu Charles. Cu siguranță, ea nu îl vedea pe Roderick într-o lumină...

romantică, dar măcar nu simțea nevoia să se spele după ce vorbea cu el. De fapt, nu simțea mai nimic. Oare pentru că nu-l văzuse decât ca parte din potențialii pețitori? Dacă își punea mintea, Roderick putea să-i accelereze pulsul la fel ca... O, nu, nu, nu. Asta... Nu. Ea nu era cucerită de Arran MacLawry. Senzația pe care o simțea erau doar emoțiile pentru că ea nu trebuia nici măcar să se apropie de el.

Roderick se așeză pe scaunul gol de alături, iar ea tresări.

– Bună seara, Mary. Domnișoară Elizabeth.

– Bună seara, Lord Delaveer, replică Elizabeth zâmbind. Nu știam că vă place Shakespeare.

– Îmi place compania.

– Mie îmi place Shakespeare, zise Charles direct din spatele lui Mary. În special tragediile.

Accentul lui scoțian aproape absent din glasul lui o enervă. Înainte era convinsă că aproape că nu băga asta de seamă, dar în seara asta, avea impresia că el nu se putea decide dacă era englez sau scoțian.

– Ce lucru straniu spui, zise ea.

Poate că indecizia accentului era cea care o făcea să ezite și în privința lui Roderick. Indiferent unde locuia, ea se simțea din Ținuturile Înalte până în vârful degetelor. Arran, chiar dacă nu avea acel accent profund, delicios, nu putea fi luat drept altcineva decât un muntean neînfricat și cu sânge fierbinte. Nu exista nimic moale sau ezitant la el. De cealaltă parte, Roderick probabil că nu speriase în viața lui nici măcar un fluture. Iar Charles probabil că le smulgea aripile.

Charles se încruntă.

– Cum așa?

– Să spui că preferi tragediile e același lucru cu a spune că preferi moartea, crimele și trădarea în locul iubirii și fericirii.

– Poate e doar pentru că găsesc tragediile mai realiste.

El se lăsă pe spate în scaunul său, dar nu-și îndreptă privirea spre scenă, ci în direcția lojilor de pe partea cea laltă a sălii.

– Ai valsat cu Arran MacLawry.

Primul ei gând fu să-i spună lui Charles că nu era treaba lui cu cine dansa ea. Nu era, într-adevăr, dar vărul ei avusese deja mai multe altercații cu lordul Glengask sezonul acesta, înainte de armistițiu. Și nu avea de gând să strice acest armistițiu recent spunând ceva provocator.

– Purtam amândoi măști de vulpi, și el habar n-avea cine eram. Nu aveam de gând să provoc o scenă.

– Să nu mai dansezi din nou cu el.

Mary trase aer în piept și tăcu până reuși să-și controleze bătăile inimii.

– Nu știu de ce aș face-o, replică ea în cele din urmă. De curiozitate însă, nu suntem la pace cu clanul MacLawry?

– Nu îi omorâm. E doar o pauză în bătălie. Nu e pace.

Ea încă mai se gândea ce să răspundă la asta când Roderick chicoti.

– Nu-l băga în seamă pe vărul tău, Lady Mary. Mie îmi place pacea. Îmi oferă ocazii surprinzătoare și bine-venite.

– Da, replică Charles cu vocea mai joasă și inexpresivă. În vreme ce războiul favorizează alte persoane.

Ei, asta era interesant. Și tulburător. Era oare Charles Calder așa de pornit împotriva armistițiului cu clanul MacLawry din pricina a ceea ce amintise tatăl ei – faptul că familia MacAllister va ajuta să le sporească rândurile, dar că nu voiau să fie atrași într-un conflict? Pentru că dacă cele două clanuri, Campbell și MacLawry, se războiau din nou, clanul va vrea ca ea să se mărite cu *Charles*? Simți cum îi alunecă un fior pe spinare.

Prin urmare, părea condamnată în orice situație, cu sau fără armistițiu, și exista doar o fereastră îngustă care făcea ca mirele să fie mai degrabă Roderick decât Charles. Cine oare încerca să îi apropie pe ea și pe Roderick? Tatăl sau bunicul ei? Campbell însuși părea

forța mai probabilă, pentru el era cel care fusese de acord cu armistițiul. Ceea ce însemna, presupuse ea, că mai avea încă un motiv să îi fie recunoscătoare bunicului ei. Pentru că, deși nici Roderick și nici Charles nu o interesau, ea prefera în mod evident plictisul cruzimii. Deși, dacă ar fi avut o a treia opțiune, ar fi preferat să nu se mărite cu nici unul dintre ei.

În timp ce se gândea la asta, cortina se ridică. O piesă mult mai potrivită ar fi fost *Macbeth*, dar ea nu era sigură că toți muntenii cu sânge fierbinte din public ar fi putut tolera asta.

Pe de altă parte, nu era sigură că ea va putea suporta *Hamlet* în seara asta. În afară de prezența tulburătoare a bărbatului aflat de partea cealaltă a sălii, existau intrigi, minciuni, înșelăciuni, minciuni, crime, sinucideri – un haos răscolitor, iar asta era cu siguranță piesa favorită a lui Charles. După vreo patruzeci de minute, se trezi că își întoarce privirea spre loja întunecată a familiei MacLawry.

Oare clanul MacLawry îi făceau lui Arran același lucru pe care clanul Campbell i-l pregătea ei?

Sau el o curta deja pe Deirdre Stewart înainte... Doamne sfinte, oare se cunoscuseră abia seara trecută? Nepoata lui Stewart era considerată o mare frumusețe, la urma urmei. Dar dacă Arran o curta pe Deirdre, ce îl apucase să invite o vulpe la dans? Și cum rămânea cu ce se întâmplase de dimineață? Și cu prânzul de mâine?

– Scuzați-mă, șopti ea și se ridică. Mă întorc imediat.

– O să vin cu tine, zise Roderick, dând să se ridice.

– Nici vorbă. O să ratezi o crimă.

– Mary, o certă mama ei.

– Îmi cer scuze. Charles era cel căruia îi plac crimele. Mă întorc imediat.

În mod evident, ea îl convinsese că nu avea nevoie de ajutor ca să găsească o toaletă, pentru că el înclină din cap și se așeză la loc pe scaun.

Cu încă o scuză șoptită pentru restul celor aflați în lojă, Mary se îndreptă spre draperia din spate și ieși

pe coridorul din spate. Alți câțiva spectatori trecură pe lângă ea, depășiți numeric de lacheii care aduceau băuturi și pleduri – și chiar un câine mic, pufos.

Mary se sprijini de perete și închise ochii pentru moment. Da, avea 21 de ani și da, chiar și cu indulgența bunicului ei, ea știuse mereu că la un moment dat va fi obligată să se mărite conform voinței clanului ei. Dar încă nu. Pentru Dumnezeu, doar armistițiul cu clanul MacLawry ar fi trebuit să îndepărteze urgența unei uniuni grăbite, nu să o creeze.

Ea trase adânc aer în piept și deschise ochii din nou - apoi scoase un mic chițăit cu greu înăbușit, când îl văzu pe bărbatul care urca scările și se îndrepta în direcția ei. El nu era un lacheu și nici nu ducea un câine în brațe. Purta, în schimb, un kilt splendid cu negru, alb și roșu. Înainte ca el să poată ajunge la loja părinților ei, ea își îndreptă spatele și se grăbi spre el.

– Ce faci aici, Arran? șopti ea, dând să îl apuce de braț și apoi oprindu-se în ultima clipă.

Nu erau prieteni; erau... erau cunoștințe noi care nu ar fi trebuit să se întâlnească niciodată. Și din întâmplare, ea îl găsea cumva aproape atrăgător.

– *Hamlet* pare să fie un pic prea aproape de viața mea, zise el cu accentul lui profund, bogat. Și îmi tot vine să strig la Hamlet să-și omoare unchiul și să înceteze nebunia cu vorbitul singur și tâmpenia cu piesa din piesă. Se uită la ea cu ochii lui albaștri. Pe tine ce te-a făcut să fugi, fetițo?

– Presupun că același lucru. Prea multe subterfugii. Prefer comediile.

– Da. El se uită dincolo de ea spre draperiile de la loja familiei Campbell. Calder nu ți-a făcut reproșuri, sper, că ai dansat cu mine.

Ocolise oare jumătate de teatru și se aventurase pe teritoriu inamic doar ca să vadă dacă ea era bine?

– *Tu* ai dat vina pe mine, din câte îmi amintesc.

Pe buzele lui se lăți iarăși acel zâmbet obraznic.

– Nu ești o fată prea timidă, nu-i așa?

Ea se apropie mai mult, dorindu-și ca el să coboare și mai mult vocea. Pentru Dumnezeu, vărul ei Charles era la câțiva metri distanță. Și aproape logodnicul ei doar un pic mai departe.

– Pot să fiu diplomată. Dar prefer să fiu directă. Așa există mai puține neînțelegeri.

– Direct să fie atunci. Delaveer te-a cerut deja?

Mary ridică dintr-o sprânceană.

– Dar tu ai cerut-o pe Deirdre Stewart?

– Nu. El se foi de pe un picior pe altul, privind dincolo de ea spre loja părinților ei. Între noi doi fie vorba, fetițo?

El îi cerea discreție. Ea ar fi trebuit să fie șocată și surprinsă, dar nu era. Tot timpul cât vorbiseră fusese doar pentru ei doi.

– Da, între noi doi.

– Atunci, o s-o cer de îndată ce tatăl și unchiul ei decid câtă pășune de-a lor o să dea înapoi țăranilor și Ranulf decide că e o concesie suficientă.

– Vrei să te căsătorești cu ea?

Era o întrebare stupidă și caraghioasă, dar ea o puse oricum.

– Nu. E... plăcută, presupun, dar nu are sângele destul de fierbinte pentru mine, făcu el și se uită în jos. Și Delaveer? Ridică apoi din nou privirea spre ea. Nu mi-ai răspuns la întrebare.

– El și tata încă mai negociază, zise ea încet. Dimpreună cu tatăl lui și bunicul meu.

– Vrei să te măriți cu el?

– Nu, replică ea pe același ton pe care îl folosise și el, dându-și seama că nu exista nimeni altcineva pe lume cu care ar putea – sau ar vrea – să poarte această conversație anume. Nu are sângele destul de fierbinte pentru mine. Dacă clanurile Campbell și MacLawry încă ar fi fost în război, atunci Charles Calder încă ar mai vrea să mă aibă și asta ar fi chiar mai rău.

– Calder? se încruntă Arran. Câinele ăla ar trebui omorât.

Mary se uită la el. Cu haina cenușie care nu putea să-i ascundă umerii lați, vesta strâmtă neagră și tartanul îndrăzneț al clanului MacLawry în kilt, el arăta magnific, indiferent ce nume purta. Se întrebă ce gândea el despre ea.

– Nu-mi place Charles, dar e vărul meu.

Arran ridică din umeri.

– Știu cine ești. Îmi dau și seama că e posibil să-ți fi făcut necazuri fără să vreau. Cu toate astea, nu intenționez să-mi cer scuze pentru asta. Făcu un pas mai aproape spre ea. Ce zici de asta?

– Nu știu ce să zic. Și nici nu cred că mai contează. Ne căsătorim cu cine ni se spune, nu-i așa, Arran MacLawry? Pentru binele clanurilor noastre?

El își înclină capul. Apoi, înainte ca ea să se poată mișca, el parcurse scurta distanță dintre ei, se aplecă și își atinse buzele de ale ei. Avea gust de căldură, de whisky și de păcat. Era surprinzător de delicios.

Dându-și seama că avea o palmă desfăcută pe pieptul lui, Mary și-o lăsă repede jos și își strânse degetele în pumn.

– Ai... ai sărutat o Campbell, șopti ea, cu vocea răgușită chiar și pentru urechile ei. Ar putea să te trăsnească pe loc.

El scutură din cap, o buclă din părul lui ondulat căzându-i pe frunte.

– Nu am sărutat o Campbell. Te-am sărutat pe tine, Mary. Cu un zâmbet ușor, el se retrase, apoi se întoarse pe un călcâi. Și zic că trăsnetul n-are decât să vină. Nu sunt încă însurat. Și nici tu nu ești măritată. Se uită peste umăr la ea. Ne vedem mâine la prânz, fetițo.

Mary se uită în urma lui, apoi își duse cu întârziere degetele la buze. El era un MacLawry, iar ea era o Campbell. Nu erau prieteni. Dar orice erau acum, ei începuse brusc să i se pară foarte interesant.

Ranulf îl aștepta pe Arran pe aleea din față când se întoarseră după partida de călărie de dimineață cu câinii

și cu armăsarul pursânge negru și iute, Duffy. Deși să o numească o partidă de călărie era o exagerare, deoarece chiar și Rotten Row fusese plin de domni în căutare de aer proaspăt de dimineață. Sau să fie văzuți în echipamentul scump de călărie. Nu era sigur care din cele două.

– La White va trebui să porți altceva, zise Ranulf luându-l pe Duffy de căpăstru. Să știi că nu permit intrarea grăjdarilor.

În timp ce Arran descăleca, aproape la fel de fără suflare ca și animalele, studie un moment expresia relaxată a fratelui său. Orice ar fi simțit cu privire la faptul că șeful clanului – propriul frate – care se căsătorea cu o englezoaică, Charlotte îl făcea fericit pe fratele lui. Și pentru asta putea fi recunoscător.

– Nu vin la White, replică el. Mă întâlnesc cu Fordham la prânz.

Cel puțin asta va afirma fostul său tovarăș de armată, pentru că aranjase asta în timpul plimbării matinale.

– Adu-l și pe el. Tatăl lui Charlotte a lansat invitația și unchiul Myles va fi și el acolo. Vine și Allen. Și Tollifsen. Sunt tentat să prezint un front unit.

– Am alte planuri, repetă Arran mai furios decât intenționase. Poți să fii manierat și englez și fără mine. Și pentru Allen nu ai nevoie de mine până nu stabiliți cât de mult pământ valorez.

Îi întinse frâiele lui Duffy lui Debny, grăjdarul-șef pe care Ran îl adusese cu el din Glengask.

Ranulf îi blocă drumul spre casă.

– Allen și Tollifsen au contacte bune cu negustorii din Londra și nu fac afaceri cu munteni care se luptă cu dragoni.

– Cine? Stewarții? Sau negustorii?

– Nici unii dintre ei.

– Ei bine, e norocul tău atunci că te-ai transformat într-un englez în ultimele două luni, nu-i așa? Arran îl ocoli pe fratele său, dându-și jos mănușile de călărie în timp ce făcea asta. Îmi amintesc că acum câteva luni

nu-ți păsa ce gândeau englezii despre tine. Și când clanul MacLawry era destul de puternic să se opună oricărei familii din Ținuturile Înalte fără să aibă nevoie de susținerea unor băutori delicați de ceai.

– Care băutori de ceai? Stewarții sau familia lui Charlotte?

– Ambii.

– Arran.

– Dacă vrei să dovedești că ești civilizat, de ce nu iei masa cu familia Campbell? Sau cu lordul Fendarrow?

– Ajunge!

El continuă să meargă.

– Atunci închide-mi gura cu pumnii, Ran.

– Nu gura vreau să ți-o conving, Arran. Ci mintea.

– Atunci nu te osteni. Nu eu sunt șeful. Fă așa cum crezi.

Dacă Ranulf voia să uite sau să ierte secole de conflict cu englezii, să ierte faptul că muntenilor li se interzisese să poarte arme sau kilturi sau să cânte la afurisitele lor de cimpoaie, sau chiar să ierte că fuseseră alungați de pe pământurile lor de alți munteni, era dreptul lui să o facă. Dar în clipa asta, Arran era moștenitorul de la Glengask – cel puțin până când Ran se va căsători cu Charlotte, și aceasta îi va da un fiu –, iar el refuza să îl lase să uite cine plătea prețul pentru noul său stil de viață manierat. Se părea că lui nu i se va oferi același lux și ce era drept era drept.

Owen deschise ușa din față când ajunse la ea.

– Ați avut o partidă bună de călărie?

– Da, Owen. Aproape că era să țin drumul nordului.

Lacheul-majordom chicoti.

– Dacă decideți să faceți asta, aveți grijă să mă luați și pe mine.

Așadar, el nu era singurul care începuse să devină neliniștit la Londra –, iar Owen era deja de mai multe săptămâni decât el acolo. Întinzându-i pălăria și mănușile, Arran urcă scările. Ieri după-amiază nu fusese sigur dacă Mary va veni azi la întâlnire. Și apoi sfidase

ordinele fratelui său și propriile instincte și nu doar că o căutase ieri-seară, dar o și sărutase.

De ce o făcuse, de asta nu era sigur, doar că ea arăta minunată și păcătoasă în roșu-sângeriu și el simțise că voia să o facă. Se găseau în situații foarte asemănătoare, dar acel sărut nu fusese despre compasiune. Adevăratul motiv va trebui să aștepte până când îl va descifra. Pentru că ce știa sigur în momentul acesta era doar că intenționa să se ducă la întâlnirea de la Blue Lamb și că mințise și își insultase fratele ca să o facă. Totul pentru un prânz cu o Campbell. Când de fapt ar fi trebuit să planifice prânzuri cu Lady Deirdre.

În continuare fără valet, el își dezbrăcă hainele de călărie transpirate și păși în baia cu apă rece pe care o ceruse. Așa rece cum era, tot îi tăia răsuflarea mai puțin decât o baie în Loch Shinaig. Apoi se îmbrăcă într-un sacou cenușiu simplu și vestă maro și pantaloni din piele băgați în cizme ușoare de cavalerie, impresionant de bine lustruite. Iată! Foarte englezesc, dar nu suficient de elegant ca să merite o a doua privire.

Sau cel puțin așa spera.

– Cheamă-mi o trăsură, Owen, te rog, îi ceru el majordomului în timp ce cobora scara.

– Da, stăpâne. Nu vreți să-l luați pe unul din băieți, totuși?

– Nu.

Arran își luă jobenul și și-l puse pe cap. Până săptămâna trecută nu purtase niciodată o chestie așa de inutilă.

– Doar avem armistițiu, n-ai auzit?

– Am auzit. Nu cred că va dura, totuși.

– Bine. Ține-o tot așa, Owen.

Îl urmă pe noul majordom afară, așteptând pe trepte în timp ce Owen ieși pe stradă și făcu semn unei birje aflate în trecere.

O clipă mai târziu se întorcea, cu birja pe urmele lui.

– Fratele dumneavoastră, marchizul, zice să avem un pic mai multă încredere decât am avut, zise el, în timp ce deschidea ușa trăsurii. În englezi, vreau să spun.

– Atunci fă asta. Eu o să-mi țin ambii ochi deschiși. Cu un zâmbet pe care nu-l simțea, Arran se urcă în birja îngustă și scurtă. Crane House, pe Maddox Street, zise el destul de tare ca Owen să audă, numind adresa lui William Crane, viconte de Fordham pentru efect.

De acolo va lua altă birjă care să-l ducă pe Ellis Street la Blue Lamb.

Dacă Ranulf afla ceva despre asta, fratele lui va încerca să-i însângereze nasul și să-i tragă un șut în fund, apoi îi va porunci să se întoarcă la Glengask și să aștepte să-i fie livrată mireasa.

Dar Ran nu putea să aibă ambele variante – fie erau clanul MacLawry care se baza doar pe ai lor sau erau băieți pe jumătate englezi care făceau alianțe și prietenii cu fiecare muntean care nu era un Campbell și cu fiecare englez care le dădea bineț.

Și până când marchizul de Glengask decidea cine erau ei și când trebuia el să se însoare cu o Stewart, Arran intenționa să facă ce dorea. Cum o sărutase pe Mary Campbell seara trecută, acum dorea să o vadă. Era, de asemenea, necesar, în cazul în care ea poate se supărase și îi spusese tatălui ei sau lui Charles Calder. Asta ar însemna sfârșitul armistițiului. Dacă ea nu se supărase, asta va face lucrurile mult mai interesante.

– Nu doresc să fiu dată afară, milady, făcu Crawford frângându-și mâinile în timp ce stăteau lângă curtea grajdului de la Hanul Blue Lamb.

– Faci ceea ce-ți cer eu. Nimeni nu o să te dea afară. Nu voi permite asta.

Mary abia dacă era atentă la conversație. Era mai preocupată să asculte clopotele bisericii, așteptând să sune ora unu.

– Nu partea cu să fac ce-mi cereți mă macină, răspunse camerista. Ci că nu i-am anunțat pe părinții dumneavoastră că faceți ceva periculos. Sunteți practic logodită cu un alt bărbat, Lady Mary.

La unison peste tot în Londra, clopotele începură să sune într-un singur ton, discordant. Ora unu.

Ultima ei șansă de a-și regăsi mințile și de a se întoarce. Să fie o fiică obedientă și cuminte, care să nu aibă nici un gând carnal cu privire la un MacLawry – nici măcar cu privire la unul așa de chipeș precum Arran.

– Practic înseamnă încă nu. Și nu fac nimic periculos, Crawford. Acum, te rog, du-te și cumpără ceva drăguț pentru tine. Ne vedem iarăși aici la ora două și jumătate sau poți intra să mă iei.

Camerista părea gata să izbucnească în plâns, dar aprobă din cap.

– Foarte bine, milady. Vă rog, vă rog să fiți prevăzătoare.

– Așa voi fi.

Ea se uită după cameristă, care traversa strada, îndreptându-se spre prăvăliile ponosite care se aliniau acolo. Crawford se uită în urmă peste umăr la fiecare câțiva pași, ca un cățeluș trist căruia i se poruncise să iasă din casă fără mâncare. Când dispăru în prăvălia de pălării, Mary trase adânc aer în piept.

Londra – desigur, nu cea mai bună parte a ei – se agita în jurul ei, dar pentru prima dată în viața ei probabil, se uita la ea de una singură. Camerista îi spusese să fie prevăzătoare, iar aici chiar trebuia să fie.

Poate că în general nu avea gărzi în jurul ei, dar nu fusese niciodată singură în afara Mathering House. Acum ar trebui să fie agitată sau chiar speriată. Dar nu era. Ce simțea cel mai tare era o nerăbdare neliniștită.

Sigur, dacă nu intra la Blue Lamb, toate astea vor fi fost pentru nimic. Un inamic o aștepta înăuntru. Un inamic foarte atrăgător, cu reputație de diavol, căruia încă trebuia să-i găsească un motiv adevărat ca să nu-l placă. Un bărbat care îi ocupa gândurile într-atât încât nu mai avea loc să se gândească și la pedeapsa care o putea aștepta. Pentru că așa simțea față de căsătoria cu Roderick. O considera o pedeapsă.

Mary își îndreptă umerii și se duse la ușa hanului, de pe care se cojea vopseaua albastră, o deschise și intră.

La mesele de lemn din sala mare ședeau o duzină de bărbați și o jumătate de duzină de femei. Îi amintea puțin de hanurile unde schimbau caii în drum spre Scoția, doar că în jur se auzeau doar accente londoneze puternice.

Spre spatele sălii o siluetă se ridică în picioare, iar inima ei tresări, gura i se arcui într-un zâmbet înainte să se poată controla și să-l oprească. Acesta era momentul, își dădu ea seama. Momentul când alesese să se poarte greșit, când alesese să pună propriile interese înaintea intereselor clanului Campbell – cel puțin, în după-amiaza asta.

Mișcându-se cât de grațios putea fără să leșine de emoție, ea se alătură lui Arran la masă.

– Ai venit, zise ea și se așeză pe banca de vizavi de el.

El se așeză la loc.

– Și tu la fel.

Preț de o clipă scurtă, el își privi mâinile, și ea se întrebă dacă intenționa să îi spună că provoca soarta din simplul motiv că întâlnirea lor însemna necazuri și că prânzul acesta nu merita riscul de a fi descoperiți. Toate astea erau adevărate, dar ea nu voia să le audă. Nu când situația o făcea să se simtă așa de rea și de îndrăzneață pentru faptul că era aici.

Când el ridică din nou privirea, fața lui afișa un zâmbet ușor, care îi făcu genunchii să tremure un pic.

– Am o idee, zise el tărăgănat.

– Care ar fi aceea?

– Ce-ar fi dacă o luăm de la început, de parcă nu am fi auzit niciodată unul despre celălalt, despre familiile noastre? Cum ar fi dacă eu sunt Arran, un băiat din Ținuturile Înalte, iar tu ești Mary, o fată din Wiltshire, nici unul dintre noi nu are obligații și tocmai ne-am cunoscut?

Ea îi întinse mâna. Fără ezitare, el i-o luă și i-o strânse. Ar fi putut jura că acolo unde pielea lor se atinsese simțise electricitate, deși ar fi putut fi doar emoțiile ei.

– Sunt de acord, zise ea. Eu sunt Mary. Mă bucur să te cunosc, Arran.

Zâmbetul lui se adânci.

– Așadar, spune-mi despre tine, fetițo!

capitolul 5

– Nu-mi pot imagina cum e să îți pierzi tatăl la o vârstă așa de fragedă, zise Mary, alegând încă o prăjiturică incredibil de fină și delicioasă dintre cele pe care Arran le comandase după prânzul lor.

– A întors totul pe dos, replică el, apoi făcu semn hangiului să mai aducă niște ceai.

Ea se întrebă dacă el mai fusese la Blue Lamb înainte, pentru că părea să știe foarte bine ce mâncăruri să comande. Pe de altă parte, el petrecuse probabil mai mult timp în astfel de hanuri dărăpănate decât ea.

– Trebuie să fi fost așa de supărat, pe buni...

– Nu, zise el, ridicând mâna. Nu vorbim de asta.

Având în vedere cât de profund erau interconectate istoriile familiilor lor, fusese surprinzător de ușor să se abțină să nu pomenească de familiile Campbell sau MacLawry ori de familiile MacAllister sau Stewart. Ea știa asupra cui se îndreptase mare parte din suspiciunea și furia lui în cei 27 de ani de viață, la fel cum și el știa prea bine de câte ori numele familiei lui fusese blestemat de familia ei. Iar cuvintele erau cea mai neînsemnată parte din asta. Mary aprobă din cap.

– Prin urmare, te afli prima dată la Londra? întrebă ea, decizând să schimbe subiectul înainte ca lucrurile să devină neplăcute.

Privirea pe care el i-o aruncă pe sub genele lungi și negre era amuzată.

– Nu. Toți am studiat la Oxford, deși există oarece discuții dacă Ursul chiar a deschis vreodată o carte. Am venit de mai multe ori cu prietenii aici, dar n-am stat niciodată prea mult. Și a trebuit să mărșăluiesc într-o

paradă dinaintea prințului George o dată, când regimentul meu s-a întors din peninsulă.

– Așadar, ai fost în armată.

Amândoi se întinseră după aceeași bucată de prăjitură, iar degetele li se atinseră. Nici unul nu se retrase. Dacă acesta era doar începutul unei prietenii, atunci era destul de stranie; ea nu simțea fiori când se ținea de mână cu Liz sau cu Kathleen. În cele din urmă, el îi întoarse palma și puse prăjitura în ea.

– Da, timp de patru ani.

– Dar Mac... voi, adică, ați rămas în Ținuturile Înalte ca să-i evitați pe englezi, credeam eu. De ce să te lupți pentru ei?

El ridică din umeri.

– Am fost încurajați să mergem, ca o dovadă de loialitate față de Coroană. Dacă nu mă duceam eu, ar fi trebuit să meargă Ursul. Iar capul lui servește mai bine ca berbec decât ca instrument de gândire și sunt destul de sigur că ar fi reușit să-și piardă viața.

– Ești foarte apropiat de frații și de sora ta, nu-i așa?

Mary știa că erau un clan unit și de temut, dar din cine știe ce motiv, ideea că ei țineau unii la alții nu-i trecuse prin minte, nu că ar fi petrecut prea mult timp gândindu-se la clanul MacLawry. Pentru ea fuseseră doar cei care o împiedicau să-și viziteze bunicul în Scoția, cu mici excepții foarte rare și scurte.

– Așa am lăsat impresia? întrebă el cu un zâmbet lent. Da, n-am fi supraviețuit unul fără celălalt. Sunt prietenii mei cei mai dragi. Tu și verii tăi sunteți apropiați? Pari să ai cel puțin patruzeci.

Mary chicoti.

– Tatăl meu are doi frați și trei surori mai mici. Ultima dată când am numărat, aveam treisprezece veri primari.

– Dar tu ești singură la părinți?

– Da, zise ea ronțăind din prăjitură și oprindu-se o clipă. Am avut un frate mai mare, William, botezat după bunicul meu, dar a murit înainte să mă nasc eu. Avea doar câteva zile, cred. Nu vorbește nimeni prea

mult despre el. Și pentru că mama s-a îmbolnăvit după nașterea mea, n-au vrut să mai rișteze cu încă un copil.

– Știi, având în vedere cât credeam că știu despre tine, Mary, aproape tot ce-mi povestești e o surpriză.

El se apropie mai mult de masă și se întinse să o atingă cu degetul mare pe mână. Gestul părea destul de inocent, dar când o privi, acei ochi ai lui de un albastru-deschis păreau surprinzător de senzuali. O, Doamne!

– Același lucru e valabil și despre tine, răspunse ea încercând să se concentreze asupra conversației. Tu și frații tăi erați povești de culcare pe care unchii și verii mei mi le spuneau ca să mă țină trează și tremurând sub plapumă. Se zvonește că ai un pumnal subțire ca un ac în cizmă, de pildă, care are încă pe el sângele... neamului meu.

– O, da, așa e.

– Poftim? clipi ea.

El se întinse sub masă și scoase un cuțit vechi și foarte ascuțit. Arăta foarte curat, genul de unealtă pe care un muntean o folosea ca să jupoaie o căprioară pe care o vânase.

– Mai mult sau mai puțin, oricum. Privirea lui deveni serioasă și puse lama la loc. N-a vărsat nici o picătură din sângele clanului tău. Pumnul meu, în schimb, da. I-am spart buza lui Charles Calder săptămâna trecută, din câte îmi amintesc. Dar cuțitul meu, nu. Și nici pușca mea.

– Te cred, zise ea, întrebându-se de ce voia el în mod atât de evident să o asigure că nu făcuse nici un rău permanent familiei ei.

Încerca să îi spună că era în siguranță cu el? Pentru că, deși era convinsă că el nu i-ar face rău, ea nu se simțea în siguranță. Se simțea rea și neascultătoare.

Ușa hanului se deschise din nou, așa cum se deschisese la fiecare câteva minute de când se așezaseră să mănânce un pui fript foarte bun și să bea Madeira îndoit cu apă. Ea preferase Madeira. Arran trecuse de la whisky la ceai. Sala mare părea un loc popular pentru prânz

printre negustori și bancheri, ceea ce ei îi convenea foarte bine. Pentru că, deși ea și Arran găseau puncte comune mai multe decât se așteptase vreunul dintre ei, dacă i-ar fi văzut cineva dintre cunoștințele lor împreună, acest mic tête-à-tête avea să se sfârșească, iar ziua să se încheie cu ea măritată ori cu Roderick MacAllister, ori cu Charles Calder, în funcție de ce decidea tatăl ei, dacă să declare război deschis cu clanul MacLawry din nou sau nu.

Arran se uită peste umărul ei. Încruntarea lui bruscă o alarmă din cap până în picioare.

– Camerista ta a intrat, murmură el, ridicându-se în picioare. O să te strige pe nume?

O, nu! Era așa de târziu?

– Da, nu i-am dat alt...

– Doamnă Crawford, strigă el, făcând semn cameristei să se apropie.

– O, slavă Domnului, mil...

– Doamna Fox vă aștepta, zise el tărăgănat. O veți conduce pe fiica dumneavoastră acasă, da?

Mary îi aruncă un zâmbet iute. Acum avea o mamă falsă și un nume fals. Îi plăcea, din motive evidente, dar era de asemenea și ușor de uitat, ceea ce fusese evident intenția lui.

– Da, mamă. Mulțumesc. Domnul Fox trebuie să se întoarcă la treabă. La moară.

Ea se ridică și îi aruncă servitoarei o privire de avertisment ca să nu se apuce să spună ceva ce nu voiau să se audă.

– Da, da, desigur, se bâlbâi Crawford. E vremea să mergem acasă, fiica mea.

Arran aruncă niște monede pe masă, îi făcu un semn hangiului și luă mâna lui Mary într-a lui în timp ce se îndreptau spre ușă.

– Mă gândesc că ar trebui să mai facem asta, zise el cu accentul lui profund.

– Ei, domnule Fox, încerci să mă duci pe căi greșite? întrebă ea, cu răsuflarea în mod evident tăiată.

– Da, se pare că da, doamnă Fox.

– Ești un bandit, domnule.

– Da, rânji el, chiar sunt. Ai vreo obiecție?

– Doar că amândoi suntem pe cale să ne căsătorim cu alte persoane și că familiile noastre ne vor ucide dacă ne descoperă.

Și încă un milion de alte argumente de care logica îi dicta să țină cont, dar la asta ea se va gândi mai târziu. Acum era momentul pentru curaj. Până în urmă cu câteva zile, nici nu s-ar fi gândit că primejdia putea fi așa de atrăgătoare. Acum aproape că nu se putea abține să nu râdă de încântare.

– Atunci ne vom opri după ce ne vom fi rostit jurămintele, iar între timp nu îi lăsăm să afle.

O strânse la piept și își plecă fața spre ea.

De data asta ea se aștepta la atingerea caldă a gurii lui și a atracției dintre ei, dar sărutul o lăsă fără suflare și îi trimise fiori de electricitate pe șira spinării.

O, asta, el... era, însemna necazuri, necazuri, necazuri. Și nu putea ieși nimic bun din atracția pe care o simțea pentru el. Cu toate astea, abia reușea să se gândească la altceva.

– O să particip la dineul dat de Lord și Lady Penrose vineri seară, murmură ea aproape de gura lui.

El o sărută din nou, apoi îi luă mâna și o puse pe brațul lui Crawford, care afișa o expresie severă.

– Ei, ce coincidență, zise el tărăgănat, cred că am fost și eu invitat, de fapt, fratele meu, dar asta e cam același lucru.

Ea ar fi vrut să-l mai sărute o dată, dar acum Crawford o ținea bine și camerista nu pierdu vremea să o tragă afară pe ușă și pe Ellis Street.

– Dumneavoastră... asta.. eu... dumneavoastră...

– Crawford, n-ai voie să spui nimic, interveni Mary sever, alarmată brusc de faptul că servitoarea ei ar putea să sufere un atac de apoplexie.

– Dar... v-a *sărutat*, milady! izbucni femeia, apoi își duse mâna la gură.

– Doamne sfinte! Taci din gură! Eu sunt doamna Fox în momentul ăsta, și tu ești mama mea.

Mary ridică mâna să facă semn unei birje.

– Nu mi-aș face datoria dacă nu v-aș spune că acest bărbat e un... bandit și un ticălos, și un *MacLawry*. Ce ar spune tatăl – o, Doamne, sau bunicul dumneavoastră? Nu vă vrea binele, să știți.

– Nimeni nu va ști, și noi suntem discrete. Familiile noastre se războiesc de secole. Nu crezi că a venit timpul să se și cunoască?

– Cred că ar fi bine să vă cunoașteți mai bine cu Lord Delaveer, nu vă supărați. Acest MacLawry ar putea să vrea să vă dezonoreze și apoi să spună lumii! Doamne sfinte, asta ar ucide-o pe mama dumneavoastră!

Ar face mai mult de-atât. Ar duce la anularea armistițiului și ar deschide calea spre un război total între clanuri. Oare ăsta să fie scopul său? Să o seducă și apoi să o umilească în public? Să rupă alianța dintre familia ei și clanul MacAllister?

Din ce aflase despre el până acum, părea foarte puțin probabil; mai mult, Arran cel cu care vorbise părea să fie om de onoare și nu doar pentru un MacLawry. Cu toate astea, chiar dacă se simțea nebunatică și necuviincioasă în prezența lui, nu era proastă. Sau măcar încerca să nu fie. Înainte ca lucrurile să meargă prea departe – asta dacă nu merseseră deja –, ea va trebui să le oprească. Amândoi aveau obligații față de clanurile lor.

Dar nimeni nu o va împiedica să meargă la dineul acela vineri seară.

Pentru cineva care petrecea așa de mult timp asigurându-se că proteja diferitele politici progresiste și inovații ale lui Ranulf, analizând care aveau să fie reacțiile vecinilor și prevenind cele mai multe dintre necazuri, Arran nici nu putea începe să explice ce făcea. Nici măcar lui însuși.

În Ținuturile Înalte, când o fată drăguță îl atrăgea, el o invita la el în pat. De cele mai multe ori, aceasta

accepta, iar după o noapte sau două el găsea că se plictisise și o trimitea să-și vadă de drum. Amândoi voiau un pic de distracție, să își satisfacă dorința și să-și vadă apoi de viață.

Metoda funcționase foarte bine pentru el până acum și de cele mai multe ori evita plicticoasa sarcină de a trebui să converseze cu fetele în afară de câteva complimente. Toate crescuseră în aceleași văi, auziseră aceleași bârfe, și nici una dintre ele nu văzuse în viața ei o așezare mai mare decât satul în care trăiau.

Și mai era Mary. Da, o sărutase deja de două ori și, de când cu magazinul de pălării, el se tot imagina desfăcând nasturii rochiei ei drăgălașe de muselină ca să îi lingă pielea moale. Se foi, brusc inconfortabil în birja cu arcuri proaste.

Nu era doar atracție fizică. Stătuseră de vorbă. Vorbiseră, amândoi – și el o știa probabil mai bine decât pe oricare fată în afară de propria soră. Mai mult, îi plăcuse să stea de vorbă cu ea. Îi plăcuse felul în care vedea ea lumea, chiar dacă era diferit de gândirea lui. Îi plăcea de ea. Și la asta, chiar nu se așteptase.

Ea îl interesa de o mie de ori mai mult decât Deirdre Stewart și răspunsurile acesteia politicoase cu „Da, Lord Arran" și „Nu, Lord Arran". Se spunea că Deirdre era o mare frumusețe, dar el nu vedea asta; presupunea că era adevărat, în stilul unei păpuși de porțelan. Dar păpușile de porțelan nu aveau o pasiune pe care el să o simtă – mai ales când erau comparate cu o vulpiță isteață și cu păr în culorile toamnei.

Când ajunse înapoi la Gilden House era bine trecut de ora trei și aproape că se aștepta ca Ranulf să fie pe alee să-l certe că întârziase. La cât de frustrat se simțea după doar un sărut cu Mary, când el își imaginase mult mai multe, o altercație era numai bună. Sau ar putea să-l facă să-i vină mintea la cap ca să o uite pe fată înainte să se întâmple ceva ce vor regreta cu toții.

În locul lui Ranulf însă, în hol îl aștepta chipul familiar al surorii sale, Rowena.

– Iată-te, zise ea cu un zâmbet vesel, încă ascunzându-și accentul drăguț de Ținuturile Înalte sub accentul englezesc de sud pe care îl preluase de la surorile Hanover.

– Nu ți-a spus Owen că am ieșit la prânz? întrebă el, sărutând-o pe obraz și folosind toată voința de care putea da dovadă ca să nu se uite în încăperea alăturată după Jane Hanover. Ce te aduce aici, Winnie?

– Tu.

Ea îl luă de braț și îl trase în camera de dimineață.

Arran își ținu răsuflarea până reuși să se convingă că nu era nimeni acolo în afară de ea.

Când ea se așeză cuviincios pe canapea, el i se alătură. Înainte să fugă din Glengask pentru sezonul londonez, cea mai mică dintre frații MacLawry i se confesa destul de des. Chiar și cu haosul din ultimele săptămâni, lui îi lipsise asta.

– Ei bine, aici sunt, rosti el tărăgănat. Ce ai pe suflet, *piuthar?*

Umerii ei se ridicară și se coborâră odată cu gura de aer pe care o trase în piept.

– În primul rând, de ce nu-ți place Jane? Ea te adoră și, dacă te-ai căsători cu ea, am putea fi surori.

– Nu pui așa o întrebare direct, să știi, o iei cu binișorul, făcu el cu un zâmbet scurt. Ceva de genul – „Cum ai petrecut ziua? Și ce vreme frumoasă avem astăzi" mai întâi.

Ea făcu o grimasă.

– Nu cu tine, nici vorbă. Răspunde la întrebare!

– Cum dorești. Îmi *place* Jane Hanover. Pare o fată bună, prietenoasă și și-a convins familia să te primească după ce ai fugit de la Glengask și ai apărut în pragul lor.

– De fapt, asta a fost Charlotte, dar continuă!

Așa fusese? Logodnica lui Ranulf? Asta era interesant.

– Nu știam că o cunoșteai pe Charlotte înainte să sosești aici.

– N-o cunoșteam. Nu corespondasem niciodată cu ea. Dar a fost așa de drăguță când Ran a dat buzna

să mă târască înapoi acasă și s-a dus direct la el, și-a pus mâinile în șolduri și a zis nu.

- Și s-au îndrăgostit pentru că ea s-a certat cu el?

- Asta cred că doar în parte, răspunse ea, dar ar trebui să-l întrebi pe Ranulf. Vorbesc acum despre tine și Jane.

- Fată dragă, lăsând complet la o parte politica de clan, nu pot să mă căsătoresc cu prietena ta doar pentru că ar fi drăguț să o numești soră, sper. O vei avea pe Charlotte pentru asta.

Ea se posomorî.

- Dar e drăguță!

- Da, este. De asemenea, n-are decât 18 ani.

- Și eu am tot 18 ani. Ranulf voia să mă căsătoresc cu idiotul de Lachlan, așa că 18 ani nu înseamnă prea tânără.

Deci Lachlan devenise în doar câteva săptămâni din cavalerul în armură strălucitoare un idiot. Va trebui să vorbească cu Ranulf despre asta - dacă încă mai vorbeau. Dar poate că Lachlan MacTier ar putea să fie de ajutor până la urmă.

- Winnie, nu-ți amintești cum a reacționat Lachlan când tu umblai peste tot după el și oftai și îl priveai galeș?

- N-am...

- A fugit în direcție opusă cât de repede îl duceau piciorușele.

- Lachlan nu are piciorușe. E la fel de înalt ca tine, Arran.

- Așadar, încă îți mai place de el, zâmbi Arran.

Aruncându-i o privire enervată, ea se ridică pentru a se plimba de la canapea la șemineu și înapoi, în timp ce el își dorea să poată cineva purta aceeași conversație cu el despre Mary și să-i amintească faptul că nu mai trebuia să provoace soarta așa cum o făcea el. Asta ar fi însemnat să spună cuiva despre ea, iar el știa că nu trebuia să o facă.

- Nu-mi place de Lachlan, replică Rowena cu întârziere. Nu s-a ostenit să-mi scrie nici o scrisoare de când

am plecat din Ținuturile Înalte. Stabileam pur și simplu un fapt, și anume că e înalt.

Ea se opri lângă șemineu ca să își treacă degetul pe spinarea unui câine de porțelan de pe poliță. Arran nu știa de unde apăruse – pe de altă parte, Ranulf cumpărase casa complet mobilată, ca să nu trebuiască să se ostenească să caute mărunțișuri englezești. Personal, Arran ar fi preferat să se uite la pereți goi și rafturi goale, dar el nu încerca să devină englez.

– Înțelegi ce vreau să spun, totuși, continuă el. Jane mă vânează de parcă aș fi ultimul iepure în iarnă. E prea tânără, prea agreabilă și prea naivă. Și cred că știi că amândoi am fi nefericiți împreună, chiar dacă Ranulf nu ar fi decis că avem nevoie de Stewarți ca aliați ca să o țină în siguranță pe Charlotte a lui.

– Da, oftă ea, presupun că da. Dar tot ar fi fost amuzant.

– Nu pentru mine. Și nici pentru ea, după ce își va fi dat seama că nu sunt așa de drăguț cum credea ea.

În timp ce vorbea, în ochii minții îi apăru o altă tânără și nu era aproape-logodnica lui. Abia o cunoștea pe Mary. Și dacă un MacLawry se căsătorea cu un Campbell, pământul avea să se deschidă și să înghită toate Ținuturile Înalte. Asta era legenda cel puțin.

Se scuturâ și alungă gândurile care îl făceau să viseze cu ochii deschiși. Desigur, mintea continua să îl cupleze cu Mary, deși era absurd. Oricum, nu era nimic rațional și era departe de ce avea viitorul pregătit pentru el.

– Ai spus – în primul rând. Mai era și altceva?

– Tu și Ran vă certați. Nu-mi place, așa că încetați – orice ar fi.

– Nu e așa de simplu, *piuthar*. Tu poți pretinde că nu ești scoțiană, dar eu nu pot. Nu vreau să fiu englez. Iar Ranulf... De când ținem cont de părerile englezilor înainte să facem ceva? De când facem alianțe cu clanuri cu care n-am avut de-a face de peste trei sute de ani, doar pentru ca să sporim numărul în Mayfair?

– Vremurile se schimbă, Arra...

– Da, așa e, o întrerupse el, ambalându-se. Pentru că Ranulf și tu le schimbați! Singura diferență dintre acum și acum șase săptămâni este că ai plecat din Glengask, Winnie, iar el te-a urmat.

Sora lui mai mică se holbă la el. Apoi își puse mâinile în șolduri și se duse spre el.

– Deci ai prefera să fii în continuare singur în Ținuturile Înalte, fără alți aliați decât cei care ne datorează loialitate pentru că străbunii lor au îngenuncheat în fața alor noștri? Ai prefera să nu avem prieteni și aliați în afara satului An Soadh? Poate că Maggie de la brutărie ar trebui să îl învețe pe Ran cum să se descurce cu politica englezilor?

– Winnie, tu...

– Poate că ai prefera ca Lord Berling să te fi împușcat săptămâna trecută, când ți-a pus pistolul la cap, dar eu mă bucur că Ran a aranjat un armistițiu. Vremurile se schimbă, Arran. Și pentru că Ran e la Londra și nu departe în munți, poate să aibă grijă să profităm și să nu pierim. Aici sau acasă.

Ea rămase acolo respirând sacadat și uitându-se încruntată la el, cu lacrimi în ochii ei frumoși negri-cenușii.

– Ți-ai spus punctul de vedere, se răsti el.

Să asculte o predică de la o fată cu nouă ani mai mică decât el nu era ceva ce ar fi tolerat pe vremuri. Unele lucruri se părea că se schimbau, într-adevăr.

Dar alte lucruri nu se schimbau. Ranulf putea să cineze cu englezi sclifosiți, dar lui nu i se permitea nici măcar să danseze cu o fată din clanul Campbell. Nici măcar când întâlnirea lor fusese absolut întâmplătoare. Iar el nu putea să îi explice nimic din toate astea lui Winnie.

Dar oare nu ar putea? Preț de un moment lung se uită la ea.

– Dacă ți-aș spune ceva? continuă el pe un ton mai calm. Pot să am încredere în tine cu asta?

– Sigur că poți. Ești fratele meu.

Ea trebuie să fi terminat cu morala că accentul scoțian dispăruse din nou. Mare păcat!

Ea se va ține de cuvânt față de el, indiferent ce îi va spune. Dar să spună ceva cu voce tare altcuiva i se părea că dădea glas la ceva prea nebulos pentru a fi atins. Dacă devenea real, solid, se putea sparge și strica – ca o bucată de sticlă răcită prea repede.

Iar el o văzuse pe Mary Campbell – Sfântă Bridget, doar de patru ori până acum? – și nu era sigur că exista ceva de mărturisit. Să o împovăreze pe sora lui cu o asemenea informație, fără nici un motiv întemeiat, nu ar fi corect față de nici unul din ei.

– Altă dată, zise el cu voce tare și se ridică în picioare.

– Ești sigur? Jane nu voia să-ți spun nimic, dar Deirdre Stewart te place, să știi. Mi-a spus că ești foarte chipeș și ai un aer de scoțian.

– Ce naiba înseamnă asta? Sunt din Ținuturile Înalte. Sigur că mă port ca un scoțian.

Pe de altă parte, Deirdre avea sânge scoțian, deși al naibii să fie dacă îl vedea în ea. Mary Campbell în schimb... Oriunde fusese crescută, ea era din Ținuturile Înalte.

– Nu știu, răspunse sora lui. Nu vrei să o întreb?

– Nu. Acum, ești așteptată înapoi la Hanover House sau ai vrea să te pui cu mine la biliard?

Rowena îi oferi zâmbetul ei obișnuit de fermecător.

– Am timp pentru o partidă, iar apoi poți să mă conduci înapoi la familia Hanover după ce te bat.

El o urmă până la ușă, dorindu-și ca toate necazurile și grijile lui să se poată rezolva la fel de ușor ca supărarea surorii lui.

– Așa spui tu. Dar am îndoielile mele.

Cu un blestem înăbușit, Ranulf se retrase înapoi în biroul lui și se ascunse în spatele ușii pe jumătate deschise unde rămase tăcut și fără să respire până când frații lui trecură spre etaj. Nu era obișnuit să se furișeze și să spioneze și putea să recunoască faptul că nu o făcea prea

bine. Dar familia lui trebuia să vină la el cu necazurile. Așa fusese dintotdeauna. Nu el trebuia să îi caute și să îi spioneze ca să afle ce îi necăjea.

Dacă mai avea dubii că Rowena devenea o tânără cu minte ageră, argumentul ei în favoarea ideii de a învăța mai multe despre englezi îl convinsese. Acum nu mai trebuia să se teamă decât de faptul că ea va folosi aceeași logică a vremurilor care se schimbă împotriva lui și să anunțe că a găsit un lorzișor englez cu care voia să se căsătorească.

Poate că să îi poruncească lui Lachlan MacTier, Lord Gray, să rămână la Glengask ca locotenent al Ursului fusese o greșeală. Dar lipsa de interes a vicontelui fusese unul dintre motivele pentru care Rowena decisese că avea nevoie de un sezon englezesc adevărat la Londra. Și el acceptase în cele din urmă, pentru că sora lui avea nevoie să-i vadă pe oamenii împotriva cărora clanul lor se luptase de secole. Și, desigur, pentru că o cunoscuse pe Charlotte.

Ideea fusese că distanța va înmuia inima Rowenei – la urma urmei, ea își petrecuse șaptesprezece ani din viață spunând cui voia să o asculte că se va mărita cu Lachlan, până când își dăduse brusc seama că ea era cea care umbla după el și nu invers. Pentru numele lui Lucifer, el sperase că asta era o problemă ce avea să se rezolve de la sine.

Arran era cel care îl îngrijora cel mai tare în momentul ăsta. Ceva se întâmpla, și lui nu-i plăcea că nu știa ce era. Se coborâse până într-acolo încât să o convingă pe Rowena să vină să discute cu fratele ei, și oricât de puțin spusese Arran, însemna totuși că el nu voia să i se confeseze nici măcar surorii sale. Orice îl preocupa era foarte serios.

Și orice îl preocupa, Arran nu putea să se plimbe prin Londra fără să spună nimănui destinația. Armistițiu sau nu, Ranulf nu avea încredere în clanul Campbell sau în clanul Daily ori Gerdens nici cât negru sub unghie. Arran putea să se descurce singur foarte bine, dar clanul

MacLawry și aliații lor erau mult în inferioritate. Arran știa asta cu siguranță și cu toate astea continua să dispară în mod regulat.

Încerca să provoace necazuri? Asta nu avea nici un sens, doar dacă nu intenționa să scape de căsătoria cu Deirdre Stewart stârnind clanurile Campbell și MacLawry unul împotriva celuilalt din nou. Toți știau că doar un prost s-ar alia cu un clan în mijlocul unei vrăjmășii vechi de secole, iar Stewart nu era prost. Dar asta nu avea sens. Da, Arran detesta clanul Campbell, dar era și un om destul de logic. Aveau nevoie de pace și cu siguranță puteau să se folosească de Stewarți, atât pentru legăturile lor comerciale, cât și ca să îi oprească pe afurisiții de Campbelli să încerce ceva prea puțin înțelept, acum că se părea că familia MacLawry va petrece mai mult timp la Londra.

Ultima opțiune era să îl trimită pe Arran înapoi la Glengask pentru propria siguranță și să-l facă să aștepte acolo până când Deirdre Stewart îi putea fi trimisă. Înainte de orice surghiun însă, care să provoace o ceartă cu Rowena ce nu s-ar vindeca, el avea nevoie de mai multe informații. Iar asta cât mai curând, înainte ca unul din ei să spună ceva de neiertat.

– Crawford, știi că arăți ridicol, comentă Mary, întorcându-și iapa, Alba, într-un cerc strâns în jurul cameristei. Doar nu crezi că mă poți escorta pe jos.

– O să fiu măcar în apropiere, răspunse aceasta. Davis vă va escorta.

Ea făcu un semn spre argatul aflat la câțiva pași în spate, călare pe unul din numeroșii cai pe care tatăl lui Mary îi ținea în grajdurile sale din Londra.

– Davis mă însoțește întotdeauna când ies să călăresc. Nici nu știu de ce ești aici.

Ea știa, desigur. Așa fusese în toate celelalte dăți în care ea ieșise pentru o partidă de călărie matinală în Hyde Park când încă nu îl cunoscuse pe lordul Arran MacLawry. Acum că o făcuse, dintr-odată Crawford

trebuia să fie prezentă. Iar Mary tolera asta pentru că cel puțin camerista nu o pârâse cu privire la prânzul ei cu el.

– Bucurați-vă de această dimineață, milady. O să fiu în apropiere.

Înainte ca Mary să decidă dacă mai merita să iasă la călărie în dimineața asta cu camerista după ea, o văzu pe Elizabeth Bell, însoțită de sora ei mai mare, Annabeth.

– Liz, strigă ea și o îndemnă pe Alba pe alee.

– Bună dimineața, Mary. E Crawford acolo?

Mary oftă.

– Da, detestă caii, dar a decis să mă urmeze oricum.

– Ai putea să-i spui să plece.

– Da, dar îmi aruncă privirea aia de cățel pierdut. Are intenții bune.

Ea se încadră în trap lângă ele.

Parcul era aglomerat în dimineața asta, probabil pentru că era așa o vreme frumoasă. După zece minute, simțea că îi obosiseră obrajii de atâta zâmbit prietenilor și cunoștințelor și de rostit cuvinte politicoase tuturor tinerilor tăurași care tropoteau pe acolo, decișI să-și prezinte talentele de călăreț și costumele elegante de călărie. Era ca o mare paradă, unde fiecare persoană își știa rolul și îl juca de fiecare dată când vremea era agreabilă și potrivită pentru cavalcadă.

Apoi zări pe cineva care călărea contra curentului. Un pursânge superb care ocoli un landou și continuă să înainteze spre ea. Iar bărbatul care îl călărea nu părea să dorească a fi parte dintr-un spectacol repetat dinainte. Părul negru, ciufulit, vânturat de briză, ochii ageri, albaștri sclipind de umor și inteligență, bărbie elegantă, puternică, privirea fermă care radia încredere, putere și mândrie. Mândrie de scoțian.

În timp ce Liz și sora ei se opriră să stea de vorbă cu o cunoștință în faeton, Mary o dădu pe Alba cu spatele și o întoarse spre un pâlc des de copaci. Armăsarul negru schimbă traseul ca să o intercepteze.

– Ce faci aici? întrebă ea cu voce scăzută, aplecându-se sub o creangă foarte joasă.

– Îi observ pe englezi, răspunse Arran cu un rânjet. Arăți splendid în dimineața asta.

Obrajii ei se încinseră.

– Mulțumesc. Și tu arăți foarte frumos.

– Așa să fie? Winnie zice că ar trebui să port mai des pălărie, dar nu am văzut niciodată ceva mai inutil ca acele chestii înalte, cu boruri subțiri pe care fandosiții le poartă cu plăcere.

– Nu poartă doar fandosiții pălării, replică ea, dar personal era de acord cu el.

Nu doar că pălăriile erau inutile, dar el arăta foarte bine fără. Pentru un MacLawry, desigur.

– Spune-mi ceva, zise el și-și îndemnă calul mai aproape. E doar în capul meu?

– Ce e doar în capul tău?

– Noi. E doar în capul meu? Pentru că atunci când m-am trezit de dimineață, primul gând care mi-a trecut prin minte a fost că ar fi grozav dacă te-aș vedea astăzi. Se întinse și-și trecu degetul pe brațul ei în jos. La ce te-ai gândit de dimineață când te-ai trezit?

Având în vedere că ea se trezise dintr-un vis cu Arran MacLawry care stătea într-o pădure și o săruta amețitor, nu era sigură că ar trebui să răspundă la întrebare. Pe de altă parte, atunci el ar fi singurul curajos, iar ea ar fi... ei bine, doar cine trebuia să fie.

– M-am gândit și eu că ar fi drăguț dacă aș reuși să te văd în dimineața asta, zise ea cu voce tare. Și că poate m-ai săruta.

Arran se ridică în scări, se aplecă un pic și îi captură gura cu a lui. Căldura îi năvăli în vene, excitantă și amețitoare. Gura lui foarte pricepută se mulă pe a ei, făcând-o să se gândească la lucruri pe care tinerele domnișoare n-ar trebui să le gândească.

– Încep să-mi doresc să nu fii un MacLawry, murmură ea.

El se dădu un pic în spate și, pentru un moment, ea crezu că îl insultase. Apoi pe buzele lui apăru un zâmbet ușor.

– Noi suntem Campbell și MacLawry doar pentru restul lumii, fetițo, zise el cu accentul lui moale. Pentru mine ești Mary. Și dacă vei ieși să călărești mâine, te voi aștepta aici din nou. Și în fiecare zi, până vineri când ne vom vedea la dineu.

– Și cum rămâne cu... ceilalți cu care ar trebui să petrecem timp? întrebă ea, nevrând să vorbească deloc de ei, cu atât mai puțin să le rostească numele.

Pe trăsăturile lui apăru o scurtă expresie de frustrare.

– Ești căsătorită deja, fetițo?

– Nu, sigur că nu.

– Nici eu nu sunt. Câtă vreme răspunzi la fel, te voi săruta în continuare.

Ea oftă și îl sorbi din priviri.

– Atunci sper că mâine nu va ploua.

Ar fi fost mai bine pentru amândoi dacă ar fi plouat, tunat și ar fi dat cu grindină, dar, în același timp, ce rău puteau face câteva sărutări delicioase? Mai ales când erau păcătoase și interzise și foarte, foarte excitante.

capitolul 6

– Ce fel de întrebare e asta? întrebă Lord Fendarrow ridicând dintr-o sprânceană.

Mary se sprijinea de pernele umflate din trăsură, concentrată să păstreze pe față un zâmbet ușor și curios.

– M-am tot gândit, de când cu armistițiul și cu Roderick MacAllister. Așa că știi? Cum a început vrajba asta?

Lady Fendarrow, așezată lângă soțul ei, își împreună mâinile în poală.

– Apropo de Roderick, am auzit că a chemat un bijutier la el acum două zile.

Mary simți cum i se așază o piatră în stomac. Sigur că toată lumea era grăbită, hotărâtă să cimenteze alianțe înainte ca armistițiul să cadă din nou. Dar ea nu era pregătită. Îl sărutase pe Arran în fiecare zi deja de o săptămână și, cu toate astea, nu era nici pe departe de ajuns.

Dacă cineva nu îi amintea de ce trebuia să îl urască, ea intenționa să îl mai sărute și în seara asta.

– Delaveer poate să cumpere câte bijuterii vrea, dar să facă bine să nu-i ofere nici una lui Mary până când tatăl lui nu trimite vorbă că a agreat condițiile pe care le-am stabilit.

– Deci... ați ajuns la o înțelegere? întrebă Mary încercând să-și țină vocea neutră.

– A, deci acum ești interesată? făcu tatăl ei și îi aruncă o privire cinică.

– De ce nu aș fi?

– Ți-ai petrecut aproape fiecare zi de când am propus uniunea călărind și făcând cumpărături cu prietenele tale. Știu că Roderick a venit cel puțin de două ori să te viziteze și nu erai acasă. Te-ai ostenit măcar să-i transmiți scuze?

Ea intenționase să facă asta. Dar să îi aștearnă numele pe hârtie făcea ca uniunea să pară foarte reală. Ea prefera deocamdată să viseze cu ochii deschiși.

– O să îi scriu mâine, zise ea cu voce tare ca să evite alte dispute pe subiectul ăsta. Dar cum rămâne cu vrăjmășia? A provocat atâtea necazuri, și eu mi-am dat seama că nu știu nimic despre cum a început.

Marchizul își mijii ochii.

– Vei primi un răspuns mai detaliat de la bunicul tău. De ce nu-i scrii când ne întoarcem acasă?

La naiba!

– Da, o să îi scriu. Dar tu faci să pară că nu știi.

– Nu mă tot împunge, Mary, replică el cu ochii mijiți. N-a fost o singură ceartă sau o neînțelegere care a dus la vrăjmășie, așa că nu am un răspuns simplu pentru tine. Cinci sau șase sute de ani de război, de politică, de regi și de pământuri au provocat ce avem acum. Și să fii recunoscătoare că nu ai trăit acum o sută de ani când clanurile Campbell și MacLawry porneau să se vâneze reciproc în loc să se contreze doar când se întâlnesc întâmplător.

– Dar oare unele din aceste lucruri nu s-au rezolvat sau n-au fost uitate?

– Nu uităm niciodată, făcu tatăl ei și trase aer în piept. La fel de sigur cum răsare soarele, o ceartă veche e înlocuită de una nouă. Ei au cea mai mare armată din Ținuturile Înalte. Și îi agită în mod constant pe țărani cu ideile lor absurde despre școală și muncă pentru ai lor. Fac să pară de parcă noi ne bucurăm să ne transformăm în pășuni pământurile străbune pe care se făcea agricultură și vânătoare. Dar Anglia are nevoie de lână și asta e ce cumpără Anglia – nu iarbă, pește și cimpoaie. Și încearcă să se considere mai buni decât oricine altcineva, când toată lumea știe că sunt niște bandiți și ticăloși. Cu toții.

Poate că ar fi trebuit să-și păstreze întrebările pentru bunicul ei, până la urmă. Nimic din glasul tatălui ei sau din cuvintele lui nu îi indica faptul că ar fi dispus să-și schimbe părerea despre clanul MacLawry chiar dacă i-ar fi fost prezentate dovezi clare că erau cu toții sfinți. Și erau departe de a fi sfinți.

– Mi-aș fi dorit ca toți să fi rămas în Ținuturile Înalte. Până ne dezmeticim, poate ne trezim și cu uriașul ăla, căruia îi spun Ursul, că vine aici, și nici unul dintre noi nu va mai fi în siguranță.

Cu un fior exagerat, mama ei își strânse șalul în jurul umerilor.

Lui Mary îi stătea pe limbă să îi apere pe cei din clanul MacLawry sau măcar pe Arran. Clanul Gerdens, rudele lor și aliații cei mai apropiați instigaseră la cel puțin două bătăi cu marchizul de Glengask în ultimele două săptămâni. Cineva chiar le dăduse foc la grajduri și, din câte știa ea, nici măcar dușmanii nu credeau că făcuse singur asta.

În ultimele zile, ea începuse să se întrebe cât din această vrăjmășie se baza pe zvonuri și pe mândrie. Ea spera – ei bine, *aproape* că spera – că exista în trecut un eveniment anume, concret, care declanșase toată sfada. Că era ceva atât de teribil, încât tatăl ei abia dacă

trebuia să amintească de el și că ea va înțelege pe dată de ce se detestau cele două clanuri. Că ea nu se va mai gândi deloc la Arran MacLawry, cu atât mai puțin să dorească să îl sărute și să se bucure de sunetul vocii și de râsul lui. Că va fi mândră și mulțumită să se mărite cu Roderick MacAllister și să ofere clanului Campbell și mai multă influență în Ținuturile Înalte.

– Fapt este, draga mea, zise marchizul pe un ton mai blând, că tu ești nepoata favorită a tatălui meu. Vei fi răsfățată cu bani și pământuri când el nu va mai fi. Asta te face o partidă foarte bună. Dar asta dictează și cine este în urmărirea pământurilor tale. Familia Campbell nu vrea ca proprietățile tale să iasă din mâinile clanului. Dar acest armistițiu oferă o ocazie care nu poate fi neglijată.

– Da, familia MacAllister.

– Da, familia MacAllister. Altfel ar fi unul dintre verii tăi. Nu ești moștenitoarea titlului și averii mele și a bunicului tău, dar ai mare importanță ca parte din linia directă a familiei Campbell.

Ea știa toate astea – pentru că se întâmpla să fie femeie, titlurile de Alkirk și Fendarrow și șefia clanului se vor duce la unul din frații tatălui ei sau la vărul ei cel mai mare, Gerard. Pentru Dumnezeu, ea nu voia nimic din toate astea; în mod evident avea suficientă importanță ca să îi garanteze o viață nefericită cu un bărbat pe care nu îl alegea ea.

– Mai bine Roderick decât Charles, Mary, zise mama ei, întotdeauna foarte practică, mai practică decât tatăl ei. Și mai bine Charles decât cineva care nu ne aduce nici un avantaj. Sau mai rău, ai putea să rămâi necăsătorită și nu ar profita nimeni.

Mary chicoti, deși nu se simțea prea amuzată.

– Ei bine, asta nu se poate.

– Nu, într-adevăr. La fel de bine ai putea să te căsătorești cu... un MacLawry! Marchiza se cutremură. Pot să-ți imaginezi scandalul? Dumnezeule mare!

Înainte să apuce măcar să descifreze toată nebunia asta, trăsura se opri și un lacheu în livrea în negru cu roșu o ajută să coboare pe strada pietruită. Toate ferestrele de la Penrose House străluceau în lumină galbenă-aurie. Ideea contelui – sau, mai degrabă, a soției sale – despre un dineu intim nu se prea potrivea cu definiția din dicționar, dar era totuși destul de exclusivist pentru ca invitațiile să fie foarte dorite.

Având în vedere reputația lordului Glengask de a se bate la evenimente sociale, ea fu destul de surprinsă să vadă că și el, și fratele lui fuseseră invitați, dar, pe de altă parte, Penrose – nu soția lui – avea o plăcere pentru compania persoanelor „interesante". Chiar și tatăl ei ar fi nevoit să admită că Glengask era interesant. Iar fratele lui, credea ea, chiar mai mult.

Intrară în casă și urcară pe scara largă la etajul întâi, unde salonul și sufrageria oficială erau luminate feeric de lumina a sute de lumânări. Mary se trezi dorind să își netezească rochia violet și să găsească o oglindă în care să verifice dacă părul ei castaniu-deschis stătea bine prins în coc, dar rezistă ambelor dorințe. Arran fie era aici, fie nu și, în orice caz, ea nu va putea să îl salute. De fapt, era chiar posibil ca să nu poată să schimbe nici o vorbă cu el toată seara – chiar dacă tatăl ei nu își va scuza familia și nu îi va duce pe toți acasă de îndată ce-și va da seama că frații MacLawry participau și ei la dineu.

Anul acesta se înghesuiau cel puțin șaizeci de aristocrați bine îmbrăcați în salonul mare și se revărsau și pe holul de afară. În timp ce își croia drum printre numeroșii oaspeți, Mary începu să se întrebe dacă va putea măcar să-și vadă picioarele, darămite să mai și deslușească pe cineva aflat la mai mult de un braț distanță.

Gazda lor, contesa de Penrose, folosea un lacheu ca să își croiască drum prin mulțime, pentru ca ea și mama lui Mary să se poată îmbrățișa cu grijă fără să-și șifoneze rochiile sau să-și deranjeze coafurile. Cele două femei începură să sporovăiască, așa cum făceau de obicei, despre

moda de la Paris. Luaseră prânzul împreună cu trei zile în urmă, așa că Mary nu știa ce noi inovații de modă le-ar fi putut atrage atenția între timp, dar ea își fixă un zâmbet pe față și rămase acolo, încercând să nu se lase călcată în picioare.

Nici Kathleen și nici Liz nu participau în seara asta, dar alte prietene ale ei, da. La fel și lordul Delaveer. Și foarte probabil și Lady Deirdre Stewart. Întrebându-se câte conversații despre modă poate asculta o persoană înainte să-i pice capul, ea se întoarse și privi direct în ochii albaștri ai unui MacLawry care se uita la ea.

– Lord Glengask, zise ea înghițindu-și surprinderea.

Marchizul și Arran erau în mod clar frați, dar chipul lui Arran era mai suplu, liniile și unghiurile mai puțin... dure. Cât despre care frate era mai chipeș, asta fusese dezbaterea sezonului, dar era o dispută care avea loc, din motive evidente, în secret. Dacă ar fi întrebat-o cineva, ea ar fi pariat pe Arran.

– Lady Mary Campbell, zise marchizul cu vocea sa profundă cu accent scoțian.

O mână o atinse pe umăr și o trase cu un pas în spate.

– Glengask, zise tatăl ei cu voce clară și rece.

O, Doamne!

Dacă era ceva mai rău decât un clan ignorându-l pe celălalt, atunci asta era o dispută între ei. Cei doi bărbați nu aveau de gând să vorbească despre modă. Amândoi stăteau nu chiar încordați, dar cu partea dreaptă ușor în față, ca doi dueliști, dar cu mâinile goale.

Să fie atrasă de Arran era destul de dificil. Asta putea să facă lucrurile mult mai complicate.

– Lord Fendarrow, se auzi o voce cu accent scoțian mai cunoscută, și Arran păși în fața fratelui său. Nu cred că ne-am cunoscut, zise el și îi întinse mâna. Eu sunt Arran MacLawry.

Mary își ținu răsuflarea. Tatăl ei nu era un om nepoliticos, dar era un Campbell. Într-o bună zi el va fi acel Campbell, șeful de clan, așa cum Glengask era șeful clanului său. Arran își ținu privirea ațintită asupra tatălui

său, dar ea se uita la el, la expresia lui calmă, la zâmbetul ușor și deschis de pe fața lui. În acel moment nu arăta deloc ca banditul care se zvonea că ar fi. Arăta ca un muntean înalt, puternic și neînfricat.

După o ezitare pe care toată lumea din jur trebuie să o fi observat, tatăl ei se întinse și îi strânse mâna lui Arran.

– MacLawry, mărăi el și îi dădu drumul cât de repede putea fără să pară că nu-i făcuse plăcere. Haide, Mary, continuă el, apucând-o de braț. Mama ta te caută.

– Mulțumesc că ați dansat cu mine deunăzi seara, Lady Mary, continuă Arran, iar tatăl ei încremeni. Trebuie să vă fi luat prin surprindere, dar nici unul dintre noi nu vrea să pună în pericol armistițiul din pricina unei măști de vulpe.

Ea aprobă din cap, încercând să-și ascundă aprobarea. Ce încerca el să facă... Doamne sfinte, nu avea idee. Să îl impresioneze pe tatăl ei? Să anunțe că familia MacLawry era hotărâtă să apere armistițiul? Poate să sugereze că nu era cazul să se grăbească să încheie noi alianțe? Iar acum trebuia să spună ceva în fața tatălui ei și a fratelui lui Arran care să nu provoace o bătaie deschisă în salonul Penrose. Asta ar însemna moarte din mândrie și pe ea împinsă spre Charles Calder.

– Dansați foarte bine valsul, Lord Arran.

Tatăl ei o strânse suficient de tare de braț cât să îi lase o vânătaie.

– Pe aici, Mary.

Ea fu nevoită să plece cu el, altfel ar fi fost trasă de pe picioare. Când reuși să arunce o privire de despărțire spre Arran, el se uita țintă la ea. Și zâmbea.

Mary purtase o rochie mov-închis care îi îmbrăca rotunjimile frumoase și, oricâtă voință avea, Arran nu și-ar fi putut lua privirea de la legănarea șoldurilor ei în timp ce tatăl ei o zorea de acolo. Părul ei de culoarea toamnei era strâns într-un coc complicat cu împletituri și mărgele și chipul îi era mărginit de bucle ușoare, care îi scoteau

în evidență verdele ochilor. Îl făcea să simtă foame, dar nu de mâncare, ci de ceva primordial.

Ranulf îl apucă de umăr.

– Ce naiba a fost asta? murmură el întorcându-se ca să stea cu fața direct la Arran.

Numai vreo trei centimetri îi despărțeau în înălțime, ceea ce era ciudat, pentru că în mintea lui, Ranulf fusese întotdeauna un uriaș. Doar că în fața lui stătea doar un... bărbat. Un bărbat înalt, dar și el era înalt. Iar Ursul era mai mare decât amândoi. El urma legea clanului pentru că Ranulf îi ceruse să o facă. Dar acum, pentru prima dată, el constată că nu era sigur dacă fratele lui se afla pe calea cea bună. Însemna asta că avea cale liberă să își construiască propriul drum?

– Ți-am pus o întrebare, șuieră Ranulf și își întări strânsoarea.

– Avem un armistițiu, zise Arran ridicând din umeri. Arătai gata să-l bumbăcești, așa că am intervenit.

– Nu vorbesc despre asta. I-ai mulțumit fetei pentru dans.

– Ar fi trebuit să o scuip, în schimb?

Fratele său făcu un pas mai aproape de el.

– Mi-ai spus că ai căutat-o în ziua de după balul mascat și ai avertizat-o să nu te ia de prost.

La naiba cu toate!

– Da, așa e. Iar acum ea și tatăl ei știu că putem fi civilizați, replică el, gândind iute.

De când îl orbise așa de tare dorința de a o vedea?

– Doar asta încercăm să facem zilele astea, nu-i așa? Să arătăm tuturor că animalele și copiii sunt în siguranță în preajma noastră? Că suntem negustori acum și nu războinici?

– De ce am impresia că ce e mai bine pentru clanul MacLawry n-are nici o legătură cu asta?

– Nu știu, Ranulf. I-am strâns mâna omului pentru ca tu să nu trebuiască să o faci, ca să arătăm că vrem să păstrăm armistițiul și să arătăm în continuare amenințători. Sau tu și Fendarrow ați fi putut să vă încruntați unul

la altul toată seara. El făcu un pas în spate, eliberându-se din strânsoarea fratelui său. Pentru mine nu contează.

– Asta ar fi de ajuns, replică fratele lui cu voce joasă și egală, dacă aș crede că nu ai altceva în gând. Să rupi un armistițiu e o metodă dată dracului ca să scapi de o căsătorie.

Arran scutură din cap.

– Nu doresc să mă lupt cu familia Campbell.

– Și de ce asta, *bràthair*? Cu o săptămână și ceva în urmă erai de cu totul altă părere.

Venise vremea ori să mărturisească faptul că se împrietenise cu Mary Campbell, ori să mintă în privința asta.

– Tu ești șeful clanului. N-ai decât să ghicești.

Dacă Ranulf nu ar fi decis unilateral că trebuiau să-și schimbe felul de viață în funcție de cine îi erau rudele prin alianță, Arran poate că ar fi răspuns diferit. După cum stăteau lucrurile, îl privi pe fratele său în ochi, cu pumnii strânși în așteptarea inevitabilei confruntări. Dar, înainte ca vreunul din ei să poată arunca primul pumn, unchiul lor Myles păși între ei.

– Bună seara, băieți, zise contele de Swansley cu un zâmbet cald. Voiam să vă avertizez că Lady Penrose este foarte bună prietenă cu Lady Fendarrow, așa că probabil că sunt și Campbellii pe aici. Se pare că am venit prea târziu cu vestea asta.

Ranulf îi aruncă lui Arran o privire enervată.

– Da. Data viitoare poate ne avertizezi înainte să acceptăm invitația. Arran i-a strâns mâna lui Fendarrow.

Myles ridică ambele sprâncene.

– Așa... așa ai făcut?

– Da. Ran zice că acum trebuie să fim civilizați.

– Ei bine, apropo de asta, Ranulf, am reușit să aranjez întâlnirea pe care o voiai cu Kerns-Stanley și Dryden. O să luăm prânzul împreună, așa că dacă poți să-l aduci pe Allen la masă, am putea avea acordul pe care-l doreai. E...

Arran profită de moment ca să se strecoare în mulțimea de englezi. Ranulf va fi în siguranță cu unchiul

Myles alături, iar cei doi puteau să discute după pofta inimii strategia lor de a se împrieteni cu bancheri englezi și scoțieni anglicizați. Existau o mulțime de alți englezi cu bărbii moi și umeri rotunzi cu care să cocheteze în seara asta, dacă bancherii nu le ajungeau.

Măcar Rowena avea alte planuri; ea și Jane Hanover invitaseră jumătate din debutantele sezonului la Hanover House pentru o cină și șarade. Suna ca un coșmar cu danteluțe. Chiar și Ranulf păruse ușurat când Charlotte îl informase că bărbații nu erau invitați.

Dacă asta îl va împiedica pe fratele lui să iasă mai târziu și să urce pe spalierul de sub dormitorul lui Charlotte era cu totul altceva. El, personal, spera că asta îl va ține pe Ranulf acasă, pentru că se săturase să doarmă iepurește ca să îl audă pe fratele său strecurându-se din casă. Dacă Ranulf ar fi știut că serile sale clandestine nu erau nici un secret, ba chiar că era urmărit de fiecare dată când ieșea seara din casă, ar fi fost furios. Chiar dacă nu era de acord cu el, tot erau frați. Și orice s-ar întâmpla, el tot își va proteja fratele chiar și cu ultima suflare.

Un lacheu își croia drum spre el cu o tavă cu băuturi în mână. Arran luă un pahar și-l dădu pe gât fără măcar să-l guste. Voia să se ducă să vadă unde ar putea fi Mary și dacă tatăl ei era suficient de departe ca să riște să vorbească o clipă cu ea. Era ridicol, desigur, cel puțin o jumătate de duzină de fete de aici ar fi fost fericite să găsească o cameră privată doar cu el. Și nici una dintre ele nu era din clanul Campbell.

Orice nebunie îl apucase, el nu se simțea înclinat să se lupte împotriva ei. Îi plăcea să se afle în compania ei și, în ceea ce-l privea, nu petrecuse suficient timp cu ea. Niște mici tachinări, o gustare care doar serviseră să îi stârnească apetitul. Dincolo de asta - ei bine, nimeni nu părea înclinat să îl lase un moment în pace ca să își dea seama ce se întâmpla.

- Bună seara, Lord Arran, se auzi o șoaptă ușoară, abia perceptibilă peste zgomotul din încăpere.

El încercă să nu tresară când se întoarse.

- Lady Deirdre, răspunse el înclinând din cap.

Părul ei negru era strâns într-un coc, tenul palid fiind aproape translucid deasupra unei rochii de un albastru-închis.

- Arătați încântător, continuă el, forțându-se să înceteze să mai scruteze camera în căutarea lui Mary.

Ea făcu o mică reverență.

- Mulțumesc. Am auzit că mai târziu va fi muzică. Veți sta cu mine să ascultați?

Asta părea ca unul din nivelurile inferioare din Infernul lui Dante. Arran își ascunse încruntarea. Nimic din toate astea nu era vina ei. El presupuse că îi datora măcar o încercare de conversație amabilă.

- Ce părere aveți de faptul că suntem împinși laolaltă?

Ochii mari, căprui îi întâlniră pe ai lui, apoi ea își plecă din nou privirea.

- Sunteți foarte chipeș, milord, și desigur că trebuie să facem așa cum cred familiile noastre că este mai bine.

- Da, dar care e părerea dumneavoastră? întrebă el, accentuând ultimul cuvânt. Aveți alte dorințe?

Ea îi oferi un zâmbet modest.

- Doresc să fac ce e mai bine, replică ea.

- Cum ar fi?

- Ce doresc familia și soțul meu de la mine.

Desigur. Iar acum el simți nevoia să se împungă cu o furculiță.

- Vreți să mă scuzați pentru o clipă? reuși el să rostească.

- O, desigur, Lord Arran.

Doamne sfinte! Doar cinci minute de așa ceva aveau să îl omoare. O viață întreagă ar fi inimaginabilă. Pentru prima dată simți cum nu enervarea și frustrarea îl răcâiau în timp ce se gândea că va fi astfel încătușat. Era spaima, ba chiar un pic de groază. Se întoarse și se îndreptă spre partea cealaltă a încăperii.

În cele din urmă, o zări pe Mary stând cu un mic grup de tineri, toți vorbind tare despre ceva și strânsoarea din pieptul lui slăbi. Spre deosebire de prietenii ei,

ea nu vorbea. În schimb, ochii ei verzi cercetau încăperea în căutarea cuiva. În căutarea lui, spera.

Mai luă o băutură de la un lacheu și ocoli camera pe margine, până când ajunse lângă o fereastră care dădea spre strada de dedesubt. Un pas în spatele lui stătea Mary, uitându-se în direcția opusă.

Trase aer în piept.

– Nu asta am avut în gând pentru seara asta, murmură el.

Tăcere. Din partea ei, cel puțin. Încăperea vibra de un amestec de voci. Trase adânc aer în piept și se întrebă cât de tare putea vorbi spre fereastră înainte ca oamenii să înceapă să bage de seamă. Sau dacă ea îl auzise și decisese că nu era dispusă să riște să fie văzuți amândoi vorbind unul în apropierea celuilalt.

– Da, e foarte aglomerat anul acesta, se auzi vocea lui Mary ușoară și dulce în mijlocul haosului. Lordul Penrose a achiziționat o sculptură de Donatello luna trecută și cred că vrea să se asigure că toată lumea o vede și o admiră.

– Așa că se dă mare? Toți oamenii ăștia știu asta?

– Cei mai mulți dintre ei. Dar o invitație la dineul lui e în general greu de obținut. Așa că, atunci când ești invitat, accepți.

– Eu n-am venit aici să văd o bucată de marmură.

Un lord tânăr din apropiere îi aruncă o privire piezișă, apoi își găsi brusc altceva de făcut când Arran se uită la el.

– E un iaz cu pești în grădină, răspunse ea, cu vocea doar o șoaptă ușoară. O să încerc să fac o plimbare acolo după cină.

Slavă Domnului!

– Atunci mă vei găsi și pe mine acolo.

– Speram că vei spune... Vine fratele tău! Și, o Doamne, vine și lordul Delaveer.

– Du-te, fetițo, zise el. N-ai de ce să te îngrijorezi.

El în schimb trebui să se lupte cu dorința de a-l pocni pe blândul Roderick în față.

Dădu draperiile la o parte cu degetele și mai luă o înghițitură din pahar. Pentru prima dată își dădu seama că era votcă în pahar. El detesta votca. Whisky-ul măcar avea caracter.

– Ce e așa de interesant acolo în întuneric? întrebă Ranulf, oprindu-se lângă el.

– Acolo afară e aer, replică Arran. Mai mult decât pot să găsesc aici.

Fratele lui aprobă din cap.

– Seri ca astea mă fac să-mi fie dor de Ținuturile Înalte.

Arran se întoarse spre el.

– Atunci hai să mergem acasă! Adu-o pe Charlotte cu tine – adu toată familia Hanover, dacă e – și hai să plecăm de aici înainte să se întâmple ceva, răspunse el cu o bruscă disperare răzbătând din glas.

Dezastrul amenința din toate direcțiile și mai ales din direcția în care ar fi vrut cel mai mult să pornească. Spre un Campbell, în mod șocant.

– Nu purtăm conversația asta aici, *bràthair*. Iar eu nu fug de necazuri.

– Ce necazuri? E armistițiu. Și nu ar trebui să fim așa de departe de Glengask când se va rupe.

Avea senzația clară că, dacă nu părăseau Londra, preferabil în acea seară, el va fi cel care va pune capăt armistițiului. Pentru că nu părea să poată sta departe de Mary Campbell, deși o cunoștea doar de o săptămână. Pentru că voia mai multe sărutări. O voia pe ea.

– Nu sunt pregătit să plec, răspunse fratele său rece. Dacă ți-e dor de casă, atunci du-te! Nu am nevoie de tine aici dacă nu vrei să faci ce-ți cer. Dar să nu crezi că, dacă pleci, vei fi scutit să-ți faci datoria față de clanul MacLawry.

– Pentru numele diavolului, Ranulf, ai vorbit cu Deirdre? întrebă Arran cu voce scăzută. Are mintea unei pietricele. A unei pietricele.

Un gong răsună în capătul celălalt al încăperii, mai puternic decât clopotele apocalipsei.

– Cina e servită, doamnelor și domnilor, zise lordul Penrose maiestuos, de parcă nimeni nu ar mai fi mâncat vreodată. Nu punem preț pe ceremonie aici, așa că așezați-vă unde doriți. Singura regulă e să nu vă așezați lângă un partener de viață sau membru de familie.

Din cine știe ce motiv, oaspeții găsiră asta foarte amuzant. În experiența puțină a lui Arran privind cinele englezești, asta nu era neobișnuit. Evident, era un aranjament la care toată lumea trebuia să fie spirituală și să râdă la glumele gazdei ca să mai fie invitată și anul următor.

El nu intenționa să fie la Londra anul viitor, indiferent ce se întâmpla cu Stewarții, iar acum venise oricum doar ca să o vadă pe Mary, așa că nu trebuia să se ostenească să pretindă că e amuzat.

În timp ce oaspeții se revărsau din salon în sufrageria cu masa lungă, Ranulf îi puse o mână pe umăr.

– Nici să nu te gândești să te așezi lângă familia Campbell, șopti el. Nu accept să riști să strici aranjamentul cu Stewarții. Fie că are mintea cât o pietricică sau nu. Poate o să întreb dacă Stewart are vreo nepoată mai deșteaptă pentru tine.

Arran se eliberă de sub mâna fratelui său.

– Ai grijă! Există mai multe feluri de a te face de râs.

– Noi doi o să avem o discuție când ne întoarcem la Gilden House în seara asta.

De data asta, vocea lui Ranulf era plată și fără intonație – un semn clar că marchizul nu era amuzat.

– Abia aștept.

Fără să se mai uite în urmă, Arran se duse în capătul îndepărtat al mesei și se așeză pe un scaun între o tânără blondă drăguță și o doamnă în vârstă cu părul prins într-un coc așa de strâns, că scopul lui părea să fie să îi țină ochii deschiși. Bine. Nu se simțea înclinat să facă paradă de inteligență sau răbdare în timp ce li se servea rață friptă și budincă de vară. Toată atenția lui era concentrată asupra fetei cu părul ca toamna aflate mult mai departe în lungul mesei, așezată între un domn rotofei

și chel și un bătrân cu față de topor. Dacă ar fi fost lângă lordul Delaveer nu era sigur ce ar fi făcut – dar știa că nu i-ar fi plăcut.

Deloc.

– Ar trebui să ne prezentăm singuri? întrebă fata mai tânără, cu vocea subțire și întretăiată.

Ea își plecă fruntea ca să se uite la el pe sub gene.

– Eu nu m-aș deranja, răspunse femeia cu fața încordată, aplecându-se cu pieptul generos în fața lui Arran ca să îi spună asta. Ai venit aici ca să fii privită. Lasă istețimea pentru cei urâți.

– Dar...

– N-o băgați în seamă, zise bărbatul aflat în partea cealaltă a fetei și îi întinse mâna. Thomas, Lord Addent.

– Oh! Părând îmbunată, fata blondă îi strânse mâna. Lady Constance Overton.

Arran își întoarse atenția spre femeia cu părul alb.

– Nu sunt înclinat să mă prezint, zise el tărăgănat, pentru că mă gândesc că o să-mi spuneți că sunt urât.

Ea izbucni în râs.

– Ești excepția, tinere. Cu o privire răutăcioasă spre individul fără bărbie din partea cealaltă a ei, ea întinse o mână, cu încheietura moale.

Luându-i degetele, Arran se înclină deasupra lor.

– Arran MacLawry, rosti el.

– Ah, fratele lui Glengask. De ce nu *Lord* Arran?

– Sună pretențios. Nu simt nevoia să impresionez pe nimeni în seara asta.

Retrăgându-și mâna, ea chicoti din nou.

– Îmi place de tine. Lady Forsythe-Hendley, și eu chiar sunt pretențioasă. Dacă oamenii nu fac plecăciuni în fața ta, ce rost mai are să ai titlu nobiliar și să plătești toate impozitele alea?

– Măcar dumneavoastră recunoașteți asta, rânji el.

– Ba chiar insist.

În vreme ce lordul Addent o fermeca pe Lady Constance Overton, Arran petrecu mai toată cina vorbind cu contesa văduvă, cea cu limbă ascuțită. Știa exact

unde era așezat fratele său, aproape de capul mesei foarte lungi, cu unchiul Myles la doar câteva scaune distanță. Îi localizase și pe părinții lui Mary, care o flancau pe partea opusă a mesei, la fel de atenți la familia MacLawry, pe cât erau și ei la familia Campbell. Iar Deirdre stătea mai aproape de el decât i-ar fi plăcut și doar la un scaun distanță de Roderick MacAllister – doi pioni nedoriți într-un joc nedorit.

– Ești necăsătorit, după câte aud, zise Lady F, după cum insistase să îi spună.

– Așa este. Pentru moment, cel puțin. De ce, aveți o nepoată de pus pe urmele mele?

Ea pocni cu palma în masă.

– Sfinte Doamne, nu! Fata e complet imbecilă, la fel ca părinții ei. Intenționez să o mărit cu Lord Pettigrew. Asta o să-l învețe minte.

Arran râse.

– Ce femeie crudă sunteți, Lady F.

– Chiar sunt. Deci ea cine e?

– Mă scuzați? ridică el din sprânceană.

– Ești tânăr, necăsătorit, așezat lângă una din frumusețile sezonului și stai la povești cu mine. Fie îți plac bărboșii, fie cineva ți-a captat atenția.

Dacă era evident pentru o străină, va trebui să fie mai atent. Să se întoarcă acum să flirteze cu Lady Constance ar fi mult prea evident, așa că își păstră zâmbetul pe față.

– Sunt un băiat din Ținuturile Înalte. Nu-mi plac decât fetele din Ținuturile Înalte.

– Atunci te afli unde nu trebuie, Arran MacLawry. Aici nu vei găsi așa ceva.

Erau, de fapt, două, dar fuseseră crescute în Anglia. Dar doar una avea spiritul din Ținuturile Înalte. Cu una nu avea chef să converseze, de cealaltă îi era interzis să se apropie.

– De aceea stau la povești cu dumneavoastră, milady. Și m-ați ajutat să nu adorm cu nasul în supa de ceapă.

– Asemenea. E mare păcat că nu sunt cu cincizeci de ani mai tânără, altfel ți-aș fi arătat meritele unei fete

englezoaice. Ea își puse mâna peste a lui, dar gestul era mai degrabă prietenos decât amoros. Am fost și eu la serata Lansfield, când tu și Glengask ați apărut în straie scoțiene din cap până-n picioare. Chiar și inima mea a început să bată mai tare, cred. Străbunica mea a fost o MacDonald. M-ați făcut să mă simt mândră de asta.

Arran nu era sigur că ar trebui să te lauzi cu faptul că erai din clanul MacDonald, dar înțelegea sentimentul și aprobă din cap.

– *Alba gu bràth.* Scoția pentru totdeauna.

Doar cu câțiva ani în urmă, să rostească asta l-ar fi aruncat în închisoare, dar Lady F. doar zâmbi și aprobă din cap. Foarte bine, poate nu fiecare englez era și prost. Avea și prieteni printre ei – bărbați precum William Crane, viconte Fordham, cu care servise împreună în armată. Dar, în afară de asta, nu se ostenise măcar să ia în considerare faptul că ar putea descoperi o față prietenoasă. Cu atât mai puțin pe cineva interesant. Desigur, ea avea sânge scoțian, ceea ce explica unele lucruri.

În afară de asta, se strădui să nu se grăbească la fiecare fel de mâncare. Nu putea să forțeze pe nimeni să mănânce mai repede, pentru ca el să se poată plimba apoi prin grădină.

Oricine spusese că anticipația era cea mai bună parte a unei recompense merita să fie pocnit în cap. El și Mary ocoliseră deja o sumedenie de porunci și de reguli. I-ar sfida pe față pe patriarhii familiei dacă se duceau să se întâlnească lângă iaz – și dacă ea va apărea sau nu nu era singura grijă care îl frământa. Iar el știa ce însemna asta. Devenea obsedat de ultima femeie din lume pe care ar trebui să o abordeze și era dispus să își rișteze propria siguranță și pe cea a clanului doar ca să o vadă.

Deirdre Stewart se uită de la Arran MacLawry, aflat cât de aproape reușise ea să se așeze, la Lady Mary Campbell aflată la jumătatea lungimii mesei. Nu avea nici un sens. Ea făcuse tot ce trebuia, exact așa cum fusese învățată. Să îi arate unui bărbat că era interesată,

să zâmbească, să râdă, să flirteze și să fie doar plăcută și blândă.

În plus, tatăl ei îi spusese că mariajul cu Lord Arran le va aduce Stewarzilor mai multe nave comerciale, mai multe recolte de vândut, mai multă stabilitate în Ținuturile Înalte, fără ca ei să trebuiască să fie acolo. Cu ea ar fi trebuit să șușotească în spatele mulțimii în seara asta. Cu ea ar fi trebuit să se întâlnească la iaz pentru... orice trebuiau să facă acolo.

Ea își putea imagina, desigur. El ar săruta-o, și ea i-ar zâmbi și i-ar spune cât e de chipeș și băiat rău – cel puțin, așa credea ea că ar trebui să fie când el ar invita-o să îl întâlnească într-un loc retras. O, aproape că îi venea să leșine când se gândea la asta.

Doar că nu avea să fie ea. Din felul în care se uita la Lady Mary când credea că nu îl observă nimeni, el probabil că ar fi de acord să se căsătorească cu altcineva - cu ea –, dar ar fi o căsnicie nefericită. Ea era făcută să cadă de proastă și de un Campbell, și de un MacLawry. Clanul Stewart și clanul MacLawry ar trebui să formeze o alianță, prin intermediul ei și al lui Arran. Cum puteau să facă asta, când el se furișa să se întâlnească cu cineva despre care se presupunea că îi era dușman?

Dacă lordul Fendarrow ar descoperi că erau undeva împreună, Mary Campbell ar fi trimisă acasă la Fendarrow pentru tot restul sezonului. Și atunci poate că Arran ar face așa cum i se cerea și s-ar uita la ea. Ea era una dintre frumusețile sezonului, la urma urmei. Toată lumea spunea asta. Mary Campbell debutase în societate cu trei ani în urmă, și Deirdre nu își amintea să o fi numit cineva o frumusețe.

În timp ce doamnele se ridicau să plece de la masă, ea îl găsi pe lordul Fendarrow, așezat la câteva scaune distanță. Lord Glengask fusese așa de hotărât ca nimic să nu tulbure armistițiul pe care îl aranjaseră cumva, că ea ar putea să-i spună lui, desigur, dar atunci l-ar putea trimite pe Arran de acolo. Toți cei din clanul MacLawry ar dispărea din nou în munți și nu ar mai avea nevoie

de clanul Stewart. Nu, marchizul de Fendarrow va ști exact ce să facă – iar ea îi va ajuta pe cei din clanurile Stewart, MacLawry, MacAllister și Campbell în același timp. Și când mai reușise cineva așa ceva?

capitolul 7

Mary o urmă pe mama ei afară din sufragerie, în timp ce toate doamnele îi lăsau pe domni în urmă să-și fumeze trabucurile și să bea brandy. Servitorii deschiseseră ușile duble din capătul îndepărtat al salonului unde se afla încă o încăpere, un alt salon cu fotolii și canapele. De ce nu făcuseră asta mai devreme, când toți erau înghesuiți ca niște cartofi în sac, nu își dădea seama. Desigur, ea nu intenționa să petreacă prea mult timp aici, indiferent dacă era loc de respirat sau nu.

– Mamă, zise ea și atinse mâneca albastră-deschis a marchizei, scuză-mă puțin. Mă întorc repede.

Mama ei aprobă din cap, atenția ei fiind îndreptată complet asupra poveștii spuse de Lady Penrose despre masa uriașă din sufragerie.

– O să-ți păstrez un loc, draga mea. Să nu întârzii.

Cu inima bubuindu-i în piept, ea se retrase la parter și ieși din casă pe ieșirea servitorilor de vizavi de grajduri. Va avea așa de multe necazuri dacă părinții ei descopereau cu cine se întâlnea! O incita și o îngrozea în același timp. O combinație amețitoare, într-adevăr, și asta fără să-l mai adauge pe Arran, cu vocea și săruturile lui năucitoare.

Aleile din grădină erau mărginite de torțe, și ea găsi iazul fără nici o dificultate. Solzi aurii sclipeau portocalii în lumina focului, și ea se așeză pe o bancă în umbră să observe. Crawford era convinsă că Arran intenționa să aștepte până când rămânea singură și apoi să atâțe jumătate din clanul MacLawry pe ea ca lupii. Ei bine, ea era singură acum, iar el știa asta. Dacă intenționa să provoace necazuri, ea prefera să știe.

Doar că simțea că știa deja, altminteri nu s-ar mai fi aventurat deloc afară. Sieși putea să-și admită că simțea cum era să fie înconjurată de pericol, lucru care o excita, și cu toate astea, se simțea în siguranță. Pentru că avea încredere în Arran. Dar oare senzația de pericol îl făcea să fie așa de atrăgător sau bărbatul însuși? Cu siguranță că nu erau gânduri de viitor, pentru că ei doi nu puteau avea un viitor. Nu împreună.

Nu îl auzi când se apropie.

– Cum ai reușit să scapi până la urmă?

– M-am ridicat, i-am făcut semn din cap fratelui meu și am ieșit pe ușă. El e civilizat, așa că n-o să-și lase noii prieteni ca să vină să mă caute.

El îi luă mâna dreaptă și i-o ridică pentru a se uita la degetele ei. Le împleti apoi încet cu ale lui.

– I-ai strâns mâna tatălui meu.

Arran zâmbi, expresia lui făcând-o să se încingă în interior.

– Nu voiam ca el și Ranulf să ajungă să se certe. Plus că are o fiică frumoasă.

Ei bine, ce drăguț că spunea asta! Dar ea tot mai avea anumite îngrijorări, iar dacă el începea să o sărute, în ciuda faptului că nu era genul de femeie care să leșine la ideea de romantism, probabil că le va uita.

– Îmi dau seama, zise ea încet, că nu facem decât să ne pregătim pentru durere. Mai multă durere.

El își înclină capul în felul acela atrăgător al lui.

– Delaveer te-a cerut până la urmă?

– Nu, dar se pare că a chemat un bijutier la el. Iar tatăl lui va sosi duminică la Londra.

– Asta e peste două zile.

– Știu. Cum e cu tine și cu Stewarții?

– Avem un prânz mâine. E aproape stabilit.

Ea simți cum îi alunecă un fior rece pe spinare.

– Nu sunt pregătită să închei... asta.

Preț de o clipă, el îi întâlni privirea, ochii albaștri întunecați în lumina torțelor. Acolo afară, chiar și în hainele englezești elegante, el arăta sălbatic – un muntean

până în măduva oaselor, purtând doar o jachetă și o vestă civilizate pentru că îi convenea să o facă. Cineva căruia nu-i păsa de aprobarea clanului Campbell sau de gustul puterii acestora pentru că o avea pe a lui. Iar asta era într-adevăr îmbătător.

– Nici eu nu-mi doresc ca asta să fie ultima dată când te zăresc, frumoasă Mary. Nu vreau să fie ultima dată când vorbim sau ultima dată când ne sărutăm. Își întări strânsoarea pe mâna ei. Delaveer va fi bun cu tine?

Mary aprobă din cap.

– Cred că va fi. Nu e genul rău, doar... plicticos.

– Nu ți-aș da drumul în brațele cuiva care să nu-ți placă sau de care să te temi. Indiferent de consecințe.

Ea știa ce voia el să spună și simțea adevărul celor rostite în inimă. Iar gândul că el va fi curând însurat cu Deirdre Stewart o tulbura la fel de mult ca și gândul propriei apropiate căsătorii. Oare se va gândi la ea? Îi va fi dor de ea? Ea ar fi vrut să îl întrebe, dar găsi că era inutil de crud față de amândoi.

– Ei bine, aș zice că amândoi cunoaștem oameni căsătoriți care duc vieți complet separate, zise ea, încercând să pară relaxată. Asta va fi tolerabil, presupun.

– Tolerabil, repetă el mult mai aspru. Te cunosc doar de puțină vreme și nu reușesc să te alung din gânduri. Mă simt... mă simt ca un trădător față de fratele meu, dar apoi îmi spun că, dacă el se poate împrieteni cu englezii și să considere asta rezonabil, și eu pot săruta o Campbell și să numesc asta dorință. Zâmbetul lui lent îi apăru din nou pe chipul aflat în umbră. Ne vom mulțumi de mâine cu „tolerabil".

Ea ar fi vrut să-și sprijine capul pe umărul lui puternic, dar se opri cu severitate. Asta nu ar face despărțirea decât și mai dificilă. I se părea incredibil că în urmă cu două săptămâni el era doar un nume, un libertin certăreț, care seducea și abandona femei și care contrazicea tot ce susținea clanul Campbell. Povești despre un monstru fără chip care în persoană nu era deloc așa cum se temuse ea.

– Știu exact cum te simți, Arran, pentru că și eu port aceeași conversație cu mine însămi. Îmi doresc... Îmi doresc... ceva.

– Ei bine, atunci...

El îi ridică ușor bărbia cu degetele și o sărută. Ea simți cum îi alunecă pe spinare un fior fierbinte, delicios și bine-venit. Parte din ce se povestise despre el trebuie să fi fost adevărat, pentru că el săruta asemenea păcatului însuși. Dar nu erau săruturile ei. Ea le fura de la altă femeie.

Mary clipi și deschise ochii, apoi își puse palma pe pieptul lui ca să-l dea la o parte.

– Fără alte săruturi, decretă ea, deși privirea ei nu se desprinse de gura lui, de buzele lui ușor întredeschise. Nu fac decât să înrăutățească situația.

– Știu. El își mijì un ochi. Sunt al naibii de frustrat, Mary. Așa că dacă ai o idee, o ascult.

Ea avea mai multe idei, dar cele mai multe păreau să se termine cu el fiind împușcat pe treptele casei ei și ea obligată să se mărite cu Charles Calder.

– Ne strângem mâinile și ne urăm fericire.

– Am o altă idee, rosti el tărăgănat. Amânăm despărțirea pe mâine și acum te sărut din nou. Ai gust de miere.

– Asta e probabil de la cin...

Ea nu reuși să termine de vorbit, că el îi acoperi gura cu a lui. Mmm. Mary îi cuprinse umerii cu mâinile, vrând să se apropie mai mult de el. Brusc, el o ridică în poala lui și ea se sprijini de corpul lui musculos. Sub fundul ei, el se agită și ea se simți din nou străbătută de un curent fierbinte. Arran MacLawry nu o voia pentru renumele ei, o voia în ciuda acestuia. Iar asta era foarte excitant. El era foarte excitant. Și el avea dreptate; despărțirea putea aștepta până mâine.

– Naiba să te ia, Arran MacLawry! Ia-ți mâinile afurisite de pe fiica mea!

Arran o așeză pe Mary în picioare și păși între ea și vocea pe care o auzise chiar înainte să-și dea seama cine

striga. Cu o mână dusă la cuțitul din cizmă, el se întoarse spre marchizul de Fendarrow – și spre pistolul din mâna acestuia. Armistițiul fusese așadar rupt. Din cauza lui. Se îndreptă încet. La felul în care tremura mâna marchizului, Mary putea fi rănită din greșeală.

– Mary, șuieră Fendarrow, făcându-i semn cu mâna liberă. Vino încoace! Acum.

– Tată, te rog pune pistolul jos înainte să se întâmple ceva teribil, zise ea cu vocea încordată.

Arran simți cum ea îl atinge pe umăr, apoi își retrage mâna când îl vede pe tatăl ei tresărind.

– Fetițo, trebuie să te îndepărtezi, zise el calm.

Cel puțin, spera că suna calm; mintea îi zbura spre o duzină de deznodăminte diferite, multe din ele sfârșind cu el mort în iazul cu pești.

– Nu are rost să fim amândoi împușcați.

– Nu are rost să fie nimeni împușcat. Tată, pentru Dumnezeu, pune pistolul la loc! De ce ai adus unul cu tine?

Mary se mișcă, dar doar ca să stea chiar lângă Arran. El aprecie frontul unit, dar în același timp se gândi că ea probabil nu îmbunătățea situația. Asta nu era rolul pe care familia ei voia să îl joace. Când pe aleea pentru trăsuri începură să se audă strigăte, Arran strânse din dinți. Mai rău decât să fie descoperit de tatăl ei era să îl mai amestece și pe fratele lui în treaba asta. Preț de o clipă se gândi să o ia la fugă. Fendarrow probabil că nu mai împușcase de ani buni decât potârnichi și nici pe alea cu un pistol. Dar asta ar fi însemnat să o lase pe Mary singură cu toată tevatura asta. Iar un MacLawry nu fugea din calea unei lupte.

– Arran! bubui vocea lui Ranulf, care apăru în goană în grădină cu unchiul Myles pe urmele lui. Întreaga listă de oaspeți apăru înșirându-se sau agitându-se în urma lui, lordul Allen și Deirdre împreună cu ei. Și lordul Delaveer. Absolut minunat.

– Ce e toată asta? vru să știe contele de Penrose, vocea severă a gazdei lor un pic îndepărtată, pentru că se opri se la câțiva metri distanță de toată agitația.

– Pune afurisitul ăla de pistol jos, Fendarrow! porunci Ranulf.

Spre deosebire de gazda lor, el se plasă direct în linia de tragere. Privirea lui se mută de la Arran la nepoata lui Campbell și înapoi.

– Arran, murmură el, ce prost...

– Dă-te la o parte, Glengask, îl întrerupse Arran. Asta n-are nici o legătură cu tine.

De unul singur probabil că-l putea dezarma pe Fendarrow, înainte ca marchizul să poată apăsa pe trăgaci, dar Ranulf ar interveni dacă s-ar mișca și al naibii să fie dacă îi risca viața fratelui său. Deși, având în vedere că tocmai călcase în picioare fragilul armistițiu, probabil că îi pusese deja viața lui Ranulf în pericol.

– Nu dau doi bani pe nici unul dintre voi, mărâi Fendarrow. Mary, vino încoace, acum.

– Îmi pare foarte rău, Arran, se auzi șoapta ușoară a vocii ei lângă umărul ei. Nu știu cine...

– Du-te la tatăl tău, fetițo! Nu putem rezolva nimic în seara asta, murmură el, ținându-și mâinile lângă corp și privirea ațintită asupra tatălui ei.

Brusc își dori să fi știut mai mult despre acel bărbat; odată ce un muntean pleca din Ținuturile Înalte ca să trăiască după regulile mai blânde din Anglia, clanul MacLawry avea tendința să îl ignore.

Încet, Mary se mișcă din spatele lui și păși spre tatăl ei. Arran citise despre scandaluri similare în ziarele londoneze care reușeau să ajungă până la ei în Ținuturile Înalte. Toate se sfârșeau cu tatăl care îl împușca pe banditul ce încerca să-i dezonoreze fiica sau cu o căsătorie rapidă între cele două părți ca să înăbușe alt scandal. Ultima variantă nu avea să se întâmple, nu între el și Mary.

Riscă o privire iute în lateral la umerii drepți și încordați ai lui Mary. El îi adusese în situația asta pentru

că nu putea să gândească limpede sau să se gândească la altceva decât să o țină în brațe și să îi asculte râsul molipsitor. Iar acum cel mai bun lucru pe care îl putea face era să salveze măcar într-atât situația ca Roderick MacAllister să nu se retragă din negocieri.

– Vrei să-mi ucizi fratele acum, în fața atâtor martori? ceru să afle Ranulf pe același ton în care îl făcuse odinioară pe un Adam Daily înarmat s-o ia la goană pe deal în jos în loc să-l înfrunte.

Fendarrow își lăsă pistolul în jos, apoi îl îndesă în buzunar.

– Nu, zise el clar. Dar nici nu vreau ca această... aberație să ne afecteze negocierile. În schimb, cer ca el – întinse el un deget spre Arran – să dispară din Londra.

Oricât de furios era Ranulf probabil, să accepte porunci cu privire la familia lui nu avea să îi cadă prea bine. Mai ales când ordinul venea din partea fiului celui mare al lui Campbell. Arran se încordă, pregătindu-se să pășească între cei doi bărbați.

– Sunt de acord cu asta, zise Ranulf dând scurt din cap. Va pleca până mâine la apus.

Arran se uită la profilul fratelui său. Maxilarul încordat, pumnii strânși, ochii mijiți și privirea de gheață. Marchizul de Glengask nu arăta dispus că facă nici o concesie, cu atât mai puțin să își exileze propriul frate la solicitarea unui Campbell. Și, cu toate astea, nici măcar un englez nu i-ar fi putut înțelege greșit cuvintele.

Fendarrow o apucă pe Mary de braț și o târî înapoi spre casă. Se îndreptară în direcția lui Delaveer, de parcă marchizul ar fi intenționat să i-o predea lui Roderick atunci pe loc. Vicontele însă scuturâ din cap și se îndepărtă. La naiba! Acum era mai rău. Obrajii palizi ai lui Mary se albiră și mai tare, dar nu se luptă cu strânsoarea tatălui său. În schimb, cu ochii verzi ațintiți pe chipul lui Arran, ea se îndepărtă din grădină.

Odată ce avea să intre pe ușă în Penrose House, el nu avea să o mai vadă niciodată. Știa asta cu o certitudine de gheață, care îi făcea plămânii să pară umpluți cu nisip.

Se va întâmpla curând, dar încă nu. El nu era pregătit.

– Ranulf.

– Nici măcar nu vreau să mă uit la tine. Suie-te în trăsură și întoarce-te la Gilden House!

– Ran...

– Acum.

Cu un blestem, Arran se întoarse pe călcâie și se îndreptă spre grajduri și strada de dincolo. Trecu de trăsură și ignoră încercarea lui Debny de a-i atrage atenția, continuând să meargă în jos pe Hill Street. Dacă stătea în trăsură ca un băiat neascultător trimis la el în cameră pentru că nu se purtase frumos, avea să explodeze.

În timp ce lua colțul, o altă trăsură trecu hurducăindu-se, caii fiind îndemnați cu biciul. Blazonul familiei Campbell sclipi pe ușă în lumina felinarelor. Mary fusese trimisă acasă și ea ca să își asume responsabilitatea pentru... pentru orice aveau să o acuze că făcuse. Primul lui instinct fu să alerge după ei și să își asume el responsabilitatea pentru orice fapte rele alegeau să arunce în direcția lui. Dar, dacă își arăta fața la Mathering House, ar face mai mult rău decât bine.

Și, în mod realist, ce ar putea face, oricum? Să promită că nu va mai face necazuri, pentru ca ea să se căsătorească totuși cu plicticosul Delaveer? El nu voia ca ea să se mărite cu vicontele. El nu voia ca ea să se mărite cu nimeni – măcar până când reușea să își dea seama ce naiba își dorea.

La naiba cu toate!

Cam atât cu reputația lui ca fiind fratele „deștept" din clanul MacLawry. Nici măcar Ursul nu fusese prins de părinții vreunei fete. Și cel mai rău era că în ultimele zile, mai ales în seara asta, începuseră ceva, se aflau

pe marginea a ceva ce ar fi putut fi – ar fi fost – extraordinar, asta dacă ea nu ar fi fost o Campbell și el un MacLawry.

Acum, pentru că pe lângă toate celelalte era și fratele lui Ranulf și moștenitor al șefului clanului, va accepta ce dojană îi va fi dată și apoi va pleca acasă. Se va duce spre nord, în Ținuturile Înalte, și se va întoarce la Glengask. Incidentul se va termina și va fi uitat și nu va mai fi discutat niciodată. Ranulf, maestrul negociator, va mai face o concesie în plus Stewarților și va obține alianța. Restul vieții lui va fi plin de sporovăiala plicticoasă a lui Deirdre Stewart. Mary însă probabil că va avea de înfruntat ceva mult mai rău. Și era doar vina lui, pentru că fusese arogant.

Încruntându-se și aproape sperând ca vreun bandit să-l acosteze, Arran ajunse la Union Street, ezită, apoi o coti spre nord când ar fi trebuit să o ia spre sud. Dacă greșea în privința a ceea ce o aștepta pe Mary, avea să își provoace și mai multe necazuri. Dar trebuia să știe. Trebuia să știe că ea va fi bine.

Așa că merse mai departe. Luă colțul, urcă scările unei case de dimensiuni modeste din fața lui și bătu la ușă cu ciocanul din alamă de forma unui cap de leu. Nu prea avusese idei bune în seara asta. Și nu putea decât spera că asta va fi excepția. Sau putea să fie ultimul cui din sicriul lui.

Ușa se deschise și un bărbat mai în vârstă, în livrea, apăru în cadrul ei.

– Lord Arran, zise el, plecându-și capul. Lordul Fordham vă aștepta cumva? Nu e aici în seara asta, mă tem.

Arran aprobă din cap, încercând în continuare să-și adune gândurile ca să formeze ceva coerent.

– Mă întrebam dacă pot să îi las vicontelui un bilet.

– Desigur, milord.

Dându-se la o parte, majordomul îi făcu loc să intre și îl conduse în camera de zi.

– Găsiți hârtie și toc în birou. Pot să vă aduc niște ceai?

El și-ar fi dorit niște whisky, dar în următoarele ore va trebui să fie foarte atent.

– Ți-aș fi recunoscător pentru niște ceai.

Asta îi va lua ceva din timpul pe care probabil că nu îl avea, dar în momentul acesta terminase să-și mai numere regretele. Și să acționeze cântărea mai puțin decât să lase toate întrebările și speranțele sale fără răspuns.

– Ar fi trebuit să pun să fie arestat, asta ar fi trebuit să fac, zise lordul Fendarrow, plimbându-se încordat prin biroul său.

Mary și mama ei stăteau pe scaunele din fața biroului, marchiza urmărindu-și soțul cu privirea, iar Mary străduindu-se foarte tare să-și țină ochii aplecați asupra mâinilor prinse în poală.

Era singurul fel în care putea să le țină să nu se strângă și singurul fel în care se putea abține să nu facă ceva prostesc precum să bată din picioare și să strige că oricine ar sta să asculte ar putea înțelege.

– Să-mi acosteze fiica, continuă tatăl ei cu vocea tot mai puternică în timp ce se monta. Nepoata ducelui de Alkirk! Banditi cu toții! O să trimit vorbă la Alkirk! Asta înseamnă război.

– Nu! interveni ea, albindu-se complet la față. Nu poți face asta, tată! L-am sărutat și eu la fel de mult cât m-a sărutat și el, pentru Dumnezeu! Doar ți-am spus asta.

– Ajunge, Mary! zise mama ei pe un ton aspru. El e bărbatul; asta e doar responsabilitatea lui. Te-a păcălit. Te-a indus în eroare. Ești aproape logodită. Asta e... impardonabil.

– Mama, am...

– Asta e, nu-i așa? Finalul armistițiului? făcu tatăl ei pocnind din degete. Asta a fost scopul lui MacLawry. De ce l-ar fi trimis altfel Glengask pe fratele lui după tine? Și de ce ar fi aranjat ca eu să vă descopăr la momentul oportun și la un eveniment așa de aglomerat? Nu vrea ca familia Campbell să se alieze cu clanul MacAllister.

– Tată, eu...

– Ar putea avea oameni pregătiți, așteptând doar un cuvânt că armistițiul a fost rupt ca să ne omoare pe toți.

Se duse la geam și se uită afară, apoi trase draperiile de parcă s-ar fi temut că asasinii pândeau acum din fiecare tufiș.

– Eu și Arran ne-am cunoscut întâmplător și ne-am împrietenit, insistă Mary, ridicând vocea când mama ei încercă să o facă din nou să tacă. Există un armistițiu, deci care e dificultatea?

– Dificultatea, așa cum îi spui tu, Mary, este că tu ești Lady Mary Campbell, pentru Dumnezeu. Chiar trebuie să-ți spun că nu săruți bărbați la întâmplare? Mai ales bărbați din clanuri rivale? N-ai făcut decât să îl săruți, nu-i așa? Nu te-a dezvirginat? Nu un MacLawry?

– Ce? Sigur că nu – abia ne cunoaștem de o săptămână.

– Ceea ce în mod evident e de ajuns ca să ne faci de rușine și să ne riști tuturor viitorul. Roderick nici n-a vrut să se uite la noi când am plecat și ce crezi că va spune Charles când o să audă că Arran MacLawry te-a sărutat?

Lui Mary începu să i se facă rău. Nu pentru ceea ce făcuse, ci pentru că o opriseră. Pentru că Charles Calder devenise în mod evident așa de apropiat de părinții ei, mai apropiat decât își dăduse seama până acum, tocmai pentru cazul unui asemenea fiasco. Pentru că lordul Glengask spusese că Arran va pleca până mâine înapoi în Scoția, fără îndoială cu Deirdre Stewart pe urmele lui.

Ea nici măcar nu putea să explice. Pentru Dumnezeu, avea 21 de ani. El nu era Romeo, și ea cu siguranță nu era Julieta. Asta nu era dragoste la prima vedere. Dar era ceva. Începuseră ceva, atinseseră ceva, ea și Arran. Spuneau că aveau să-i pună capăt când venea vremea, dar având în vedere felul în care se simțea în momentul ăsta, ea nu era sigură că s-ar fi putut despărți de el.

– Du-te la culcare, Mary, îi porunci tatăl ei în cele din urmă, oprindu-se din mers. Pentru lumea întreagă, voi da vina pe MacLawry. În privat însă sunt

foarte dezamăgit de tine. Și unele lucruri se vor schimba. Indulgența pe care am arătat-o pentru că bunicul tău ține la tine se va încheia. În mod clar nu se poate avea încredere în tine să nu pui în pericol familia.

Asta suna chiar mai amenințător. Să protesteze acum după ce deja afirmase că se împrietenise cu Arran nu avea să-l facă pe tatăl ei decât și mai furios. Dând scurt din cap, ea se ridică și se îndreptă spre ușă.

– Seară bună, tata, mama.

Ei nu îi răspunseră. Toată viața ei nu îi văzuse niciodată așa de supărați. Cu siguranță nu le oferise până acum motive să se simtă dezamăgiți sau chiar enervați pe ea. Dar asta era vina ei. Ea nu putea să spună că era mândră să fie parte din clanul Campbell, pentru că nu se simțise niciodată cu adevărat provocată până acum. Ea era mândră de bunicul ei și de cât de respectat era el și era mândră să fie nepoata lui. În mare parte, părinții ei făceau așa cum le cerea el, ceea ce îi făcea să pară aproape ca o extensie a lui. Oare Campbell ar fi la fel de furios ca și ei? Era el oare cu adevărat cel care insistase pentru alianța cu clanul MacAllister? Ce ar spune el acum că ea distrusese asta? Nu și-ar mai dori el să o vadă, să-i scrie scrisori sau să îi trimită mărunțișuri din Ținuturile Înalte?

Crawford o aștepta la etaj și o ajută să se schimbe din rochia frumoasă mov, de seară, în cămașa de noapte. Camerista era evident dornică să-i spună că ea o avertizase, dar Mary nu îi oferi ocazia să o facă. Sigur că ea știa asta. Riscul părea să merite. De fapt, încă merita.

Își petrecu mare parte din noapte trează, aproape sperând ca Arran să apară la fereastra camerei ei – nu să o dezvirgineze sau să o ajute să fugă, ci doar ca să aibă pe cineva cu care să discute ce se întâmplase. Ca să încerce să înțeleagă evenimentele și să își dea seama cum puteau repara lucrurile.

El nu apăru, și apoi Crawford veni să dea la o parte draperiile, cu puțin timp înainte de ora opt dimineața.

– Trebuie să ne grăbim, milady, zise camerista și scoase o rochie simplă din muselină verde cu maro din dulap.

– De ce ne grăbim? întrebă Mary, pieptănându-și buclele încurcate de peste noapte. Nimeni nu se va trezi încă ore bune.

– Nu știu, milady. Tatăl dumneavoastră, marchizul, a zis să veniți la micul dejun de îndată.

Așadar, își va petrece ziua fiindu-i amintită genealogia și datoria ei față de familie și istoria rivalității cu clanul MacLawry. Sau poate că reușise să-l convingă pe Roderick că armistițiul, chiar și așa șubred, era încă în picioare și că cele două clanuri încă mai erau aliate. Se încruntă. Roderick. Da, el probabil că o aștepta jos. Asta după ce ea se sărutase și vorbise cu Arran. O viață de plictis și fără aventuri, cu o sută de gânduri despre ce ar fi putut să fie, pe care să le analizeze la nesfârșit.

Chiar și cu toate astea, nu regreta că îl cunoscuse pe Arran. Fără el ar fi rămas fără câteva dintre cele mai interesante conversații din viața ei. Nu ar fi cunoscut senzația de plutire când el îi zâmbea. Și nu l-ar fi cunoscut, și asta ar fi fost o tragedie mult mai mare decât cea care se deschidea acum la picioarele ei.

– O, aveți o scrisoare, exclamă Crawford, făcând-o să tresară.

Camerista scoase o misivă frumos împăturită din buzunar și i-o întinse.

– Aproape că uitasem cu totul ce se întâmplă în dimineața asta.

Mary se încruntă în timp ce întorcea scrisoarea.

– Lady Joan Crane, citi ea cu voce tare, fără să recunoască numele.

Adresa era una respectabilă pe Reeves's Mews, așa că ridică din umeri și rupse sigiliul, despăturind misiva.

Dragă Lady Mary, citi ea pentru sine. *Deși nu ne cunoaștem foarte bine, mi-ar plăcea foarte mult să știu că sunteți bine. Dacă, din cine știe ce motiv,*

circumstanțele dvs. actuale se schimbă, vă rog să nu vă sfiiți să mă informați.

Ce naiba era asta? Ea desfăcu ultima bucată din hârtia împăturită și o bucată mică de muselină în alb cu galben căzu pe jos.

Simți cum se încinge de emoție când înțelese despre ce era vorba. Se aplecă iute să ridice bucata de muselină și își strânse degetele în jurul ei. Arran o păstrase, din acea dimineață din magazinul cu pălării. Ea nici măcar nu-și dăduse seama. Și el reușise să găsească o cale să o contacteze. El încă se mai gândea la ea, încă se mai preocupa de soarta ei – așa cum și pe ea o preocupa soarta lui.

Aproape imediat un frison alungă căldura acelor gânduri. Pentru că, indiferent dacă putea sau nu să ia legătura cu ea, el era un MacLawry. Și pleca până la apus din Londra, și ea încă îl mai avea pe Roderick MacAllister așteptând la parter. Așa că îi va scrie prin intermediul acestei Lady Joan și îi va spune că era bine și că îi dorea... că îi dorea să fie bine și că asta – indiferent ce ar fi putut deveni – se terminase.

După ce Crawford termină să îi strângă părul, Mary puse scrisoarea și bucata de muselină în sertarul biroului și coborî la parter să fie mustruluită.

În ușa salonului de mic dejun se opri brusc. Părinții ei ședeau pe locurile lor obișnuite cu expresiile sumbre și supărate pe care le aștepta. Dar motivul pentru care nu reuși să-și recapete răsuflarea era așezat în locul ei obișnuit în dreapta tatălui ei. Și nu era lordul Delaveer.

– Bună dimineața, Mary, zise Charles Calder cu un zâmbet.

Faptul că zâmbea când ar fi trebuit să pună la cale răzbunarea împotriva ticăloșilor MacLawry o îngrozi. Pentru că nu exista decât un lucru care să-l facă să zâmbească în dimineața asta. Clanul MacAllister se retrăsese până la urmă din alianță.

– Ia loc, Mary, zise tatăl ei pe un ton plat. Avem lucruri de discutat.

capitolul 8

– Nu te osteni, Winnie. E hotărât.

Arran aruncă perechea nouă de cizme de călărie pe care le achiziționase într-un cufăr de voiaj dimpreună cu caraghiosul joben pe care englezii îl purtau în aer liber.

Sosise la Londra cu patru săptămâni în urmă cu așa o grabă că nu împachetase nimic altceva în afară de o cămașă curată. Tot ce intra acum în cufăr fusese cumpărat aici. Probabil că nu va mai avea nevoie niciodată de ele, dar poate că biserica din An Soadh putea să folosească hainele ca să pună în scenă o piesă de teatru englezească.

– Dar el își pregătește nunta, replică sora lui, cu lacrimi alunecându-i pe obraji. Vom pleca toți spre casă în șase săptămâni. Lui Ran i-ar fi mai bine cu tine aici.

Arran ridică o vulpe mică de porțelan care ajunsese cumva pe măsuța lui de toaletă.

– Asta e de la tine sau de la Ranulf? întrebă el.

– De la mine.

– Atunci îți mulțumesc.

El o înveli într-un teanc mic de lavaliere pe care le cumpărase, de asemenea, și o puse într-un colț al cufărului.

– Nu ai putea să-ți ceri scuze, pur și simplu? insistă Rowena. Spune-i că îi spionai pe Campbelli ca să afli dacă intenționează să respecte armistițiul sau nu.

El scutură din cap și alungă gândul că îi venise ideea să spună aceeași minciună ca să poată avea o scuză ca să fie văzut în compania lui Mary. Dacă povestea era să fi funcționat vreodată, momentul trecuse.

– Nu, *piuthar*. Doar Ranulf poate decide să facă pace cu dușmanul pentru că dorește o femeie. Noi, restul, trebuie să ne căsătorim cu cine ni se spune.

Așa că ai grijă, Rowena! Aud că în familia Cameron există un fiu neînsurat. Și nu are decât 57 de ani. Așadar doar cu 29 de ani mai mare decât tine.

– N-ar trebui să spui așa ceva, Arran. Mai ales despre Charlotte. Iar familia Hanover e foarte drăguță.

– Da, așa e. Și eu nu am o problemă în privința prieteniei cu ei. Mă deranjează că Glengask dă mâna cu englezii și cu toți scoțienii care au fugit din Ținuturile Înalte. Asta mă deranjează. Dar el poate să facă ce dorește. Eu, desigur, nu pot asta.

– Asta e ridicol! se supără ea, bătând din picior. Vorbește cu el! Suntem din aceeași familie! Nu ne alungăm unii pe alții.

– Aici greșești, Winnie, replică Arran, așteptând ca sora lui să se întoarcă cu spatele înainte să strecoare un pistol în buzunarul hainei agățate și să-l pună pe celălalt în cufăr.

Indiferent ce simțea pentru Mary, printre membrii familiei Campbell nu era tocmai popular zilele astea. Probabil că deja majoritatea făceau spume la gură din pricina lui.

– Ran l-a exilat pe unchiul Myles timp de trei ani pentru că a fost amabil cu familia Donnelly.

– Pentru că asta a dus la incidentul în care Ursul a fost împușcat. Nu e același lucru. Și l-a iertat pe unchiul Myles.

– Da, așa e. În momentul în care Ranulf a avut nevoie de el ca să socializeze cu englezii.

Ea își încrucișă brațele pe piept.

– Deci pleci din Londra. Fugi ca un câine plouat.

Arran ocoli patul și se așeză pe marginea lui ca să stea față în față cu sora lui.

– Orice ar crede cineva, eu nu vreau necazuri cu clanul Campbell. Nu am vrut să se întâmple asta. Așa că da, plec. Ca un câine plouat.

– Nu-mi place asta.

Arran fusese adesea pus în poziția de a fi diplomatul în clanul MacLawry, cel care mai atenua din deciziile

mai radicale ale lui Ranulf. Ca atunci când decisese să construiască școli în cele două sate de pe pământurile Glengask și să oblige fiecare copil sub vârsta de 12 ani să participe la cursuri. Ei bine, la dispoziția pe care el o avea acum, Ranulf n-avea decât să se poarte singur cu diplomație.

- Singurul care are voie să aprobe felul în care merg lucrurile e Ranulf. Nu ți-ai dat seama de asta până acum? Crezi că eu m-aș însura cu Deirdre Stewart dacă aș avea de ales? Sfântă Bridget! Am purtat conversații mai interesante cu un ciocan.

Rowena se încruntă, ochii ei cenușii cercetându-i pe ai lui.

- Arran, doar nu ești îndrăgostit de Mary Campbell?

Cum accentul ei se făcea din nou auzit, probabil că era foarte surprinsă și cu adevărat necăjită. În alte circumstanțe, ar fi tachinat-o pentru asta, dar în dimineața asta nu se simțea foarte vesel. Voia să știe că Mary nu plătea chiar un preț mai mare decât el pentru dezastrul ăsta. Acesta era singurul lucru care ar face plecarea lui din Londra să fie cât de cât acceptabilă - dacă o făcea ca să o ajute pe ea. Desigur, să îl ajute pe Delaveer să ajungă la ea asta nu îi tihnea foarte tare, dar era mai bine decât ca ea să ajungă pe mâinile lui Calder.

Făcuse tot ce putuse când îl rugase pe Fordham să îi trimită scrisoarea. Acum depindea de ea dacă răspundea sau nu. Și dacă ea nu răspundea, el nu va ști niciodată dacă ea era pur și simplu ușurată că decizia a ce vor trebui să facă în continuare nu mai depindea de ei sau dacă se simțea la fel de pierdută ca el. Curenți subterani, sentimente contradictorii, acea senzație de pierdere fără să fi apucat să înțeleagă ce ar fi putut fi între ei doi.

- N-o să știm niciodată, nu-i așa? zise el cu voce tare, știind că sora lui se aștepta la un răspuns. Sunt promis lui Deirdre. Sau destul de aproape de a fi.

- Dar i-ai spus lui Ran? Dacă ar ști, poate că...

– Cu cine crezi că vorbești, Rowena? Acum du-te la parter și fii drăguță cu fratele nostru, înainte să decidă să te trimită și pe tine acasă.

Asta în mod evident avu efect asupra ei, pentru că după ce îl cuprinse într-o îmbrățișare strânsă și înlăcrimată, ea fugi din camera lui. Arran răsuflă adânc și se apucă din nou de împachetat. Probabil că ar fi putut fi mai optimist, mai circumspect. Ar fi putut să-i ofere surorii sale măcar speranța că el și Ranulf se vor împăca.

Doar că el nu credea că asta se va întâmpla. Ranulf nu schimbase cu el nici măcar o vorbă de când se despărțiseră seara trecută la dineul Penrose. Ba mai mult, călătoria asta la Londra îl schimbase pe marchiz. Indiferent ce era, Arran nu înțelegea ce se întâmpla, nu îi plăcea și nu înțelegea rostul acestei schimbări, plus că nu credea că era în interesul clanului MacLawry, indiferent ce alte beneficii obțineau.

În cele din urmă închise cufărul și legă curelele de piele ca să țină capacul închis. Se luptă cu toată voința pe care o poseda, cu dorința și cu nevoia de a merge la Mathering House, ca să afle personal cum îi mergea lui Mary. Dar aranjase ca ea să primească biletul său. Dacă se ducea în persoană să o caute, mai mulți oameni ar sfârși morți.

– Stăpâne, zise Owen din ușă.

– Da, intră!

Majordomul rămase în hol, de parcă s-ar fi temut să nu ia ciumă dacă intra în cameră.

– Am fost trimis să vă spun că Debny pregătește trăsura mare pentru dumneavoastră și că trebuie să plecați în jumătate de oră. O să vă ducă acasă.

– L-am trimis pe Peter să închirieze o trăsură pentru mine. N-aș lua monstrul ăla de trăsură cu blazonul MacLawry pe portieră nici de frică. Și n-am nevoie de gărzi. Arran se încruntă ușor. O să dorm așa cum mi-am așternut.

Desigur, curând el și Lady Deirdre vor dormi în patul pregătit de Ranulf pentru ei.

– Eu... așa cum spuneți, stăpâne. Îl informez pe lordul Glengask. Servitorul aprobă din cap și apoi își drese glasul. Mai aveți și o scrisoare de la lordul Fordham.

Arran rezistă tentației să se năpustească spre ușă și să i-o smulgă lui Owen din mână.

– Serios? I-am lăsat un bilet aseară ca să îi spun că plec din Londra. Se duse la ușă și întinse mâna. Ai voie să mi-o dai sau va trebui să ceri permisiunea lui Glengask mai întâi?

Owen se îndreptă de spate.

– Am sarcină să opresc doar biletele pe care le expediați.

Ranulf nu avea așadar încredere în el că nu va provoca necazuri. Nu era surprins și era mai mult decât recunoscător că se oprise la casa lui William Crane seara trecută. Arran luă misiva din mâinile majordomului și apoi se retrase la birou ca să o citească.

Trase aer în piept și își spuse că mâinile îi tremurau de furie, nu de emoție, apoi deschise scrisoarea. Pe prima pagină sus era scrisul distinctiv al lui Fordham:

Asta a sosit la ora 14:17 în după-amiaza asta. Și scrie-mi că ai ajuns cu bine înapoi la Glengask, idiotule!

Restul scrisorii era scris într-un scris diferit, mai elegant. Preț de o clipă își închise ochii. Mary îi trimisese un răspuns, iar el nu avea idee ce spera să fie. Sau, mai bine zis, nu știa ce voia să citească, dar în mod clar nu ieșea nimic bun din asta.

Deschise din nou ochii.

Dragă Lady Joan, citi el în gând, auzindu-i vocea în minte. *Regret să vă informez că nu voi mai fi la Londra ca să vă pot cunoaște, deși mi-aș dori foarte mult să o pot face. Părinții mei au decis că a venit vremea să mă căsătoresc. Voi pleca de la Mathering House la prima oră a dimineții și mă voi întoarce*

la Fendarrow în Wiltshire pe drumul principal. Acolo mă voi căsători peste două săptămâni cu vărul meu, domnul Charles Calder.

Arran se opri din citit. În el începu să pulseze furia. Clanul MacAllister se retrăsese –, iar asta era vina lui. Chiar dacă nu ar fi știut cât de tare îl displăcea Mary pe vărul ei Charles Calder, acesta era oricum un individ viclean și crud, cu care nu și-ar fi dorit să-l știe căsătorit nici pe cel mai aprig dușman al său – ceea ce Mary se presupunea că este. Nu o simțea însă ca pe un dușman. Și dacă în următoarele rânduri ea nu îl convingea că se împăcase cu ideea de a se mărita cu Calder, el nu avea să permită ca asta să se întâmple.

Puterea acelui gând îl surprinse. Dar intenționa să îl pună în aplicare.

Se uită din nou la scrisoare.

Dacă aveți cuvinte de speranță sau înțelepciune pentru mine, Lady Joan, le primesc cu drag. Și vă rog să fiți asigurată, nu vă fac nici o vină din faptul că nu am reușit să ne cunoaștem mai bine. Într-adevăr, prietenia noastră abia începuse și, din punctul meu de vedere, sentimentele de prietenie sunt mutuale. Sau așa aleg să cred.

– La naiba, bombăni el doar pentru sine. La naiba, la naiba, la naiba!

Nu am așteptări de la dumneavoastră, dar așa cum mi-ați cerut, am vrut să răspund complet și deschis.

A dumneavoastră cu amintiri foarte, foarte dragi,

Mary

Nici ea nu voia să permită momentului dintre ei să se încheie. Cel puțin, el nu se înșelase în privința asta. Dar să îi cunoască sentimentele nu îl ajuta cu nimic. Nu o ajuta pe ea. Arran se duse la cea mai apropiată fereastră.

Calder, MacAllister, Stewart – el nu voia să aibă de-a face cu nici unul dintre ei. Cui naiba îi păsa dacă mai câștigau niște persoane potrivite să se încrunte din partea cealaltă a văii la clanul Campbell? Mai ales că acum clanul Campbell nu se mai alia cu clanul MacAllister. Tot nonsensul ăsta fusese pentru nimic. Iar el și Mary tot mai trebuiau să plătească pentru asta.

Cadrul de lemn al ferestrei de sub degetele lui trosni. El își desprinse degetele de pe lemn, dar furia și frustrarea continuară să îi sfredelească pieptul. Arran netezi hârtia mototolită și o citi din nou.

Mary fusese foarte clară cu privire la momentul plecării și destinația. Nu ceruse chiar să fie salvată, dar ceruse ca el – sau mai degrabă, Lady Joan – să îi facă o sugestie pentru că era pe cale să devină disperat de nefericită. La fel și el.

O bătaie se auzi la ușa întredeschisă și el se întoarse.

– A venit momentul, presupun? făcu el tărăgănat.

– Da, răspunse Owen, expresia lui fiind mai severă decât mai devreme. Trăsura pe care ați închiriat-o a sosit. Debny l-a înșeuat pe Duffy, în caz că vreți să călăriți.

Arran aprobă din cap, apoi făcu semn celor doi lachei de lângă Owen.

– Doar cufărul, băieți, și sacul meu.

– Am primit ordin să-l trimit pe Peter Gilling cu dumneavoastră, stăpâne, ca să aibă grijă de dumneavoastră până ajungeți înapoi la Glengask și apoi să se asigure că sunteți... cuminte până sosește Lady Deirdre.

– Nu. Voi pleca singur. M-am bătut patru ani cu francezii, la fel ca tine și ca Peter. Pot să mă descurc cu câțiva Campbelli dacă e nevoie.

Owen se încruntă și mai tare.

– Stăpânului Glengask nu-i va plăcea asta.

Apropiindu-se de majordom, cu mintea învârtejită de o duzină de scenarii diferite, care ar fi imposibile dacă avea lângă el pe cineva din casă, Arran arătă cu degetul spre străfundurile casei.

– Atunci, stăpânul Glengask poate să vină să-mi spună singur. Pentru că nu dau doi bani pe ce-i place și ce nu.

– Eu... da, stăpâne.

Lacheii dispărură cu bagajul, și Arran mai făcu un tur al camerei pe care o ocupase în ultimele câteva săptămâni. Zidul rămăsese stricat acolo unde încolțise bursucul, dar în rest ar fi putut fi oricare cameră englezească dintr-o casă englezească. Nu era acasă. Acasă nu era decât Glengask. Iar dacă temperamentul lui Ranulf nu se domolea, probabil că nu va mai fi bine-venit acolo după ce se întorcea restul familiei.

Desigur, dacă făcea ce se gândea să facă, ar putea să descopere că se ridică împotriva lui jumătate din Ținuturile Înalte. Își puse încetișor vechea haină de vânătoare pe care o purtase când pornise călare spre Londra. Se grăbise foarte tare atunci, îngrijorat că Ranulf își pierduse mințile pentru o englezoaică și risca să fie omorât. Ha! Ar fi trebuit să rămână în Glengask.

– Peter merge cu tine, zise Ranulf din ușă. Ai făcut destule necazuri cu clanul Campbell. Nu vreau să fii omorât pentru că asta ar însemna război deschis. Și nici nu vreau să te însori cu vreo fată de fermier doar ca să-ți eviți obligațiile.

La naiba!

Dacă protesta acum, Ranulf va presupune, pe bună dreptate, că el nu terminase cu provocarea de necazuri. Așa că, în schimb, aprobă scurt din cap.

Toate lucrurile pe care ar fi vrut să le spună, explicațiile, deciziile, intențiile sale, Ranulf nu ar fi vrut să le asculte. De fapt, având în vedere că Mary pleca din Londra a doua zi, nici el nu mai voia să rămână, așadar nu mai avea motive să protesteze.

– N-are decât să călătorească cu vizitiul, atunci.

Cei doi câini se împinseră pe lângă Ranulf în cameră cu cozile lăsate, de parcă ar fi simțit tensiunea din casă. Îi mângâie scurt pe amândoi.

– Păziți-l pe Glengask, îi instrui el pe amândoi și trecu pe lângă fratele lui fără să-l atingă și fără să se uite la el.

La parter, lacheii încărcaseră cufărul în trăsură și prinseseră sacul lui de șaua lui Duffy. Arran se opri pentru o clipă, așteptând... La naiba, nu știa ce aștepta. Pământul se va deschide și îi va înghiți pe toți înainte ca Ranulf să cedeze.

Pe când pășea afară, Rowena ieși alergând din camera de zi și se aruncă în brațele lui.

– Îmi pare așa de rău, Arran, suspină ea. Nu vreau să pleci.

El îi ridică bărbia cu degetele.

– Să nu plângi, *piuthar*. Nu sunt pe moarte, doar plec acasă în Ținuturile Înalte.

– Știu asta. Dar Ran e așa de furios pe tine.

Rămânea un hău adânc între ce voia el să-i spună lui Ranulf și ce i-ar spune Rowenei.

– Ca în fiecare ceartă, zise el tărăgănat, eliberându-se din strânsoarea ei și ducându-se să îl încalece pe Duffy, cred că există mai multe variante. El o are pe a lui. Nu sunt sigur că e cea corectă. Nu mai pare genul de bărbat care își pune familia pe primul plan. Așa că poate că a venit timpul să am grijă de mine.

– Ce înseamnă asta, Arran? Mă îngrijorezi.

El se forță să zâmbească ușor.

– Nu înseamnă nimic. Presupun că voi fi bosumflat o vreme și apoi voi face ce spune Glengask.

Sau poate că nu. Cu asta dădu din cap spre Peter care era cocoțat lângă vizitiul cu un ochi și îl îndemnă pe Duffy să pornească. Lui Ranulf nu îi plăceau alegerile pe care le făcuse. Dar cu această pedeapsă, Ran îi oferise ce avea nevoie: timp. Chiar dacă avea pe cap dădaca numită Peter Gilling. Dar Arran putea garanta că fratelui său nu i-ar plăcea ce intenționa să facă el cu această șansă. Dacă lui Mary Campbell îi va plăcea sau nu, asta era o întrebare pentru ziua de mâine.

*

Ce diferență puteau însemna câteva ore. Doar noaptea trecută, Mary se bucura de cele mai interesante și excitante momente din viața ei, chiar dacă nu știa că aveau să fie scurte. Parte din ea rămăsese uluită că fiecare moment mersese așa de prost. Își ținea privirea ațintită asupra peisajului de pe geamul trăsurii, dar ar fi putut la fel de bine să fie o noapte fără lună la cât de atentă era. Arran plecase din Londra cu șaisprezece ore mai înainte, îndreptându-se în direcția opusă destinației ei. Dezastru pentru amândoi.

– Domnul Calder părea foarte plăcut în dimineața asta, zise Crawford, foindu-se pe locul din fața ei.

– Sigur că era, replică ea, simțind cum i se revoltă din nou stomacul la menționarea noului ei logodnic. A obținut exact ce a vrut, și nu aș fi surprinsă dacă el a fost cel care i-a spus tatălui meu că eram afară lângă iaz.

Fie că părinții ei erau supărați pe ea sau nu, Mary nu reușea să înțeleagă de ce deciseseră ca ea să se mărite cu Charles. Ei nu îi plăcea în mod deosebit nici unul din verii ei, dar asta nu o putea vedea decât ca o pedeapsă - una care va dura literalmente o viață întreagă.

– Poate că vor înțelege după ce vor vedea că odată cu plecarea lui Arran MacLawry din Londra, bârfele s-au stins, zise Crawford cu un zâmbet nesigur, care era menit să fie plin de speranță. Și fără vărsare de sânge, așa că poate lordul Delaveer se va întoarce la negocieri.

– Chiar dacă tata nu ar fi pus deja anunțul în ziar, conform scrisorii lui Roderick, el nu vrea să aibă nimic de-a face cu o femeie cu caracter așa de prost ca al meu, indiferent de motivație.

– Asta nu pare să fie o exprimare de gentleman.

– Da, dar argumentul lui Charles după aceea a fost că, dacă nu sunt de acord să mă mărit cu el, el ar putea simți nevoia să obțină de la familia MacLawry prețul daunelor produse de mine și de Arran clanului Campbell. Nici un gentleman nicăieri.

Ea strânse din dinți. Charles anticipase în mod evident ruperea armistițiului și apoi, în timp ce acesta

atârna de un fir de păr, amenințase să-l arunce chiar el în hău. Iar părinții ei păreau aproape recunoscători pentru „oferta" făcută fiicei lor dezonorate. Dacă nu ar fi fost așa de tragic, ar fi fost de-a dreptul ridicol.

Dar așa, părinții ei plasaseră deja anunțul la ziar și stabiliseră data. Iar ea știa de ce făcuseră asta. Cu cât mai repede se făceau aranjamentele, cu atât mai puține șanse erau ca bunicul ei să poată interveni. Desigur, ea nu avea idee dacă bunicul Campbell ar face ceva ca să o salveze, dacă avea ocazia; el ar fi vrut ca ea să se căsătorească cu Roderick, dar ea călcase acea dorință în picioare. Dincolo de asta, Charles Calder linsese cizmele bunicului ei ani la rând, iar ducele de Alkirk nu avea cum să vadă dezastrul acesta mai puțin serios decât o făcea marchizul de Glengask. Iar Glengask își alungase fratele din Londra. Ducele avea mai multe nepoate. Poate că Beatrice sau Mavis îi vor lua locul ca favorită a lui.

Sunetul roților se schimbă, iar ea clipi, revenind la realitate, în timp ce trăsura intra în curtea unui han. Hanul Giant's Pipe, deja. Înaintau rapid, probabil pentru că ea ura fiecare clipă care o aducea mai aproape de Fendarrow Park.

Thomas, lacheul, deschise portiera trăsurii și coborî scărița.

- Gordon spune că drumurile au fost bune, așa că aveți timp o oră pentru prânz și ca să vă dezmorțiți, în timp ce schimbăm caii, milady.

Mary luă mâna care i se oferi și coborî din trăsură.

- Mulțumesc, Thomas.

Ea se întoarse spre han, în timp ce lacheul o ajuta pe Crawford să coboare. Trecuseră doar două luni de când ea și părinții ei se opriseră la acest han la începutul sezonului? I se părea că trecuseră ani. Decenii.

Înăuntru, Crawford ceru un platou cu șuncă fiartă și pâine proaspătă și se așezară la una dintre mesele lungi cu bănci. Fiind ora prânzului, sala mare a hanului era aglomerată, atât cu călători, cât și cu localnici veniți să mănânce. Data trecută îi plăcuse agitația din

jurul ei. Acum, aceasta nu se prea potrivea cu starea ei de spirit.

Era pe cale să ceară o cameră privată unde să stea bosumflată și să închidă și obloanele când îl zări pe bărbatul așezat în spatele încăperii, cu o pălărie moale de paie pe cap și o bere în mână, ochii albaștri pătrunzători uitându-se direct la ea. I se tăie răsuflarea.

Pe lângă pălăria de fermier, Arran mai purta și o haină uzată, peticită, dar ea îl recunoscu pe dată. Inima începu să îi bubuie, nodul răsucit din pieptul ei începu să se slăbească. Poate că momentul lor încă nu se terminase. Oare citise biletul ei de răspuns? Voia doar să aibă ocazia să-și ia rămas-bun între patru ochi? Să spună că și-ar fi dorit ca ea să refuze să danseze cu el în seara aceea? Ea aproape că își dorise asta – abia apucase să guste din pasiune și posibilități, doar atât cât să tânjească după lucruri imposibile.

Arran își înclină capul spre ușa din spate, apoi se ridică și ieși din sala mare. Mary se trezi că se ridică în picioare înainte ca mintea ei să decidă că trebuie să se miște.

– Mă duc să mă plimb până la râu, zise ea. Trebuie să-mi limpezesc mintea.

– Desigur, milady, zise Crawford și se ridică și ea. Să vă aduc umbreluța?

– Nu e nevoie. Rămâi aici și termină de mâncat. O să fiu în raza vizuală a tuturor celor din curte. Ea se forță să zâmbească. Am multe la care să mă gândesc.

Judecând după expresia lui Crawford, camerista era de părere că era prea târziu să înceapă să analizeze lucrurile în mod logic acum. Avea dreptate, desigur, dar nimic în privința lui Arran și felul în care o cucerise ca o furtună nu era logic. În mod logic, ea nu ar fi schimbat nici un cuvânt cu el. În mod logic, ei ar trebui să se urască, din simplul motiv al numelor lor de familie cu care se născuseră.

Mary își afară și o mână caldă o trase după colțul hanului.

– Ce faci aici? îl întrebă ea cu voce joasă, luptându-se cu dorința de a-l săruta acolo, pe loc.

– Nu aici, murmură el cu accentul lui fermecător, pe care crezuse că nu avea să îl mai audă niciodată. Pe aici, zise el și îi luă mâna într-a lui, conducând-o spre un pâlc de copaci din spatele hanului.

În jos pe malul erodat al râului, peste un pod nesigur din piatră și apoi în sus pe partea cealaltă.

În sfârșit, se întoarse din nou spre ea.

– Am făcut un mic ocol în drum spre nord, zise el tărăgănat. Voiam să am o discuție cu tine, fetițo.

Când gura lui se curbă într-un zâmbet ușor și trist, ea nu reuși să mai stea departe de el. Îl apucă de revere și îi trase fața în jos, ca să îl sărute. Înfometată. Ea fusese înfometată, și asta – el aici – era singurul lucru care reușea să-i astâmpere foamea.

– Ți-am citit scrisoarea, zise el, apucându-i fața în mâini și sărutând-o din nou. Mi-ai cerut sfatul.

– Sfat care să nu includă să mă căsătoresc cu vărul meu, replică ea, un pic alarmată de sclipirea hotărâtă din ochii lui.

El se dădu un pic înapoi.

– Ai fost de acord să te măriți cu el?

– Eu... da. S-a folosit de îngrijorarea părinților mei. Și, desigur, a amintit că va face fărâme armistițiul, și pe tine dacă nu îi accept așa-zisa propunere.

Arran se uită în ochii ei preț de un moment lung.

Ea nu știa ce căuta sau ce spera să vadă, dar, în cele din urmă, el își trecu degetul peste obrazul ei drept într-un fel care o înfioră.

– Spune-mi dacă greșesc, Mary, dar eu văd două soluții pentru tine. Prima e să accepți toate mizeriile astea pe care familia ta le-a decis pentru tine.

– Știi că noi am provocat asta.

– Da. Aș zice că nu ar fi trebuit să ne cunoaștem și nici să decidem că ne place să fim împreună. Ei au încheiat un armistițiu, dar tot nu vor să aibă de-a face unii cu alții. În schimb, ambele părți își petrec timpul căutând și mai mulți soldați pentru oștile lor. Nimeni nu m-a întrebat de ce te-am sărutat. Ție ți-a pus cineva o întrebare rezonabilă?

– Nu, nimeni n-a făcut-o. Și s-au asigurat că bunicul meu nu află nimic despre căsătorie până va fi prea târziu, zise Mary și-și înclină ușor capul. Care este a doua posibilitate?

– Dispariția ta de la Giant's Pipe. Și noi doi îndreptându-ne spre nord ca să vedem ce se întâmplă fără alți MacLawry, Campbell, MacAllister sau Stewart prin preajmă.

Ea aproape că se gândise că el va spune ceva în sensul ăsta, dar cuvintele sunau așa de scandalos în urechile ei că nu reuși să-și înăbușe un frison.

– Cum rămâne cu Lady Deirdre? S-au retras Stewarții?

El făcu o grimasă.

– Nu. Vor o bucată din ce posedă clanul MacLawry. Nu sunt înclinat să le-o ofer. Nu dacă avem cumva o șansă, Mary.

– Aș fi compromisă, știi asta. Mai compromisă.

– Da, așa e, cât privește lumea. Dar între noi doi fie vorba, nu sunt aici pentru o după-amiază de desfrâu, fetițo. Am cunoscut o doamnă sau două, și niciodată... sunt un pic nebun când sunt cu tine, Mary, și cred că și tu simți același lucru. Îi luă mâna și i-o strânse. Și îți jur că, dacă decidem că nu avem ce căuta împreună, te voi duce personal la ușa lui Campbell. Măcar vei avea ocazia să îi spui seniorului tău ce dorești înainte să fii legată de Calder.

Inima ei se strânse. Niciodată în toată viața ei nu se gândise să fugă. Da, de câteva ori, când era mai mică, își imaginase că ia poștalionul spre Ținuturile Înalte ca să își vadă seniorul, cum îl numea Arran, dar asta fusese cu ani în urmă. Mai târziu, consecințele i se păruseră

mereu mai grave decât momentele de supărare sau de frustrare.

Mary își închise ochii. Fiecare părticică din ea știa că asta nu era o decizie pe care să o ia logic. Era despre speranță, atracție și pasiune. Și indiferent cărui clan aparținea Arran, el era în continuare cel la care se gândea, singurul ei regret. Era și singurul care făcuse ceva ca să o scape dintr-o situație insuportabilă.

- Dacă plec cu tine, Charles va încerca să te omoare, zise ea și deschise ochii din nou.

- Ultimele două săptămâni au fost singurele din ultimii zece ani când nu a încercat să mă omoare. Aș zice chiar că m-am obișnuit să fiu aproape omorât.

Ea îl trase din nou de revere.

- Tu ce vrei?

- Sunt aici, nu-i așa? Vreau să fii cu mine, fetițo. Știu că pare o nebunie, dar nu obișnuiesc mereu să rog femei să fugă cu mine. Dar fiecare părticică din mine îmi spune să nu renunț. Nu fără vorbe și nu fără luptă.

Auzind asta, inima ei o luă din nou la goană.

- Și dacă ne potrivim?

Arran o sărută din nou, încet, apăsat.

- Atunci la naiba cu restul lumii, zise el și-și lăsă mâinile să alunece pe șoldurile ei. Poți spune că toate astea sunt un păcat, dar aș zice că am comite un păcat și mai mare dacă nu ieșim împreună pe ușa celei de-a doua posibilități. Împreună.

- Dar e decizia mea.

El aprobă din cap.

- Da. Nu pot să te răpesc, dacă nu dorești să fii răpită.

Dacă el ar fi insistat, ea ar fi refuzat. Dar el îi oferise ocazia să aleagă. Și cu certitudinea lui Charles Calder pe o parte și o șansă cu Arran pe cealaltă - sau măcar cu șansa de a putea vorbi cu bunicul ei despre asta -, decizia asta era foarte simplă. De fapt, ea era pe jumătate convinsă, ezita doar ca să nu pară prea dornică.

- Atunci, te rog să mă răpești, Arran MacLawry.

- Da. Cu plăcere, Mary Campbell.

capitolul 9

Arran răsuflă ușurat, sigur că își ținea răsuflarea de ieri de după-amiază. Doamne sfinte, ea se declarase de acord să vină cu el. Și din punctul lui de vedere, Deirdre și toți Stewarții puteau să se ducă naibii. Iar dacă Ranulf nu-și dădea jos ochelarii de cal, putea să-i urmeze.

– Nu prea avem mult timp, zise el și o luă de mână, conducând-o spre locul unde aștepta trăsura închiriată – asta dacă Peter nu îl convinsese pe vizitiu să se întoarcă la Londra ca să îi poată raporta lui Glengask.

Când zări trăsura, fu de-a dreptul surprins.

– Știam eu!

Înjurând, Arran se răsuci iute pe călcâie. Cu fustele sumețite până la genunchi, camerista, Crawford, galopa pe pajiște spre ei.

– Hai să plecăm, gemu el și se mișcă mai iute.

– O să alarmeze pe toată lumea cu țipetele ei, replică Mary, trăgând de el. Taci, Crawford!

Servitoarea se opri din țipat, dar nu își încetini avansul. În schimb, arătă cu degetul spre Arran.

– Știam eu că tu ești fermierul, MacLawry! Știam eu.

El se îndreptă de spate.

– Lord Arran! o corectă el.

Indiferent ce alegea Mary să facă cu servitoarea ei, el nu va permite să fie mustruluit de o slujnică englezoaică.

Păru să aibă efectul dorit, pentru că ea se opri chiar înainte să îl răstoarne. Și deși era o femeie masivă, el era mult mai mare ca ea.

– Lord Arran, se răsti ea. Îi veți da drumul pe loc lui Lady Mary, altminteri țip până vine toată lumea.

– Crawford, nu o să faci asta, zise Mary și continuă să-i strângă mâna, ceea ce el considera mai semnificativ decât orice altceva.

Ea voia să plece cu el.

– Ba da. Jur!

– Ei bine, nu putem permite așa ceva. Arran pocni din degetele mâinii libere, și Peter dispăru în spatele trăsurii. Vezi tu, bună parte din planul meu, așa cum e, este ca restul familiei lui Mary să nu știe unde să o caute. Dacă începi să țipi că ea e cu mine, nu o să-i faci nici o favoare.

– Să nu plece nicăieri cu tine va fi o mare favoare pentru ea.

Peter ieși la marginea pâlcului de copaci în spatele lor. Lacheul nu uitase ce învățase în timpul petrecut în armată. Cu o fâșie de pânză în mâini, el se apropie pe furiș pe la spate și, la un semn al lui Arran, atacă.

Pânza ajunse pe gura cameristei și cei doi o apucară de mâini și de picioare și o întinseră pe jos.

– Mai adu funie, zise Arran gemând în timp ce camerista îl lovi în burtă. La naiba! O s-o legăm de un copac.

– Opriți-vă imediat! strigă Mary, împingându-l de umeri.

– Dacă nu obținem un pic de timp ca să dispărem spre nord, aș putea foarte bine să te duc eu la Fendarrow și să te predau lui Calder. Și asta n-am de gând să fac.

Mary îngenunche la capul servitoarei.

– Atunci Crawford va veni cu noi.

Arran clipi, ignorând blestemele care se auzeau lângă genunchiul lui.

– Ai înnebunit, fetițo? Cum putem să fugim cu ea țipând în fiecare moment?

– Pentru că va conferi un pic de respectabilitate grupului nostru.

Peter începu să înfășoare funia în jurul picioarelor, legând și fustele cu ele.

– Asta a fost o idee proastă de la început, stăpâne, gemu el. Când Fendarrow va afla cu siguranță cine i-a luat fiica, toți Campbellii vor fi pe urmele noastre ca lupii după o căprioară.

– Crawford ar fi putut să le spună părinților mei că ne-am întâlnit la Blue Lamb sau în parc în fiecare dimineață, dar n-a făcut-o, zise Mary. Dacă mai

vrei să vin, atunci nu poți să-mi tratezi servitoarea în felul acesta. Ea ridică privirea spre el cu ochii verzi mijiți. Doar mi-ai spus că ai dat drumul bursucului, pentru Dumnezeu!

– Bursu... începu el și se opri. „Afurisitul de bursuc!" Las-o să se ridice, zise el și se îndepărtă.

– Pot să-i număr pe aliații noștri pe un deget, continuă Mary. Dacă ea ni se alătură, atunci ne dublăm șansele.

– Sau le înjumătățim, dacă nu cooperează. Am zis s-o lași să se ridice, Peter.

Peter îi aruncă o privire acră și îi dezlegă picioarele cameristei.

– Aș vrea să precizez că nici eu nu sunt un aliat. Fratele dumneavoastră a zis să stau cu ochii pe dumneavoastră și să țin orice Campbell departe. Și ele sunt Campbell amândouă. O să reușiți să fiu dat afară.

– Știu foarte bine cine sunt și cine nu, n-o să fii dat afară. Nu pentru că ai făcut așa cum am cerut, replică Arran.

El îi întinse mâna cameristei, dar ea se uită doar urât la el și făcu semn că se ridică singură din iarbă.

Își trase pânza de pe gură și i-o aruncă lui Peter.

– Nu vreau să fiu parte la compromiterea lui Lady Mary.

– Nu o compromit. Vreau să mă însor cu ea.

În spatele lui, Mary scoase o exclamație surprinsă, și el se întoarse spre ea.

– Nu poți să fii surprinsă, fetițo. Sunt aproape sigur că suntem compatibili, altfel nu mi-ai fi trimis scrisoarea aia. Și ți-am mai spus că nu trec prin toate astea doar pentru o noapte în patul tău.

– Dar... Nu vreau să sar de la o căsătorie la alta doar de dragul convenienței, zise ea încruntată. Nu că noi doi am respecta vreo convenienţă.

El o apucă de talie și o trase spre el.

– Atunci, deocamdată te salvăm, zise el cu voce joasă și îi cuprinse gura cu a lui.

Pe Sfânta Bridget, nu părea să poată rezista să nu o sărute nici măcar cât să reușească să fugă împreună cu ea.

– Și dacă nu o convingi să accepte o căsătorie complet nepotrivită? zise Crawford reușind cu greu să se ridice de pe jos. Atunci, ce?

– Deja i-am dat cuvântul meu stăpânei tale, replică Arran și își menținu privirea ațintită asupra lui Mary. O voi escorta direct la Campbell. Chiar dacă ea nu mă va dori, nu o să permit ca ea să se mărite cu Charles Calder, doar pentru că *el* e convenabil.

Camerista își scutură fustele de praf.

– Atunci o voi însoți pe milady, doar ca să văd cum te biciuiește ducele de Alkirk.

„Ei bine, asta va fi vesel." El îi dădu drumul lui Mary cu un zâmbet scurt.

– Foarte bine. Hai să pornim, atunci!

Duffy va trebui să rămână legat în spatele trăsurii deocamdată. Oricât de tentant era să plece călare cu Mary așezată dinaintea lui, ea era îmbrăcată ca o lady și el, ca un fermier. Oamenii ar observa asta. Și ca să evite asta, va tolera să călătorească în trăsură o vreme, împreună cu frumoasa și cu bestia.

– Mulțumesc, Arran, șopti Mary, sărutându-l pe obraz în timp ce el o ajuta să se urce în trăsură.

Și pentru încă o șoaptă și o sărutare, el s-ar preda singur lui Campbell. Știa că ea îi va conduce; rămânea doar de văzut dacă vraja pe care o aruncase asupra lui va fi fatală.

Cu întârziere, îi oferi mâna lui Crawford, dar ea îl evită din nou și se sui singură în trăsură.

Arran se urcă în vehicul și apoi se sprijini de cadrul portierei, ținându-se de fereastră, în cazul în care camerista ar decide să-i tragă un șut în fund și să dispară cu Mary.

– Howard, du-ne o vreme spre vest și spre sud, bine?

Vizitiul cu un ochi își ridică pălăria, în timp ce Peter se urcă din nou lângă el.

– La dispoziția dumneavoastră, domnule Fox.

Odată ce trăsura se puse în mișcare, Arran închise portiera și se așeză ca să descopere două perechi de ochi

ațintite asupra lui de pe bancheta din față. Să fugă cu o fată și să o ia și pe cameristă cu el! Ursul ar râde de el acum – iar apoi fratele lui ar încerca să-i tragă un șut în fund. Iar Munro ar avea dreptate să o facă. Alianțele și loialitatea pentru familie aruncate în șanț din pricina unei fete cu părul roșcat, promisă altui bărbat. Nici măcar Ursul nu ar încerca ceva așa de nebunesc și de periculos.

Măcar Mary zâmbea.

– Din nou domnul Fox[1]? întrebă ea.

– Ni se potrivește, am impresia. Iar tu vei fi doamna Fox.

Aruncă o privire spre servitoarea încruntată.

– Deocamdată, cel puțin. De dragul respectabilității.

– Respectabilitate, pufni Crawford. Ne-ai lăsat toate cuferele cu haine în urmă, să știi.

– Deci ești de partea noastră? făcu el tărăgănat și o luă pe Mary de mână ca să o tragă lângă el pe banchetă. Ea nu se poate îmbrăca la fel ca Lady Mary Campbell dacă oamenii o vor căuta pe Lady Mary Campbell.

– O să ne descurcăm, zise Mary. Am niște bani în săculeț.

Ea aruncă săculețul micuț pe banchetă lângă Crawford.

– O să cumpăr niște haine. Și un cal. Arran îi aruncă servitoarei o privire grăitoare, înainte să-și îndrepte din nou atenția spre Mary. Doar nu o să vrei să stai închisă aici tot drumul spre nord.

– Gândești bine, îi răspunse ea întorcându-se spre el. Se pare că ai totul planificat.

Dacă așa era, ar fi avut o servitoare sau un lacheu cu el. Scutură din cap, sperând că nu va suna ca un nebun.

– Nu. Când am citit ieri scrisoarea ta, voiam doar să te salvez, dar până n-am ieșit din Londra nu aveam idee cum să o fac.

– Nici eu nu puteam să mă gândesc la nimic, răspunse ea și deveni tristă și serioasă. Desigur că știam că mă voi

[1] Vulpe

căsători, dar niciodată n-am crezut cu adevărat că părinții mei îl vor accepta pe Charles din clipa în care Roderick s-a retras. Ea își închise ochii pentru moment. Orice s-ar întâmpla, mi-ai oferit o șansă, Arran.

– Vreți să spuneți că dumneavoastră i-ați oferit *lui* o șansă. O șansă să vă căsătoriți cu el în locul unui bărbat respectabil precum Charles Calder, interveni camerista cu fața spre geam, de parcă asta i-ar fi făcut pe ei să fie invizibili. Chiar dacă lordul Delaveer s-a retras, ați fi putut pur și simplu să vă petreceți timpul separat de domnul Calder. Participanții într-o căsătorie aranjată fac asta tot timpul. Acum veți fi departe de toți cei pe care îi iubiți.

– Sunt pe cale să-ți pun din nou căluș, Crawford.

El ar fi continuat, dar Mary îi puse palma pe obraz și îl sărută. Măcar ea nu lua în serios vorbele furioase ale cameristei, deși poate că ar fi trebuit. Toți, inclusiv el, știau că el nu făcuse asta din cavalerism. O voia. Și cum ea era o lady din nobilime, cu o ascendență problematică, iar el un aristocrat cu o povară familială similară, lucrurile trebuiau să se întâmple într-un anumit fel. El deja făcuse toate greșelile posibile fără a strica iremediabil lucrurile.

– Cam cu trei ore în urmă am decis să mă deghizez ca un bandit la drumul mare și să-ți jefuiesc trăsura și să te răpesc, admise el.

Păruse prea nesăbuit, dar ar fi scos camerista din ecuație.

– Apoi m-am gândit că probabil vă veți opri la han ca să schimbați caii.

Ea îi oferi un zâmbet scurt.

– Mă bucur că nu ai recurs la pistoale și la măști. Lacheul care călătorea cu mine – Thomas – e înarmat. Ai fi putut fi împușcat.

– Sper să provocăm așa mai multă confuzie. O să o ținem spre sud și spre vest și apoi mâine ne vom îndrepta spre nord, evitând drumul principal, North Road.

– Nu va conta, zise Crawford, care în mod evident decisese că el nu îi va mai pune căluș sau că cel puțin

Mary nu va permite asta. Thomas și Gordon vor trimite după garda locală care va chema miliția, sunt sigură. Ai răpit-o pe nepoata ducelui de Alkirk, banditule.

– N-am fost răpită, o contrazise Mary. Doar evadez. La bunicul meu. Și în afară de asta, Arran îmi oferă cea mai îndrăzneață aventură din viața mea. Ea îi strânse degetele cu ale ei. Îmi oferi cel mai palpitant lucru din viața mea, să știi.

Deci ea nu voia să accepte că el intenționa să se căsătorească cu ea. Poate că ardea prea multe punți în urma ei.

– Am fost crescuți să fim bănuitori unii față de ceilalți, fetițo. Și zece zile cântăresc destul de puțin în balanță în comparație cu asta. Din fericire, sunt un tip răbdător.

Iar ea era o fată practică, cu minte ageră și gândire logică. Dacă trebuia să o seducă ca să se decidă că a se mărita cu el era cea mai bună soluție pentru necazurile ei, atunci el era mai mult decât dispus să o facă.

Arran se scuturâ. Oricât de mult dădea din gură camerista, el nu-și putea permite să o ignore complet.

– Crawford vorbește prostii sau oamenii tăi vor alerta armata înainte să trimită vorbă tatălui tău la Londra? Ce crezi?

Pentru că, dacă vor fi căutați până seara de soldați înarmați, el trebuia să schimbe niște planuri.

– Nu, nu cred că o vor face. Cum Crawford a dispărut și ea, nu-și vor da seama ce s-a întâmplat. Thomas îl va trimite până la urmă pe Gordon – vizitiul – înapoi la Londra ca să-l informeze pe tata că am dispărut.

– Iar biata dumneavoastră mamă va fi teribil de îngrijorată, completă camerista. La fel și tatăl dumneavoastră.

– Taci, Crawford! Au fost de acord să mă căsătoresc cu Charles, chiar știind ce fel de om e. Da, i-am făcut de rușine. Dar sunt totuși fiica lor. Așa că nu mă simt prea înțelegătoare față de ei. Ea își întoarse atenția spre Arran. Tata va veni la han și va începe să caute el însuși. Când nu va găsi nici urmă de mine, va trimite probabil vorbă spre nord, la Campbell. Făcu o pauză, părând

îngrijorată. Vor bănui că tu ești implicat. Iar apoi tata îl va căuta pe fratele tău.

Acesta era lucrul care îl făcea să ezite. Își petrecuse întreaga viață de adult protejându-și și apărându-și familia. Ideea că el ar fi vinovat pentru ruperea primului armistițiu dintr-un secol dintre clanurile MacLawry și Campbell îl bântuia. Dar pentru moment putea să dea vina pe Ranulf care îl împinsese spre asta. Și, având în vedere propria alegere între clan și familie, Lord Glengask va face ce va fi nevoie ca să își protejeze noul stil de viață.

– Ranulf oricum aproape că m-a dezmoștenit, zise el cu voce tare. Bănuiesc că mă va blestema și va spune că nu are nimic de-a face cu toate astea și apoi va trimite vorbă lui Munro la Glengask să nu fiu primit înapoi pe pământurile MacLawry. Iar Stewarților le va trimite un mesaj asemănător.

De dragul Ursului, spera că Ranulf nu va încerca să-l însoare pe fratele lor mai mic cu Deirdre. Puteau să-l tachineze pe Munro pentru capul său tare, dar nu era prost. Și ar fi nevoie de un prost ca să o tolereze pe fata aia.

– Încă mai crezi că e o idee bună? întrebă Crawford cu mâinile în poală și chipul la fel de plin de compasiune ca un fierăstrău. Nu aveți unde să mergeți, milady – nu aveți un venit, nu aveți haine și nici un viitor. Și asta dacă vă căsătoriți cu el. Dacă nu, soarta vă va fi și mai crudă, milady. Pentru Dumnezeu, trebuie să ne întoarcem la han înainte să fie prea târziu.

Chiar și Mary începu să pară alarmată. Dacă nu voia ca asta să se transforme într-o răpire, el trebuia să îi explice niște lucruri lui Mary – și fără ca afurisita de cameristă să pândească lângă ei ca un gargui încruntat. Arran bătu în plafonul trăsurii cu pumnul.

– Oprește-ne aici!

În momentul în care trăsura sărăcăcioasă se clătină și se opri, Mary se întinse peste Arran spre mânerul ușii.

– Am nevoie de aer, murmură ea, făcând un pas mare până jos la drumul cu hârtoape și apoi ducându-se la marginea lui și spre pâlcul de copaci de dincolo de el.

În dimineața asta fusese disperată. Apariția lui Arran la han ar fi părut un dar de la Dumnezeu chiar dacă nu ar fi fost îndrăgostită de el. Dar realitatea era că ea nu își dădea seama dacă se afla într-o situație mai bună decât fusese cu o oră în urmă.

Nu reușea să tragă destul aer în plămâni. Oare înnebunise, alegând să fugă de toate doar pentru că îi plăcea sunetul vocii lui Arran MacLawry? Alesese oare compromiterea și sărăcia și un chip diabolic de frumos în loc de șansa slabă că ar putea să-l convingă pe Roderick să se întoarcă și ar putea fi fericită cu ceva... banal?

– Mary.

Arran o urmă la adăpostul copacilor.

– Pleacă, zise ea fără patos. Am nevoie de câteva minute ca să mă gândesc.

– O să-ți dau câte minute vrei, răspunse el cu accentul lui amețitor, trăgând de umerii hainei ponosite care era în mod evident prea mică pentru el.

De ce nu observase asta mai devreme? Cât de ridicolă era?

– Atunci pleacă, insistă ea când el nu se mișcă.

– Trebuie să-ți spun ceva mai întâi.

El se sprijini de trunchiul unui stejar și își încrucișă gleznele, privind-o calm.

Aici era locul lui, își dădu ea seama brusc. Nu sub candelabre și cornișe aurite, ci în aer liber, acolo unde înălțimea și umerii lui lați aveau loc să se miște, unde vântul îi putea ridica părul negru ca tăciunele de pe tâmple.

– Am decis să vin cu tine, Arran. Cântăresc doar consecințele. Ar fi trebuit să o fac mai devreme, dar am fost așa de recunoscătoare să te văd.

Recunoscătoare nu era cuvântul potrivit, de fapt, dar să admită că fusese încântată, incitată și ușurată nu ar fi făcut-o să pară prea inteligentă.

- Și nu mai ești așa de recunoscătoare acum că Madam Acritură a poluat aerul?

- Are dreptate în niște privințe.

- Da, presupun că da. Iar acum îți mai spun și eu câte ceva. Smulse o frunză de pe o creangă mai joasă și începu să o rupă între degete. Chiar dacă mai nou sunt în dezacord cu Glengask în privința majorității lucrurilor, el tot a avut grijă ca toată lumea din familie să fie protejată, indiferent ce i s-ar întâmpla lui sau clanului. De aceea, chiar și dacă suntem amândoi exilați din familiile și din clanurile noastre, eu am destui bani ca să-ți asigur o garderobă nouă, un cal, o casă și o trăsură sau două dacă dorești.

- M-ai salvat de la căsătoria cu Charles.

- Da, după ce te-am sărutat și l-am alungat astfel pe Delaveer.

- Asta cu sărutatul nu ai făcut-o doar tu, fu ea nevoită să admită, de dragul onestității. Dar nu vreau să fiu o femeie care sare de la brațul unui bărbat la brațul altuia. Crawford m-a făcut să mă gândesc ce se va întâmpla dacă bunicul meu nu va dori să mă vadă. Sau dacă decide că ar trebui totuși să mă căsătoresc cu Charles.

- Aș fi mai îngrijorat dacă nu ai avea mari rețineri, fetițo. Nu vreau însă nici să mă vezi ca pe diavolul în persoană. Te vreau și cred că și tu mă vrei pe mine. O s-o pornim de aici. Până în Ținuturile Înalte e cale lungă și vom avea timp să ne dăm seama dacă suntem... compatibili.

- Te porți foarte rezonabil.

- În general, sunt un bărbat rezonabil, zise el și se îndreptă. Mă voi căsători cu tine, Mary Campbell, dar acum m-ai rănit. Dacă mă vrei acum, va trebui să mă ceri în mod serios.

Arran îi aruncă un zâmbet vesel și se duse înapoi la trăsură.

Mary își ținu privirea ațintită asupra posteriorului său, apoi clipi și-și mută privirea în altă parte. Nimeni nu putea contesta că Arran MacLawry era un bărbat deosebit de chipeș, dar atracția ei fizică față de el nu avea nici o legătură cu felul în care intenționa să rezolve situația ei. Apariția lui provocase necazurile ei. Și da, îl plăcea, mult mai mult decât pe Roderick sau pe Charles. Dar, dacă decidea să facă o greșeală așa de mare, avea nevoie de mai mult de zece zile de când se cunoscuseră, de un chip frumos și de o inteligență sclipitoare. La urma urmei, și el fugise tot din calea unei căsătorii aranjate.

Așa că, pentru moment, avea mult mai mult sens să spună doar că el o escorta spre nord ca să îl vadă pe bunicul ei. Pentru că totul fusese cât se poate de... plăcut înainte ca el să apară la Londra. Previzibil, da, și chiar plicticos, dar plăcut. Și ar putea fi din nou, dacă ea ar putea să-l convingă pe Campbell să renunțe la ideea măritișului ei cu Charles.

În momentul acesta se simțea mai binevoitoare față de un dușman decât față de propriul clan, dar singura ei speranță de a se întoarce la viața ei de dinainte era să nu cedeze farmecelor lui Arran și să facă ceva așa de ridicol cum ar fi să-l ceară de bărbat și să ajungă la Alkirk unde să se lase la mila bunicului ei.

Ea trase adânc aer în piept și se îndreptă înapoi spre trăsură. Să insiste ca Crawford să îi însoțească fusese cel mai strălucit gând care putea să îi fi venit. Camerista îi va salva reputația și, ca bonus, va folosi cu siguranță fiecare ocazie să îi indice ce greșeală făcuse să îi cedeze lui Arran. Chiar și să îl sărute. Deși ea îl sărutase deja de mai multe ori chiar în acea zi și nu vedea deloc ce rău făcea prin asta.

Da, era recunoscătoare că o avea pe Crawford aici, decise ea. Și nu era deloc supărată pe ea.

– Așadar, mergem înainte sau ne întoarcem? întrebă Arran și îi întinse mâna.

Mary îi prinse degetele, ignorând înadins puterea lor caldă și se urcă înapoi în trăsură. Ar fi mai bine

ca el să nu știe că ea decisese să nu se lase fermecată de el. Ar putea decide că să lase deoparte interesele MacLawry ca să fugă cu ea în Ținuturile Înalte nu merita recompensa. Sau lipsa acesteia, mai degrabă. O, Dumnezeule, el avea cel puțin la fel de multe necazuri ca și ea. Și, cu toate astea, el ședea acolo și se uita expectativ la ea.

– Mergem înainte, zise ea și simți cum se încinge în interior la vederea zâmbetului său de răspuns.

Probabil că era mai degrabă o indigestie.

Călătoriră spre sud-vest până după-amiază târziu. Apoi Arran îl instrui pe vizitiu să le găsească un han respectabil undeva mai departe de drumul principal și, curând după lăsarea nopții, trăsura intră în curtea hanului Twice-Struck Oak.

– Peter, închiriază-ne camere pentru la noapte, zise Arran și îi aruncă o monedă lacheului cu fața aspră.

– Da, stăpâne.

– Nu-mi mai spune așa. Aici nu sunt stăpân.

Servitorul se înroși.

– Da, domnule Fox, se corectă el.

Mary luă mâna lui Arran și păși pe pământul moale lângă el. Inițial se gândise să-i spună să-și păstreze banii și să nu îi cheltuiască pentru a-i cumpăra un cal; să stea în trăsură cu Crawford părea mai sigur pentru inima ei. Dar după cinci ore în care era serios zdruncinată de fiecare dată când trăsura trecea peste un bolovan sau un șanț, un cal părea o idee divină. Și nu avea nimic de-a face cu orele pe care camerista le petrecea încruntată.

El continuă să o țină de degete.

– O să mă duc dimineață în sat să vă găsesc niște haine. Pune-o pe acritură să-mi facă o listă cu ce aveți nevoie amândouă.

– Aș putea să o trimit pe Crawford să facă asta.

– Nu. El se apropie de ea și vorbi cu voce joasă. Știe să scrie și să citească, da?

– Da, aprobă ea.

– Atunci o s-o țin tot timpul sub supraveghere.

Strângând mâna în jurul mânecii lui aspre, Mary se sprijini de corpul lui tare. La urma urmei, nu se cădea să fie nepoliticoasă.

– Crezi că ar încerca să trimită vorbă tatălui meu?

– Da, doamnă Fox. Așa cred.

– Cu Peter cum rămâne? L-ai trimis singur la drum.

– Peter nu știe să scrie și să citească. Și e de părere că cel mai rău lucru în afară de ce fac e să mă vadă prins de o cavalerie de Campbelli furioși.

Oricât era de obișnuită să audă povești îngrozitoare despre războaiele între clanuri și mai ales despre clanul MacLawry, tot o mai surprindea că el putea vorbi așa de nonșalant despre o astfel de situație care ar putea duce la moartea lui.

– Dacă Peter și Crawford nu ar fi fost cu noi, câte camere ai fi cerut?

– Una. Suntem căsătoriți, fetițo. Amintește-ți de asta, sau oamenii își vor aminti de noi dacă va veni cineva mai târziu să întrebe de noi. El se încruntă. Crawford o să-și amintească de faptul că e mama ta, da? Dacă va veni cineva aici să ne caute, se va uita după un muntean, o lady și camerista ei.

– Va accepta de dragul meu. Dar orice ai face, tu tot muntean rămâi.

– La fel și tu, fetițo, cu accentul tău ciudat.

Mai nimeni nu îi spunea că e din Ținuturile Înalte. Doar bunicul ei îi spunea pe numele ei scoțian – cel cu care se născuse. Toată lumea îl anglicizase în Mary, dar în inima ei simțise întotdeauna că ea era Muire. Își adună gândurile.

– Ce vreau să spun, cum ar putea cineva să creadă că ești altceva decât un muntean?

Zâmbetul lui atrăgător se întoarse.

– Am câteva idei.

Doamne, el ar fi la fel de memorabil și mânjit cu noroi și purtând straie preoțești. Spera că nu vor fi femei la han. Acum avea și imaginea cu el acoperit cu noroi și atât care să îi zăbovească în minte. Bravo, Mary!

Lacheul îi întâmpină la ușă.

- Am rezervat două camere în capătul scărilor, stă... domnule Fox.

- Excelent. Adu-ne cufărul aici sus, bine, Peter, băiete? zise Arran cu un remarcabil accent londonez.

Până și Crawford se holbă la el.

- Ce-i? murmură el în urechea lui Mary, făcând-o să tremure. Crezi că nu am ascultat cum vorbesc englezii?

- Nu. Eu... hm. Bravo, șopti ea.

- Mulțumesc. Se întoarse pe jumătate, o luă pe Crawford de braț și o trase în partea cealaltă a sa. Haide, mamă Graves. Să mergem să te instalăm, draga mea.

Mary transformă un acces de râs într-unul de tuse. Cu expresia ei încruntată, Crawford chiar arăta ca o soacră dezaprobatoare. Pentru prima dată, Mary începu să creadă că ar putea avea o șansă să izbândească.

Hangiul îl ajută pe Peter să care cufărul greu la etaj și să îl pună într-una din camerele mici și curate pe care le închiriaseră. Desigur, nici unul din lucrurile lui Mary nu era acolo, dar nimeni de la han nu avea cum să-și dea seama de asta. Per total, chiar dacă avusese doar câteva ore în care să se pregătească, Arran făcuse o treabă surprinzător de bună.

- Soția mea a pregătit o friptură la tavă, zise domnul Jessup, hangiul, clătinând din cap. O să servim cina jos într-o oră.

- Sună perfect, răspunse ea. Suntem cu toții înfometați în seara asta.

- Ei bine, e destul pentru toată lumea.

La ora cinei, Twice-Struck Oak era plin ochi. În mod evident, nu erau singurii care evitau drumurile principale. Arran spusese că aceste hanuri la marginea unor sate prea puțin memorabile erau întotdeauna mai ieftine, dar ea tot se întrebă câți dintre ceilalți oaspeți fugeau de vieți nedorite.

Nu că viața ei ar fi nedorită. Luase doar o turnură nefericită. Sau turnuri, mai bine zis. Se uită pieziș la Arran care râdea la o poveste spusă de fierarul satului. Cât

de straniu că un MacLawry îi provocase ambele necazuri - desigur, cu ajutorul ei substanțial - și se dovedise apoi a fi singurul preocupat să o ajute să scape de ele.

Și cât de bine se potrivea el aici - cu siguranță mult mai bine decât o făcea ea, de asta Mary era sigură. Oamenii aceștia erau mult prea departe de societatea londoneză. Erau obișnuiți să aibă grijă singuri de ei, să își conducă singuri căruța și să își repare singuri hainele. Nobilimea i-ar considera mase ignorante și nespălate, dar într-un anume fel se bucurau de libertate. Un mod de viață pe care Arran însuși părea să îl personifice. Și era foarte, foarte atrăgător pentru o lady care își cunoscuse rolul din... ei bine, dintotdeauna, chiar dacă în ultima vreme începuse să o jeneze.

Dar aici era vorba despre mai mult decât despre ea care se lăsa pradă unui basm. Bieții Thomas și Gordon erau probabil disperați la Giant's Pipe, și dacă Gordon împrumutase un cal și nu luase trăsura, probabil că reușise deja să ajungă la Londra. Părinții ei probabil că aflaseră că ea dispăruse. Vor crede că a fugit? Că a fost răpită? Dacă nu ar fi fost așa de supărată pe felul în care refuzaseră să îi asculte explicațiile, pe felul în care folosiseră singura ei indiscreție drept scuză ca să o dea unui lingău crud și viclean, ea poate că ar fi putut simți compasiune pentru ei.

În schimb, ea stătea așezată lângă Arran și chicotea la povestea pe care o spunea domnul Billings, fermierul, despre un porc foarte încăpățânat și napii soției lui. Cântă împreună cu ceilalți *Barbara Allen* și asculta vocea frumoasă de bariton a lui Arran cântând și el. Desigur că el știa melodia; era o baladă scoțiană, la urma urmei. În seara asta era foarte simplu să crezi că ei erau meniți să fie împreună.

Aici nu era nici Lady Mary și nici nepoata lui Campbell sau chiar o Campbell. Nimeni nu încerca să îi intre în grații sau să încerce să o mărite din pricina statutului ei, și când doamna Jessup, soția hangiului,

o complimentă pentru părul ei, ea putu crede că era un compliment sincer.

În cele din urmă, Arran se ridică și îi oferi mâna.

– Ar trebui să mergem sus, zise el cu falsul lui accent englezesc. Mâine-dimineață ne trezim devreme. Mergem, doamnă Fox?

Ea simți un fior de excitație pe șira spinării.

– Desigur, domnule Fox.

În seara asta nu voia nimic mai mult decât să îi simtă gura și mâinile pe pielea dezgolită – ceea ce nu contribuia deloc la decizia ei de a rezista farmecelor lui. Dacă el va întreba dacă să împartă un pat ca soț și soție, ea știa că nu va putea să îi reziste.

Crawford se ridică și ea de la masă.

– Dormi cu mine, în seara asta, draga mea, zise ea cu voce tare, deși o ținu pe Mary între ea și Arran. Știi că nu mă simt bine când călătoresc.

– Oh! Mary se poticni, nu atât de recunoscătoare pentru intervenția salvatoare pe cât și-ar fi dorit. Desigur, mamă.

Cu Arran pe urmele lor, urcară scările la etaj. Mary parcă simțea dogoarea lui în spatele ei, când se opriră la prima ușă. Nimeni nu părea să vrea să facă prima mișcare, dar nu puteau rămâne acolo toată noaptea să se încrunte unul la celălalt, fir-ar să fie! În cele din urmă, Mary se întinse peste cameristă și deschise ușa.

– Intră, mamă, zise ea. O să vin și eu imediat.

Camerista nu făcu nici o mișcare.

– Sunt aici ca să vă apăr reputația, milady, și intenționez să-mi fac datoria.

Mișcându-se brusc, cu grația lui letală, Arran făcu un pas înainte, o ridică pe camerista cu forme ample pe sus la fel de ușor de parcă ar fi fost un fulg și o depuse în interiorul camerei.

Crawford se înroși la față.

– Nu permit să vă purtați...

Arran închise ușa peste comentariul ei.

– Femeia asta îmi pune răbdarea la încercare.

Ideea de a fi cu el era un alt basm, își spuse Mary. Nimic bun nu putea ieși din a fi compromisă, și cu siguranță nu de un MacLawry. Nici măcar de acesta.

– E mai bine așa, Arran, replică ea. Noi – tu – dacă împărțim patul, atunci opțiunile noastre vor deveni foarte limitate.

Ochii lui albaștri precum cerul o studiară.

– Nu te voi atinge decât dacă vei dori, murmură el în cele din urmă, ridicându-și mâna ca să își treacă un deget pe obrazul ei. Doar dacă vei dori. Nu dau doi bani pe ce vrea Crawford. Asta e între noi doi, fata mea frumoasă. Așa că deschide oricare ușă vrei în seara asta. Dacă servitoarea mai încearcă să se bage o s-o leg de plafonul trăsurii.

Oricât de serios era tonul lui, imaginea cu Crawford țipând pe plafonul trăsurii vechi și ponosite o făcu să pufnească.

– Ar muri de rușine.

Arran își miji ochii.

– Încerc să te aduc la mine în pat, Mary, fetițo.

O, Doamne!

– Crawford are dreptate, să știi, murmură ea, trăgându-l de mânecă, indiferent dacă își depășește sau nu atri...

El o împinse spre perete și îi ridică fața pentru a o săruta apăsat și fierbinte. Doamne sfinte – deși nu avea nici o legătură cu felul în care săruta el. Gura aceea a lui era făcută pentru păcat, iar ea voia să fie păcătoasă.

O servitoare porni să urce scările. Mary l-ar fi împins pe Arran la o parte, dar el continuă să o țină lipită între perete și corpul lui tare. Femeia chicoti și se strecură pe lângă ei. În timp ce aceasta se îndepărta pe coridor, Arran îi rontăi lobul urechii.

– Suntem căsătoriți, fetițo. Te sărut când am chef. Gura lui îi alunecă de-a lungul maxilarului. Și acum am chef.

Genunchii ei începură să se înmoaie. Ca să nu cadă pe jos, ea își puse brațele în jurul umerilor lui. Mmm.

Fiecare parte a lui o lăsa cu sufletul la gură. Își împleti degetele în părul lui des și negru și o trase mai aproape de el.

Ușa de lângă umărul ei se deschise din nou cu un scârțâit.

– Nu se poate așa ceva! exclamă Crawford.

Arran își eliberă o mână și închise din nou ușa.

– Vino cu mine în cameră, Mary, murmură el.

O, asta nu era calea prin care să ia decizii logice și bine informate cu privire la viitorul ei. Pasiunea pentru el o împinsese deja să facă lucruri pe care în trecut nu și le-ar fi putut imagina. Iar acum nu putea să îi rezolve problemele.

– Ar trebui să mă duc cu Crawford în cameră, șopti ea, auzind ezitarea din propriul glas.

El trase în jos gulerul înalt al rochiei ca să-și apese buzele la baza gâtului ei.

– N-ar trebui.

Scoțând un chicotit aproape isteric, ea căută clanța cu mâna la spate și o apăsă.

– Noapte bună, domnule Fox, reuși ea să spună și închise ușa în urma ei înainte să se poată răzgândi.

capitolul 10

Preț de un moment lung, Arran își sprijini fruntea de piatra rece din care era făcut peretele holului. Era un afurisit de muntean, pentru Dumnezeu! Un MacLawry. Ziua în care o fată minionă și o cameristă puteau să-l înfrângă va fi ultima lui zi.

Și, cu toate astea, Mary era dincolo de ușa ei, și el era încă în hol. În seara asta, aceste circumstanțe nu se vor schimba în mod evident. Deși alesese să-și rișteze propriul viitor – și chiar și viața – pentru ea. Deși în decursul a zece zile ea îi întorsese întreaga existență cu susul în jos. Oricât de mult își dorea să o aibă întinsă sub el, oricât de mult voia să o revendice drept a lui, în seara asta va trebui, pur și simplu, să aibă răbdare.

Se uită în jos.

– Data viitoare, *caraid*, îi transmise mădularului său.

Nici unul dintre ei nu părea convins, dar el refuza să stea în hol cu un cort între picioare. Bombănind încă o dată, făcu o jumătate de duzină de pași și deschise ușa învecinată. Nu era un afurisit de englez, dar putea să fie un gentleman. Orice altceva se întâmpla, ea va avea nevoie de ajutor. Iar el nu va cere un preț pentru ajutorul oferit, indiferent care va fi costul final pentru el.

– Iată-vă, stăpâne, zise Peter și se ridică din scaunul de la fereastră. V-am făcut patul și v-am găsit niște haine noi pentru mâine. Mă gândesc că aș putea deveni un valet onorabil.

– Mulțumesc, Peter. Ultimele două nopți nedormite începeau să îl apese pe umeri, iar Arran se lăsă pe marginea patului. Știu că nu-ți place ce se întâmplă. Nici măcar eu nu pot să-mi explic mie ce se întâmplă. Dar nu voi accepta să o văd oferită lui Charles Calder.

Peter se așează la loc în scaun.

– Eu sunt cu totul de acord să salvăm o fată de un ticălos netrebnic, zise el. Dar ați zis că vă veți căsători cu ea. Pentru asta e posibil ca fratele dvs. să vă omoare cu mâna lui. El zice că trebuie să vă însurați cu Lady Deirdre.

Arran putea să încerce să își explice propriile frustrări în privința lui Ranulf, dar din clipa în care Mary avusese încredere în el cât să se suie în trăsura lui, nu mai era despre el, ci totul era doar despre ea.

– Atunci să se însoare el cu Deirdre.

– N-o să renunțe la Lady Charlotte.

– Iar eu nu voi renunța la Mary. Nu fără luptă, fir-ar să fie! Și el poate să încerce să mă omoare, dacă dorește. Dar spune-mi ceva, Peter: mă știi să fi făcut vreodată ceva fără să mă gândesc bine înainte?

Lacheul scutură din cap.

– Nu, niciodată. Și mă aștept că acum o să-mi spuneți să am încredere în dumneavoastră, iar la asta eu voi spune că v-ați pierdut mințile și că, dacă nu vă așteptați

să vă spun câte probleme ați creat, atunci vi le-ați pierdut de două ori.

Chiar dacă ar fi fost plăcut să aibă pe cineva care să fie de acord cu el, Arran nu se așteptase la asta. Nu din partea unui muntean care își petrecuse întreaga viață urându-i pe Campbelli.

– Nu pot să contrazic asta. Jură-mi doar că mă vei ajuta să o țin în siguranță, zise el și făcu o pauză, adăugând apoi: Chiar și față de mine, presupun. Nu vreau să pățească nimic.

– Asta pot să vă promit. Câtă vreme nu vă așteptați să vă întorc spatele ca să o fac.

Arran se îndoia că Ranulf va fi așa de rezonabil.

– De acord.

Cu un semn din cap, Peter se ridică în picioare.

– Atunci o să plec. Argatul a zis că la grajduri este o pătură pentru mine. Să sperăm că nu e prea aproape de Howard. Are omul ăla o duhoare...

Ascunzându-și un rânjet la tonul jalnic al bărbatului, Arran ridică un picior încălțat cu cizmă.

– Ajută-mă să dau chestiile astea jos și-ți cedez jumătate de pat. N-am nevoie de spațiu în seara asta.

În momentul acela, o jumătate de aliat era probabil mai bun decât nici unul.

De dimineață se trezi înaintea tuturor, puse să-l înșeueze pe Duffy și se duse în sus pe deal în micuța așezare pe nume Crowley. Dacă ar fi știut când plecase din Gilden House că va plăti cheltuieli de călătorie pentru patru oameni, ar fi adus mai mulți bani lichizi cu el. Putea să trimită facturile la Glengask sau înapoi la Londra, desigur, dar atunci să îl găsească – să-i găsească pe toți – era o chestiune foarte simplă.

Cu toate astea, dacă erau atenți, puteau să se descurce. Cheltui câteva lire pe rochii și pe o perie de păr și pe aproape toate celelalte lucruri de pe lista pe care Crawford o scrisese pentru el. Dar iapa drăguță din grajduri avea să îl coste mai toți banii pe care îi avea.

Putea să renunțe să o cumpere și să iasă călare pe Duffy când nu mai putea să o suporte pe Crawford, dar adevărul era că o voia pe Mary aproape de el. Un bărbat nu putea să convingă o fată de nimic dacă nu reușea să schimbe o vorbă sau două cu ea.

În cele din urmă, găsi soluția și puse să trimită factura pentru animal lui William Crane. Lordul Fordham o va plăti fără ezitare, și apoi Arran va putea să-i înapoieze banii prietenului său când va avea ocazia. Iar când vestea despre dispariția lui Mary va ajunge la urechile lui Ranulf, spera ca fratele lui să nu îl caute pe William și să-l întrebe despre facturi.

Când se întoarse la Twice-Struck Oak, duse cei doi saci cu cele cumpărate la etaj și bătu la ușa lui Mary. Aceasta se întredeschise și un ochi furios se uită spre el.

– Domnule Fox.

– Mamă Graves, replică el. V-am adus niște lucruri. Pregătește-o pe Mary să coboare la micul dejun în treizeci de minute. Aș vrea să pornim devreme.

– Lady... vreau să spun, doamna Fox nu se poate îmbrăca așa de repede. Sunt sigură că unele lucruri nici măcar nu i se vor potrivi.

– Voi coborî în treizeci de minute, se auzi vocea lui Mary din cameră. Mulțumesc.

– Cu mare plăcere, zise el și își întoarse privirea spre cameristă. Ți-am cumpărat și ție câte ceva, dar asta nu înseamnă că te plac.

– Hmpf, făcu servitoarea, apucă sacii și închise din nou ușa.

– Băbătie, bombăni el pentru sine, apoi se întoarse în camera lui ca să-l trezească pe Peter și să își împacheteze lucrurile.

Era prea devreme ca să declare fuga lor un succes, dar supraviețuiseră primei nopți fără să fie atacați de o hoardă de Campbelli sau de MacLawry. Și își jură că până a doua zi de dimineață nu va mai fi un lacheu în patul său. Intenționa să o convingă pe Mary că erau meniți să fie împreună. Știa doar o singură cale prin

care să-i demonstreze că așa era, iar asta nu implica să doarmă în camere separate.

Lady Charlotte Hanover îi aruncă logodnicului ei o privire, cel puțin a cincisprezecea din acea dimineață. Ranulf MacLawry nu era genul de bărbat care să afișeze mereu un zâmbet pe față, dar știa să zâmbească uneori – mai ales ei. Dar astăzi nu era cazul. Nu era cazul de patru zile încoace.

– Nu trebuia să vii cu mine, să știi, zise ea în cele din urmă, cu vocea mult șoptită față de cea a preotului care se afla în amvon la câțiva metri mai în față și deasupra locurilor lor.

– Un bărbat civilizat merge la biserică, nu-i așa? replică el pe același ton.

– Da, așa este. Dar cred că te-am informat că părintele Gregory e mai înclinat spre tortură decât spre altceva.

– Taci, Charlotte, șopti mama ei așezată în stânga ei.

De partea cealaltă a lui Ranulf, sora lui și a ei făceau și mai multă gălăgie, dar Winnie și Jane nu erau logodite cu un diavol din Ținuturile Înalte.

– Încerc să găsesc informații despre iertare, continuă Ranulf cu voce și mai joasă.

Desigur, ea știu imediat la ce se referea; se îndoia că era cineva în Londra care să nu fi aflat că Arran MacLawry fusese descoperit la dineul Penrose cu fiica marchizului de Fendarrow în poală. La început ea nici măcar nu crezuse că era posibil. Nu din partea raționalului și logicului Arran. Dar Ranulf îi confirmase el însuși informația.

– Nu o cunosc pe Mary foarte bine, dar ea întotdeauna a părut foarte drăguță, șopti ea ca răspuns. Și foarte frum...

– Nu discut asta, zise el pe un ton plat. Arran se însoară cu Deirdre Stewart.

Părintele Gregory îi aruncă marchizului o privire nesigură, reluându-și apoi predica despre păcate și excese cu voce de stentor. Charlotte trase aer în piept,

decizând că, dacă Ranulf voia să se certe, era mai bine să aștepte până ajungeau într-un loc privat. Și cu pereți izolați fonic.

Jane se aplecă peste cei doi MacLawry, una delicată și minionă, celălalt cât un munte și cu mușchi de fier.

– Elizabeth mi-a spus că Lady Mary a plecat deja de două zile din Londra, șopti ea. Și am văzut anunțul în ziar azi-dimineață. E logodită cu Charles Calder. E vărul ei primar.

– Știu cine e, mârâi Ranulf. Fără îndoială că Delaveer a dat bir cu fugiții – clanul MacAllister e unul de fricoși. Iar tatăl ei a avut dreptate să trimită o fată așa de lipsită de maniere din Londra înainte să poată provoca mai multe necazuri.

– Dar Arran o place, zise Rowena, expresia ei fiind mult mai puțin fericită decât era obișnuită Charlotte. Și a zis că Charles Calder e un individ mizer...

– Nu-mi pasă ce a zis Arran, interveni Ranulf. Încă un cuvânt despre el și poți să te duci după el în Ținuturile Înalte.

Rowena, cu o expresie șocată, își împreună mâinile în poală și privi înainte. Jane făcu același lucru, mai degrabă din spirit de solidaritate, nu pentru că ar putea fi expediată din Londra de către viitorul ei cumnat.

– Asta a fost o răutate, zise Charlotte. Dacă avea impresia că ar putea să o exileze și pe ea, atunci se înșela amarnic. Winnie își iubește fratele.

Ea îl văzu practic scrâșnind din dinți, așa de tare își încleștase maxilarele.

– Crezi că aș risca să te duc la Glengask, știind că am da dintr-o hărțuială în război deschis cu Campbellii? Arran aproape că a reușit asta, după doar două săptămâni de pace. Și asta nu mă face să fiu într-o dispoziție prea iertătoare.

Părintele Gregory își drese glasul. Cu putere. Preț de o clipă, Charlotte avu impresia că Ranulf se va ridica și va ieși din biserică. În mod evident însă, el puse în balanță satisfacția de a scăpa de tirada nazală, fără sens

a preotului cu reînnoirea zvonurilor despre comportamentul lui necivilizat și se lăsă la loc pe bancă, făcându-i preotului un semn elegant, fluturat din degete.

– Continuați, intonă el. Apele tulburi ale plăcerii.

Cumva în tot acest dialog, el reușise să urmărească și predica.

Charlotte se uită la profilul lui liniștit cu un zâmbet ușor.

– Ești un bărbat remarcabil, Ranulf.

Expresia gurii lui se mai îmblânzi.

– Dacă preotul ar ști ce gândesc eu chiar acum despre plăcere, ar avea un atac de apoplexie.

Asta reuși să o facă să nu mai poată sta liniștită pentru restul predicii. La urma urmei, Ranulf fusese cel care o învățase despre plăcere.

În cele din urmă, recitară cu toții *Tatăl nostru*, și părintele Gregory încheie slujba, admonestându-i să se gândească și la alții înainte să cedeze plăcerilor proprii. Ranulf se ridică și îi întinse mâna să o ajute. Când îi oferi mâna și surorii lui, Winnie o luă, dar îi dădu drumul la fel de repede cum o luase.

– Putem să plecăm acum? întrebă ea uitându-se în orice altă parte, doar la fratele ei, nu.

– Da, mi-am cam pierdut și eu răbdarea.

În timp ce ieșeau din biserică și se îndreptau spre trăsura lui Ranulf, un călăreț intră în galop în curtea bisericii și se opri cu greu în fața lor. Ranulf păși între ei și călăreț înainte ca Charlotte să fi înțeles măcar că ar putea fi în pericol.

– Stăpâne!

Spre surpriza lui Charlotte, Owen, majordomul lui Ranulf, sări de pe cal și alergă spre ei, fără să țină cont de ceilalți enoriași care ieșeau din curtea bisericii. Fiecare dintre ei se opri să se uite la el.

– Ce este, Owen? lătră Ranulf, întâmpinându-și servitorul în mijlocul curții. Campbellii nu l-au vânat pe Arran, sper?

Vocea lui era încordată și dură, un amestec de furie și îngrijorare.

– Nu, stăpâne. Nu cred, cel puțin. Dar trebuie să veniți repede înapoi la Gilden House ca să aflați. Sunt acolo. Campbellii, adică.

În spatele lor, Rowena scoase o exclamație de surpriză. Charlotte simți cum îi alunecă un fior rece pe spinare. Nu acum. Nu acum când în sfârșit îl convinsese pe Ranulf că Ținuturile Înalte nu o speriau și că va fi în siguranță acolo.

– Care Campbelli? vru să știe Ranulf îndreptându-se spre trăsura lui.

– Lordul Fendarrow. Și Charles Calder. Nu le-am permis să intre în casă, dar nu sunt foarte fericiți că au fost lăsați să aștepte pe alee. Am decis să vin eu însumi să vă aduc.

Aprobând din cap, marchizul se întoarse să o ia pe Charlotte de mână.

– Puteți găsi altă modalitate să ajungeți acasă?

– Da, pentru ceilalți. Dar eu vin cu tine.

– Serios, așa zici?

– Da. Vin cu tine. Dacă intenționează să fie violenți, un martor îi va pune pe gânduri.

– Vin și eu, anunță Winnie, ocolind ca să se suie în trăsură și trăgând-o pe Jane după ea.

– Nu. Nu vreau să fiți în pericol. Nici una dintre voi.

Tatăl lui Charlotte păși în față ca să își ajute soția să urce în trăsură.

– Ne-ai făcut parte din clanul tău, Glengask. Iar eu prefer să aflu de necazuri de la prima mână.

Cu o aprobare scurtă din cap, Ranulf o ajută pe Charlotte să urce în trăsură.

– Așa să fie atunci. N-am timp să mă cert cu voi.

Vizitiul, Debny, îi duse iute, într-un ritm mult prea rapid pe stradă, dar tot li se păru prea încet. Anunțul din ziar despre logodna lui Lady Mary Campbell îl indicase pe Charles Calder drept mire. Indiferent cum ajunsese Calder în poziția aceea, oare se supărase că Arran

îi sărutase logodnica? Îl vânase oare pe istețul frate mai tânăr al lui Ranulf?

Charlotte simți cum i se strânge inima. Dacă i se întâmplase ceva lui Arran, asta avea să-l distrugă pe Ranulf. El putea să fie teribil de supărat pe fratele lui, dar tot rămâneau frați și cei mai apropiați prieteni. Iar asta însemna totul pentru el.

Doi bărbați călare așteptau pe aleea de la Gilden House când trăsura o coti pe ea. Ea îi recunoscu pe dată pe lordul Fendarrow cu părul de culoarea piperului și pe Calder, îmbrăcat tot în negru. Erau singuri, dar asta nu îi spunea dacă era un semn promițător sau nu.

– Fendarrow, zise Ranulf țeapăn în timp ce cobora din trăsură. Ce te aduce la ușa mea?

Marchizul mai în vârstă descălecă.

– Nu aici afară.

– Acesta este clanul meu, nu am nimic de ascuns față de ei.

– Atunci unde ți-e fratele, Glengask? întrebă Calder.

El rămăsese călare, probabil pentru ca Ranulf să fie nevoit să se uite în sus spre el.

– Nu e aici. Ranulf făcu un pas încet înainte. Eu și Fendarrow ne-am ținut de acordul stabilit. Nu este treaba ta.

– Ba e a mea, se răsti Calder, cu calul agitându-se sub el.

– Fiica mea și însoțitorii ei s-au oprit acum două după-amiezi la hanul Giant's Pipe, interveni Fendarrow, fără fanfaronada lui obișnuită. Ea și camerista ei nu s-au întors la trăsură.

Charlotte rămase cu răsuflarea tăiată, dar Ranulf doar își mijii privirea.

– N-o cunosc pe fiica ta, dar am citit despre logodna ei. Am crezut că o vrea Delaveer. A acceptat să se mărite cu tine, Calder, sau ai profitat de ocazie la momentul oportun?

În sfârșit, Calder descălecă și se îndreptă cu pași mari spre Lord Glengask. Asta se dovedi a fi o greșeală, pentru că Ranulf era și mult mai înalt, și mai lat în umeri.

– Asta nu-i treaba ta, mârâi el, imitându-l pe Ranulf.

– Fratele meu a plecat de aici la apus, acum trei zile, exact cum am spus că o va face. Am trimis un om cu el ca să fie în siguranță și să se îndrepte spre nord. Dacă fiica ta a dispărut, te voi ajuta să o cauți, dar n-are legătură cu noi.

– N-am nevoie de ajutorul tău, Glengask, zise fiul ducelui de Alkirk. Am deja oameni care o caută. Nu cer decât onestitate.

– Iar asta e ceea ce ți-am oferit.

Fendarrow aprobă din cap și apoi încălecă din nou.

– Nu voi încălca armistițiul, zise el. Încă. Dar dacă fratele tău este implicat în dispariția fiicei mele, clanul Campbell va cădea asupra voastră ca tunetul.

Cu asta, el și Calder porniră cu caii tropăind pe alee. Chipul lui Winnie devenise cenușiu, iar Jane arăta de parcă urma să i se facă rău în orice clipă. Pe de altă parte, ea avea o slăbiciune pentru Arran. Joi plânsese la plecarea lui. Părinții lui Charlotte păreau la fel de tulburați ca și fiica lor – până atunci avuseseră impresia că era amuzant să fie adoptați de clanul MacLawry. Se pare că nu mai aveau impresia asta.

– Ranulf? zise ea încet, neputând să îi descifreze expresia.

El se urni.

– Nu sunt preocupat de tunet, zise el tărăgănat, făcându-le semn lui Owen și Debny să se apropie. E doar gălăgie.

– Da, stăpâne?

– Debny, du-te și adu-l pe Myles, îl instrui el, numindu-l pe unchiul său. Owen, găsește un mesager pe care să-l pot trimite în nord. Unul rapid.

Bărbații se răspândiră, și Ranulf se îndreptă spre casă. Charlotte își adună fustele și se grăbi după el.

– Ce-ai de gând să faci? Crezi că Arran e implicat? Ar trebui să le cerem ajutorul Stewarților? Au mai mulți oameni în Londra decât noi.

El se întoarse în ușă spre ea.

– Îmi place când spui „noi", *leannan*.

– Nu ocoli subiectul, Ranulf!

– O, dar ce fată războinică ești! Nu trimitem după Stewarți. Dacă Arran chiar e implicat, nu vreau să se afle că a renunțat la aranjamentul cu Deirdre.

Charlotte se uită scrutător la el, încercând să afle ce gândea.

– Ce vei face dacă Arran chiar a răpit-o pe Lady Mary?

– O să-l omor înainte să aibă Campbellii șansa să o facă.

Cu un blestem întunecat, el dispăru în casă, lăsându-i pe ceilalți să stea pe alee.

Sigur că nu intenționa literalmente să îl omoare pe Arran – cel puțin așa credea ea –, dar alternativa va fi pentru toți cel puțin la fel de dureroasă. El îl exilase pe unchiul său, Myles Wilkie, din familie cu trei ani în urmă pentru crima de a fi vorbit cu clanul Donnelly. Dacă Arran fugise într-adevăr cu Mary Campbell, consecințele vor fi mult, mult mai rele.

Rowena se grăbi să intre în casă după fratele ei, dar părinții lui Charlotte rămaseră pe alee.

– Ar trebui să plecăm, zise Charlotte, pentru ca ei să nu trebuiască să o spună. Ranulf trebuie să se gândească la ce e de făcut.

Tatăl ei încuviință din cap, ajutând-o pe marchiză să se suie la loc în trăsură.

– Foarte bine spus. O să trimit un bilet mai târziu ca să întreb dacă are nevoie de ajutorul meu. Jane?

Jane scoase un suspin reținut.

– Nu voiam ca Arran să se căsătorească cu Deirdre, dar asta e mult mai rău. De ce n-a putut să mă placă pe mine?

– N-ai vrea toate astea pe capul tău, Jane, replică Charlotte cât se poate de realist. Totul se va termina așa cum trebuie. O să vezi.

Ea îndreptă un zâmbet tandru spre Gilden House.

În ultimele săptămâni căpătase mare încredere în finalurile fericite. Așa cum credea și în ideea de a-ți găsi

perechea perfectă și nu putea să nu spere că se va întâmpla ceva miraculos care îi va salva pe toți.

– Bună seara, domnule Fox, doamnă Fox, zise hangiul cu un zâmbet larg.

Fie era jovial din fire, fie vizitatorii erau rari în Wigmore, Herefordshire, și sosirea lor, după-amiază târziu, poate și banii lui Arran erau motiv de sărbătoare.

– Mulțumesc, răspunse Arran cu accentul lui fals foarte englezesc. Am auzit că aveți aici coaste de vită la tavă foarte bune.

Mary continuă să zâmbească, deși în momentul acela se întreba dacă el mințea despre orice cu aceeași ușurință ca despre mâncarea de la han. Nu știau nici măcar cum se chema locul când dăduseră peste el.

Hangiul însă se bătu pe burtă.

– Dacă pot să mă laud, doamna Castleman, nevasta-mea, face într-adevăr coaste la tavă delicioase. Și o friptură de curcan și mai bună.

– Ce părere ai, doamnă Fox? întrebă Arran, uitându-se pieziș spre ea, cu ochii sclipind de amuzament. Coaste sau curcan?

– Curcanul sună splendid.

– Ah, minunată alegere! Așezați-vă cât mai aproape de foc; astă-seară o să se pornească vânt rece, ascultați-mă ce spun. Dacă sunteți aici pentru dans, mai bine să vă aduceți șalul, doamnă Fox.

Arran se încruntă ușor, iar ea aproape că-l putea auzi spunând că erau prea obosiți ca să participe la așa ceva. Ea făcu un pas în față.

– O, un dans! Sunteți sigur că nu se vor supăra că vin și străini, domnule Castleman?

– Nu, nu. Cu cât mai mulți, cu atât mai bine. Începe la ora nouă fix. Și știți ceva? I-am promis doamnei Castleman un dans, așa că o să vă conducem acolo. Sala e un pic mai greu de găsit pe întuneric, mai ales că se află în spatele cimitirului.

– Acceptăm cu bucurie, zise Mary, ignorând strânsoarea mâinii lui Arran sub a ei.

Hangiul chicoti.

– Excelent! Face bine să mai vedem și fețe noi pe aici.

Porni legănat să dea comanda pentru cina lor. În mod evident, Arran era pe cale să se opună deciziei ei, așa că ea îi dădu drumul brațului și se întoarse spre el.

– Da, știu că ar fi mai sigur și mai înțelept să stăm ascunși și să plecăm în zori. Dar aș vrea să dansez cu tine.

Arran deschise gura și o închise din nou.

– Dacă suntem prinși, asta e, zise el în cele din urmă, un zâmbet lent dansându-i până în ochii albaștri. Măcar te voi avea în brațe într-un fel sau altul.

– Am crezut că n-ai considera o adunare ca asta nesigură din punct de vedere strategic.

– Toată aventura asta e nesigură din punct de vedere strategic, fetițo. Asta nu înseamnă că n-ar trebui încercată.

În spatele lor, Crawford și Peter coborâră scările, iar ea își înăbuși un oftat. Da, Crawford conferea grupului lor o anume respectabilitate – ceva ce s-ar putea dovedi util, dacă Mary s-ar găsi în pragul casei bunicului ei. În același timp, să o aibă pe cameristă cu ea făcea ca aventura ei să se termine mai degrabă la Alkirk și nu în brațele lui Arran.

În ultimele două zile, Crawford stătuse în așteptare ca un păianjen, folosindu-se de fiecare ocazie pentru a-i aminti tot ce ar putea pierde dacă mai continua această călătorie. Spunea multe despre răbdarea lui Arran faptul că el nu o legase pe cameristă de spatele trăsurii lângă caii lor, dar bombardamentul constant probabil că îl deprima și pe el. Deocamdată, Crawford avea un rol în această piesă, dar Mary nu avea nevoie să i se spună că a merge direct la bunicul ei și a-l ține pe Arran la distanță era mai... sigur.

Asta crezuse și ea inițial, desigur, dar cu cât ajungea să îl cunoască mai bine, cu atât mai puțin sens aveau rezervele ei. Da, o viață întreagă de prejudecăți era greu

de depășit. Dar căsătoria... O șansă la ceva ce nu ar fi luat în considerare înainte să îl cunoască pe el. Mai mult timp împreună când nu erau călare în văzul tuturor pe drumurile vechi, desfundate. Și, cu siguranță, mai mult timp decât ar avea călătorind în trăsură cu Crawford uitându-se urât la el.

Arran îi luă degetele și le sărută.

– O să dansez cu tine, fato. Nu există nici un om pe lumea asta care să mă oprească, zise el și aruncă o privire peste umărul ei. Sau femeie.

Se scuză ca să se ducă să vorbească cu Peter, în vreme ce Crawford se așeză la masa din lemn direct lângă Mary.

– Încerci să mă izolezi din nou? întrebă Mary, mutându-se mai încolo spre marginea băncii, pentru a avea mai mult loc, doar pentru ca Crawford să vină după ea.

– Sunt camerista unei lady, zise servitoarea. Dacă el vă distruge reputația, eu devin inutilă.

– Apreciez sârguința ta, Crawford. Serios. Dar nu mă poți opri să vorbesc cu el. Asta nu e doar o fugă din calea lui Charles și a dictatelor clanului Campbell; e o șansă la o viață diferită.

O viață neașteptată.

Ochii căprui cu expresie aspră îi întâlniră pe ai ei.

– E o șansă slabă la orice, dacă mă întrebați pe mine. Cu clanurile MacLawry și Campbell pe urmele noastre, vă va face văduvă din clipa căsătoriei.

– El este singurul pe care îl interesează să afle ce vreau eu.

– Sunt sigură că asta nu e treaba mea, milady.

Nu, nu era treaba lui Crawford. Dar era treaba ei. Să descopere cine ținea cu adevărat la ea și la bunăstarea ei, oameni și lucruri pe care le considerase firești înainte să îi fie smulse – Mary avea nevoie să descifreze toate piesele din puzzle înainte să fie prea târziu.

Sau poate că ea analiza totul prea mult și trebuia doar să ia o pauză și să se uite la ce era în jurul ei. Ori,

mai degrabă, la cine era așezat în fața ei și o studia pe Crawford cu un ochi mijit.

– Am o întrebare pentru tine, mamă Graves, zise el îndreptându-și spatele în timp ce gazda lor aducea pâine caldă și proaspătă la masă.

– Și care ar fi aceea? întrebă camerista încruntată.

Mary nu era sigură ce îi displăcea servitoarei mai mult – să i se spună „mamă" sau ca Arran să îi vorbească politicos.

– N-ai dansat la nunta noastră, zise el cu un zâmbet cald și se întinse peste masă ca să îi ia mâna lui Mary, din pricina gutei. Dar nu ai vrea să dansezi cu ginerele tău în seara asta?

– Ah, zise domnul Castleman oprindu-se lângă masa lor, e înțelept bărbatul care face pace cu soacra. Puse niște pahare desperecheate pe masă. A mea a încercat să plătească niște golani să jefuiască hanul și să mă împuște pe mine.

– Doamne sfinte! exclamă Mary, sperând că nu-i dădea idei lui Crawford. A încetat să mai încerce?

– Da, o femeie trebuie să se gândească de două ori înainte să se asocieze cu golani, zise hangiul și îi făcu semn cu ochiul.

– Glumiți! zise ea cu un zâmbet.

– Nu pot să mint o doamnă fermecătoare, doamnă Fox. Ea e cea care a copt pâinea.

Arran râse.

Și oricât de bun era accentul lui englezesc, din cine știe ce motiv, el sună a scoțian. Poate că era bucuria proaspătă din râsul lui sau completa absență a fricii. Orice ar fi fost, lui Mary îi plăcea. Voia să îl audă mereu în jurul ei.

Ea chicoti, iar privirile li se întâlniră. Ei doi singuri sau într-un clan sau altul, pe pământ strămoșesc sau undeva într-un loc nou – ideea de a păstra veselia și râsul în viața ei părea deosebit de atrăgătoare. El era deosebit de atrăgător.

– Ai un zâmbet frumos, fetițo, zise el în timp ce hangiul se ducea să salute noi oaspeți. Îmi încălzește inima.

– Nu, nu voi dansa în seara asta, declară Crawford, făcând-o pe Mary să tresară.

Doamne, aproape că uitase că mai era cineva acolo.

– Crawford, e cât se poate de în regulă.

– Nu, nu este, milady. Nu este nici pentru dumneavoastră. O adunare într-un sat? Sunteți nepoata ducelui de Alkirk.

Cel puțin, camerista vorbea în șoaptă.

– Nu, răspunse Mary, în seara asta nu sunt. În seara asta sunt doamna Fox. Și poate că ar fi bine să rămâi în cameră, să-ți odihnești piciorul, mamă.

– Cum rămâne cu mine, stă... domnule Fox? interveni Peter de lângă Arran în timp ce Crawford continua să îi țintuiască cu privirea. Eu nu sunt parte din familia asta, dar îmi place să dansez o gigă. Nu că am fi îmbrăcați pentru asta, desigur. Un bărbat nu poate să danseze o gigă adevărată fără un kilt.

– Ajunge, Peter! interveni Arran. Dacă îți amintești, în momentul ăsta sunt englez.

Lacheul se încruntă.

– Da, îmi amintesc. Dar nu-mi place. Nu pot să vorbesc ca ei.

– De asta ești și lacheul meu scoțian. Și aș prefera să stai aici de pază să nu apară necazuri.

– Asta pot să fac, domnule Fox.

În ciuda faptului că necazul ar fi să se uite după rudele ei și aliații lor, Mary fu ușurată că cineva era hotărât să îi ajute, fie că era sau nu de acord cu ce făceau. Era mai mult decât putea spune despre Crawford, cu siguranță.

După ce terminară cina, Arran trimise de mâncare lui Howard afară, care insistase să doarmă în trăsură în seara aceea. În mod clar se temea că cineva ar putea pleca cu ea. Se întrebă ce credea vizitiul lor cu un ochi despre toată treaba asta, dar deocamdată el nu se plânsese niciodată cu privire la drumurile alese de ei.

Bucătăreasa rotundă apăru din bucătărie și își dădu șorțul pătat jos ca să dezvăluie privirii o rochie drăguță de mătase. Mary se simți brusc recunoscătoare

că se dusese din nou sus ca să își pună rochia verde de mătase cu dantelă pe care Arran o procurase cumva pentru ea. Era mult mai simplă decât orice ar fi purtat la Londra, dar aici în Wigmore era perfectă.

- Să pornim, așadar, zise domnul Castleman și îi conduse afară și pe aleea îngustă mărginită de trandafiri de vară cu parfum puternic.

Cu mâna pe brațul lui Arran, cu pasul lui lung redus ca să păsească în ritm cu ea și cu soții Castleman, Mary nu se putea abține să nu zâmbească. Acesta era genul de seară pe care ar fi putut să o trăiască în Ținuturile Înalte, dacă i s-ar fi permis să petreacă timp acolo. Și să fie în acest loc mic și plăcut cu un bărbat care se dovedea a fi orice altceva, dar nu un dușman, o făcea să-și simtă sufletul ușor, de parcă picioarele nu i-ar fi atins cu totul pământul.

- Un penny pentru gândurile tale, frumoasă Mary, murmură el.

Ea se scutură din visurile ei.

- Nu cred că gândurile mele merită chiar atât.

- Zâmbeai ca lumina lunii.

- Și cum exact arată lumina lunii când zâmbește? întrebă ea, decizând să vorbească și să lase gândurile deoparte.

- Misterioasă, cu o atingere magică ușoară, veni răspunsul prompt.

Iar acum el o făcu din nou să ofteze. Era nedrept să fie curtată de un bărbat așa de șarmant ca Arran. Cum putea să îi reziste, indiferent cât de mult ar fi fost în interesul ei?

- Mi-aș dori să nu fii un MacLawry.

El încetini un pic mai mult, punând distanță între ei și celălalt cuplu.

- Iar ne-am întors la asta? Campbell și MacLawry?

- N-am lăsat-o niciodată în urmă. Știi ce s-ar întâmpla dacă Charles și ceilalți veri ai mei ne ajung din urmă? Te-ai gândit cu adevărat la asta?

– Mary, ți-am urât familia toată viața mea, la fel cum și ei m-au urât pe mine. Se zvonește că tata a fost omorât de aliați ai clanului Campbell. Dar din clipa în care te-am văzut, totul s-a schimbat. El își puse mâna peste a ei acolo unde se sprijinea de brațul lui. Deci, ca să-ți răspund la întrebare, da, știu ce s-ar întâmpla dacă cei din clanul Campbell ne-ar descoperi. Mă gândesc că vor încerca să mă omoare, caz în care aș încerca să îi omor și eu. Iar dacă cei din clanul MacLawry ne-ar găsi, mă voi lupta cu ei înainte să-i las să se bage între noi.

O spusese așa de realist. Preț de un moment lung, ea se uită la profilul lui, la părul lung și negru până aproape de umăr, care se ridica de pe tâmple în briza ușoară, la pasul lui sigur de sine și la privirea rece care părea să observe totul în jur și totuși să stea concentrată și asupra ei.

– Nu te temi absolut deloc, nu-i așa?

Gura lui senzuală se curbă în sus la colțuri.

– De familii? Nu. De faptul că ai putea găsi un motiv pentru care să nu fim împreună? Da.

Își reluară mersul și, câteva momente mai târziu, în lumina lunii apăru în raza lor vizuală biserica, o formă întunecată cu pietre de mormânt luminate în jurul ei. Soții Castleman traversară pe la marginea cimitirului, dar Arran o coti în jurul zidului scund de piatră.

– Nu are rost să călcăm peste un biet om care nu ne-a făcut nimic, zise el ca o explicație. Hangiul e probabil rudă cu ei.

– Deci spiritele furioase și eu te îngrijorăm.

Muntenii erau un soi aparte, într-adevăr.

– Ceva de genul ăsta, zise el și își lipi obrazul de părul ei.

Intimitatea gestului o încălzi până în vârfurile picioarelor – asta dacă nu încerca să îi distragă atenția de la ceva.

– Bărbații din jurul meu călătoresc în haite, să știi, zise ea cu voce tare. Ca lupii. Nu ar recunoaște niciodată, dar se tem să nu fie surprinși singuri de vreun

MacDonald sau MacLawry. Și iată-te pe tine, știind că cel puțin cincizeci de Campbelli ar putea să te caute, să ne caute, iar tu mă conduci la dans.

– Nu se vor aștepta la așa o strategie, trebuie să recunoști, rosti el tărăgănat, cu un zâmbet iute. Apoi expresia îi redeveni serioasă. O să-ți spun adevărul, Mary. Sunt îngrijorat. Sunt îngrijorat că ne vor găsi și te vor târî înapoi să te căsătorești cu Calder, și asta ar fi și mai rău pentru tine din cauza a ceea ce ai făcut. Mă tem că o vei asculta pe Crawford și nu-ți vei asculta propria inimă. Și sunt îngrozit că, atunci când vom ajunge în Ținuturile Înalte, tot mă vei mai ruga să te duc la Campbell și nu vei alege să stai cu mine. Trase aer în piept și ridică din umeri. Dar dacă mă tem de Campbelli? Nu.

O ușă se deschise în fața lor, lumina revărsându-se afară și sunetul muzicii umplu aerul. Părea aproape simbolic. Dacă intra acolo cu Arran, nu va mai exista cale de întoarcere. Însemna ceva. Însemna că ea putea să facă ceea ce el făcuse deja și să îi aleagă pe ei doi în defavoarea propriului clan. Dacă se întorcea la han, atunci încă își mai putea revendica fosta viață, fie că îl includea pe Charles Calder sau pe Roderick MacAllister. Dar să se întoarcă la vechea ei viață însemna să accepte orice decidea familia ei pentru ea. Și pe oricine îi alegea familia drept soț.

Sau putea să lase toate astea în urmă pentru ceva necunoscut.

Mary își întări strânsoarea pe brațul lui Arran și păși în gălăgia și veselia adunării sătești.

capitolul 11

Peter Gilling ridică privirea de pe locul lui de la masă în timp ce femeia corpolentă intră în sala comună aproape goală. Dacă ar fi fost un gentleman, probabil că s-ar fi ridicat și ar fi invitat-o la o bere, dar în primul rând că nu era un gentleman și în al doilea rând nu îi plăcea

felul în care strâmba din nas la vederea lordului Arran. Familia MacLawry putea să își urmărească genealogia până înainte de Hadrian, la vikingii și la celții cu fețe albastre, iar camerista se uita urât la lordul Arran pentru că își luase fata pe care o voia și plecase cu ea.

Sigur, alesese o Campbell, ceea ce era și prostesc, și periculos, dar Peter intenționa să urmeze instrucțiunile lordului Glengask: să îl protejeze pe Lord Arran și să îl aducă în siguranță înapoi în Ținuturile Înalte. Tot restul era pe planul secund. Ei bine, aproape tot. Dacă ar fi putut să-l informeze pe marchiz despre răpirea lui Lady Mary și despre traseul pe care îl urmau, ar fi făcut-o, dar el nu putea trimite informația fără să roage pe cineva să o scrie pe hârtie. Iar Lord Arran era foarte decis ca nimeni altcineva să nu știe ce puneau la cale - și pe bună dreptate.

Termină berea exact când Crawford ieși din sală și se întoarse la etaj. Venise vremea să iasă și să păzească drumul de clanul Campbell, Gerdens sau Daily. Ocoli barul lat și așteptă până când una dintre slujnicele care serveau se întoarse cu spatele. Apoi se întinse și luă scrisoarea pe care Crawford o lăsase acolo pentru poștalionul de dimineață.

O puse în buzunarul hainei în timp ce ieșea din han. Habar nu avea ce era în scrisoare, dar putea să ghicească. Și indiferent dacă găsea sau nu o cale să îl contacteze pe șeful clanului MacLawry, el nu avea de gând să le spună Campbellilor unde erau sau să permită cuiva să o facă. Nu câtă vreme avea și el un cuvânt de spus.

Din felul în care căpitanul Evers de la miliția locală sălta din picioare la dansul țărănesc, Arran se gândi că ar putea avea ceva sânge scoțian în el. Al cui și din care clan nu avea habar, așa că păstră cât de multă distanță putea între el și jumătatea de duzină de haine roșii din sala de bal.

- Doamna Fox cred că e dintr-o familie cu bani, zise doamna Castleman de la câțiva metri distanță. I-am

plătit doamnei Noland un șiling ca să-mi împletească părul și tot nu e așa de elaborat ca al ei.

Arran afișă un zâmbet și își întoarse privirea de la Mary care dansa cu brutarul satului.

- Ea și mama ei au fost amândouă cameriste, zise el pe un ton de conversație în murmurul bârfelor și încercând să nu pară rigid în pronunția vocalelor englezești. Stăpâna ei nu le permitea servitorilor să se căsătorească, așa că iată-ne aici.

Asta părea cea mai bună bârfă pe care doamna Castleman o auzise vreodată pentru că se apropie ca să-l apuce pe Arran de braț.

- Asta e oribil! exclamă ea cu vizibilă încântare. Ați lucrat și dumneavoastră pentru familie?

- Într-un fel mai ocolit, zise el, de fapt mulțumit că putea folosi povestea pe care o însăilase pe drum în acea zi. Lucram ca avocat al lor.

În sate așa de mici precum Wigmore, avocatul era adesea cel mai educat și mai bogat om, iar el avea nevoie să explice caii, trăsura și vizitiul, dar și lacheul. Câtă vreme nimeni nu-l ruga să-l reprezinte în vreo chestiune, se gândea că povestea era de ajuns. Și era destul de departe de adevăr ca să nu îi ajute pe eventualii urmăritori și să creeze și mai multă confuzie.

O femeie înaltă, frumoasă îl apucă de celălalt braț.

- Care familie era? întrebă ea, clipind din gene spre el.

- Familia Morrison, pot să pun pariu. Lady Ludlow a fugărit odată pețitorii fiicei ei cu toporul pe stradă. Cel puțin, așa am auzit.

- Nu poate să spună, Fanny, cu siguranță, interveni soția hangiului. Dacă familia ar afla, biata doamnă Fox nu ar mai găsi unde să se angajeze.

- E foarte adevărat, doamnă Castleman, zise Arran, desprinzându-se dintre femei în timp ce dansul popular ajungea brusc la final.

Cel puțin unul dintre scripcari privise prea adânc în paharul cu bere și le lipsea, din nefericire, măcar un cântăreț la cimpoi, dacă nu doi.

– Acum, dacă mă scuzați, mă voi duce să dansez cu soția mea.

Mary îl întâlni la marginea ringului de dans. Respira greu și zâmbea, iar la vederea ei și a ochilor ei verzi strălucitori, el decise că să participe la dansul din seara asta meritase riscul. Orice risc.

– O seduceai pe doamna Castleman? întrebă ea, luând paharul de limonadă pe care el i-l oferi și dând jumătate pe gât.

– Nu. Ea gătește foarte bine, dar pe mine m-a fermecat o singură fată, răspunse el, netezind dantela de pe mâneca ei stângă pentru a avea o scuză ca să o atingă.

– De asta nu ai dansat?

Deci ea voia să vorbească de fapte. Poate că era preocupată că nu va putea să îi reziste dacă îi asculta cuvintele curtenitoare. Lui îi plăcea oricum explicația asta mai mult.

– Eram gelos că brutarul te-a invitat la dans, zise el cu voce tare. Mi-ai zdrobit visul despre farfurii pline de biscuiți gratis.

Mary râse.

– Habar n-aveam că ai pus ochii pe el.

Doamne, voia să o sărute așa de tare pe gura ei zâmbitoare. Dar într-un sătuc englezesc ca acesta un astfel de comportament scandalos – chiar și între soț și soție – ar face să fie remarcați și de neuitat.

– De fapt, unele dintre femei speculau dacă nu ești cumva o lady cu părul și cu vorba ta elegante.

– Așadar, le-ai spus povestea? făcu ea o grimasă.

– Da, m-am gândit că ar trebui să spun ceva înainte să se apropie prea mult de adevăr.

– Crezi că Crawford mi-a aranjat părul anume prea elegant? Ea e obișnuită să se țină de ultima modă. Mai făcu o grimasă. Ar fi trebuit să-mi dau seama, îmi pare rău.

– Nu ai de ce să te scuzi, fată frumoasă. Toată seara mi-am imaginat cum ar fi să-ți scot toate agrafele și să-mi trec degetele prin părul tău de culoarea toamnei.

Ca răspuns, Mary găsi o scamă pe mâneca lui care brusc trebuia culeasă.

– Adevărat? murmură ea, îmbujorându-se drăguț.

– Dacă nu știi încă faptul că ești foarte importantă pentru mine, n-am nici o șansă să te conving să te căsătorești cu mine.

– Încep să-mi dau seama că-mi place când flirtezi cu mine, admise ea în obișnuita ei manieră directă.

– Și-ți place și să mă săruți, Mary? întrebă el, apropiindu-se o jumătate de pas în timp ce bună parte din satul Wigmore se învârtea în jurul lor.

– Știi că da, doar că nu știu dacă tu ești cea mai bună soluție la problemele mele.

– Dacă nu sari, *leannan*, nu vei afla niciodată dacă poți să zbori.

Parcă în răspuns la declarația sa, orchestra improvizată se lansă într-un vals. Arran îi întinse mâna, ținându-și răsuflarea până când Mary își strânse degetele peste ale lui.

Poate că să discute în contradictoriu cu ea nu era cea mai înțeleaptă cale, dar ea punea preț pe onestitate și el punea preț pe ea.

– Asta nu e un salt, comentă ea și îi puse mâna cealaltă pe umăr.

– Este, dacă facem lucrurile cum trebuie, contracară el cu un zâmbet și o cuprinse pe după talie cu mâna liberă, apoi făcu un pas mare ca să o dezechilibreze.

Cu o exclamație de uimire, ea se ținu strâns de mâna lui, când el o lăsă pe spate și o ridică din nou într-un vals plin de energie.

– Credeam că nu ar trebui să facem nimic care să atragă atenția asupra noastră, Arran, îl certă ea, zâmbetul acela care lui îi tăia răsuflarea cuprinzându-i din nou fața.

– La naiba cu toate! Valsez cu fata care pretinde că mi-e soție.

Sau, mai degrabă, cu fata care va fi soția lui dacă simțea pentru el măcar jumătate din ce simțea el pentru ea.

În timp ce se învârteau prin încăpere în ritmul alert pe care îl impusese orchestra, totul în jurul lor păru să se estompeze. Totul în afară de fata din brațele lui. Când se întâlniseră prima oară, ea avea toate motivele să se teamă de el și să-l disprețuiască. Nu ar fi trebuit să poată niciodată conversa destul de mult ca să descopere dacă aveau ceva în comun, cu atât mai puțin că se plăceau.

– Descrie-mi Glengask, te rog, zise Mary, privirea ei coborând pe gura lui. Casa, nu pe fratele tău.

– A început ca o fortăreață, răspunse el, întrebându-se în treacăt dacă își va mai vedea vreodată locul natal, așa că zidurile sunt destul de groase. E înaltă de patru etaje, cenușie cu alb, cu priveliște asupra râului Dee. Bunicul a poruncit să se cioplească ferestre la parter și etajul întâi după bătălia de la Culloden. A zis că, dacă tot am pierdut războiul cu englezii, am putea admira apusul.

– Asta e foarte scoțian, zise ea, și zâmbetul i se mări.

– Da. Fie că a intenționat sau nu, el a făcut Glengask un loc mai aerisit și afară, și în interior. Ne-au luat abilitatea de a lupta, dar nu ne-au luat și vederea, zise el cu un zâmbet scurt. Bunicul avea multe astfel de ziceri mărețe. În fine, să fie obligat să stea locului l-a făcut să își îndrepte atenția spre lucrurile de acasă. De exemplu, spre fermierii noștri.

Ezită. Felul în care clanul lui se ocupase de cei dependenți de ei rămânea un subiect major de dispută între clanul MacLawry și clanul Campbell. Să amintească despre asta acum, în timp ce ea se legăna în brațele lui, părea deosebit de prostesc.

– În fine, ca să-ți răspund direct, Glengask e o casă veche mare, fermecătoare și întinsă.

– Dar bunicul tău nu a decis să se lupte împotriva evacuărilor din pricina unor ferestre, Arran. Ce s-a întâmplat?

Cam atât cu diplomația! Dar, pe de altă parte, Mary avea tendința să meargă direct la subiect – mai puțin cu chestiunile care îi priveau direct inima.

– Cred că nu a putut accepta că am pierdut. Și, spre deosebire de celelalte clanuri, el investise o avere în afaceri scoțiene în Aberdeen și Edinburgh. Asta ne-a adus atât bani peșin, cât și pământ. Nu aveam nevoie să lăsăm oile să pască pentru a ne plăti taxele către englezi. El spunea mereu că doar clanul ne-a ținut puternici, iar acum noi am fost aleși să ținem clanul puternic.

– Chiar că avea multe ziceri mărețe, nu-i așa?

– Așa e.

– Ce mi-ai spus tu e o versiune foarte diferită de povestea cu care am crescut eu.

– Așa să fie? Ce ai auzit despre diavolii MacLawry?

– Că ați dezgropat o veche comoară vikingă și ați folosit aurul ca să țineți armata în jurul vostru ca să alungați clanurile vecine. Că fratele tău a înființat școli și afaceri pe pământul vostru ca să încurajeze fermierii altor clanuri să se revolte împotriva căpeteniilor lor.

– Suntem diabolici, așadar. Ca să vezi.

El o trase un pic mai aproape.

– Dar trebuie să mai fie și altceva în afară de zvonurile care ne face dușmani.

– Cauți motive pentru care să nu te căsătorești cu mine?

Ea se încruntă, apoi își ascunse repede expresia. La urma urmei, nu erau singuri.

– Încerc să descifrez de ce clanurile noastre sunt certate. Dacă e doar pentru că clanul MacLawry a speculat că clanului Campbell nu i-ar plăcea să-i vadă pe toți fermierii rămânând pe loc și apoi Campbellii spunând că clanul MacLawry intenționează să ruineze celelalte clanuri pentru că au păstrat o armată în Ținuturile Înalte,

atunci... Ei bine, o sumedenie de oameni au murit fără nici un motiv.

Arran începu să răspundă că desigur existau și probleme adevărate între clanuri după mai bine de două secole de dispute, dar se opri înainte să rostească vorbele. Poate că ea avea dreptate. Poate că toată animozitatea începuse când stră-stră-stră-stră-străbunicul ei călcase din greșeală pe piciorul stră-stră-stră-stră-străbunicului lui și apoi presupusese că va exista o răzbunare. Poate că tatăl lui fusese ucis din cauza unor strămoși cu picioare prea mari.

– Arran? Nu ești supărat pe mine? Nu vreau să pun la îndoială raționamentul.

– Nu sunt supărat, Mary.

– Vreau să spun, chiar dacă asta a început din pricina a ceva absurd, există motive adevărate acum pentru bănuieli reciproce și supărare.

El scutură din cap.

– Nu între noi, fetițo. Nu folosi asta drept scuză. Dacă nu mă vrei, spune-mi pentru numele lui Dumnezeu! Tot te-aș duce în siguranță la Campbell. Ți-am dat cuvântul.

– Nu pot să spun că nu te vreau, Arran, pentru că te vreau. Doar că nu sunt sigură că noi...

– Nu mai vorbi, îi porunci el și o conduse la marginea ringului de dans, strângându-i mâna și ieșind iute pe cea mai apropiată ușă.

– Ce s-a-ntâmplat? Ce faci?

– Ai spus că vrei să vorbești cu mine, așa că am vorbit. Ai spus că vrei să dansezi cu mine, așa că am dansat. El deschise ușa și o conduse în aerul răcoros de afară. Ai spus că mă vrei, așa că ne întoarcem la han ca să mă poți avea.

Ea scoase un sunet care putea să fie emoție sau excitație. Iar el era un prost că o târa așa, ca un nebun, când de fapt răbdarea lui îi adusese până aici. Arran se opri la marginea cimitirului.

– Poți să te răzgândești, fata mea frumoasă, se forță să spună. Dacă vrei să mă întorc însă trebuie să o spui

acum, pe Sfânta Bridget! Pentru că odată ce te aduc în camera aia cu mine, nu-ți mai dau drumul.

Mary se ținu în continuare strâns de mâna lui.

– Hai să mergem atunci! Dar nu călca pe vreun sătean mort pe drum. N-avem nevoie de ghinion.

Nu, chiar nu avea. Ocoliră curtea bisericii și continuară în sus pe drum spre Fox and Grapes[1]. Dacă își amintea bine de literatura clasică, povestea cu vulpea și strugurii era de Esop, ceva despre o vulpe pofticioasă care nu-și putea astâmpăra foamea.

Ei bine, în seara asta, nu avea de gând să fie acea vulpe.

Intrară pe intrarea laterală și se strecurară pe scări în sus cât de încet putură. El, cel puțin, nu intenționa să îi permită cameristei să intervină între ei, având în vedere că ea fusese surprinzător de eficientă până acum în privința asta. Mai bine să nu trezească bătrânul buzdugan. El deschise încet ușa de la camera lui, și Mary se strecură pe lângă el, fustele înfășurându-i-se în jurul picioarelor lui în timp ce păși pe vârfuri. Mădularul lui tresăltă, dar pe de altă parte el fusese alert cam toată seara. În momentul în care păși și el peste prag, Arran închise ușa, o încuie și propti un scaun sub mânerul ușii.

– Doamne sfinte! chicoti Mary încet. Doar nu e urs.

– Nu, e mai rău. Un urs poți să-l împușți când te atacă. Aici trebuie să-i oferi un loc în trăsura ta.

– Era important ca ea să vină.

– Doar dacă îți vrei viața veche înapoi.

Mary își îndreptă umerii.

– Tu ești cel care mi-a răsturnat cu totul viața.

Arran rămase în dreptul ușii. Asta nu era o dispută pe care și-o dorea acum, dar unele lucruri trebuiau spuse.

– Da, așa e. Iar tu îți doreai să fie răsturnată, altfel nu ai fi dansat niciodată cu mine.

– Încetează să te contrazici cu mine! îi ceru ea.

[1] Vulpea și Strugurii

– Încetează să te mai agăți de toate cele și decide la ce vrei să renunți, îi răspunse el, trimițând în sus o mică rugăciune ca să nu fie el cel la care va renunța.

Îi câștigase suficient încrederea oare? O împingea cumva într-o situație pe care ea cu adevărat nu și-o dorea? Nu credea asta.

– Familia ta a încercat să te încătușeze mai întâi de un individ plicticos și apoi de un nebun însetat de sânge în decursul unei singure zile. Iar familia mea vrea să mă însor cu un cartof frumos, doar pentru că are familie în Londra. Le datorăm ceva?

Ea se uită la el timp de o clipă lungă. Apoi se îndreptă spre el. Arran se încordă pentru eventualitatea în care ea ar vrea să-l pocnească. În schimb, ea își aruncă brațele în jurul gâtului său și îl sărută înfometată.

– Tu mi-ai oferit șansa de a-mi schimba viața, murmură ea cu gura lipită de a lui.

El îi cuprinse talia cu mâinile și o ridică pentru a putea să îi întâlnească gura mai direct.

Nu făcuse decât să o oprească de la a se căsători cu un bărbat despre care știa că e crud și neplăcut. În același timp, o luase pentru el.

– Iar tu mi-ai schimbat-o pe a mea.

Când ea se împinse în umerii lui, el o puse înapoi jos și își scoase haina veche, peticită. Pe jumătate convins că ea se va răzgândi dacă îi dădea măcar o secundă șansa, el își ținu gura peste a ei, tachinând-o cu limba și cu dinții, până când ea gemu.

Limbi împletite, mâini trăgând frenetic de haine, trosnetul focului din șemineul mic – aceste senzații se implântară în mintea lui, ca să nu le uite niciodată.

El o ridică din nou în brațe, ducând-o la pat și coborând deasupra ei.

– Trage-mi cămașa jos, fată frumoasă, reuși el să spună, folosindu-se de ultimul dram de răbdare și de voință pe care îl mai poseda.

Ea râse încântată lângă gura lui și își coborî brațele ca să îi scoată cămașa din pantaloni. Arran își ridică brațele

deasupra capului, desprinzându-se de ea până când materialul aspru de bumbac îi alunecă deasupra capului și ea îi dădu drumul lângă pat.

- Ridică-te, porunci ea, împingându-l cu ambele mâini în piept. Vreau să te văd.

Mijindu-și un ochi într-o jumătate de grimasă, el se conformă. Ea ar fi putut fi la fel de bine un fluture bătând din aripi spre el, el tot nu ar fi reușit să îi respingă o cerere.

Se așeză călare pe coapsele ei și se sprijini în genunchi. Mary stătea întinsă pe pat sub el, părul ei de culoarea toamnei desfăcându-se din agrafe, iar fața îi era îmbujorată.

- Cu siguranță ai mai văzut un piept de bărbat până acum, zise el tărăgănat.

- Nu l-am văzut pe al tău.

Cu mâinile tremurând ușor, ea își trecu degetele de la gâtul lui în jos spre stern și dincolo de abdomen, acolo unde pantalonii îi obturau vederea.

- Ai cicatrici.

- Am doi frați. Și am petrecut ceva vreme luptându-mă cu francezii, zise el ridicând din umeri. Nimic care să mă încetinească. Iar acum e rândul meu să mă uit la tine, Mary.

El apucă mătasea rochiei și o împinse deasupra genunchilor ei, iar când ea își mișcă șoldurile, el își luă timp să se uite la coapsele ei dezvelite, la părul castaniu, creț, dintre picioarele ei, la abdomenul ei neted și la pielea de găină pe care privirea lui părea să o provoace.

- Sus brațele, fetițo. Vreau să te văd toată.

O scurtă expresie de nesiguranță îi traversă chipul, dar apoi fără ezitare, ea își ridică brațele și își arcui spatele ca să lase materialul să alunece de sub ea. După ce aruncă rochia deoparte, el se așeză pe călcâie ca să admire priveliștea. Ea avea o piele albă ca laptele, sărutată ici și colo de câțiva pistrui. Pieptul ei era rotund și tentant, de mărimea potrivită pentru mâinile lui. Cu un zâmbet, el se lăsă pe brațe și pe genunchi deasupra

ei. Mădularul lui se încorda în pantaloni, dar deocamdată el îl ignoră – pe cât putea un bărbat să reziste dorinței pentru o femeie fără să amețească. Se aplecă și o sărută încet și adânc, cu gura deschisă.

În alte circumstanțe, cu altă femeie, ar fi aruncat-o pe pat, i-ar fi împins fustele în sus și s-ar fi îngropat în ea. Momentul acela era scopul. Dar, aici, cu ea era diferit. Fie că ea se simțea suficient de confortabil ca să recunoască, fie nu, Mary Campbell avea să fie mireasa lui. Scopul era să îi ofere plăcere, să o facă să-l dorească la fel de mult cât o dorea el deja și să o revendice drept a lui. Pentru totdeauna.

Încetișor, o sărută, o linse și o mușcă de gât spre umeri. Se uită la ea să vadă că ea avea capul ridicat suficient cât să-l privească și îi linse un sfârc dulce și rozaliu.

Cu o exclamație de surpriză, ea își afundă degetele în părul lui, trăgându-l mai aproape de ea.

– Arran, zise ea oftând și sunetul se adânci, devenind un geamăt, când el își puse gura peste sânul ei și supse.

Doamne sfinte, cât o dorea! Și avea nevoie ca și ea să îl dorească. Se mută un pic, ca să își sprijine greutatea pe un cot și își strecură degetele mâinii libere în jos pe abdomenul ei, dansă ușor peste coapsele ei, apoi îi desfăcu faldurile și se adânci în ea. Ea tresări, dar el își ținu gura pe sânul ei și degetele acolo jos, mișcându-se în același ritm. Și, Sfântă Bridget, ea era caldă și umedă – pentru el.

Respirația ei se acceleră și deveni mai superficială, iar ea se foi delicios sub mâinile lui, până când ajunse la orgasm cu un geamăt tremurat. Cu mâinile înfipte în scalpul lui, el se gândi că probabil îl însângerase, dar nu-i păsa.

– Îmi pare rău, răsuflă ea sacadat. Te-am rănit?

– Nu, răspunse el, ridicându-și în cele din urmă capul. Presupun că ți-a plăcut.

– O, da!

– Bine, pentru că mai sunt multe altele.

– Eu... Doamne! Mai multe?

- Da, abia am început.

- Atunci ar trebui să te dezbraci și tu de restul hainelor, zise ea cu un zâmbet asemănător cu al lui. Mă simt foarte păcătoasă.

El îngenunche din nou și o trase în fund în fața lui.

- Vino aici, zise el și îi luă mâinile, punându-i-le pe talia lui.

Mary ezită o clipă, de parcă nu ar fi știut ce să facă. Apoi scoase o mică exclamație și îi desfăcu prohabul.

Felul în care trăgea în timp ce desfăcea nasturii nefamiliari îl făcu să strângă din dinți.

- Vreau să fac asta corect, zise ea cu o expresie serioasă pe chip, în timp ce se lupta cu încă un nasture.

- Nu cred că trebuie să-ți faci griji din pricina asta, răspunse el, ascunzând cu grijă orice urmă de amuzament din vocea și din expresia lui.

- Nu-mi place să nu știu ce trebuie să fac.

- Ei bine, asta e treaba minunată în privința sexului, fetițo. Dacă încetezi să te gândești prea mult, corpul tău știe ce să facă. Sexul există pe lumea asta de mult mai mult timp decât noi doi.

Mâinile i se opriră, și ea își ridică fața spre el.

- Cum poate cineva să se oprească din gândit?

- Va trebui să ți-l prezint pe fratele meu Munro. El e un foarte bun exemplu în sensul ăsta.

- Arran.

El îi acoperi mâinile cu ale lui.

- Fă doar ce ți se pare în regulă și pentru tine, Mary. Suntem aici și suntem împreună. Nimic altceva nu contează.

O trase în brațele lui și îi sărută din nou fața. În seara asta ea avea gust de păcat, dulce și condimentat, și mult prea fermecător pentru liniștea lui sufletească.

Băgă mâna între ei și deschise ultimul nasture, împingând pantalonii în jos pe coapse. Slavă Domnului! Preț de o clipă avusese senzația că va rămâne curbat pentru totdeauna.

Mary, cu brațele încă în jurul umerilor lui se uită în jos între ei.

– Deci asta face chestia aia.

– Face mai mult decât atât.

Ea întinse mâna și îl mângâie pe toată lungimea.

– Cred că ar trebui să-mi arăți, murmură ea.

– Cu plăcere, doamnă Fox. El se trase mai în spate ca să se așeze în fund. Ajută-mă cu cizmele, te rog.

Ea își aruncă propriii pantofi de dans la o parte și îngenunche apucându-i călcâiul și trase. După ce făcu același lucru și cu celălalt picior, ea puse cizmele deoparte și îi dădu pantalonii jos complet.

Ei, asta era o senzație mult mai plăcută.

Și aici le era locul, împreună. Orice jenă de început pe care o simțise ea trebuia să fi dispărut, pentru că se întinse cu o expresie plină de curiozitate între picioarele lui ca să-i atingă mădularul și boașele.

– Toate astea încap în pantaloni, cugetă ea cu voce tare. Nu pare să fie prea confortabil.

– Ei, în stare de repaos nu e chiar așa impresionant, comentă el, începând să se întrebe cât putea suporta un bărbat înainte să-și piardă controlul și să strice restul serii. Dar dacă lovești un bărbat acolo, o să simtă cu siguranță. O să cadă în genunchi mai repede decât după un pumn în falcă.

– Dar cum...

– Dacă nu te superi, fetițo, hai să lăsăm întrebările despre anatomie pe mai târziu, după ce te-am avut, bine? Am senzația că am așteptat o veșnicie pentru asta.

Mary îi dădu drumul și se lipi din nou de pieptul lui ca să-l sărute.

– Atunci, ia-mă, zise ea șoptit.

Nu era nevoie să îi spună de două ori. Îi cuprinse spatele și o întinse din nou pe patul acoperit de pătură. O sărută, trecându-și mâinile peste corpul ei neted și zvelt până când simți că era pe cale să se slobozească atunci pe loc. Se potrivi între coapsele ei, desfăcându-i

picioarele mai tare, până când vârful mădularului îi atinse faldurile.

– Acum, Arran, îl îndemnă ea, răsuflând tot mai sacadat.

– O să te doară pentru o clipă, fetițo. Dar apoi nu o să mai doară.

– Sunt pregătită. Te rog.

Mișcându-se cu cât de multă grijă putea, el își împinse coapsele înainte și alunecă în ea, care era fierbinte și strâmtă. Când întâmpină rezistență se opri, uitându-se în ochii ei verzi și apoi se mișcă mai în adâncime. Mary scoase o exclamație de șoc, iar el îi prinse sunetul într-o sărutare. Degetele ei se adânciră în umerii lui, dar el rămase nemișcat, învăluit complet în ea. Acum îi aparținea.

– Relaxează-te, fetițo! Simte-mă în tine.

Încetișor, ochii ei se închiseră pe jumătate.

– Doamne sfinte, murmură ea.

Cu degetele ei frământându-i neliniștite spatele, el se lăsă să alunece afară, apoi se împinse la loc.

– Încă te mai doare, frumoasa mea?

Ea scutură din cap.

– Nu. Simt... Mai fă o dată.

Asta îl făcu să zâmbească.

– Cu plăcere.

Își mișcă șoldurile în ea, încet la început, apoi mai repede și mai tare în timp ce ea își încrucișă gleznele în jurul coapselor lui. Fiecare mișcare se simțea ca o declarație – că ea îi aparținea, că el nu avea de gând să îi dea drumul.

– Mai mult, gemu ea, arcuindu-și spatele.

El îi făcu pe plac, iar și iar, apoi își mută greutatea, ca să poată să îi frământe și să-i ciupească sfârcurile. Când ea ajunse la climax, el o simți și i se alătură cu un geamăt. Preț de un moment lung, el o ținu, și se cutremurară amândoi.

Să încerce Campbellii să îi oprească acum dacă puteau. Sau clanul MacLawry. Oriunde îi ducea aventura asta în continuare, ei vor fi împreună.

capitolul 12

Mary se uită în ochii albaștri oțeliți de deasupra ei și încercă să își adune măcar un singur gând. Singurele cuvinte care păreau să ajungă la gura ei constau din „mai mult", „Doamne, Dumnezeule!" și o rugăminte ca el să rămână exact acolo unde era, anume afundat în ea. Ea nu se simțise niciodată așa de păcătoasă și așa de delirant de fericită.

Cu un zâmbet ușor, satisfăcut, Arran își coborî capul ca să îi mai taie răsuflarea cu unul dintre săruturile lui copleșitoare. Se sprijini pe coate, apoi își mută greutatea pe ea – în ea – delicios și se întinse ca să îi scoată agrafele din păr una câte una.

– Tu... E întotdeauna așa? reuși ea să rostească tremurat, în vreme ce fiori de plăcere îi alunecau pe spinare în continuare, iar el îi despletea părul lung.

– Nu, răspunse el, accentul lui profund vibrând prin el și prin ea. Tu mă copleșești, frumoasă Mary. Trup și suflet.

Ea nu știa să fi auzit vreodată ceva mai romantic. Și asta de la un bărbat așa de sigur pe sine cum era el; simți că se cutremură până în străfunduri.

– Sunt și eu la fel de copleșită, zise ea.

Zâmbetul lui se adânci.

– Bine. Ai nevoie să fii copleșită.

Măcar știa ce dorise el să spună când îi recomandase să nu se mai gândească așa de mult.

Fiecare senzație, fiecare dezmierdare... Totul era copleșitor. Și în același timp nu putea să-și amintească de ce îi rezistase la început. Din prima seară în care se cunoscuseră, când el nu știuse decât că ea era Domnișoara Vulpiță, îl percepuse ca exotic, interzis și foarte ademenitor.

– La ce te gândești, fetițo? se auzi vocea lui profundă, în timp ce își strecură un braț sub ea ca să îi întoarcă pe amândoi, ca să poată sta pe spate, cu ea privind spre el. Doar nu regreți asta, sper.

Regret? Nu voia altceva decât să mai repete totul cu el. Dar Crawford va ști, și atunci totul s-ar schimba. Totul se schimbase deja. Dar ea nu putea să spună că în mai rău, indiferent care vor fi consecințele.

- Nu cred că o fac, rosti ea cu voce tare.

- Am senzația că am așteptat o veșnicie ca tu să spui asta, să știi, zise el cu un chicotit. Că e sau nu proclamația iubirii tale nemuritoare, va fi de ajuns pentru seara asta.

Își lăsă mâna să alunece peste spatele ei, cuprinzându-i posteriorul.

- Vreau să mai facem asta o dată, zise Mary și îi sărută bărbia, așa cum o făcuse și el.

- O, o vom face, cu siguranță. O ridică de parcă ar fi cântărit doar cât un fulg și o așeză lângă el pe pat. Dar nu în seara asta.

- Nu? întrebă ea, ridicându-se în timp ce el se mișca spre marginea patului. De ce nu?

El își ridică pantalonii și se îmbrăcă cu ei, zvelt, musculos și perfect.

- Pentru că mă vrei.

Mary se încruntă.

- Ce afurisită de logică mai e și asta?

Cu un rânjet, el își luă și cămașa și și-o trase pe cap.

- Mâine, în timp ce călărim, vreau să te uiți la mine și să știu că tânjești după atingerea mea, fata mea frumoasă. Vreau să mă dorești la fel cum te-am dorit eu încă de dinainte să începapă această călătorie. Și vreau să te gândești la seara de mâine, când te voi avea din nou.

Un fior cald îi alunecă pe șira spinării și se instală... acolo.

- Dar dacă mă răzgândesc în privința ta?

- N-o s-o faci.

După ce se încălță cu cizmele, el se întoarse la pat ca să îi cuprindă ceafa și să îi ofere o sărutare prelungă, lentă.

– Te voi avea în fiecare noapte de aici până în Scoția. Și apoi poți să decizi dacă încă mai vrei să alergi la bunicul tău și la viața ta de dinainte sau dacă vrei o viață nouă cu mine.

El dădu la o parte scaunul care bloca ușa și o descuie, pășind pe coridor. Cu ușa aproape închisă, el se mai aplecă din nou înăuntru.

– Să nu lași buzduganul să spună ceva urât despre asta. Dă vina pe mine dacă vrei; umerii mei sunt destul de lați. Ne vedem de dimineață, fetițo.

Cu asta, el închise ușa. Cu siguranță că doar o tachina; se va întoarce într-o clipă și își va da jos hainele ca să i se alăture în patul lui. Ea își aranjă poziția pe un șold, trăgându-și părul desfăcut peste umăr. Se simțea destrăbălată, așa că spera să arate chiar așa și nu ridicolă sau caraghioasă.

Pașii lui se îndepărtară spre scara care ducea în sala mare a hanului și nu se întoarse. Mary se încruntă. Doar nu intenționa să o lase în starea asta. Da, ea se simțea delicios de satisfăcută, dar în același timp simțea sub piele un fel de neliniște. Cum putea să ia acum o decizie logică despre viitorul ei când nu se putea gândi decât la asta?

Pufnind ușor, ea se rostogoli la marginea patului și se ridică să își întoarcă rochia pe față și să o îmbrace. Cum camera ei era chiar vizavi pe coridor și toată lumea era încă la bal, ea nu se osteni să o încheie sau să încerce să-și aranjeze părul. Crawford era singura care ar fi meritat păcălită, iar camerista va ști oricum pe dată ce se petrecuse. Și în momentul ăsta nici măcar nu se simțea vinovată din cauza asta.

Se încălță și apoi traversă spre camera ei. Crawford se ridică de la măsuța unde avea o carte deschisă.

– Milady, nu vă așteptam... Ea se opri, expresia ei oricum sumbră devenind chiar mai întunecată. Părinții dumneavoastră vor fi așa de dezamăgiți, Lady Mary. Nici nu vreau să mă gândesc cum va reacționa domnul Calder.

– Nu-i aparțin lui Charles Calder, Crawford. Nu-i mai aparțin. Încetează să mă dojenești. Vreau să mă culc.

Țuguindu-și buzele, camerista o ajută să se dezbrace de rochie.

– Ați putea să-i spuneți tatălui dumneavoastră că v-a violat, presupun, zise ea după o clipă. Va trebui și să-i spuneți că el ne-a răpit pe amândouă. Desigur, voi sta mărturie pentru asta. Și să sperăm că nu va rezulta nici un copil din asta. MacLawry va... Ei bine, nu trebuie să discutăm asta cu el, dar am mai putea încă să vă salvăm repu...

– Ajunge! Pentru Dumnezeu, să fiu nevoită să ascult asta e ca și cum aș lăsa un păianjen să mi se plimbe pe cap. Nimeni în afară de noi nu știe nimic. Nici ei nu vor ști. Nu până nu voi vorbi cu bunicul și voi rezolva toată situația asta. Și nimeni nu o să-i facă rău lui Arran.

Această ultimă parte devenise cumva cea mai importantă. Să se asigure că Charles Calder și ceilalți veri ai ei să nu se atingă de nici măcar un fir de păr de pe capul frumos al lui Arran. Desigur, el era cât se poate de capabil să aibă grijă de el însuși, dar nu asta era ideea. Ideea că el ar putea fi rănit... îi făcea inima să stea în loc.

Și un copil? De ce nu se gândise și ea la asta? Nu și-l dorise decât pe Arran. Să îl atingă, să îi simtă mâinile pe pielea ei. Nu mai conta nimic altceva. Dar un copil? Dacă era însărcinată, vor trebui să găsească o cale să trăiască în pace. Ea va putea să aibă o familie alături de el. Să se trezească în fiecare dimineață și să nu-l vadă doar pe el, ci și ochii, chipul lui într-o fiică sau un fiu.

Ea se scutură. Dimineața părea foarte departe. Până atunci se va mulțumi să nu aibă gânduri destrăbălate și să se roage ca un final de poveste să fie posibil pentru un MacLawry și o Campbell.

– Dați-mi voie să vă cumpăr o bere... dragă... dragă domnule Fox, se auzi vocea lui Peter din adâncimile tavernei aproape goale.

Arran se îndreptă spre masa acestuia. Era bine că lacheul vorbise – el aproape uitase că aici nu era scoțian.

– Ba îți voi cumpăra eu o bere, bunul meu ajutor, replică el și făcu semn unei slujnice.

– Sunteți un gentleman adevărat, să știți, răspunse Peter cu vorbele ușor nesigure.

Pentru ca un muntean să fie așa de amețit, probabil că bea deja de ceva vreme.

– Am crezut că stai de pază, zise el cu voce joasă, trăgând banca de vizavi mai aproape și așezându-se.

– Îmi încălzesc un pic măruntaiele. V-ați întors devreme de la dans.

– Da.

Peter ridică privirea spre el.

– N-ar trebui să întreb atunci nimic?

– Nu, n-ar trebui.

Să pună totul în cuvinte nu ar face decât să minimalizeze evenimentele serii. El fusese primul iubit al lui Mary și intenționa să rămână singurul. Ea chiar lăsase logica deoparte pentru o clipă, ceea ce îl făcea să spere că va putea să îl aleagă pe el și nu clanul ei când va veni vremea.

Să iasă din cameră când ea era întinsă goală, ciufulită și fermecătoare pe pat fusese cel mai greu lucru pe care îl făcuse vreodată. Dar, câtă vreme el era răpitorul, rămânea nesigur în privința nivelului ei de dăruire. Și cu ce îi aștepta de acum încolo, ea trebuia să decidă singură cât de departe era dispusă să meargă, cât era dispusă să facă, dar va fi nevoie de amândoi, nu doar ca să supraviețuiască acestei aventuri, ci și să își construiască un viitor împreună. Pentru Dumnezeu, el nu își luase în mod intenționat precauții cu ea. Putea deja să fi rămas grea cu copilul lui.

Slujnica îi aduse o halbă și el o dădu pe gât, clipind un pic când își dădu seama că era bere amară. El ar putea fi tată. Cu un an în urmă, cu o fată din Ținuturile Înalte ideea l-ar fi supărat; el era un MacLawry din clanul MacLawry și nu își putea permite să fie așa

de neglijent. Dar în seara asta se simțea... nu neapărat mulțumit, ci satisfăcut. Aceasta era calea pe care îi era menit să pășească, și el era cu femeia care va păși alături de el. Singura incertitudine era dacă ea își dăduse deja seama de asta sau nu.

– Sunteți tăcut, domnule Fox, comentă Peter, ocupându-se mult mai atent de halba lui. L-am instalat pe Howard în podul grajdului ca să țină drumul sub supraveghere cât sunt eu aici. O să ies din nou în câteva clipe.

– Mă îndoiesc că cineva și-a dat deja seama unde suntem, Peter. Dar tot nu sunt pregătit să încetez a mă uita peste umăr.

– Atunci poate că ar trebui să priviți în fața voastră, să știți. Ea e o Campbell. Da, e drăguță, dar nu poți avea încredere în Campbelli. Poate să vă înfigă zâmbind pumnalul în burtă.

– Burta mea e în siguranță, Mary nu o să-mi facă rău. Cel puțin, nu fizic.

– Dacă ziceți dumneavoastră. N-am încredere în nici una din femeile alea. Se așează mai bine și mai luă o înghițitură. Deci o să ne plimbăm prin afurisita asta de țară blândă și o să stăm la hanurile astea drăguțe până o să vină moartea să vă caute? Pentru că o să ne dea de urmă la un moment dat.

– Moartea poate să mă caute, dar pariez că încă mai caută pe unde nu trebuie.

De asta decisese să evite Drumul Nordului; odată ce clanul Campbell – și Ranulf – își vor da seama ce se petrecuse, vor căuta pe cea mai rapidă rută spre nord. Doar că mica trupă se afla cam la 150 de kilometri la vest de asta.

– Dacă ziceți. Îl cunosc pe fratele dumneavoastră însă, și el vă cunoaște. Pe cât pariem că va ajunge la aceeași concluzie, și anume că nu ați luat-o pe drumul ușor spre nord?

Era un argument bun, la naiba!

– Hai să grăbim mâine pasul un pic, doar ca să fim în siguranță, zise Arran. Nu vrem să pară că fugim, dar

suficient ca să ajungem în Ținuturile Înalte la sfârșitul săptămânii.

– Da. Asta e cea mai bună veste pe care am auzit-o de două săptămâni încoace. Odată ce ajungem acolo, încă mai vreți să vă însurați cu fata Campbell?

– Da, dacă mă vrea. Presupun că depinde dacă preferă să fie nepoata lui Alkirk sau nevasta mea.

– Pfuai!

– Pfuai?

– Ați devenit civilizat, stăpâne. Un MacLawry nu permite nimănui să îi decidă cursul vieții. El vede ce vrea și găsește o cale să revendice ce-și dorește. Cu dinții, cu ghearele, cu sabia, cu pușca sau cu mintea, făcu Peter și se bătu cu degetele la tâmplă. Așa cum face și fratele dumneavoastră. Dacă vreți să o luați, atunci o luați.

Arran se încruntă chiar în timp ce a doua halbă sosea să o înlocuiască pe prima. Conținutul acesteia dispăru la fel de iute.

– Ranulf se transformă într-un englez, bombăni el. Nu vreau să mă înrudesc cu asta. Pentru că o revendică pe Charlotte, ci se schimbă ca să se transforme în ce vrea ea.

– Ea l-a cerut pe el, să știți. Nu s-a pus într-un genunchi și nici nu și-a plecat capul, din ce am auzit.

– Și-l pleacă acum.

– De ce? Pentru că vorbește cu Stewarții și cu lorzii ăia englezi? Cum altfel ar putea să le cumpere pământurile din Ținuturile Înalte? Mă gândesc că lorzii ăia fandosiți sunt cei care se pleacă dinaintea lui. Până la sfârșitul lunii va deține mai mult din Scoția decât prințul Georgie. Cel puțin, așa spune Owen.

Poftim? De ce el nu știa că Ranulf cumpăra pământ? El era, de regulă, cel în care fratele lui se încredea. Da, Ran îi ceruse ajutorul, dar Arran crezuse că marchizul voia să se împrietenească cu lorzii englezi pentru că asta ar mulțumi-o pe Charlotte. Așa cum decisese să se alieze cu Stewarții ca să obțină contactele lor de negoț-

Nu avea idee că Ranulf cumpăra pământ deținut de englezi și de Stewarți.

Peter începu să arate îngrijorat.

– N-ar fi trebuit să spun nimic despre asta? Știu că stăpânul nu voia să vă certați legat de cât de răspândiți sunt fermierii, dar Owen n-a spus că era secret. Și știm cu toții că avem nevoie de pământ, acum că acceptăm fermieri de la clanurile Campbell, și Gerdens, și Daily. Așa că...

– E în regulă, Peter, îl întrerupse Arran.

Orice ratase, se petrecuse din vina lui. Fusese așa de distras de Londra? De Mary? Și el îl acuzase pe Ranulf că își pierduse mințile după Charlotte. Se pare că nu era chiar așa. Fratele său folosise timpul petrecut la Londra ca să facă loc pentru mai mulți oameni, chiar și pentru cei proaspăt adoptați. Și acum el se apucase și distrusese armistițiul cu Campbellii – într-un moment cum nu se putea mai prost.

– Mulțumesc că îmi spuneți asta, domnule Fox, rosti Peter tărăgănat, părând ușurat.

– Nu, eu îți mulțumesc, Peter. Se pare că am fost un idiot și nici măcar nu mi-am dat seama de asta.

Și probabil că nu va fi iertat niciodată pentru asta. Dar oare meritase? Putea să răspundă la asta într-o clipă. Dacă ea îl iubea, atunci meritase.

– Ei bine, cred că mă întorc să păzesc drumul, zise lacheul și se ridică, puțin nesigur pe picioare. Cu singurul său ochi, Howard stă doar pe jumătate de pază, în cel mai bun caz.

Arran se forță să zâmbească.

– Ai grijă să nu cazi din pod! Altfel o să jelească toate fetele din Ținuturile Înalte.

– Da. Și jumătate din cele englezoaice. Peter se încheie la haină și scoase o pereche de mănuși aspre din buzunar. Era aproape să uit, comentă el și scoase un plic încurcat între mănuși. Am văzut-o pe femeia aia aducând asta pentru poșta de mâine și m-am gândit că ați vrea să o vedeți.

– Ce femeie? întrebă Arran și luă scrisoarea întorcând-o, doar ca să vadă adresa Mathering House scrisă pe partea din față.

– Cea cu bărbie pătrată, Crawford. M-am gândit că dă de veste Campbellilor unde ne aflăm sau așa ceva.

– Da, așa ceva.

El nici măcar nu ezită înainte să rupă sigiliul simplu din ceară. Orice ar fi fost, Crawford nu va trimite scrisori părinților lui Mary.

O despături iute.

Stimate Lord Fendarrow, citi el cu ochii mijiți și o furie crescândă, care îi făcea degetele să se încleștеze pe hârtie. *Pentru că există șansa ca scrisoarea anterioară să nu fi ajuns la dumneavoastră, vă informez că lordul Arran MacLawry ne-a răpit pe mine și pe Lady Mary de la hanul Giant's Pipe. Acum ne aflăm în satul Wigmore și vom porni din nou spre nord mâine-dimineață. Încă o dată voi face tot ce pot să întârzii fuga noastră, dar răpitorul nostru e decis să ne ducă în* Ținuturile Înalte. *După aceea va fi prea târziu să prevenim aflarea catastrofei. S-ar putea să fie deja prea târziu. Vă rog să veniți cât de repede!*

A voastră servitoare devotată,

Eunice Crawford

– Peter, zise el cu voce joasă și regulată, tu și Howard luați o pereche de cai odihniți. După aia veniți să mă ajutați să duc bagajele jos. Plecăm în douăzeci de minute.

– Da, stăpâne. Pot să întreb...

– Asta e a doua scrisoare. Campbellii știu unde suntem. Sau pe aproape.

Chipul rumen al lacheului se mai albi un pic.

– O să mă ocup.

În timp ce Peter se grăbea să execute ordinele, Arran se îndreptă spre scări. Ajuns la ușa lui Mary, încercă

să o deschidă, dar zăvorul era tras. Strângând pumnul, bubui tare în ușă.

- Mary! Deschide ușa!

Înăuntru auzi o conversație pe un ton ridicat și apoi ușa se deschise.

- Ce s-a întâmplat? făcu Mary cu ochi adormiți și în cămașa de noapte pe care o cumpărase pentru ea.

Dacă ar fi fost mai puțin furios, felul în care arăta i-ar fi distras complet atenția. Dar așa, el îi întinse scrisoarea fără vreun cuvânt și apoi trecu de silueta ei zveltă și intră în cameră.

- Tu, mârâi el și întinse un deget spre buzduganul cu scufie și cămașă de noapte încheiată până sus care stătea pe latura apropiată a patului. Ce scria în prima scrisoare?

Trăsăturile ei palide deveniră cenușii, dar ea își ținu bărbia ridicată.

- Nu vorbesc cu tine, banditule.

- N-ai decât să mă numești cum vrei, dar îmi vei spune despre cealaltă scrisoare.

Arran făcu un pas lung în față și își folosi înălțimea ca să o oblige să se uite și mai sus, schimbându-i atitudinea din sfidătoare în supusă.

Dar nu păru să aibă efect.

- Nu lucrez pentru tine, declară ea.

- Eu nu...

Mary trecu pe lângă el.

- Ce ai făcut Crawford? întrebă ea și plesni cu scrisoarea în palmă. Ce ai scris în prima scrisoare pe care ai trimis-o?

Camerista nu își schimbă expresia.

- Sunt în serviciul marchizului de Fendarrow. În absența lui, voi face tot ce e necesar ca să îi protejez reputația și pe cea a fami...

- Arran, ai te rog două lire? o întrerupse Mary și se întoarse cu spatele la ea ca să întindă palma spre el.

Fără vreun cuvânt, el îi puse cele două monede din buzunar în palmă. Dacă intenționa să fie puse peste

ochii cameristei, ar fi preferat să folosească șilingi, dar nu putea să dezaprobe gestul.

Dar, în loc să le arunce lui Crawford, Mary se întoarse și ieși din cameră. Imediat, camerista dădu să pornească, dar Arran făcu un pas în lateral și îi blocă drumul.

– Nu pleci nicăieri.

– O să țip, replică ea.

– Poți să țipi până o să cadă ciorile din cer, vrăjitoareo! Tot nu vei ieși din camera asta până nu decidem ce să facem cu tine. Și eu aș cam vrea să te bag într-o groapă în pământ și să arunc țărână pe tine.

– Nu-mi fac decât datoria. Cum îndrăznești!

– Datorie pe naiba! Ai pus un grup de bărbați furioși pe urmele noastre. Ce, ai impresia că nu se vor gândi că Mary e compromisă? Crezi că ea se va întoarce la Londra, și totul va fi așa cum era?

– Cred că toată aventura asta e ideea ta și vina ta.

– Poate că da, dar acum ea e implicată. Și e aici pentru că nu voia ca viața să-i fie decisă de tatăl ei.

– Asta nu e decizia ei.

Mary urcă iar scările cu o expresie mai întunecată ca înainte.

– Cred că te înșeli în privința asta, Crawford, răspunse el și se întoarse spre iubita lui.

– E totul în regulă, Mary?

– Da, ajută-mă să îmi adun lucrurile, te rog, Arran.

– Da. Trebuie să plecăm de aici înainte să ne prindă.

În timp ce Crawford stătea cu brațele încrucișate și se uita urât la ei dintr-un colț, ei aruncară hainele noi ale lui Mary și obiectele de toaletă în micul cufăr pe care el îl cumpărase pentru ea. Ea reținu doar o rochie simplă, verde, din muselină și traversă camera ca să își dea cămașa de noapte jos și să o tragă pe ea. Oricât de mult i-ar fi plăcut să privească, nu avea de gând să o lase pe cameristă nesupravegheată. Acum nu era momentul să încerce să o convingă pe Mary să se întoarcă la Londra sau să aștepte aici la han sosirea tatălui ei.

Peter urcă scările, și Arran îl puse să o păzească pe Crawford în timp ce el își împacheta în grabă propriul cufăr. Îl scoase în hol și-l puse jos.

- Uite, Peter, încarcă-le cât de iute poți!

- Da, stăpâne.

Mary se apropie din nou și el se duse în spatele ei ca să îi închidă nasturii de la spatele rochiei.

- Ai vreo preferință cu privire la ce să facem cu buzduganul? întrebă el, aruncându-i lui Crawford o privire urâtă.

Dacă Mary încă mai voia să o ia pe cameristă cu ei, el va fi de acord, dar doar dacă călătorea legată, cu căluș și încătușată de stâlpul patului în fiecare seară. Și în privința asta nu avea de gând să accepte compromisuri.

- M-am ocupat, zise ea pe un tot întunecat și ferm, pe care nu-l mai auzise niciodată.

- Dacă veți continua cu el, milady, veți fi ruinată dincolo de abilitatea oricui de a vă mai salva. El nu e doar dușmanul familiei dumneavoastră, mai e și scoțian, pentru Dumnezeu! Un barbar. E datoria mea să vă păzesc și să vă apăr repu...

- Nu mai e, Crawford. Consideră slujba ta ca fiind încheiată. Ea trase aer în piept. Și poate că ar fi trebuit să te gândești că și eu sunt scoțiană, înainte să te apuci să ne insulți.

Camerista deschise și închise din nou gura, ca un pește pe moarte, pe malul unui râu.

- Tatăl dumneavoastră m-a angajat, reuși ea să rostească până la urmă. Nu puteți să mă concediați.

- Tocmai am făcut-o.

Mary se întoarse tocmai când fierarul cu care dansase mai devreme urca scările cu un ciocan și scânduri în mâini.

- Te rog, Thomas.

Crawford își ridică mâinile la piept, un gest straniu de fetișcană pentru cineva așa de masiv cum era ea. În mod evident era jenată să fie văzută în cămașă de noapte

de un străin, deși nici măcar nu tresărise când Arran se năpustise în cameră.

– Asta... ce credeți că faceți?

– Mă asigur că nu vei mai provoca și alte necazuri.

Apăru acum și slujnica din tavernă cu o tavă cu o pâine și cu o carafă cu apă și un pahar în mâini. Mary o luă și o puse în cameră.

– Rămas-bun, mamă Graves.

Fierarul dădu să închidă ușa, dar Arran îl opri cu o mână. Nu era surprins că fata lui cea logică se gândise la o modalitate de a scăpa de femeie, dar era totuși impresionat.

– Un moment, zise el, fără să se ostenească să își mai ascundă accentul scoțian.

Fendarrow știa unde erau.

Păși în cameră cu un ochi prevăzător asupra cameristei furioase și deschise dulapul, luând de acolo rochia severă din muselină neagră care rămăsese acolo. Cu un strigăt, ea sări spre el, dar el ajunse înaintea ei la ușă și o trase după el. Încă țipând, Crawford se împinse în ea din interior. Arran se opinti cu umărul în lemn, în timp ce Thomas bătea scânduri peste cadrul ușii.

– Ce să facem cu ea? întrebă slujnica, aruncând ușii care se clătina o privire agitată.

– Nimic, răspunse Arran. Nu are bani să vă dea și nici haine cu care să se îmbrace. Mă gândesc că va veni cineva mâine sau poimâine să întrebe despre noi. Pot să-i dea drumul, dacă vor vrea. Noi vom fi deja în Țara Galilor până atunci.

Era evidentă încercarea de a-i induce în eroare, dar spera ca slujnica și fierarul să fie prea distrași ca să observe. Mary îl luă de braț și coborâră împreună scările, plecând de la Fox and Grapes. El rămăsese la fel de fascinat precum vulpea din poveste, deși în povestea lui nimeni nu îl împiedica să ajungă la premiul său.

Lângă trăsură îl prinse pe Peter de braț.

– Știu că nu ești de acord cu nebunia asta, zise el cu voce joasă, dar e posibil ca tocmai să ne fi salvat pe toți. Așa că îți mulțumesc, Peter Gilling.

Mary se desprinse de el și se duse să depună un sărut pe obrazul îmbujorat al lui Peter.

– Mulțumesc, Peter, făcu și ea. Ne-ai oferit o șansă.

Lacheul își scoase pălăria moale.

– Nu puteam să-i las pe Campbelli să ne găsească, vă rog să mă scuzați, milady.

– Nici eu nu aș fi putut, răspunse ea și se urcă în trăsură.

– Du-ne spre nord, cât de repede poți, bombăni Arran. Nu mai avem timp să fim subtili.

– O să vă duc pe amândoi în Ținuturile Înalte, Lord Arran, sau voi muri încercând. Să mă blestemați dacă nu o fac.

Așa că, cu Duffy și Juno legați în spatele trăsurii, porniră scuturându-se în noapte. Cele câteva zile de călătorie relaxată se terminaseră. Dacă nu puteau să păstreze avansul față de Campbelli, aveau să piardă șansa unui viitor împreună și el probabil că își va pierde viața. Și în momentul acela, sincer, nu știa care soartă era mai rea.

– Îmi pare rău, zise Mary din întuneric, lângă el.

El se întinse și o apucă de mână, trăgând-o spre el.

– De ce, frumoasa mea Mary?

Mâna ei tremura într-a lui.

– Tu nu ai vrut-o pe Crawford cu noi de la bun început. Presupun... Presupun că am vrut să mă agăț de șansa de a-mi recupera viața. Dar nu am crezut că va face așa ceva pe la spatele meu.

– Nu ne-am răscolit doar viețile noastre, răspunse el și îi ridică bărbia.

Părul ei încă ciufulit mirosea a lămâi, puternic parfumat în întunericul din trăsură.

– I-am răscolit-o și pe a ei. Ea încerca să pună lucrurile la loc așa cum îi era ei mai bine.

– Crezi că o să ne ajungă din urmă? Tata și Charles, vreau să spun?

– Nu sunt sigur. Depinde de vreme și de momentul în care au primit prima scrisoare și cât de multe știa Crawford despre drumul pe care voiam să o luăm.

– Cred că știa destul de multe, zise Mary și îl strânse de mână. Nu vreau să fii rănit, Arran.

– Nu-mi doresc nici eu asta, fata mea. Și nu vreau să fac rău cuiva din neamul tău.

– Nu simțeai la fel în urmă cu câteva săptămâni.

Arran zâmbi sumbru în întuneric.

– Acum câteva săptămâni îi știam pe Campbelli doar din capătul spadei mele. Și orice aș simți pentru neamul tău, sunt totuși rudele tale.

El nu se îndoia că putea să facă față foarte bine dacă se lăsa cu o luptă; anii din armată nu fuseseră degeaba, la urma urmei. Dar viitorul pe care și-l dorea pentru ei doi probabil că nu ar rezista, dacă ar înfige un glonț în tatăl ei. Așadar, această situație trebuia evitată.

– I-ai luat rochia lui Crawford, zise ea, o clipă mai târziu, cu voce mai puternică și mai sigură.

– Da, m-am gândit că se va gândi de două ori înainte să încerce să iasă pe fereastră. A fost o idee deșteaptă să o baricadezi în cameră.

– Voiam să-i trag un pumn în nas. Ea se foi, și el mai mult simți decât zări cum se uita ea la el. Mă întreb acum dacă eu și sora ta suntem chiar așa de diferite. Știu că mereu ați păzit-o și că în clanul vostru e numită cea mai frumoasă floare din Ținuturile Înalte. Tata a angajat-o pe Crawford, deși asta ar fi fost treaba mamei. Poate că ea era paznicul meu.

El se gândi la asta o clipă.

– Cu siguranță nu acționa în felul în care o face camerista surorii mele, Mitchell, zise el încet.

Poate că Crawford fusese o amenințare mai mare decât își dăduse el seama. Va fi un gând care îl va ține treaz nopțile.

Mary oftă și respirația ei ușoară și caldă îi atinse obrazul.

– Ce o să facem, Arran?

– Vom sta împreună, asta vom face.

– E un sentiment foarte frumos, dar ca plan e cam nebulos, nu crezi?

Cu un chicotit, el îi găsi gura pentru un sărut moale și lent. Ar putea să se hrănească doar din săruturile alea, începea să creadă.

– Nu, murmură el. E singurul lucru care contează.

capitolul 13

Munro MacLawry descălecă de pe juganul lui mare, cenușiu, Saturn. Nu avea nevoie să se uite la cer ca să știe că vremea se va schimba, pentru că părul de pe brațe i se electrizase. Chiar și așa, de pe aleea din fața conacului Glengask, norii cenușii se vedeau limpede până peste vale.

– Furtună la apus, ce zici? întrebă bărbatul slab care stătea lângă el, cu privirea ațintită asupra aceleiași priveliști.

– Chiar mai devreme. Rămâi la cină, Lachlan?

Lord Gray aprobă din cap.

– Aș putea. Nu pot să te las să bântui pe coridoare ca o stafie mare și plângăcioasă.

– Nu sunt plângăcios.

– Ranulf și Winnie sunt plecați de mai bine de șase săptămâni, și Arran, de patru. Ai măcar vești de la ei?

– Da, când și când. Arran era singurul care scria cu regularitate și chiar și el era tăcut de mai bine de o săptămână. Știi mai multe decât mine, nu? Winnie nu-ți trimite scrisorile alea parfumate în fiecare zi?

Lachlan se încruntă, întorcându-se spre ușa din față când apărură argații să le ia caii.

– Știi că a încetat să-mi mai scrie.

– Uitasem. Probabil că a găsit vreun lord englez care să-i ocupe timpul. Ranulf are și el o fată drăguță, din ce-am aflat.

– Ranulf nu i-ar permite niciodată lui Winnie să se mărite cu un englez care să o ia din Ținuturile Înalte.

– Acum câteva săptămâni aș fi fost de acord cu tine. Dar atunci aș fi putut paria o sută de lire că Glengask nu-și va dărui inima unei englezoaice. Se zice că statul în Anglia îți schimbă sufletul.

Nu știa de astfel de lucruri, dar îi servea să explice acțiunile fratelui său mai mare. Și dacă îl punea pe Lachlan pe gânduri, cu atât mai bine. Pentru că deocamdată vicontele nu arătase nici un semn că ar privi-o pe Winnie altfel decât ca pe o fetiță cu codițe, sora bunilor lui prieteni. Dar Ranulf părea să îi vrea împreună, așa că Munro intenționa să facă tot ce putea să ajute.

Ușa se deschise, dar în loc să se dea la o parte ca să îi lase să intre, Cooper și claia lui de păr roșu ieși să îi întâmpine.

– Aveți o misivă, stăpâne, zise majordomul și i-o întinse. A venit cu curier special. Băiatul spunea că e urgent. Tocmai mă pregăteam să-l trimit pe William să vă caute.

Munro luă misiva.

– Am fost să îl vedem pe Duncan Lenox și pe noua sa mireasă.

– Și pe surorile lui, adăugă Lachlan. Cea mai mare, Sorcha, aproape că a leșinat când Ursul i-a zâmbit.

– Ba nu. Și nu are decât 16 ani. Acum taci din gură ca să pot să citesc asta.

Adresa era în scrisul ferm și simplu al lui Ranulf. Rupse sigiliul Glengask și o despături. După primele cuvinte se opri cu sângele înghețat în vene.

– Biroul lui Ran, Lach. Acum.

Lachlan îl urmă în timp ce păși pe coridorul lat cu portretele strămoșilor MacLawry, căpetenii de clan, războinici și oameni de stat, toți cu păr des, negru și ochi de oțel, toți care juraseră să lupte și să protejeze până la moarte Glengask și oamenii de acolo. Toți care îi urâseră pe Campbelli.

– Ce s-a întâmplat, Ursule? întrebă Lachlan, închizând ușa de la biroul ordonat și simplu al lui Ranulf. Arăți de parcă ți s-ar face rău.

– Chiar așa mă simt. Ascultă aici: „Ursule, armistițiul cu Campbellii e probabil rupt și nu mai poate fi reparat. Trebuie..."

– N-a durat mult, comentă Lachlan. Dar nu are cum să te surprindă asta.

– E mai rău de atât. „Trebuie să aduni călăreți și să te îndrepți la sud de graniță. Arran e pe drum spre nord, însoțit de Mary Campbell, nepoata lui Alkirk. Trebuie să ai grijă să nu fie ucis de oamenii lui Campbell, care îl fugăresc și trebuie să-l oprești cu orice preț să se căsătorească cu femeia aia." Ultima parte cu majuscule.

– Doamne sfinte, bombăni Lachlan, arătând și el un pic mai palid. O Campbell? Arran?

Cuvântul „căsătorească" fusese cel care îi atrăsese atenția lui Munro. Îl putea vedea pe Arran luând în patul lui pe nepoata lui Campbell, ca să le facă în ciudă lui Alkirk și neamului său. Dar căsătorie? Asta nu avea sens în nici un fel, nici pentru un nebun.

Ocolindu-l pe Lachlan, el deschise din nou ușa.

– Cooper! Adu-l pe William! Și pe Andrew, și pe Connor. Și pune să se înșeueze cai pentru ei.

– Câți oameni iei cu tine, Ursule? întrebă Lachlan.

– Destui.

– Mă duc acasă să îmi iau lucrurile atunci.

Munro îi blocă prietenului său calea spre ușă.

– Nu. Știi care e deviza de pe blazonul familiei. „Mereu un MacLawry la Glengask." O să rămâi aici.

Lach se încruntă.

– Dar nu sunt un MacLawry.

– Dar bunica ta era. Și clanul știe asta. Am nevoie de tine aici, mai ales dacă e să stârnim necazuri.

După o clipă, vicontele aprobă din cap.

– Sunt de acord, doar pentru ce ar putea declanșa asta, Ursule. Pentru că știi că, dacă vei da peste Campbelli, asta va însemna o luptă.

– Da, de asta mă grăbesc. Dacă e să-l omoare cineva pe Arran, atunci va fi Ranulf. Sau eu. Prostul naibii!

Poate că nu avea el mintea așa de ascuțită ca Arran, dar știa foarte bine că, dacă fratele lui chiar fugise cu Mary Campbell, ei declanșaseră un dezastru. Nu reușea să vadă o cale de scăpare fără vărsare de sânge. Și era foarte posibil să fie și sângele lui Arran.

– Prostul naibii! repetă el.

Mary se trezi dintr-un vis în care tatăl ei se transformase într-un urs uriaș și îi sfârtecase pieptul lui Arran cu ghearele, în timp ce ea și Arran dormeau într-un pat confortabil, dintr-o căsuță confortabilă, undeva sus în Ținuturile Înalte. Ea se ridică brusc și se lovi cu capul de ceva.

– Au, zise Arran încet și își frecă bărbia. Ce te-a trezit, fetițo?

Nu erau într-o căsuță confortabilă în Ținuturile Înalte. Erau tot în trăsura deșelată, fugind spre nord. Și în mod evident, adormise cu capul pe umărul lui Arran, cu el ținând-o în brațe. Cu toate astea, teroarea acelui moment, oroarea... pierderii pe care o simțise, rămăsese.

– A fost doar un vis, zise ea cu voce tare, deși îl simțea ca pe mai mult de atât.

Nimeni din familia ei nu era vrăjitoare sau vrăjitor, dar asta din câte știa. Nimeni nu putea prevesti viitorul din vise sau frunze de ceai ori cărți de tarot. Și se îndoia sincer că tatăl ei ar putea deveni un urs. Poate un câine furios, lătrând și urlând la lună, dar dacă era cineva în familia ei la fel de puternic ca un urs, atunci acela era bunicul ei.

– Eram și eu în visul ăsta al tău? întrebă el viclean, dându-i o șuviță roșcată pe după ureche. Eram goi?

– Da, erai și tu în visul meu, răspunse ea, încă încercând să alunge senzațiile din vis, și nu, nu eram goi.

Cel puțin, nu cred că eram. Eram într-un pat și aveam pături pe noi.

- Împreună? Atunci sunt sigur că eram goi.

- Arran?

- Ce te-a tulburat atunci? Mi se pare un vis foarte frumos.

- Era până când a apărut tatăl meu, s-a transformat în urs și te-a sfâșiat cu ghearele.

- Ei bine, asta da, ar fi tulburător. Doar că tatăl tău nu e urs, iar în Scoția oricum nu există urși. Nu mai sunt. El rânji. Să știi că sforăi.

Cu un râset indignat și cât se poate de recunoscătoare pentru că îi distrăsese atenția, ea îl pocni peste genunchi.

- Ba nu!

- Ba da, insistă. E un sunet mic, delicat, ca un behăit de miel.

- Ei bine, tu faci ca un elefant care sună din trompă când sforăi, replică ea, pentru că părea plauzibil.

- Eu nu am sforăit, pentru că nu am dormit.

Mary se mută în colțul îndepărtat al trăsurii, ca să se poată uita la Arran. Ca să îl vadă cu adevărat. Expresia lui relaxată era ușoară și amuzată, ochii lui albaștri precum cerul de dimineață erau mai întunecați în lumina slabă din trăsură. Dincolo de asta însă, umbrele i se adunau la marginea bărbiei și sub ochi, și ea se întrebă brusc când reușise ultima oară să doarmă cum trebuie o noapte. Probabil că deloc de când plecaseră din Londra.

- Dormi acum, zise ea și-și trecu un deget peste bărbia lui. O să stau eu de pază.

El îi studie intens chipul, la fel de intens cum se uitase ea la el.

- Regreți asta, Mary Campbell? Ai vrea să nu ne fi întâlnit niciodată?

Vulnerabil. Așa arăta el. Și dacă alegea, putea să îl rănească serios.

- M-am întrebat asta, admise ea. Și nu sunt așa sigură că circumstanțele ar fi fost foarte diferite. Din

momentul în care a început armistițiul, tata a pornit în căutarea lui Roderick, la sugestia bunicului, presupun. Și, dacă armistițiul ar fi durat destul, probabil că m-aș fi căsătorit cu el. Dacă nu, ei bine, Charles doarme practic pe prispa noastră. Nici unul din ei nu îmi... face inima să tresalte. Nu în felul în care o făcea Arran. Și nu aș fi avut pe nimeni care să vină să mă salveze.

Ea oftă și încercă să se gândească la ce voia să spună înainte să rostească vorbele cu voce tare.

– Înainte ca familia ta să vină la Londra, bunicul le tot spunea părinților mei să-mi acorde timp. La un moment dat însă, aș fi fost nevoită să aleg pe cineva pe care ei îl aprobau, așa că presupun că asta cu alegerea liberă era doar o iluzie. Și îmi dau seama acum că tata m-ar fi împins oricum spre Charles Calder, indiferent de părerea mea. La urma urmei, nimeni nu s-a ostenit așa de tare să intre în grațiile părinților mei precum Charles. El le-a acordat de fapt mai multă atenție decât mi-a acordat mie vreodată.

– Așadar, crezi că ai fi sfârșit legată de el chiar dacă nu ai fi văzut vreodată un MacLawry sau dacă ai fi sărutat unul sau nu.

– Cred că e foarte posibil. Fără prezența ta, ei bine, chiar și dacă Roderick pare mai blând, sincer nu cred că l-aș fi considerat o îmbunătățire. Și nu ar fi existat nimeni care să mă întrebe pe mine ce vreau. Cu siguranță nu ar fi existat nimeni care să mă ajute când aș fi spus că nu vreau să mă mărit cu Charles pentru că e un șarpe crud și arogant și nu aș putea... suporta să mă atingă în felul în care o faci tu.

Nici nu-și putea imagina să discute cu alt bărbat în felul în care o făcea cu Arran.

– Atunci mai am un motiv să fiu bucuros că am venit la Londra, zise el încet.

Ea îi atinse din nou brațul. I se părea vital să îl atingă la fiecare câteva minute.

– Dar cu tine cum rămâne? Regreți că ne-am cunoscut? Trebuie să fi avut duzini de fete drăguțe din

Ținuturile Înalte leșinate după tine, dornice de măritiș. Deirdre, de exemplu, e foarte drăguță.

– Cele mai multe dintre fete îl vânau pe Ranulf. Existaseră ceva discuții anul trecut ca el să se însoare cu o Stewart, dar nu s-a ales nimic de ele. De fiecare dată când mi-o indica pe Deirdre, mă certam cu el și, orice dezastru am provocat între mine și Ranulf, voi trăi cu el. Dar în general, da, sunt fete în clanul MacLawry care vor să fie MacLawry. Ne-ar lua pe oricare dintre noi, presupun.

– Nu mă refeream la ascendența ta. Voiam să spun pentru că... Ei bine, uită-te la tine! Ești mai chipeș decât oricare bărbat pe care l-am văzut vreodată.

– Așa sunt? întrebă el cu o încruntare ușoară. Asta nu are nimic de-a face cu mine. Știu doar ce simt. Și că nu m-am simțit niciodată mai viu ca de când te cunosc. Așa că nu, nu regret că te-am cunoscut, Mary. Nici o secundă.

Ea se așeză la loc, încercând să-și rețină lacrimile. Nimeni nu îi spusese vreodată ceva așa de frumos.

Dacă asta era o poveste – și începea să se simtă tot mai mult ca o poveste –, poate că era una care putea deveni realitate. Poate că ea putea să-și construiască undeva un viitor cu acest bărbat periculos, interzis, diabolic de chipeș. Cu siguranță, el părea să vrea să meargă înainte cu ea.

Dacă putea să se uite și ea spre viitor și să înceteze să se mai îngrijoreze de ce gândeau tatăl și bunicul ei, și toți prietenii ei despre ea acum, dacă ar putea să înceteze să se gândească la faptul că era o trădătoare de clan pentru că îndrăznise să sfideze ordinele ca să își caute fericirea, asta ar putea deveni marea ei aventură. El ar putea să fie marea ei aventură.

Arran își înclină capul.

– Am crezut că măcar voi primi un sărut pentru galanteria mea, sugeră el.

Mary îi zâmbi.

– De ce reușești mereu să mă faci să zâmbesc, deși fugim să ne salvăm libertatea și viețile?

– Sunt un individ fermecător. Și tu ar trebui să mă săruți. Acum.

– Hmm. Va trebui să mă gân...

El se aruncă pe jumătate din distanța din trăsură și îi captură gura. Înainte ca ea să aibă timp să se pregătească, el o întinsese deja pe spate. Ea își puse brațele în jurul umerilor lui și se adânci într-un sărut lung, care îi trimise fiori excitanți pe șira spinării și între picioare.

– Când trebuie să schimbăm caii? întrebă ea punând o mână între ei și trăgându-i cămașa din pantaloni.

– Într-o jumătate de oră sau cam așa, răspunse el și se desprinse de gura ei ca s-o admire. Tot va trebui să mă rogi, frumoasa mea.

Ea înghiți în sec. O lady adevărată nu ar ruga niciodată să fie iubită. Desigur, o lady adevărată nu s-ar afla singură într-o trăsură cu un bărbat, fugind spre granița cu Scoția. O lady adevărată și-ar aduna trusoul pentru o nuntă pe care nici n-o dorise și cu care nici nu fusese de acord.

– Te vreau, Arran, murmură ea, dându-i părul de pe față.

Gura lui tresări.

– Mă vrei pentru ce? Să jucăm bile pe iarbă?

– Te vreau pentru... sex.

El ridică din sprânceană.

– Serios? Mai spune-mi?

Obrajii ei se încălziră.

– Vreau să-mi dai hainele jos și să mă săruți peste tot, se aventură ea și fu recompensată cu un zâmbet și cu buzele lui urmărindu-i partea de jos a bărbiei.

– Și mai ce, fetițo?

Având în vedere că ea abia dacă își amintea cum să vorbească, Mary se gândi că se descurca destul de bine. Trase tremurat aer în piept.

– Te vreau... în mine, Arran. Acum, te rog!

– Ei bine, de ce n-ai spus așa?

Se ridică în genunchi cu un umăr sprijinit pe spătarul banchetei ca să-și țină echilibrul și își descheie pantalonii, împingându-i în jos pe coapse.

Judecând după bărbăția lui, el o voia la fel de mult cum îl voia ea.

Noaptea trecută fusese lent, atent și blând. Nimic din toate astea nu păreau să-l preocupe astăzi. Să fie destinatarul pasiunii lui era chiar excitant.

Arran își puse palmele sub poalele fustei ei și ridică materialul dincolo de genunchi și peste șoldurile ei. Apoi își puse mâinile peste umerii ei și îi desfăcu picioarele cu genunchii și se împinse în ea.

Ea scoase o exclamație de surpriză, când senzația bruscă a mădularului mare umplând-o o purtă spre un extaz brusc de plăcere. Mușcându-și buzele ca să nu țipe, ea își înfipse unghiile în mușchii spatelui său și se arcui spre el.

Doamne sfinte! Amândoi încă erau aproape îmbrățișați, și chiar și așa i se păru cel mai intim și mai erotic moment din viața ei. Când reuși să respire din nou, ea îi trase chipul spre ea pentru un sărut, corpurile lor legănându-se în timp ce el se implânta în ea iar și iar. Lumea dispăru în jurul lor, rămaseră doar ei doi, singurele sunete erau scârțâitul trăsurii, respirațiile lor grele și micile exclamații de plăcere.

Mai repede și mai repede, mai adânc și mai tare până când, cu un geamăt, ea ajunse din nou la climax. El o urmă aproape imediat, implântându-se tare în ea și ținându-se acolo cât își revărsă sămânța. Acesta era un moment pe care ea ajunsese deja să îl savureze, când nu mai existau dubii în privința viitorului sau a circumstanțelor lor prezente ori în privința a orice altceva. Asta... asta era perfecțiunea. Și o puteau găsi doar unul la celălalt.

În cele din urmă, el își ridică fruntea de pe umărul ei și o sărută din nou.

– Partea pe care ai cerut-o cu mine sărutând fiecare centimetru din tine va trebui să aștepte până găsim un pat cum trebuie, murmură el.

– O să țin minte asta.

În tavanul trăsurii bubui un pumn, făcând-o să tresară.

– Stăpâne, se vede un han mai în față. Howard vrea să schimbe caii.

– Da, strigă Arran, sunetul reverberând prin ea. Am putea să ne întindem și noi picioarele și să găsim ceva de mâncare.

Făcând o grimasă, se retrase din ea și se ridică din nou în genunchi ca să își tragă pantalonii. Nevrând să fie descoperită pe spate și cu fustele în talie, Mary se ridică și ea și își netezi rochia.

– De când călătorim? întrebă ea, dând în sfârșit la o parte perdelele să vadă lumina filtrată a soarelui lungind umbrele copacilor spre est.

– Puțin peste șapte ore. O să luăm micul dejun aici și apoi vom porni spre nord. Dacă vrei să te schimbi în hainele de călărie putem merge călare până data următoare când vom schimba caii. El îi aruncă un zâmbet ghiduș. Sau putem rămâne aici și să ne facem confortabili.

– Sună minunat, dar cred că aș prefera să călăresc o vreme. Jur că arcurile trăsurii ruginesc încă un pic cu fiecare kilometru, asta dacă a avut vreodată arcuri.

– E foarte posibil, fu el de acord. Nu e cine știe ce confortabilă, dar are ceva viteză. Și astăzi sunt bucuros pentru asta.

În mai puțin de un minut, cotiră de pe drum și se opriră. Încă un pic tremurătoare și cu răsuflarea sacadată, Mary așteptă până când Peter deschise portiera trăsurii și coborî scărița ca să iasă în răcoarea dimineții.

– Unde suntem?

– Howard crede că suntem la sud de Bunbury, răspunse Peter. I-am spus că asta nu înseamnă prea mult pentru mine, așa că atunci mi-a explicat că suntem cam la 50 de kilometri sud de Manchester.

Nimeni nu păru însă deosebit de satisfăcut de răspuns. Iar Mary își dori să fi fost mai atentă la lecțiile de geografie.

– Cred că asta ne pune cam la 130 de kilometri sud-vest de York, zise ea.

Expresia lui Arran se înseninã.

– Nu e bine, dar e un progres, zise el. Aș putea spune că mi-aș fi dorit să fi petrecut mai mult timp plimbându-ne prin zonă, dar asta ar fi o minciună.

Ea știa la ce se referea. Oricât ar fi avut nevoie de o distanță mai mare acum, să stea în hanuri drăguțe și să meargă la balul din Wigmore ca să danseze fuseseră cele mai frumoase zile din viața ei.

– Cât mai e până la Fort William?

– Dacă suntem așa de departe de York pe cât spui, pariez că încă 300 de kilometri, fetițo. În trăsura asta, pe drumurile astea, încă trei zile cel puțin.

Judecând după tonul lui Arran, ea își dădea seama la ce se gândea el. Că probabil vor fi mai degrabă patru sau cinci zile și că trăsura veche nu va putea să stea înaintea Campbellilor. Vor fi prinși.

– Arran, eu...

– Hai să mâncăm ceva, doamnă Fox, zise el cu un zâmbet care nu îi atinse chiar de tot ochii. Eu, unul, sunt înfometat.

– Deci așteptăm ca dezastrul să lovească? întrebă ea, apucându-l de mânecă.

– Dezastrul nu ne-a găsit încă. Și sunt mai multe drumuri care duc spre nord. Nu am fost descoperiți încă.

– Nu aveam idee că cei din familia MacLawry sunt așa de optimiști.

De data asta, ochii lui dansară în timp ce zâmbea, și asta i se păru ca un fel de triumf. Tot ce făcuse până acum în fuga asta fusese să insiste ca Crawford să li se alăture și apoi să o închidă pe servitoare într-o cameră când crezuse în sfârșit în dovezile copleșitoare că femeia îi trădase. Așa că trebuia să o ia de la zero.

– O, da, răspunse el, din fericire fără să-i citească gândurile. Noi, cei din familia MacLawry, încă mai credem în zâne și basme. Sau cel puțin fratele meu Ursul mai crede.

Acoperișul hanului se lăsase pe partea stângă, și Arran trebui să împingă ușa de două ori ca să o deschidă.

Din firma hanului, Mary nu reuși să citească decât cuvântul Black[1], iar desenul șters părea să reprezinte un cazan negru de vrăjitoare. Sau căldare. Orice ar fi fost, locul nu arăta deosebit de îmbietor, și ea se lipi de Arran când păși înăuntru.

– Poștalionul nu vine decât lunea, bombăni o voce groasă din întuneric. Mai bine îl așteptați la Manchester.

În mod evident, hangiul nu-și putea permite decât o pereche de lumânări, pentru că asta era singura lumină prezentă. Nici nu văzu vreo fereastră care să poată fi deschisă ca să lase să intre lumina soarelui de dimineață.

– Avem mijlocul nostru de transport, zise Arran cu falsul lui accent, de data asta imitându-l pe bărbatul nevăzut din fața lor. Avem nevoie să schimbăm caii și să mâncăm niște ouă și pâine prăjită.

– Puteți plăti?

– Ai ce oferi? replică Arran.

Un bărbat scund ieși legănat din sala mare a hanului.

– Am doi cai care sunt buni pentru voi, dacă plătiți fânul cu care să fie hrăniți ai voștri până când va veni cineva să îi ia.

– Și mâncare? vru să știe Arran, încă neclintit din cadrul ușii.

Avea mâna liberă în buzunarul din dreapta, își dădu Mary seama abia acum. Avea oare un pistol acolo? Se aștepta la o ambuscadă?

– O să vă fierb niște ouă. Fără pâine prăjită, pentru că nu am pâine. Trei șilingi mai întâi.

Arran îi dădu drumul lui Mary și făcu un pas încet în față, blocându-i vederea spre bărbatul bondoc.

– Există mulți oameni care te fură de ouă fierte? întrebă el succint. Pentru că încep să mă simt insultat.

[1] Negru

– Următorul han e chiar la sud de Manchester, zise hangiul. Și au ouă fierte și pâine prăjită.

Cu viteza aceea înșelătoare a lui, Arran aruncă o monedă pe care bărbatul o prinse la fel de agil.

– Și niște lapte, te rog.

Zâmbind strâmb, individul se legănă înapoi spre întunericul din care ieșise.

– O să le aduc când sunt gata. Mesele cu lumânări sunt cele mai curate.

După ce plecă, Arran o conduse spre cea mai apropiată dintre mesele cu lumânări aprinse și trase o bancă mai în afară pentru ea.

– Ce a fost asta? întrebă ea.

– Am vrut să văd dacă intenționează să ne țină aici.

– Ai crezut că ar putea fi o ambuscadă, vrei să spui.

El se așeză în fața ei.

– Orice ar putea fi o ambuscadă. Sunt doar prevăzător.

Mary nu se putu abține să nu se uite peste umăr în semiîntunericul din spatele ei.

– Cât crezi că mai avem înainte să ne ajungă din urmă? Și să nu spui ceva consolator, spune-mi adevărul.

Arran făcu o grimasă, latura lui cavalerească, protectoare, în mod clar nesigură dacă să răspundă deschis cererii ei. Îi prinse degetele și i le strânse.

– Nu știu, fata mea. Știu că Crawford ar fi putut trimite o scrisoare acum două zile, sau acum patru zile de la Giant's Pipe. Biletul acela trebuie să fi ajuns la Londra cu două zile în urmă. Dacă mă gândesc că tatăl tău și Calder au plecat în decursul unei ore, dacă nu erau deja pe drum și un curier a trebuit să-i ajungă din urmă, în cel mai rău caz ar putea fi cam cu 16 ore în urma noastră. În cel mai bun caz, cu 30 de ore.

– Asta e bine.

– La lăsarea nopții ar putea fi cu 12 ore în urma noastră și pe vremea asta mâine ar putea fi doar cu cinci ore în urma noastră. Trăsura asta nu poate să fugă de oameni pe cai de rasă.

Ea simți cum o cuprinde frigul.

– Dar dacă am lăsa trăsura în urmă?

El nu trebui să termine ecuația ca ea să înțeleagă ce voia să spună; pe poimâine-dimineață, Campbellii ar fi direct pe urmele lor. Și apoi... Nu. Ea nici nu voia să se gândească la asta.

– 300 de kilometri călare în galop, fetițo? Pe drumuri proaste?

Deci Arran nu credea că ea ar reuși așa ceva. Asta era clar. Dar oare ar putea?

Ea călărise timp de mai multe ore odată prin Fendarrow Park, dar nu mult la galop, și nu timp de două-trei zile cu doar puțină odihnă.

– Avem o alternativă?

– Mary, asta e ceva ce, dacă decidem o dată, nu mai putem da înapoi. Aș zice să stăm în trăsură cât de mult mai îndrăznim, apoi vom decide dacă putem ajunge în Ținuturile Înalte călare de acolo.

– Nu vreau să fim prinși, Arran.

– Nici eu nu vreau, fetițo.

– Nu. Vreau să spun că nu vreau să mă întorc și să mă mărit cu Charles sau să fiu încuiată undeva pentru că sunt sfidătoare. Vreau să ajung în Ținuturile Înalte și vreau să fiu acolo cu tine.

Expresia lui se relaxă un pic.

– Eu vreau aceleași lucruri, frumoasă Mary. Dar dacă fugim acum în ritm susținut, nu cred că putem rezista până la Fort William. În felul acesta avem timp și spațiu de manevră.

Desigur că el se gândea că ea nu va rezista, dar cel puțin nu spusese asta direct. Încă o dată însă, ei îi lipsea experiența practică pentru a putea să argumenteze contra deciziei lui. Nu părea să poată contribui cu nimic semnificativ. Iar acum ea îi încetinea.

– Când va veni vremea să călărim, zise ea susținându-i privirea, vom călări. Nu voi ceda și nu ne voi întârzia.

El îi ridică mâna și îi sărută degetele.

– Nu mă îndoiesc de asta nici o clipă. La urma urmei, ești o fată din Ținuturile Înalte.

capitolul 14

Arran abia dacă observă ouăle moi pe care proprietarul antipatic al hanului fără nume le puse în fața lor. La cât de atent era, putea la fel de bine să mănânce paie.

Ea spusese că voia să fie în Ținuturile Înalte. Cu el. Și de data asta el o crezuse. Îi auzise asta în glas. Mary Campbell nu mai încerca să caute o cale prin care să-și recupereze fosta viață sau doar să scape din ceea ce ar fi fost o căsnicie dezastruoasă cu Calder. Sigur, mai exista încă șansa ca ea să se grăbească așa de tare să fugă, pentru că asta nu ar obliga-o să aleagă între familia ei și el. Dacă erau prinși, ea va trebui să aleagă o parte.

Cu o răsuflare iute, înghiți ultima bucată din micul dejun. Ea nu îi spusese nimic decât gândurile ei oneste, adevărate, așa că dacă avea dubii nu trebuia decât să întrebe.

Iar el nu ar face asta niciodată – pentru că, indiferent de motivele ei și oricât de mult se baza ea pe circumstanțe și pe oportunitate, îl alesese pe el.

Prin urmare, nu avea nevoie decât să se asigure că vor ajunge în Ținuturile Înalte înaintea Campbellilor. Odată ajunși în Scoția, puteau să se căsătorească fără toată tevatura cerută de legea engleză. Iar în Ținuturile Înalte, printre văi, munți și râuri, oricine îi căuta va avea o sarcină grea.

Partea la care nu voia să se gândească era că voia să îi ofere lui Mary un cămin, iar asta ar fi aproape imposibil în timp ce erau urmăriți. Și sigur că ar fi mai ușor să se ascundă în mijlocul haosului provocat de ostilitățile reînnoite, dar familia ei și a lui ar fi în prima linie a oricărui conflict, și ideea că Ranulf sau Ursul ar putea fi răniți sau... uciși din cauza lui îi sfâșia inima.

Dacă tatăl lui Mary ar fi fost mai rezonabil, iar dacă Ranulf ar fi fost dispus să asculte măcar un minut, ar fi putut găsi o cale amiabilă. Pentru Dumnezeu, era uniunea unui MacLawry și a unui Campbell. Ar fi unit clanurile în loc să le asmută unul împotriva celuilalt din

nou. Toți fuseseră tâmpiți și idioți, dar el nu intenționa să renunțe la Mary din pricina asta.

– Hai să-ți luăm costumul de călărie, zise el și luă o ultimă înghițitură din laptele călduț, ridicându-se apoi.

– Arran, dacă nu vom reuși să ajungem înaintea familiei mele la graniță, ce vom face?

– În momentul ăsta tind să sper că ei sunt pe drumul greșit, zise el tărăgănat. Dacă ne ajung din urmă, voi fi pregătit pentru oricât de neprietenoși vor alege să fie.

– Ai spus că nu-i vei face rău tatălui meu.

– Nu intenționez. Dar nici nu intenționez să-i permit să te târască înapoi la Calder. Iar părintele tău nu va fi singur. De fapt, ar putea chiar să nici nu apară. Probabil că Charles Calder o fi luat-o înainte. Pe el nu m-ar deranja să-l împușc.

Ea se opri la jumătatea mesei lungi pe care o ocolea.

– Nu poți face asta.

– Ba cred că pot.

– E nepotul marelui Campbell, Arran. Dacă-l omori pe vreunul dintre ei, nu se vor mai opri să ne vâneze.

El o privi pentru o clipă.

– Eu sunt fratele lui Glengask, să știi. Și moștenitorul său deocamdată, dacă nu a ales să mă dezmoștenească deja. De ce nu e Calder îngrijorat să mă ucidă pe mine? întrebă el și îi făcu cu ochiul.

Ce trebuia să se întâmple se va întâmpla. Să decidă acum ce linii pot sau nu pot fi încălcate nu i-ar face decât să ezite mai târziu.

Mary îi aruncă un zâmbet exasperat.

– Sunt sigură că, în mintea lui Charles, m-ai răpit împotriva voinței mele.

– Ceea ce face perfect acceptabil să-i trag un glonț în scăfârlie, termină el. Și uite-mă aici, nevrând să îmi fac frumoasa fată să plângă. Își puse mâinile pe masă și se aplecă spre ea. Ai fost vreodată la o vânătoare de vulpi?

Ea strâmbă din nas, ceea ce îl făcu să vrea să i-l sărute.

– Da, o dată. Nu mi-a plăcut.

– Îmi imaginez că vulpea le-a dat de lucru vânătorilor.

– Ne-a târât peste tot. Îi acoperi mâna stângă cu mâna ei dreaptă. Dar la un moment dat vulpea tot a murit, Arran. Nu-mi place analogia asta.

Ușa de la han se întredeschise și lăsă să pătrundă în încăpere un dreptunghi din lumina matinală a soarelui.

– Caii sunt înșeuați, domnule Fox, zise Peter.

„Ei bine, prost moment să anunți asta!"

– Știu că fugim și se apropie de unde suntem, Peter, răspunse Arran. Poți să renunți la domnul Fox.

– Tocmai ce apucasem să țin minte, zise lacheul și trase adânc aer în piept. Trăsura e pregătită, milord.

– Ia ceva de mâncare pentru tine și Howard mai întâi. Zece minute, Peter.

– Da, stăpâne. Mulțumesc.

El își întoarse atenția spre Mary.

– Ideea era că vânătoarea de vulpi nu e niciodată previzibilă. Vulpea e vicleană. Și cealaltă idee era că, odată ce ajungem la Fort William, nu mai poate nimeni să mă prindă. Nu în Ținuturile Înalte. El îi zâmbi. Acolo sus, vulpea are o mie de vizuini.

Mary se ridică și-l sărută pe obraz.

– Voi ține minte asta. Dar cred că ar trebui să ne grăbim, chiar și așa.

Afară, Arran se urcă pe capra trăsurii, deschise capacul cufărului lui Mary, scoase rochia de călărie și cizmele pe care i le cumpărase și i le întinse, apoi sări jos.

– Aș prefera să mă schimb în trăsură decât undeva acolo, zise ea și indică hanul.

– Nu mă îndoiesc de asta. El deschise portiera și o ajută să urce. Și aș vrea să-ți spun că aș veni după tine acolo înăuntru dacă nu ar trebui să stau de pază.

Cu un zâmbet ea se aplecă pe ușă.

– Dacă ai veni după mine nu aș mai reuși să mă îmbrac.

El își ridică fața și o sărută.

– Mă gândesc că nu, murmură el, pasiunea fiindu-i din nou stârnită. Arran o apucă din partea din față a rochiei. Știi că ești a mea, nu-i așa?

– Și tu ești al meu, zise ea cu ochii verzi strălucitori.

El îi dădu drumul încet.

– Da, așa e, într-adevăr.

Când ea închise ușa, el se sprijini de una din roțile trăsurii. În general, îi plăcea să rezolve probleme. Dacă Ranulf voia să construiască o școală nouă, el era cel care găsea locul cel mai potrivit, care să fie ușor accesibil pentru toți copiii fermierilor de pe pământurile MacLawry. El angaja constructori și găsea un profesor care să îmblânzească, dar să nu frângă, copiii sălbatici din Ținuturile Înalte.

Dar asta fusese înainte. Acum problema de rezolvat era să stea departe de Ranulf, de ceilalți MacLawry, de Campbelli. Și, dacă era posibil, să facă într-un fel ca să nu se omoare între ei. Cea mai bună soluție la care se putea gândi era un strănepot pentru marele Campbell, cu el și Mary căsătoriți și instalați undeva într-un loc neutru. Da, ar putea să mituiască vreun preot englez ca să îi căsătorească fără citirea anunțurilor sau procurarea unei aprobări, dar o căsătorie de o asemenea importanță trebuia să aibă loc în Scoția, oficiată de un scoțian. Și indiferent ce spunea el despre vulpi și vânătoarea de vulpi, șansele nu arătau deloc bine.

Dacă ar fi fost singur, nu se îndoia că putea să îi păcălească pe Campbelli și să le-o ia mult înainte, ba chiar să-i facă pe câțiva să dispară pentru totdeauna. Dar nu era singur. Iar dacă lordul Fendarrow apărea și îi poruncea lui Mary să se întoarcă cu el – mai ales dacă îi promitea că nu va trebui să se mărite cu Charles Calder –, Arran nu era foarte sigur că ea va refuza.

În același timp, din pricina mândriei lui sau a cine știe cărui alt afurisit de motiv, el voia să fie cel pe care îl alegea ea – dar nu doar pentru că nu avea alternativă. Voia să știe că ea nu va regreta asta, pentru că el cu siguranță nu o va face. Da, îi vor lipsi frații și sora lui, dar nu regreta că o luase pe Mary pentru el, indiferent ce se mai întâmpla.

– Arăți foarte serios, zise Mary de la geamul trăsurii.

– Serios? întrebă el și se urni din loc. Observam doar dimineața. Nu e chiar la fel de frumos ca în Ținuturile Înalte, dar trebuie să recunosc că e plăcut.

– Vino încoace și încheie-mi nasturii, te rog!

Arran se îndreptă și deschise ușa.

– Nu trebuie să mă rogi de două ori, fetițo.

Chiar dacă aventura se putea sfârși cu el în pământ, asta nu însemna că nu se putea bucura de fiecare moment rămas cu Mary.

Când coborî din nou din trăsură, zâmbetul îi încremeni pe față. Curtea goală a hanului avea acum patru noi ocupanți. Patru. Și nici unul dintre cei patru nu arăta deosebit de prietenos. Plus că își îndreptaseră atenția asupra lui și a trăsurii din spatele lor. La naiba!

Mary ar fi coborât în spatele lui, dar el se mută în lateral ca s-o împiedice să o facă.

– Când o să mă mișc, să închizi portiera, murmură el.

El o auzi trăgând iute aer în piept și îi puse mâna pe umăr.

– Nu îi recunosc pe nici unii dintre ei, șopti ea ca răspuns. Nu cred că sunt Campbelli.

Și el care credea că ea l-ar sfătui să nu tragă concluzii pripite sau să îi ignore pe bărbați și să o conducă înapoi la han. În schimb, ea înțelesese imediat situația și îi oferise o informație utilă. Cu o aprobare ușoară din cap, el făcu un pas în față, și ușa trăsurii se închise în urma lui cu un clic. Cuminte fată!

– M-ați găsit într-o dimineață frumoasă, băieți, zise Arran tărăgănat, studiindu-le cizmele murdare și jachetele uzate.

Localnici, probabil ajutoare de fermieri sau mânători de vite.

– Ce pot să fac pentru voi?

Cel care stătea mai departe de el scuipă pe pământul noroios.

– I-am auzit pe prietenii tăi din han. Unul dintre ei ți-a spus lord. Se pare că ești departe de casă, lordule!

– Așa, e, mârâi cel mai mare dintre ei, rânjind și dezvăluind un dinte lipsă în față. Irlanda e cale lungă de aici, milord.

Arran oftă.

– Așa e, sunt de acord. Irlanda e departe de aici.

Ce bătăuși idioți – asta nu însemna că nu puteau să lovească tare, dar tot îl consola cumva. Nu erau aici pentru că fuseseră angajați de Campbelli.

Doi dintre ei se uitară unul la celălalt, de parcă nu ar fi știut ce să facă cu un individ care era și politicos, și care nici nu se temea de ei. Arran ridică în mod exagerat din umeri. Cu toată ura revărsată asupra lui și de prieteni, și de dușmani, o mică păruială l-ar ajuta să mai scape de frustrarea acumulată.

– De ce nu ne dai punga cu bani, milord, și te lăsăm să-ți vezi de drum? îi propuse bărbatul care scuipase.

– De ce nu veniți aici să mi-o luați? răspunse Arran rânjind.

Știrbul se năpusti înainte ca un taur. Arran făcu un pas în lateral, întinse un picior și îl trimise cu capul înainte în ușa trăsurii. Cu o izbitură surdă, Știrbul se prăbuși la pământ. Scuipici era direct pe urmele lui, urmat de ceilalți doi.

Arran se întoarse, primind un pumn în maxilar chiar când Scuipici se lovi de pieptul lui. Acum i se păru că are ceva de lucru. Pocni un cot în urechea individului din dreapta, apoi îl ridică pe Scuipici de pe jos ca să-l arunce cu capul în individul din dreapta. Asta îi oferi Știrbului timpul să se ridice în genunchi, până când ușa trăsurii îl izbi în cap și apoi se închise frumos la loc. Bărbatul masiv se prăbuși din nou.

Proptind un pumn în figura bărbatului care era cel mai aproape de el, primi și el o lovitură în umăr. Dacă băieții nu se descurajau, curând va trebui să înceteze cu joaca. Clipi să alunge sângele dintr-unul din ochi și atacă din nou. O secundă mai târziu, auzi o voce răgușită înjurând în gaelică și o grămadă din ei se răsturnă

în lateral. Peter Gilling, bătrânul bătăuș, zbură pe lângă el, cu Știrbul ridicat pe umăr.

O împușcătură de pistol răsună în aer. Preț de o secundă, Arran se gândi că până la urmă Campbellii tot îi ajunseseră.

- Ajunge, domnilor! declară Mary aruncând pistolul fără glonț în spatele ei pe banchetă și ridicând încă unul. V-ați distrat, dar acum îl murdăriți pe soțul meu de noroi.

Ei bine, asta era o fată adevărată din Ținuturile Înalte. Fata lui din Ținuturile Înalte.

- Ați auzit-o pe doamnă, zise el cu voce tare îndreptându-se ca să-și scuture praful de pe pantaloni. Mulțumesc pentru antrenament.

Cei patru indivizi se poticniră înapoi spre ușa strâmbă a hanului, Scuipici ajutat și de un șut iute în fund aplicat de Peter.

Howard, vizitiul lor chior, stătea în apropiere cu o bucată mare de lemn în mână.

Așa că Arran și Mary nu erau singuri în aventura asta până la urmă.

- Ești nebun, să știi, comentă ea un pic fără suflare. Toată lumea spune că tu ești MacLawry cel deștept, și iată că rânjeai tot timpul în timp ce îi bumbăceai.

- Așa e. Bătăile cu pumnii sunt un fel de „salutare, ce mai faci?" în Ținuturile Înalte. Cu același zâmbet pe față, el se opri o clipă ca să se uite la ea. Ești o fată curajoasă, Mary.

- N-am făcut decât să deschid strategic ușa trăsurii. Asta nu se numește curaj, Arran.

- Spune asta individului cu un cucui în cap.

- O, foarte bine, îi zâmbi și ea. Știu că îți place să te lupți cu lei și urși așa de distracție, dar patru la unu nu părea drept nicicum.

Lui i se părea destul de drept, dar ea nu crescuse cu doi frați masivi.

– Hai să plecăm, înainte să își găsească niște prieteni și apoi poți să-mi spui cât de bărbat sunt și cât de bine arată ziua cu mine călărind.

Mary chicoti, sunetul cald fiind ca lumina soarelui pe pielea lui.

– Și tu îmi poți mulțumi că i-am oprit pe indivizii ăia să-ți spargă frumosul nas.

Peter pufni când aduse cei doi cai.

– Vă puteți admira reciproc până ne ajung Campbellii din urmă sau putem să pornim din nou spre nord.

Arran aprobă din cap.

– Da, să pornim spre nord.

– E drăguț aici, zise Mary în timp ce ea și Juno treceau peste un pod vechi de piatră, cu Arran și Duffy lângă ea. Am niște veri de-al doilea și de-al treilea pe aici, dacă îmi amintesc bine.

Arran îi aruncă o privire rapidă, eleganța apariției sale cumva întărită de vânătaia de pe partea stângă a maxilarului.

– Undeva destul de aproape ca oricine ne-ar urmări să găsească o masă caldă, cai odihniți și întăriri?

– Posibil.

De ce nu se gândise la asta mai devreme? Cei doi cai pe care îi înhămaseră la ultimul han păreau mai potriviți la plug, ceea ce însemna că vor fi ajunși din urmă și mai repede de clanul lor. Ea trebuia să fie mai deșteaptă decât familia ei, dar și mai rapidă și să înceteze să se mai lase distrasă de ziua frumoasă și de bărbatul chipeș de lângă ea. Da, el se luptase mai devreme cu patru bărbați și împărțise mai mult decât primise, dar o făcuse ca să o protejeze. Venise vremea ca ea să facă mai mult decât să admire peisajul.

– Mai e și mătușa Mòrag undeva în nordul orașului, continuă ea. S-a căsătorit cu un bancher englez și nimeni dintre noi nu a mai văzut-o de ani întregi. Bunicul meu spune că unchiul Sean e mai mult irlandez decât englez și asta îl face de două ori inacceptabil.

– Imaginează-ți ce va spune despre noi, Mary. Știi că ar putea refuza să te vadă, fie că sunt omorât mai întâi sau nu.

– Încetează să mai spui asta! îi porunci ea, cu groază bruscă în glas.

El îl îndemnă pe Duffy mai aproape și se întinse să o atingă pe obraz.

– Nu intenționez să mor, frumoasă Mary. Dar e și asta o posibilitate. Și dacă se întâmplă, trebuie să fii pregătită. Trebuie să fii înțeleaptă și să alegi calea care ți-e cea mai favorabilă.

Mary îi împinse mâna la o parte.

– Să aleg ce anume? se răsti ea. Crezi că ești un cal de curse? Dacă o să cazi, o să-mi schimb pur și simplu pariul? Strânse hățurile tare în pumni. Am ales deja. Dacă ți se întâmplă ceva... eu... n-o să permit să ți se întâmple nimic.

Sigur că asta nu era realist. Având în vedere cât de puțin făcuse ca să ajute la propria salvare, era chiar ridicol. Dar ea nu avea de gând să se pregătească pentru moartea lui, pentru că nici măcar gândul nu era acceptabil. De neconceput. Nu conta că îl cunoștea doar de puțin timp. El devenise vital pentru ea. Vital pentru inima ei. Oare el nu credea asta?

Arran își lăsă umerii în jos.

– Știu că ai ales. Îmi cer scuze dacă am insistat. Doar că... să nu te predai pentru mai puțin decât îți dorești. Niciodată.

– E valabil și pentru tine, zise ea cu voce tare, dacă ne prinde clanul MacLawry și mă bagă pe mine în pământ.

Iată! Să vadă și el cât de mult îi plăcea să audă astfel de aiureli.

– Dacă vreunul de-al meu îți face rău, zise el cu voce joasă, egală, e un om mort.

Ea nu trebuia să se întrebe dacă vorbea serios. Auzise asta în glasul lui.

– Atunci suntem de acord, zise ea iute, un pic cutremurată. Așa că să nu mai vorbim despre asta.

El păru să o asculte, pentru că următorul kilometru îl străbătură în tăcere. Sau în relativă tăcere. Trăsura scârțâitoare din spatele lor estompa sunetul insectelor sau al păsărilor care s-ar fi putut auzi pe drumul frumos, mărginit de copaci. Howard spunea că trăsura doar se văicărea pentru că era așa de departe de Londra, dar Mary începuse să se îndoiască de faptul că trăsura va mai fi întreagă când vor ajunge în Ținuturile Înalte. *Dacă* vor ajunge în Ținuturile Înalte.

– Care e floarea ta preferată? întrebă Arran brusc.

Ea îi aruncă o privire piezișă și apoi încă una, pur și simplu pentru că el arăta magnific cu lumina amiezii pe față și cu părul negru, des fluturând în vânt. Frații MacLawry se considerau prinții din Ținuturile Înalte, spusese Charles de mai multe ori. Ea înclina să le dea dreptate. Sau măcar acestui MacLawry.

– De ce?

– Pentru că urmează să ne căsătorim, dacă o să mă ceri vreodată de bărbat, răspunse el. Mi-ar plăcea să știu ce flori îți plac.

Mary își țuguie buzele. Nimeni nu-l putea acuza pe Arran MacLawry că era previzibil.

– Trandafiri albi, zise ea. Și ciulini mov. Sunt o fată din Ținuturile Înalte, doar.

Cu un zâmbet, el se aplecă să o sărute.

– Știu asta.

– Stăpâne! strigă Peter din spatele lor, inoportun ca întotdeauna.

Arran trase de hățurile lui Duffy în timp ce trăsura se oprea.

– Ce este?

– Howard nu-și poate ține ochiul deschis, iar eu sunt și eu mort de oboseală. Mă doare fundul, mai degrabă, mă scuzați, milady.

– Nu putem să ne oprim, zise Arran încruntat. O să conduc eu și voi doi puteți să dormiți în trăsură.

– Nimeni nu o conduce în afară de mine, bombăni Howard, mijindu-și ochiul bun.

– O să fiu blând. Trebuie să fii pregătit să ne conduci după lăsarea nopții, Howard. Nu mă pricep la asta.

Mary era cât se poate de sigură că el mințea, dar aprobă din cap.

– Avem nevoie de tine în formă maximă în noaptea asta, Howard, adăugă ea.

– Deci credeți că mă puteți vrăji ca să cooperez? bombăni vizitiul. Presupun că puteți. Împinse maneta frânei în jos. Sunteți sigur că puteți să conduceți un echipaj, milord Fox?

– Da. Și ți-am spus să-mi spui Arran.

Vizitiul și Peter se dădură jos.

– Nu sunt destul de important să le spun pe nume unor lorzi sau unei lady. Acum hai să legăm caii ăștia ai dumneavoastră înainte să mă fac ghem aici pe iarbă.

Arran descălecă și se duse să își ridice brațele spre Mary. Ea se opri o clipă să se uite în jos spre el. Dacă totul mergea așa cum sperau ei, în câteva zile acest bărbat va fi soțul ei. Căldura îi dogorea sub piele. El se va uita în fiecare zi în același fel tandru și amuzat la ea. Ea va adormi în brațele lui și se va trezi lângă el în fiecare dimineață.

– Dacă îmi mai zâmbești așa, Mary, o să încep să cânt, murmură el. Vino încoace!

Ea se aplecă în brațele lui și el o coborî de pe cal, lăsându-și capul în jos ca să o sărute înainte să-i dea drumul din strânsoarea din jurul taliei.

– O să merg cu tine pe capră, decise ea.

– În regulă. Mă îndoiesc că te-ai putea odihni cu ăștia doi sforăind, îi zâmbi el și adăugă: În afară de asta, să te am alături va înfrumuseța categoric peisajul.

Peter legă caii în spatele trăsurii, iar apoi el și Howard se suiră în trăsură și închiseră ușa, trăgând apoi perdelele. Fără vreun efort vizibil, Arran o ridică pe Mary pe roata din față, de unde ea se cățără pe capra îngustă și înaltă. El ocoli prin față, verificând hamurile cailor și apoi se cățără ușor lângă ea.

– Poți să conduci o trăsură? șopti ea.

– Da. Mai degrabă o căruță.

Arran adună hățurile, dădu drumul la frână și plesni din limbă spre echipaj.

Cu un scârțâit, trăsura se puse în mișcare.

– Când mi-am imaginat că voi veni să te salvez, rosti el tărăgănat, nu la asta mă gândeam.

– Îți imaginai că veneai să mă salvezi?

– Doar sunt aici, nu?

– Dar ți-ai imaginat asta mai întâi. Cum? Ce ți-ai imaginat?

El strânse din dinți, și preț de o clipă ea crezu că el nu îi va răspunde. Clanul MacLawry era un clan puternic, sălbatic, bărbătesc, la urma urmei. Dacă ar fi avut cu toții inimi romantice, probabil că nu ar fi reușit de unii singuri.

– Era mai mult un vis, aș zice, spuse el în cele din urmă cu evidentă reticență în accentul lui profund. Veneam călare, te răpeam de lângă Calder în timp ce preotul și familia ta stăteau cu gurile căscate, te urcam pe cal în fața mea și călăream spre nord mai iute ca fulgerul. Găseam un castel abandonat lângă un lac și tu erai a mea și eu al tău și trăiam fericiți până la adânci bătrâneți.

– Îmi place visul tău.

– Și mie. Nu aveam de-a face cu hanuri părăginite și trăsuri cu arcuri proaste și clanurile noastre ne lăsau în pace.

Ea se sprijini de umărul lui.

– Poate că în afară de partea cu hanurile și cu trăsura, tot mai poate să se îndeplinească.

El își lipi scurt obrazul de părul ei.

– De asta suntem aici, nu-i așa?

– Da, așa e.

Și de asta trebuiau să găsească un loc sigur și ascuns atât de clanul MacLawry, cât și de clanul Campbell. Nici unul dintre clanuri nu putea să vadă dincolo de limitele pe care le stabiliseră, așa că nici unuia nu trebuia să i se permită să îi găsească pe ea și pe Arran.

El trebuie să fi fost la fel de epuizat precum cei doi bărbați care sforăiau acum în trăsură sub ei, dar Arran nu arăta semne de oboseală în timp ce îi conducea în ritmul cel mai rapid pe care îl permiteau trăsura și caii. Deși tatăl ei era încă la ore bune în urma lor, Mary nu se putea abține să nu se uite peste umăr din când în când, în timp ce umbrele se lungeau pe măsură ce după-amiaza înainta.

Din nou, asta era tot ce putea face. Unul dintre verii ei, George Gerdens-Daily, din câte își amintea ea, o învățase odată să conducă o trăsurică, dar ea avea doar 10 sau 11 ani pe atunci și o mânase într-un tufiș. Așa că, oricât de mult ar fi vrut să ia hățurile și să îi spună lui Arran să se odihnească un pic, știa foarte bine că asta ar însemna un dezastru. Tot ce putea face era să stea de pază și să vorbească cu el.

– Deci fratele tău mai mare e Ran, Munro e Ursul și Rowena e Winnie, zise ea. Tu de ce nu ai o poreclă sau un diminutiv?

– O vreme Ursul a încercat să-mi spună Book, presupun că pentru că îmi plăcea să citesc. Dar eu îi dădeam lui Winnie câte un nasture de fiecare dată când ea refuza să-mi spună așa, prin urmare la un moment dat a renunțat.

– Nu voiai să ți se spună Book?

Arran ridică din umeri.

– Nu e o poreclă potrivită, dacă fratele tău are nevoie de două săptămâni ca să se decidă care ar trebui să fie. Fie îți vine în minte firesc, fie dacă nu, atunci nu are rost să o folosești.

– Câți nasturi te-a costat?

– I-am tăiat de pe hainele și pantalonii Ursului, așa că nu m-a costat nimic.

Mary râse.

– Asta mă face să vreau să fi avut frați și surori.

– I-aș împărți bucuros cu tine pe ai mei, dacă aș putea.

El se uită în jos la mâinile lui pentru o clipă, apoi își ridică din nou privirea. Mary nu era singura care renunța la o viață cu care altminteri era mulțumit.

– Îmi pare rău, șopti ea.

Arran se încruntă și se uită spre ea.

– Îți pare rău? Pentru ce? Pentru că ești deșteaptă, drăguță și cinstită? Pentru că m-ai făcut să privesc lumea cu ochi mai înțelepți? Pentru asta să nu te scuzi, Mary. Asta iubesc la tine.

Inima ei se opri preț de o clipă, apoi începu să bubuie. Iubire. El o spusese așa de ușor, de parcă ar fi fost ceva ce ea ar fi trebuit să știe deja. Într-un anume fel se gândea că știa; un bărbat nu își întorcea viața pe dos, nu își abandona clanul și familia și nu se punea în primejdie pentru o aventură banală. Dar acum că el spusese asta cu voce tare, avea o cu totul altă însemnătate. Oare făcuse ceva ca să merite asta?

Ea trase încet aer în piept.

– Arran, eu...

Cu un trosnet puternic, trăsura se prăbuși de sub ea. Țipând, Mary se apucă de capră ca să se țină în timp ce se prăbușeau în lateral. Brusc, brațe puternice o cuprinseră și o traseră la pieptul tare. Se îndreptară spre o roată, în timp ce trăsura se răsturna într-o parte și se lovea de drum. Ea alunecă în jos, ghemuindu-se la pieptul lui Arran, care căzu puternic pe spate pe pământul bătătorit în mijlocul a ceea ce părea o herghelie de cai nechezând.

Mary se rostogoli și se ridică în picioare, în timp ce bagajele se prăbușeau în jurul lor.

– Arran! țipă ea, întorcându-se când își dădu seama că el nu se ridicase odată cu ea.

El zăcea întins cu fața în sus, un fir subțire de sânge i se prelingea de la frunte și dincolo de ureche.

Caii care căzuseră, nechezau și își rupseseră un ham din oiște, și se zbăteau să scape la nici un metru de el, dar el nu se mișca.

– Peter, Howard! Sunteți răniți? Am nevoie de ajutor.

Evitând caii, ea îl apucă pe Arran de cizma dreaptă, scoase lama lungă pe care o ținea acolo și se târî ca să taie resturile hamurilor.

Zgomotul era asurzitor, dar ea nu putea să se gândească decât că Arran era rănit și că, dacă nu elibera caii, aceștia puteau să îl omoare. Pielea tare se desfăcu, iar caii, încă prinși împreună, se poticniră înainte și dispărură după prima curbă a drumului.

Ea lăsă cuțitul și se aruncă în genunchi lângă Arran. Orice ar fi putut să îl lovească, trăsura, caii, bagajele care căzuseră. Orice ar fi fost, el încă nu se mișcase.

– Arran, zise ea tremurat, luându-i una din mâini și strângând-o tare.

Ce putea să facă? Dacă... Nu, nu, nu!

Pe partea răsturnată a trăsurii, ușa se deschise brusc. Și mai multe resturi căzură pe jos în jurul lor.

– Aveți grijă! Arran e rănit!

Cu un blestem, Peter reuși să iasă din trăsură și întinse un braț ca să îl scoată pe vizitiul chior. Lacheul sări jos și îngenunche lângă ei.

– Stăpâne Arran? zise el tremurat aplecat peste chipul nemișcat al lui Arran și îl pocni ușor. Băiete? Mă auzi?

Un ochi albastru se deschise.

– Pentru Dumnezeu, Peter Gilling, rosti Arran cu greu, nu voiam să-ți văd fața urâtă deasupra mea.

– O, slavă Domnului, reuși Mary să rostească și-și aruncă brațele în jurul lui.

Arran o strânse tare înainte să-i dea din nou drumul.

– Ești rănită, fetițo?

– Doar câteva vânătăi, mulțumită ție.

Ea îl sărută, oprindu-se doar când el gemu.

Toată treaba era foarte aproape de un dezastru. Ideea că ea l-ar fi putut pierde se simțea ca o greutate mare, neagră în mintea ei, pe care nu o putea pătrunde. Gândurile și imaginile despre ceea ce s-ar fi putut întâmpla pur și simplu nu se formau, de parcă ea ar fi murit dacă se gândea cum ar fi fost să nu-l aibă în viață.

– O, biata mea lady, se văicări Howard, punând mâinile pe partea ruptă a trăsurii. Ce ți-au făcut?

– Ajută-mă să mă ridic, bombăni Arran, și Peter îl apucă de mână și-l ridică în picioare. Nu i-am făcut nimic, zise el apoi aplecat cu mâinile pe genunchi. Poți să vezi și tu. Osia din față și oiștea s-au rupt.

– Așa e, fu Peter de acord cu atenția împărțită între Arran și Howard. Se pare că oiștea s-a înfipt în pământ. Am avut noroc că ne-am răsturnat pe-o parte și nu am venit ne-am dat peste cap.

– Era bine înainte să v-o dau vouă.

– Aiurea! se răsti Mary furioasă că cineva vrea să se certe cu cineva care aproape că murise. Scârțâia și gemea de cel puțin trei...

Cu un geamăt, Arran se lăsă în genunchi și vomită resturile de la micul dejun.

– Nu vreau să alarmez pe nimeni, dar cred că o să leșin din nou.

Peter îl prinse de umeri în timp ce se lăsa moale.

– Hai să-l luăm de pe drum, fetițo. Howard! Treci încoace!

Cei doi bărbați îl cărară pe iarbă la marginea drumului și-l întinseră cu grijă. Mary se așeză și-i luă capul în poală.

– Peter, vezi de Duffy și de Juno, te rog?

– Da, pot să fac asta.

– Howard, echipajul era încă legat împreună. Când am tăiat hamurile, au luat-o în sus pe drum. Vezi dacă îi poți găsi. Ia-o pe Juno dacă e nevoie.

– Eu mân cai, milady, nu-i călăresc.

– Mă duc eu să caut echipajul, Lady Mary, zise Peter, conducând caii agitați la marginea drumului și legând-o pe Juno de o creangă mai joasă. Dar o să-l iau pe Duffy. Pe el l-am mai călărit.

Ea aprobă din cap.

– Foarte bine. Howard, te rog să aduci bagajul de pe drum și găsește o pătură pentru Arran. Nu vreau să răcească.

Cei doi bărbați făcură ce li se ceruse. Ea încercă să își adune gândurile și dădu părul la o parte de pe tâmpla lui Arran. Tăietura era adâncă și încă mai sângera serios. Mary scoase o batistă din buzunar, o împături și o lipi cu grijă de rană.

Ea știa că Arran ar spune să închirieze alt vehicul și să pornească spre nord cât mai curând posibil. Dar știa și că el avea cu disperare nevoie de o noapte de somn și de o zi sau două în care să nu fie scuturat de o trăsură sau călare. Doar că nu aveau timp pentru asta.

În acest moment, tatăl ei și Charles Calder puteau fi la doar șase sau șapte ore distanță în urma lor. Individul mirositor din dimineața asta spusese că mai era un han undeva la sud de Manchester, dar ei ocoliseră mai spre vest ca să evite cu totul orașul. Când amintise de rude din apropiere, Arran nu voise să riște ca ea să fie recunoscută, tocmai în speranța că urmăritorii nu știau exact pe ce drum o luaseră.

Ea avea rude în apropiere. Inclusiv o mătușă care era la fel de nepopulară pentru restul Campbellilor cum ar fi probabil și ea dacă ar supraviețui aventurii. O mătușă pe care nu o cunoscuse niciodată.

– Ei, asta e o imagine pe care o pot suporta, zise Arran amețit, uitându-se la ea cu ochii ușor cruciș.

– Taci, zise ea blând și îl apăsă pe umăr, căci altminteri el ar fi încercat din nou să se ridice. Și stai liniștit.

– Nu putem să stăm aici la marginea drumului.

– Peter a plecat să caute echipajul.

El se întinse și o apucă de braț.

– Trebuie să fii în siguranță, fata mea. Ia-l pe Peter și mergeți să închiriați altă trăsură! Cu mâna liberă se caută în buzunar. Pune-i să trimită factura aici, o instrui, dându-i o bucată de hârtie, în timp ce ea încerca să ignore felul îngrijorător în care lui îi tremura mâna. Dacă nu poți să închiriezi o trăsură, cumpără un loc la poștalion. Continuă să călătorești spre nord. Peter te va ajuta să ajungi la bunicul tău.

Ea îl mângâie pe frunte.

– Cred că abia ieri am decis că vom rămâne împreună indiferent ce s-ar întâmpla.

– Asta a fost înainte ca trăsura să-mi cadă în cap, Mary, să nu...

– Va trebui să ai încredere în mine, Arran, zise ea mai aspru decât intenționase. Se pare că sunt la comanda expediției noastre acum.

Judecând după expresia lui, el ar fi vrut să spună ceva, în schimb își închise ochii și aprobă din cap.

– Am încredere în tine. Doar să fii în siguranță.

Ea îi va ține pe toți în siguranță. Habar nu avea cum, dar nimic nu o va împiedica să aibă un viitor cu Arran. Nimic.

– Howard, ai o hartă? întrebă ea.

Vizitiul își îndreptă spatele după ce târâse cuferele lângă ea.

– Asta da, am, zise el și o scoase din buzunar. N-am mai fost în afara Londrei până săptămâna trecută.

Mary o desfăcu pe pieptul lui Arran.

– Unde suntem, mai exact?

– Să nu înfigeți ace în mine, mormăi Arran, dar nu deschise ochii.

– Nu știu exact. Dormeam când ne-a dat dumnealui de-a dura, dacă vă amintiți.

– N-a fost vina lui Arran, insistă ea. Acum spune-mi unde crezi că ne aflăm.

Bombănind în barbă, el se lăsă pe vine lângă ea.

– Aici, zise el după un moment, și înfipse degetul pe hartă.

Drumul pe care călătoreau se vedea așa de greu, că ea abia putea să îl urmărească. Dacă estimarea lui Howard era corectă, se aflau la nord-vest de Manchester. Încercând să își amintească tot ce auzise menționându-se despre mătușa ei și bancherul englez cu care se căsătorise, Mary puse un deget pe hartă pe un drum îngust de țară care se înfunda.

– Trebuie să ajungem aici, zise ea.

Howard își mijì ochiul bun.

– Cu trăsura, asta ne-ar lua o oră. Pe jos poate două ore. Ca să-l târâm pe lordul Arran, dincolo de apus. Poate chiar mai mult.

– Pot să merg, zise Arran. Dar dacă nu mergem la un han, atunci nu e o idee bună. Trebuie să mergem spre nord.

– Taci, zise ea, punându-și degetele pe gura lui senzuală. Delirezi. Acum e rândul meu să te salvez.

Spera că suna încrezătoare. În adâncul ei, Mary tremura ca o frunză într-o zi vântoasă. Dar el o salvase pe ea, și ea nu avea de gând să permită familiei și clanului ei să îi despartă. Așa că probabil că urma să descopere de ce era în stare.

capitolul 15

Fie avea un coșmar, fie evenimentele o luaseră razna rău, decise Arran.

Deschise ochii ca să vadă nori și vârfuri de copaci și pentru o clipă se gândi că încă mai zăcea pe spate, pe drum. Dar copacii treceau pe lângă el sau el trecea pe lângă copaci acompaniat de un sunet de lemn care se târa pe piatră sau pământ. Își mișcă încet capul ca să fie sigur că scăfârlia lui dureroasă nu avea să cadă și să se rostogolească și se uită în lateral.

– Nu te mișca, zise Mary și se aplecă din spinarea lui Juno să se uite la el, evident îngrijorată. Crezi că ți se face iarăși rău?

– Nu cred, răspunse el cu voce uscată și aspră. Unde naiba suntem și pe ce mă aflu?

– Pe una din ușile de la trăsura noastră. Peter a găsit echipajul și par mult mai fericiți să te tragă pe tine decât toată trăsura.

– Eu nu sunt mult mai fericit, interveni Howard de undeva din spate – sau poate din fața lui.

– Am zis că vei fi despăgubit, Howard. Ține-i în mișcare în ritm ușor. Fără zguduieli.

Arran își închise din nou ochii, încercând să-și adune gândurile ca să formeze ceva coerent.

– Nu putem să călătorim spre Scoția așa. Și mai lăsăm și o dâră clară în urma noastră.

– Nu, zise Peter de dincolo de picioarele lui. Am un mănunchi de crengi pe care Duffy le târăște. Nici măcar băiatul ăla, Daniel Boone, din America nu ar putea să ne mai urmărească.

– Care e ideea, fetițo? întrebă Arran.

– M-am gândit că ar putea ajuta să ascundă urmele pe care le lăsăm.

El știa că era deșteaptă, dar asta era deosebit de ingenios. Când se mișcă puțin simți o valiză sub genunchii lui, așa că evident el era acum parte din bagaj. Nu așa intenționase să-și croiască drum spre Ținuturile Înalte și nu avea de gând să fie motivul pentru care vor fi prinși.

– M-ai legat, cumva, fetițo?

– N-am vrut ca tu sau bagajele să cadă. Nici nu vreau să te ridici și să leșini din nou. Stai acolo!

– N-am leșinat. Mi-am pierdut cunoștința.

Buzele ei tresăltară.

– Numește-o cum vrei, dar rămâi acolo unde ești. Ajungem la destinație într-o oră.

– Și care e destinația noastră?

Bubuitul surd din capul lui începu să se audă mai tare și nu reuși să audă răspunsul. Știa doar că nu așa trebuia un bărbat să organizeze o acțiune de salvare. Legat de o ușă și târât pe pământ – era umilitor. La naiba, alungase patru bărbați doar cu câteva ore în urmă. Avea vânătăile de sub vânătăi care se dovedească asta. Când va reuși să își deschidă iarăși ochii, va cere să i se permită să meargă.

Își adună fiecare grăunte de voință și deschise un ochi.

– Nu te-am auzit bine, Mary. Unde merg...

Arran se opri când își dădu seama că nu se mai uita în sus la un cer de după-amiază târzie. Un albastru profund atingea orizontul la vest, întunecându-se spre negru

cu cât se uita mai sus. Cu doar un minut în urmă ar fi putut jura că era în mijlocul unei conversații. Cât de mult mersese cu gândurile prin mintea lui înnămolită?

Pentru prima dată simți că îl cuprinde panica. Dacă pierdea timp de fiecare dată când clipea, nu putea să o protejeze pe Mary. Dimpotrivă. Inabilitatea lui neplanificată de a acționa, de a gândi limpede, o punea pe ea în primejdie.

- Mary, rosti el mai tare acum.

- Aici sunt, zise vocea ei dulce imediat, și apoi ea începu să meargă pe lângă targa lui improvizată.

- Mary, trebuie să mă dezlegi. Nu vreau să fiu motivul pentru care cineva îți face rău.

- Asta e operațiunea mea de salvare, Arran. Ea se uită înainte, apoi făcu semn cuiva din fața ei. Așteptați un pic aici.

El dădu să o apuce de mână, dar ea se îndepărtă înainte ca el să poată termina mișcarea.

- Peter, mergi cu ea!

- Asta fac, băiete! se auzi până la el.

De data asta când închise ochii, nu-și mai aminti decât că se gândea că eșuase. Poate că fusese prea grăbit de la început. Poate că ar fi trebuit să aștepte, să pândească în Wiltshire până în ziua nunții în timp ce făcea planuri și apoi să o răpească, să o ducă pe o corabie și să plece în America. Poate că în Ținuturile Înalte fusese viața lui, sanctuarul lui atât de mult timp că nu putuse renunța la ideea că el și Mary vor putea fi în siguranță acolo.

Sigur, dacă nu apărea la Glengask după două săptămâni, Ranulf ar veni să îl caute. Și ideea ca Mary să fie captivă la Fendarrow fără aliați, așteptând să fie legată într-o căsnicie care o îngrozea - nu. Să aștepte o fi fost poate mai înțelept, dar de data asta era mândru că făcuse ce era corect în loc de ce era înțelept.

Dacă va mai gândi la fel în zece-douăsprezece ore după ce îi vor găsi Campbellii, nu știa. Dar, pentru bunul Dumnezeu, nu avea să îi dea drumul fără luptă,

chiar dacă trebuia să zacă întins pe pământ și să închidă un ochi ca să tragă în ticăloși. El o revendicase pe Mary Campbell în toate felurile posibile. Și singura lui grijă în toată treaba asta era că reușise să rostească un comentariu abil despre cum o iubea, dar nu rostise asta direct. Și că atunci când trăsura se răsturnase, el nu era sigur ce se pregătea ea să îi spună.

El nu voia ca ea să simtă doar recunoștință sau prietenie pentru el. El îi voia inima.

Cu Peter lângă ea și în mod evident nesigură în privința planului ei, Mary lovi cu ciocănelul vechi de aramă în ușa solidă din lemn de stejar. Nu era sigură ce rezultat ar fi mai rău – ca aceasta să nu fie ușa corectă sau să fie cea corectă.

– Asta e o idee foarte proastă, milady, bombăni Peter. Lordului Arran nu i-ar plăcea.

– Lordul Arran are nevoie de un pat și poate și de un doctor, replică ea și, alungându-și îngrijorarea, numără secundele de tăcere din interiorul casei.

Ca ea să se prăbușească și să plângă pe pragul vreunui străin nu l-ar ajuta pe el, nu i-ar ajuta pe ei.

Când ajunse la douăzeci, ușa zornăi și se deschise un pic.

– Familia Mallister nu primește pe nimeni în seara asta.

Ușa începu să se închidă la loc.

Mallister. Asta era.

– Eu sunt Mary Campbell, zise ea iute. O caut pe mătușa mea Mòrag.

Ușa încremeni.

– Așteptați aici.

Apoi se închise la loc.

Nu își dorea decât să pună umărul în ușă, să se opintească în ea și să-și croiască drum spre interior, să ceară ajutor pentru Arran. Pentru Dumnezeu, el zăcea în frig păzit doar de un vizitiu chior. Dar știa foarte bine că răbdarea o va servi mai bine decât forța brută.

Căsuța în sine părea aproape comic de inofensivă, cu un gard scund, alb acoperit de trandafiri de vară, un acoperiș în pantă și un cvartet de ferestre cu perdele drăguțe albe cu verde care se vedeau la etaj. După standardele Fendarrow, era minusculă, mai mică decât căsuța portarului. Dar pentru doi îndrăgostiți care voiau să scape de una sau două familii puternice părea... perfectă.

– Dacă nu mai deschid ușa deloc? întrebă Peter morocănos.

– Atunci ne gândim la altceva.

Habar n-avea la ce, dar el nu trebuia în nici un caz să știe asta.

Ușa se deschise, mai larg de data asta.

Un bărbat și o femeie, cam de vârsta părinților ei stăteau acolo și se uitau la ea. Femeia avea aceiași ochi verzi ca Mary și ca tatăl ei, aceiași pometi înalți și aceeași bărbie îngustă pe care le vedea la ea și la bunicul ei.

– Mătușă Mòrag?

– Mi... mi se spune Sarah acum, zise femeia cu un ușor accent scoțian în glas.

Așa ar fi sunat și tatăl ei dacă nu ar fi învățat conștiincios să își pronunțe deschis vocalele și să își controleze „r"-urile până dispăruseră.

– Acesta este soțul meu, Sean.

Mary dădu din cap spre el, oferindu-i ce spera că e un zâmbet cald.

– Eu... am o mică problemă, mătușă Sarah, și am nevoie de ajutorul tău.

– Nu ne amestecăm în problemele familiei Campbell, declară unchiul său, fără urmă de accent irlandez în glas.

– Am un bărbat dincolo de poartă, insistă Mary, vorbind iute.

Din simplul motiv că uniunea dintre ea și Arran era dezaprobată de clanuri nu avea cum să facă pe cineva care nu era în grațiile lor aliații ei. Asta era sarcina ei.

– A fost rănit când trăsura noastră s-a răsturnat. Am nevoie de un pat pentru o noapte sau două până își revine.

Mătușa Sarah scutură din cap.

– Stau departe de clan. Robert Daily are o casă în Manchester, la mai puțin de o oră de aici. O să-ți dau adresa. El poate să te ajute.

Puse mâna pe ușă.

– Ești foarte frumoasă, Mary. Îmi amintești de mine în tinerețe. Mă bucur... că în sfârșit ne-am cunoscut.

Mary trase aer în piept.

– Bărbatul rănit e Arran MacLawry. Noi... am fugit împreună. Tata e probabil la mai puțin de zece ore în urma noastră. Eu... nu știu unde să mă duc în altă parte.

Obrajii palizi ai mătușii ei se albiră și mai tare.

– Un MacLawry? exclamă ea. Tatăl tău va veni exact aici dacă l-ai sfidat. Nu-ți dai seama de asta?

Pe obrazul lui Mary se prelinse o lacrimă pe care o șterse iute. Arran o salvase de la tristețe și îi oferise plăcere și fericire. Nu avea de gând să îl lase de izbeliște acum, când el în sfârșit avea nevoie de ea.

– Îmi dau seama de asta. Nu cer decât o cameră, chiar și o debara, unde să se poată odihni și să puteți spune că nu ne-ați văzut niciodată.

Bancherul se uită la Peter, care stătea într-o parte, cu o expresie mai serioasă decât văzuse ea la el vreodată.

– Și dumneata? Ești un Campbell? Ce rol ai în toată treaba asta?

– Nu sunt un Campbell. Port culorile clanului MacLawry, făcu Peter, înclinându-și capul. Iar fata asta cu băiatul ei, milord, au nevoie de ajutor.

Mary puse o mână pe brațul lui Peter, surprinsă și cuprinsă de recunoștință.

– Nu știu ce altceva să spun ca să vă conving să ne ajutați. Nu am unde să merg în altă parte.

Sarah își închise ochii preț de o clipă.

– Haideți, intrați atunci! Sean, eu...

– Mă duc să-l aduc pe tânăr, o întrerupse soțul ei. Și să văd ce pot să fac ca să le ascund mijloacele de transport.

În timp ce Mary păși în casă, încercând să nu se prăbușească de ușurare, cei doi bărbați dispărură în întuneric.

– Nu avem decât o ușă, patru cai și două cufere, zise ea peste umăr.

– O ușă? făcu Sarah Mallister conducând-o la etaj, cu Mary pe urmele ei, nevrând să îi dea timp ca să se răzgândească.

– Am recuperat-o de la trăsură. Când s-a răsturnat, Arran s-a lovit destul de tare la cap. Eram pe capră, și el m-a prins. M-a protejat să nu fiu rănită, în schimb, el...

O altă lacrimă îi alunecă pe obraz, iar ea o șterse nerăbdătoare.

Cum reușea Arran? El era puternic, hotărât, încrezător și binedispus, chiar și când nu avea de unde să știe ce urma să li se întâmple în continuare. Și iat-o pe ea aici, implicând oameni față de care ar trebui să stea departe – de dragul lor și al ei – și nu se putea gândi decât la cât de îngrijorată era din pricina lui Arran. Arran al ei, acolo în întuneric, fără cineva care să vegheze asupra lui.

Toată lumea veghease mereu asupra ei, o protejase. O oprise să facă cunoștință cu oameni pe care altminteri i-ar fi găsit... remarcabili, pur și simplu pentru simpla culoare a tartanului lor sau a faptului că deciseseră să nu poarte unul. Ei bine, acum era rândul ei să îi protejeze pe toți, să aibă grijă să nu li se întâmple nici un rău oamenilor care aleseseră să nu-i întoarcă spatele.

– Ce e aici? întrebă ea, alungând dubiile pentru un moment mai potrivit.

Arătă spre o ușă promițătoare, ascunsă într-un colț al coridorului.

– Dulapul cu așternuturi și plăpumi de iarnă. Dacă tatăl tău va veni încoace, va deschide fiecare ușă, Mary, se încruntă mătușa ei. Din fericire, pentru o vreme am crezut că eu sau Sean ar trebui să ne ascundem – până

când ne-am dat seama într-un târziu că Walter considera exilul meu o pedeapsă mult mai rea decât să fiu ucisă.

Cu câteva săptămâni în urmă, Mary nu ar fi crezut niciodată că tatăl ei avea o latură așa de răzbunătoare. Dar asta fusese înainte să-l cunoască pe Arran și înainte de a fi împinsă spre Roderick MacAllister și apoi spre Charles Calder. Continuară spre o ușă la jumătatea coridorului. Sarah o deschise și intrară în ceea ce era în mod evident un al doilea dormitor, nefolosit. Din câte știa Mary, mătușa și unchiul ei nu aveau copii. Camera asta fusese menită cumva pentru copii? Sau era doar pentru oaspeții care veneau în vizită.

Se scuturã. Ea și Arran erau poate în circumstanțe asemănătoare, dar erau oameni diferiți. Și era posibil să existe în viitor copii Campbell-MacLawry, chiar și acum. Se duseră spre capătul încăperii și deschiseră încă o ușă, aceasta ducând spre o mică debara. Acolo Sarah se opri, se lăsă în genunchi și dădu la o parte un teanc de cutii de pălării și o valiză ca să dezvăluie privirii o bucată de podea zgâriată. Puse degetele dedesubt și ridică. O secțiune de zid se deschise și dădu la iveală o cameră mică, îngustă dincolo de ea.

– Acum cred că o să te îmbrățișez, mătușă Sarah, zise Mary și îngenunche lângă femeia mai în vârstă și își puse brațele în jurul umerilor ei.

– Doamne sfinte! E neterminată, pentru că nu am considerat necesar să tapetăm sau să tencuim pereții. Și nu e nici o fereastră, dar dacă punem un felinar înăuntru și niște așternuturi, atunci poți să mă îmbrățișezi.

Împreună selectară cu atenție câteva plăpumi de iarnă din fundul dulapului cu așternuturi, apoi rearanjară totul ca să nu pară că lipsește ceva. Camera ascunsă era lungă de vreo patru metri, dar abia dacă era suficient de lată ca să se poată întinde un muntean bine clădit. Chiar și așa, în caz de urgență, se puteau înghesui patru oameni înăuntru. Și ea era aproape sigură că va urma un astfel de caz.

Auzind cizme pe scări, Mary se grăbi spre partea din față a casei. Arran era în picioare, cu ochii închiși și sprijinindu-se tare de Peter și de Howard. Ea ar fi vrut să se arunce în brațele lui, și nevoia pe care o simțea era așa de profundă, încât mâinile îi tremurau. El era motivul pentru care putea să fie curajoasă. Iar fără el, nimic din toate astea nu ar conta.

Dar să sară asupra lui acum ar fi însemnat să îi trimită pe toți la podea, așa că se mulțumi să îi atingă ușor obrazul. Să-l vadă așa de palid și de nesigur o îndurera.

- Arran, poți să mă auzi?

- Da, răspunse el și se lipi de palma ei. Dacă țin ochii închiși, șansele să îmi vărs din nou mațele sunt mai mici.

- Atunci țineți-i închiși, milord, zise Peter. Nu mai am altă haină cu care să mă îmbrac.

- Știi unde suntem? întrebă ea, mișcându-se să îi ia locul lui Howard și puse brațul lui Arran pe umerii ei.

- Pot să ghicesc. El deschise un ochi și se uită pieziș la ea. Nu-mi place, dar am spus adevărul când ți-am zis că am încredere în tine, fata mea dulce.

- Bine, pentru că îți vei petrece următoarele două zile dormind în spatele unei debarale.

Ea îi susținu greutatea mare; felul în care se sprijinea de ea îi spunea că în mod clar nu era pregătit să reia fuga lor spre nord.

- Iar aceasta este mătușa mea Sarah.

El își ridică ușor capul, mișcarea făcându-l să se poticnească.

- *Tha mi toilichte do choinneachadh,* Mòrag. Mulțumesc pentru că ne-ați primit.

Ochii verzi ai mătușii ei se umplură de lacrimi.

- Nu am mai auzit vorbindu-se scoțiană de foarte multă vreme, zise ea un pic nesigură. Sunt bucuroasă să te cunosc. Și surprinsă. Ea își drese glasul. Nepoata mea e foarte convingătoare.

- Da, așa e. M-a învârtit pe degetele mici și mă bucur că sunt aici.

– N-am cunoscut nici un MacLawry până acum. Omul tău ți-a zis milord.

– E fratele mai tânăr al lordului Glengask, interveni Mary.

– A, ești acel Arran MacLawry.

– Da.

Toți patru reușiră să îl ducă pe Arran în camera ascunsă, care păru și mai mică după ce intră înăuntru munteanul înalt și lat în umeri. Mary și-ar fi dorit mai mult decât orice să se întindă lângă el, să îi simtă răsuflarea ușoară pe obraz și să știe că totul va fi bine. Dar acum avea nevoie să se asigure de siguranța nu doar a celor patru călători, dar și a unchiului și a mătușii ei și a casei lor.

– Peter, te rog, rămâi cu el!

– Da, milady, dar el m-ar biciui dacă nu m-aș asigura că vă odihniți un pic.

– Așa o să fac. Mă întorc în câteva minute.

Howard se duse înapoi jos ca să îl ajute pe unchiul Sean să ascundă ușa de trăsură și pe Duffy, Juno și echipajul trăsurii răsturnate pe proprietatea unui vecin.

Menajera mătușii Sarah le aduse câte un castron cu tocană lui Peter și lui Arran, în timp ce Mary și mătușa ei se așezară în mica încăpere de mic dejun ca să mănânce.

– Mulțumesc din nou, mătușă Sarah. Mulțumesc foarte mult. Servitorii tăi...

– E doar Susan și cu Levitt, zise ea, și ei fac ce li se spune. Presupun că e un lucru bun că ne-am gândit că această zi va veni odată și odată. Nu că tu vei aduce un MacLawry în casă, ci că Walter Campbell va apărea în pragul casei noastre.

Unchiul Sean apăru în încăpere și se așeză pe scaunul de lângă soția lui.

– Caii sunt la familia Finnegan, zise el. Nu sunt cei mai apropiați vecini, dar mai bine s-ar arunca de pe o stâncă decât să le spună Campbellilor ceva. Iar ușa de trăsură e pe fundul lacului sub niște pietre. Individul chior pe care-l aveți cu voi a plâns când s-a scufundat.

Mary îi oferi un zâmbet scurt.

- Trăsura lui e cea care s-a răsturnat. Noi l-am angajat... mai bine zis, Arran l-a angajat la Londra. Acum se pare că l-am adoptat.

- Deci ai fugit din Londra spre Gretna Green cu tatăl tău pe urmele voastre? întrebă Sarah și sorbi din ceai.

- Nu chiar. Dacă era cineva care să îi înțeleagă situația, atunci aceea era Sarah Campbell-Mallister și ideea de a avea un aliat femeie – mai ales după dezastrul care fusese Crawford – era foarte atrăgătoare. Luă o înghițitură lentă din ceaiul ei și le spuse povestea despre cum se cunoscuse cu Arran la balul mascat, întâlnirile lor secrete, decizia bunicului ei să se căsătorească cu lordul Delaveer, sărutul și proclamația tatălui ei că se va căsători cu Charles Calder.

Când povesti felul în care o salvase Arran, mătușa ei își duse chiar mâna la piept.

Singurul lucru pe care nu îl aminti fu intimitatea relației ei cu Arran, dar își imagină că nu va fi foarte dificil să afle asta. În orice caz, ei nu întrebară despre asta.

- Intenționezi să mai mergi la Alkirk să vorbești cu marele Campbell? întrebă Sarah, și Mary avu nevoie de un moment ca să își dea seama că Sarah se referea la propriul tată.

- Cred că e singurul care poate să oprească clanul să ne vâneze. Tata cu siguranță nu e dispus să ne asculte.

- O, draga mea, sper din toată inima că ai dreptate. Eu, una, nu l-am găsit deloc rezonabil când i-am spus că voiam să fiu cu Sean. Sarah îi aruncă soțului ei o privire plină de dragoste. El mi-a dat de ales între a mă căsători cu cineva după vrerea lui sau să plec și să nu mai pun piciorul pe proprietatea Campbell vreodată.

Iar el evident îl alesese pe Roderick pentru ea.

- Opțiunea aceea ar fi perfect acceptabilă pentru mine, zise Mary plină de empatie.

Cu câteva săptămâni în urmă ar fi simțit diferit, dar să aleagă între clanul Campbell și Arran nu merita nici măcar o clipă de gândire.

– Eu am vrut doar să mă căsătoresc cu un bancher pe jumătate irlandez, Mary. Și eram a treia fiică. Tu ești singurul copil al primului său fiu și vrei să te căsătorești cu moștenitorul lui MacLawry când el plănuia să te folosească pentru a atrage clanul MacAllister. S-ar putea să nu-ți ofere alegerea exilului.

Mary simți cum o cuprinde îngrijorarea. În viața ei, în mintea ei, bunicul fusese mereu drept și cu gândire judicioasă și întotdeauna îi făcuse pe plac. Era un lucru ca tatăl ei să se panicheze și să o împingă spre primul membru al clanului care o cerea. Dacă bunicul ei îi interzicea să se căsătorească cu Arran, dacă poruncea clanului să îl vâneze pe Arran...

Când ceruse inițial să meargă la Alkirk, fusese în ideea că marele Campbell o va salva de Charles, că va decreta ca viața ei să fie repusă în drepturi așa cum era înainte să îl cunoască pe Arran. Dar acum totul se schimbase. Acum nu voia să fie despărțită de Arran MacLawry. Ea nu își mai voia vechea viață înapoi. Voia o viață nouă cu bărbatul pe care îl iubea. Pe care îl adora. Munteanul care îi arătase că viața putea fi palpitantă, neașteptată și pasională.

– Sper să mă înșel, continuă mătușa ei după o clipă. Poate că circumstanțele mele au fost unice. Dar m-am gândit că ar trebui să știi. Dacă ai pleca fără ca eu să spun nimic, n-aș mai putea să dorm vreodată liniștită.

Punând ceaiul deoparte, Mary o apucă pe mătușa ei de mână.

– Apreciez faptul că mi-ai spus. Îmi dă de gândit. Cu mare atenție. Dar acum, dacă nu vă supărați, m-aș duce să stau cu Arran.

Mătușa și unchiul ei schimbară o privire.

– Putem să te cazăm în camerele servitorilor cu Susan. Dacă apare tatăl tău, va fi doar o chestiune de a ajunge din nou la etaj.

Mary se ridică și scutură din cap.

– Mulțumesc, dar e prea târziu ca să-mi mai salvați reputația. Și singurul motiv pentru a face asta ar fi dacă

aș intenționa să mă căsătoresc cu altcineva. Și nu intenționez asta.

Mătușa Sarah se ridică și ea.

- Te conduc atunci la etaj.

Își luă nepoata de braț și se îndreptară spre scări.

- Vreau să știi că înțeleg problemele în care tu și unchiul Sean ați putea intra din cauza unor străini cum suntem noi.

Mătușa ei zâmbi și se șterse la ochi.

- Nu sunteți străini. Sunteți o parte din familie pe care abia acum am cunoscut-o. Și aș minți dacă aș spune că nu e o parte din mine care dorește să îi dea peste nas lui Walter Campbell. Am crezut că fratele meu mă va susține în orice. Dar nu a făcut-o. Ea se apropie mai mult. Aș zice că munteanul tău e foarte plăcut ochilor.

- Da, așa e, fu Mary de acord. Și e foarte inteligent și bun. Întotdeauna mi s-a spus că membrii clanului MacLawry sunt niște diavoli, brute și barbari. Mary zâmbi. O să admit că el e cam bandit.

Și slavă Domnului pentru asta! Dacă nu ar fi fost, ea ar fi pășit spre altar cu Charles Calder în următoarele zile.

În capul scărilor se opriră.

- Deși abia ne-am cunoscut, vreau ce e mai bun pentru tine, draga mea. Și de asta vreau să te întreb dacă ai decis să te căsătorești cu bărbatul acesta pentru că te-a salvat de la o partidă neplăcută. Pentru că e interzis și te simți tentată sau obligată.

- M-am întrebat și eu asta la început, admise Mary. De fapt, am insistat ca el să fie de acord să mă escorteze la Alkirk, ca să pot să mă eliberez de planurile tatălui meu. Dar el... nu vreau să-mi trăiesc viața fără el.

- Iartă-mă, dar chiar dacă te-am auzit lăudându-i calitățile în fel și fel de moduri, nu te-am auzit să spui că îl iubești. Și date fiind circumstanțele, aș zice că asta e important.

Mary zâmbi un pic.

– Nu am folosit acel cuvânt pentru că încă nu i l-am spus nici lui. Și Arran ar trebui să fie primul care să-l audă.

– Draga mea, nu pot să contrazic asta. Și, dacă nu sosește tatăl tău între timp, ne vedem mâine-dimineață.

Mary își sărută mătușa pe obraz, se strecură în camera de oaspeți și închise ușa în urma ei. Apoi scoase o exclamație de surpriză când văzu o figură mișcându-se pe fotoliul de lângă șemineul rece.

– Vino încoace, fetițo, se auzi accentul profund al lui Arran.

O, slavă Domnului! Se grăbi spre el.

– Ce faci? Ar trebui să stai întins acolo, în siguranță.

– A trebuit să mă ridic să mănânc niște tocană. Ba chiar am reușit să înghit un pahar de whisky. Nu mă întind să mă culc dacă nu ești lângă mine.

– Ei bine, asta e foarte romantic, murmură ea și își puse mâinile pe brațele fotoliului, aplecându-se să îl sărute încet și blând.

– Da, sunt un tip romantic.

Mary se așeză cu grijă în poala lui, își puse brațele pe umerii lui și îl sărută din nou. Starea de nesiguranță și de grijă care o cuprinsese în ultimele ore se estompă în căldura îmbrățișării lui.

Când ea își lipi obrazul pe gâtul și umărul lui, Arran riscă să își închidă ochii din nou. Avea echilibrul unui marinar beat în furtună, dar nu avea de gând să se ascundă într-o vizuină, în timp ce ea înfrunta aliați nesiguri. În afară de asta, chiar și cu ochii încrucișați, urechile îi funcționau foarte bine. Așa că auzise fiecare cuvânt pe care ea și mătușa ei îl rostiseră în fața ușii. Voia să o întrebe despre asta, dar nu era genul de lucru pe care să o convingă să-l spună. Îl rostea din proprie voință sau nu.

– Unde sunt Peter și Howard? întrebă ea încet.

– Copilașii noștri dorm în ascunzătoare.

Ea pufni ușor.

– Am crezut că vor fi mai puțin... păroși copilașii noștri.

Să chicotească îi făcea rău la cap, dar o făcu oricum.

– Am o bănuială că nu vom mai scăpa de Howard, acum că i-am distrus trăsura.

– Îmi place de el. Bombăne, dar nu ne-a lăsat niciodată până acum. Ea se mișcă. Acum încetează să mai vorbești și încearcă să te odihnești.

– Capul meu bubuie mai puțin dacă sunt la verticală. M-am gândit să-mi petrec noaptea aici. Fotoliul e în regulă și are spetează înaltă ca să nu-mi cadă capul și să se rostogolească pe jos.

– Ei bine, eu nu dorm acolo cu băieții, zise ea și făcu semn spre camera ascunsă.

– Mă gândesc că ai putea dormi pe patul făcut, zise el. Putem netezi cuvertura dacă apar necazuri.

El rămăsese destul de sigur că singura întrebare era când vor apărea necazurile, dar cu trăsura răsturnată și lovitura lui la cap, Mary făcuse singurul lucru posibil ca să câștige niște timp.

Mișcându-se cu grijă exagerată, de parcă ar fi crezut că el s-ar putea sparge, ea se ridică și se duse spre pat.

– Vrei să dorm aici? se gândi ea, atingând cuvertura. Singură?

– Fetițo, nu mă tachina în seara asta, protestă el, sperând că, dacă va închide un ochi, camera nu se va mai învârti în jurul lui, și apoi îi deschise iar pe amândoi după ce asta nu funcționă.

Ea îl privi preț de un moment lung, silueta ei fiind conturată în argintiu în lumina lunii.

– Nu mă culc singură, fără tine alături, Arran, zise ea în cele din urmă și ridică pătura împăturită de la picioarele patului.

Apoi trase al doilea fotoliu lângă el, se ghemui în el cu o grație senzuală pe care și un bărbat mort ar aprecia-o și trase pătura peste amândoi.

Ei bine, nu era o declarație de dragoste nemuritoare, dar în timp ce ea se întindea să îi ia mâna într-a ei și să-și

împletească degetele cu ale lui, Arran decise că asta era de ajuns pentru seara aceea.

Se trezi brusc, nefiind sigur de ce auzise, dar știind că ceva nu era în regulă. Cu ochii mijiți, putea zări prima geană de lumină apărând la fereastra dinspre est. Alături de el, Mary răsufla ușor. Ignorând durerea puternică de cap, el își ținu răsuflarea și ascultă.

Atunci auzi sunetul din nou. Un nechezat de cal, sunetul fiind repetat imediat de un al doilea animal. Campbellii îi ajunseseră din urmă.

– Mary, șopti el, ridicându-se în picioare și apucându-se cu ambele mâini de fotoliul ei ca să își țină echilibrul.

Ea se trezi imediat.

– Sunt aici?

– Da, așa cred. Trezește-l pe Peter vreodată. Nu te apropia de ferestre.

Ea se ridică cu o grație care îl făcu să se simtă gelos și se mișcă iute și încet în cameră. Arran adună pătura și o reîmpachetă înainte să o pună din nou la picioarele patului. Capul i se simțea mai limpede, dar ochiul stâng rămânea în ceață. Dacă trebuiau să fugă călare sau într-o trăsură, probabil că și-ar pierde din nou cunoștința. Slavă Domnului că Mary se gândise să ceară ajutorul mătușii înstrăinate.

– Scoatem armele? întrebă Peter, îndesându-și cămașa aspră în pantaloni în timp ce ieșea din debara.

– Nu. Vom încerca mai întâi metoda lui Mary.

El îi aruncă un zâmbet rapid în timp ce ea ieșea din dormitor și își întoarse privirea spre Peter.

– Du fotoliul înapoi de partea cealaltă a șemineului, bine? În liniște.

– Da. Lacheul ridică fotoliul lui Mary și îl duse cu grijă înapoi acolo unde îi era locul, punând chiar picioarele înapoi în adânciturile din covorul albastru întins acolo.

– Tot restul e înăuntru?

Cu ochii măriți de teamă, Mary aprobă din cap.

– Împreună cu niște pâine și apă. Grăbește-te, Arran! Dacă este tatăl meu, va percheziționa casa în căutarea noastră.

La parter o ușă se deschise și se închise iute. Oricât ar fi preferat o luptă directă acestei furișări, metoda asta era mult mai puțin riscantă pentru femeia pe care o iubea. Iar el nu se afla tocmai în cea mai bună formă în dimineața asta.

Cu o ultimă privire aruncată în jur, el le făcu semn spre debara.

– Hai să mergem!

Se puse în patru labe ca să se târască prin deschizătura absurd de mică și asta îi făcu capul să bubuie din nou, dar strânse din dinți și o făcu oricum. Dacă nu era altceva, faptul că o trăsură îl lovise în cap îl va descuraja să bea prea mult pe viitor; durerea asta de cap nu era ceva ce își dorea vreodată să repete, indiferent cât de bun și de mult era alcoolul.

Odată intrați, Mary îl dădu din drum și se aplecă să tragă teancul de cutii în fața deschizăturii, apoi coborî încetișor ușa, închizându-i acolo. Chiar și cu felinarul aprins, lumina părea slabă, dar el nu era dispus să riște ca lumina să se vadă printr-o crăpătură în perete.

Se așeză și îl scutură pe Howard care încă mai sforăia până când acesta bombăni o înjurătură și se ridică. Arran îi aruncă o privire semnificativă, iar el se domoli.

– Afurisiții de Campbelli! bombăni el. Vă rog să mă iertați, milady.

În mod evident, Howard era acum parte din clanul lor.

– De acum înainte vom fi la fel de tăcuți ca niște șoareci în biserică, murmură Arran și apoi o luă pe Mary de braț să o tragă lângă el.

Cu o răsuflare ușoară și înălțând o rugă tăcută pentru ca totul să se petreacă așa cum sperau, el se aplecă și stinse felinarul.

Așezându-se cât de confortabil putea sprijinit de peretele neterminat, el puse brațul stâng în jurul lui Mary care tremura.

– N-o să las să ți se întâmple nimic, fetițo, șopti el în părul ei.

– Sunt mai îngrijorată pentru tine, răspunse ea aproape inaudibil.

– Câtă vreme nu adoarme nimeni și nu începe să sforăie, nu avem de ce să ne temem, mă gândesc.

În trecut, cei din familia lui fuseseră o dată sau chiar de mai multe ori acuzați că ar fi iacobiți, că l-ar susține pe Iacob și pe Bonnie Prince Charlie în pretențiile lor pentru tronul Angliei. Câțiva dintre străbunii lui fuseseră iacobiți. Din pricina asta, cele mai multe case din Ținuturile Înalte aveau așa-numite „găuri de popi" ca să ascundă scoțieni căutați de soldați englezi. Și acum erau într-o gospodărie pe jumătate englezească, ascunzându-se de clanuri, inclusiv de al lui.

Cu mâna dreaptă se întinse și scoase din buzunar pistolul pe care îl băgase acolo. Nu, nu voia să facă rău tatălui ei sau vreunui alt Campbell, pentru că asta ar răni-o pe ea. Dar nici nu avea de gând să renunțe la Mary. Pentru nimeni – nu pentru Campbell, MacLawry sau pentru Sfânta Bridget și toți îngerii din cer.

capitolul 16

Sarah Mallister stătea așezată pe marginea patului și aștepta să fie surprinsă.

Oricât și-ar fi dorit să fie îmbrăcată în cea mai fină rochie și să aibă părul aranjat și obrajii îmbujorați, nu mijise nici măcar o singură rază de soare peste dealurile de la răsărit. În mod normal, ea și Sean ar fi rămas în pat măcar încă o oră.

– Sean, nu te plimba atât, șopti ea.

Soțul ei se opri la jumătatea drumului dintre ușă și pat.

– Te-ai gândit cumva că poate noi ar trebui să ne ascundem în spatele acelui zid?

- Au știut timp de nouăsprezece ani unde să ne găsească. Și, sincer, mai degrabă aștept asta decât să mă tem.

Pășind mai încet, el se duse să se așeze lângă ea.

- Dacă am putea, mi-ar plăcea să îl pocnesc pe Fendarrow în nas.

Ea zâmbi, o anticipare nervoasă înfiorând-o.

- Nu cred că ar strica un pic de ostilitate bănuitoare. Până acum nu s-a ostenit să vină în vizită, la urma urmei. Sarah își luă soțul de mână. Amintește-ți doar că nu e vorba despre noi. Este vorba să ne protejăm tinerii oaspeți.

Desigur că nepoata ei venise după ajutor abia când trăsura lor se răsturnase și lordul Arran fusese rănit. Nu aveau însă literalmente altundeva unde să se ducă. Dar veniseră la ei în loc să aștepte să fie prinși, și ea făcuse cunoștință cu o tânără curajoasă, pe care altfel nu ar fi avut ocazia să o cunoască. Și cu un MacLawry. Pentru Dumnezeu, nu era nici măcar sigură că ar fi avut curajul să se îndrăgostească de un membru al clanului MacLawry, darămite de fratele căpeteniei clanului.

Susan veni să bată la ușă, mai tare ca de obicei.

- Intră, zise Sarah, iar ușa se deschise un pic.

- Doamnă Mallister, zise menajera pe un ton un pic nesigur, aveți un vizitator.

- La ora asta? întrebă ea trimițând servitoarei un zâmbet încurajator.

Ea nu era sigură dacă fuseseră auziți sau nu, dar era o căsuță mică și tăcută și presupuse că un vizitator ar putea auzi fiecare cuvânt rostit.

- Este domnul Lester? L-am rugat să-mi dea de știre dacă o apucă durerile pe Sally.

- Nu, doamnă. Este... lordul Fendarrow.

- Poftim?

- Acesta e numele pe care mi l-a dat. Și are cel puțin o jumătate de duzină de oameni cu el.

- Doamne sfinte!

– Fendarrow? Ce naiba vrea fratele tău de la noi? întrebă Sean.

– N-am idee, răspunse Sarah fără să trebuiască să se prefacă emoționată. Crezi că s-a întâmplat ceva cu tata? De ce ar veni altfel aici, Sean? Au trecut nouăsprezece ani!

– Mai bine să mergem să aflăm. Spune-i că vom coborî pe dată, Susan. Nu am de gând să-l întâlnesc în cămașă de noapte.

Menajera făcu o reverență.

– Să-l pun pe Levitt să le ofere ceai?

– Nu până nu aflu ce vrea, zise Sean cu voce tare, oferindu-i un zâmbet încurajator.

Susan închise ușa din nou, și Sarah răsuflă ușor.

– Aproape că am uitat că de fapt nu vreau să îl văd, bombăni ea și se ridică, grăbindu-se spre dulap.

Soțul ei se duse și o luă de brat și o întoarse cu fața spre el.

– Ține doar minte de ce e aici, șopti el și o sărută. Eu, unul, nu intenționez să permit să facă altcuiva ce ți-a făcut ție.

Cu un zâmbet, ea îi răspunse la sărut.

– Ce mi-a făcut mie nu contează, pentru că nu a putut să ne despartă. Acum du-te și te încalță bufnind furios cu cizmele și hai să terminăm odată!

Nu avuseseră șansa să-și avertizeze oaspeții că sosiseră necazurile, dar Sarah nu auzise nici măcar un scârțâit venind din camera de alături. Nu putea decât presupune că știau și că se închiseseră în camera secretă. Restul va depinde de ea și de Sean.

Mâinile îi tremurară o clipă când își dădu cămașa jos și își puse o rochie verde cu galben, simplă, din muselină și își pieptănă părul, strângându-l într-un coc simplu. Sean se îmbrăcă cu hainele lui negre, conservatoare de bancher și ieșiră împreună din dormitor, coborând scările la parter.

Levitt stătea în dreptul intrării și părea enervat că avusese timp doar să-și pună pantalonii peste cămașa

de noapte îndesată în pantaloni. Dacă ar fi avut de ales, majordomul ar fi rămas îmbrăcat toată noaptea, pregătit să întâmpine musafirii. Asta însă ar fi dat naștere la prea multe suspiciuni într-un moment în care nu își puteau permite așa ceva.

– Doamnă Mallister, lordul Fendarrow e în camera din față, zise el. Doi domni se află acolo cu el. Alți nouă se află în fața casei, adăpând caii.

– Caii? repetă Sarah, încruntându-se. Nu a venit cu trăsura?

– Nu din câte am putut vedea, doamnă.

Ea se îndreptă de spate.

– Ei bine, hai să mergem să vedem ce l-a adus pe Walter Campbell călare tocmai de la Manchester atunci.

Când intră în salon, privirea ei se duse spre bărbatul cu chip ascuțit cu părul negru dat pe spate care stătea la fereastra îndepărtată. Asemănarea cu tânărul Walter era izbitoare. Preț de o clipă se simți ca o fată de 19 ani care îl implora pe fratele ei mai mare să nu permită să fie surghiunită din familie. Sarah se scuturâ. Bărbatul acela putea să semene cu Walter așa cum îl știa ea, dar nu era fratele ei. Un nepot, probabil. Poate că era acel dezgustător Calder pe care îl descrisese nepoata ei. Își întoarse capul.

– Arătați mai în vârstă, zise o voce seacă, precisă.

Așezat în fotoliul favorit al lui Sean, un bărbat subțire cu păr cărunt își încrucișă gleznele și se uită la ea peste degetele împreunate.

Cam atât despre politețuri.

– Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea direct. E vorba de tata?

Pe obrazul lui tresări un mușchi.

– Nu. Ultima informație e că Excelența Sa se simte foarte bine.

Ea aprobă din cap, înghițind. I se păru că vede o fugară expresie de simpatie pe chipul lui.

Sau poate, mai degrabă, era îngrijorat că ghicise greșit unde se afla fiica lui și că venise aici degeaba.

– Atunci de ce ești aici? M-am ținut de cuvânt; nu am plecat din Manchester de când am cumpărat casa asta, și Sean s-a dus la Londra anul trecut doar pentru afaceri.

– Încetează să mai bați câmpii, da? făcu Walter și se ridică în picioare. O să te întreb ceva și o să îmi răspunzi complet și cinstit. Dacă minți, dacă ascunzi ceva de mine, voi ști – și îți voi da foc la casă.

– Nu permit să fiu amenințat la mine acasă, mârâi Sean, făcând un pas în spate.

– N-am ce vorbi cu tine, comentă Walter, cu privirea ațintită asupra surorii sale.

Sarah era cât se poate de sigură că scena s-ar fi petrecut la fel și dacă nu ar fi avut ascunși fugari în debara, chiar dacă ar fi fost cu adevărat surprinși să vadă o duzină din membrii clanului Campbell învârtindu-se în jurul casei. Întinse o mână și opri înaintarea soțului ei chiar în timp ce cei doi bărbați mai tineri se postaseră ca să-l flancheze pe fratele ei.

– Pune întrebarea, zise ea cu voce nesigură. N-am nici un motiv să te mint cu privire la ceva.

– Nu știu dacă e chiar așa, mătușă Mòrag, zise cel care arăta ca o versiune mai tânără a lui Walter.

– Al cui băiat ești tu? întrebă ea.

– Al surorii tale Ursulna, zise el și schiță o plecăciune lenevă. Charles Calder la dispoziția dumitale.

– Nu te osteni să te prezinți, Charles, interveni Walter și se încruntă și mai tare. Nu o să te mai întâlnești cu ea.

– Pentru Dumnezeu, Walter, încetează să ne mai amenințI și pune întrebarea aia!

– Foarte bine.

Preț de o clipă, el își încleștă maxilarul, dar ea nu avea idee dacă era de furie, de jenă sau de grijă. Având în vedere propria experiență cu el, ea tindea să creadă că era jenă.

– Acum o săptămână, fiica mea, Mary, a fost răpită de lordul Arran MacLawry. Am dat peste trăsura lor

zdrobită la nici opt kilometri de aici. Așa că întrebarea mea este, Sarah: i-ai văzut cumva?

Ea își duse o mână la piept.

- Mary? O, nu, ce îngrozitor! Nu, sigur că nu am văzut-o.

- De unde ai ști că nu ai văzut-o? întrebă viclean Charles Calder. Nu ai văzut-o de când avea doi ani.

- Nu fi ridicol, interveni Sean. Am trăit nouăsprezece ani aici, uitându-ne la aceeași vecini. Ultimul străin care a trecut pe aici a fost individul care vinde mătăsuri pariziene. Cum îl chema? Chambers și nu mai știu cum. Iar asta s-a întâmplat acum trei luni. Deci da, am ști dacă am vedea o femeie străină pe aici.

- Pentru ultima dată, bancherule, nu vorbesc cu tine.

Sarah păși între soțul și fratele ei.

- Sean spune adevărul. Dacă am fi văzut pe cineva târât de un bărbat, cu siguranță mi-aș fi amintit.

- Deci nu a apelat la tine pentru ajutor?

- Dacă ar fi făcut-o, cu siguranță că aș fi făcut tot ce îmi stătea în putință să o ajut. Orice s-ar fi întâmplat între noi, nu am nimic cu fiica ta. Și să fie luată împotriva voinței ei... trebuie să fie îngrozită. Ai fost să vorbești cu Robert Daily?

- Nu, n-am vorbit. Ce mi se pare mie dificil de crezut aici, zise fratele ei după o clipă, este că nu văd unde ar fi putut să se ducă în afară de aici. Aș zice că Mary ar găsi locul irezistibil, mai ales după ce trăsura lor s-a răsturnat. Tu ai fi fost plină de înțelegere pentru situația lor și i-ai ascunde până când ar putea găsi un mijloc de transport.

- Plus că mai e și sângele pe care l-am găsit. Unul din ei e rănit.

Ea se uită la nepotul ei, folosindu-și toată inteligența ca să urmărească doar indiciile pe care i le dădeau ei, ca să ajungă la concluziile pe care le-ar obține din ce spuneau ei.

– Eu... asta nu sună tocmai a răpire, zise ea ezitant. Am crezut că ai spus că ar fi venit aici ca să-mi ceară ajutorul ca să se întoarcă acasă.

Walter parcurse distanța dintre ei și puse degetul sub bărbia ei, obligând-o să se uite în sus la el.

– Este exact ce spun eu că este. Acum. Unde sunt?

Sarah se uită direct la el.

– Nu sunt aici, zise ea în același fel cum vorbise el, nefiind nevoită să pretindă că îi tremura vocea la sfârșit.

– Atunci nu te va deranja dacă ne vom uita chiar noi.

Dându-i drumul, el făcu semn cu bărbia spre adâncimile casei.

Nepotul ei părăsi încăperea și se îndreptă spre spatele casei, spre micuța bucătărie, în vreme ce al doilea tânăr îl dădu pe Levitt la o parte cam brutal și deschise ușa de la intrare, scoțând un fluierat.

Pe dată, alți șase bărbați, din care ea recunoscu rude sau soți ai foștilor ei prieteni sau aliați, intrară bubuind în casă.

– După ce ți-au făcut, Sarah, urlă Sean cu fața roșie, nu voi permite... acestor Campbelli să intre în casa mea!

Ea se întoarse spre el, nesigură câtă din furie era teatru. Nu prea multă, ghici ea.

– Sean. Lasă-i să umble prin lucruri! Doar așa vor pleca și ne vor lăsa în pace.

– Da, așa e, fu fratele ei de acord.

– Și sper că îți dai seama, continuă ea și se întoarse spre marchizul de Fendarrow, că n-aș face niciodată nimic care să-ți dea motiv să apari la ușa mea.

– Poate că nu.

Al doilea tânăr se întoarse în salon, și Walter se duse spre pragul ușii:

– Și poate că ai sări să apuci șansa de a-mi face rău. Oricum ar fi, Donnell aici de față vă va ține companie cât mă duc eu să văd ce fel de viață v-ați aranjat aici. Măcar imaginea va fi amuzantă.

„Și, cu toate astea, tu ești cel a cărui fiică a fugit cu un MacLawry", ar fi vrut ea să spună, dar își ținu gura.

În schimb, apucă pumnul strâns al soțului ei și îl trase ca să se așeze pe canapea lângă ea.

- Presupun că ar trebui să fiu flatată că i se pare că suntem așa de deștepți, bombăni ea, știind că Donnell putea să o audă.

- Aș fi flatat dacă ar cădea pe scări și și-ar rupe afurisitul de gât, mârâi Sean.

Ea pufni.

- Dacă am avut vreodată dubii că am ales corect bărbatul căruia să-i ofer loialitatea mea, asta mi-a răspuns la ele. Chiar îi urăsc pe Campbelli, să știi.

- La fel și eu. În afară de unul.

Încet, el își desfăcu pumnul și îi apucă mâna într-a lui.

- Mulțumesc pentru asta, dar eu sunt o Mallister.

Și cu puțin noroc, curând o altă Campbell, pe care ajunsese să o îndrăgească surprinzător de mult, va deveni o MacLawry.

Dacă ar fi avut un ceas de buzunar, Mary nu ar fi fost surprinsă să vadă că trecuseră cinci sau șase ore de când se ascunseseră în mica lor încăpere în perete. Ea nu credea că stătuse vreodată așa de mult nemișcată în viața ei, dar tot nu avea impresia că asta era de ajuns. Își încetini respirația, încercă să-și încetinească bătăile inimii - ceea ce era destul de dificil, având în vedere că întreaga parte dreaptă a corpului ei era lipită de Arran.

El nu se mișcase nici el, dar ea nu ar confunda niciodată nemișcarea și tăcerea lui cu neajutorarea. Dinspre el radia pericol și furie. Ea știa că el are un pistol și că voia să găsească orice motiv ca să lovească. Faptul că fusese inconștient cu doar douăsprezece ore în urmă nu părea să-l îngrijoreze, deși ea nu credea că va putea uita vreodată imaginea chipului său nemișcat și palid. Și cât de... pierdută se simțise la ideea de a fi fără el.

Era de parcă ar fi descoperit soarele cu toată lumina și căldura sa și apoi ar fi trebuit să se confrunte cu perspectiva de a nu-l mai vedea niciodată. Trebuia să îi spună

asta, dar nu aici. Nu acum când ar putea părea că ea nu voia decât protecția lui.

– ... crezi că ea chiar a venit aici? se auzi vocea lui Charles Calder la doar câțiva pași distanță.

Ea tresări, dar brațul lui Arran o ținu strâns pe după umeri.

– Depinde, răspunse vocea profundă a tatălui ei. Dacă sângele era al lui Mary, atunci probabil că nu sunt nici prin apropiere. Dacă MacLawry a fost cel rănit, ei bine, mă aștept ca ea să stea la marginea drumului, gândindu-se cum ar putea cel mai bine să se scuze pentru toate astea. E deșteaptă, dar nu o să-l care pe MacLawry după ea și să riște să își asume responsabilitatea pentru că m-a făcut de râs și a trădat clanul.

Deci asta credea tatăl ei despre ea. Și acum câteva săptămâni, aprecierea lui ar fi fost corectă. Ea devenise foarte abilă în evitarea complicațiilor. Ce nu luase el în considerare era Arran și cât de curajoasă o făcea el să se simtă. Da, venise aici după ajutor, dar nu alesese să ceară ajutor mătușii pentru ca să iasă din toată problema asta. Venise aici pentru că aveau nevoie de un loc sigur în care să se odihnească pentru câteva zile.

– Presupun că mai vrei să mă însor cu ea după ce rezolvăm problema asta.

Mary făcu o grimasă în întuneric. „Nici vorbă", se gândi ea pentru sine.

– Anunțul a fost făcut, băiatul meu. Cât privește toată Londra, ea e la Fendarrow și ne așteaptă să sosim pentru nuntă. Insist să te însori cu ea. Dacă nu vrea să facă o alianță cu noi, voi avea grijă să nu mai facă alte necazuri.

Vocea marchizului se auzea de undeva mai de aproape; probabil că era în ușa dulapului.

– Asta e tot ce cer. Ei bine, plus încă o chestiune minoră. În graba de a-i ajunge din urmă nu mi-ai spus ce intenționezi să faci în privința lui MacLawry.

Tatăl ei scoase un sunet dezgustat.

– Dulapul ăsta s-ar potrivi mai bine într-un hambar, comentă el.

– Ei bine, a fost cumpărat din salariul unui bancher, zise Charles cu amuzament în glas.

Doamne sfinte, ce sicofant! Mary știuse asta dinainte, dar nu ascultase până atunci ce mizerabil era.

Marchizul chicoti și stiva de cutii de pălării căzu. Nu. nu, nu! Ea simți cum Arran se mișcă foarte ușor și știu că își mutase pistolul în mână. Dacă panoul acela se mișca, cineva urma să moară.

– Dar MacLawry? insistă Charles, cu vocea suficient de aproape că probabil ar fi putut să se întindă și să-l atingă.

– L-ai auzit pe fratele lui. Glengask e foarte dornic să păstreze armistițiul ăsta amărât și e în stare să-l dezmoștenească pe namila de muntean. Ar fi fost mai simplu dacă Arran ar fi dispărut pur și simplu, nu crezi? Familia lui ar putea să inventeze povești despre cum a fugit în Colonii ca să înceapă o viață nouă.

– Doar nu sugerezi să îi dăm drumul, nu?

– Nu, Charles. Nu fac asta. Sugerez să le spunem tuturor că a ales să fugă în America atunci când l-am încolțit. Și apoi clanul MacLawry rămâne agresorul și familia Campbell pare onorabilă și rezonabilă.

– Mary își va ține gura în privința asta?

– Tu vei fi soțul ei. Nu va putea spune nimic împotriva ta nici dacă ar vrea să o facă. Ceea ce nu va face. Asta ar face-o vinovată de ruperea armistițiului. Mary e prea cuminte ca să se murdărească de sânge.

– Te-ai gândit destul de mult la asta, nu-i așa, unchiule?

– De când am scos-o pe Crawford de la hanul ăla, da.

Acesta nu era tatăl ei. Nu era bărbatul care îi cumpărase pălării, care dansase cadrilul cu ea la Almack, care spusese că era ușurat că Glengask și vărul ei de-al doilea, George Gerdens-Daily, aranjaseră armistițiul dintre clanurile lor.

Oricine era acest bărbat, el specula dacă ea fusese sau nu rănită doar în termeni de strategie. O promisese din nou unui bărbat pe care îl știa că nu era altceva decât

un ucigaș dornic să avanseze în societate. Și vorbea despre o crimă premeditată – împotriva bărbatului pe care îl iubea destul ca să fugă de viața ei veche și sigură –, de parcă singurul inconvenient era faptul că vor trebui să-i ascundă corpul.

– Întoarce salteaua, Charles. Nu m-ar mira să se ascundă sub pat.

Încă sporovăind despre care ar fi cel mai bun mod de a scăpa de Arran și de a o duce pe ea la biserică, în așa fel încât doar câțiva oameni să știe ce se petrecuse, vocile se îndepărtară spre dormitorul principal.

În afară de ticăloșenia conversației purtate cu sânge-rece, ea fu izbită de încrederea de nezdruncinat a tatălui ei că îi va prinde pe ea și pe Arran.

– Ticălosul ăla era tatăl dumneavoastră, Lady Mary? mormăi Howard cu vocea lui aspră.

– Tăcere, șopti Arran ca răspuns, așa de încet încât cuvântul aproape că pluti în aer. Nu sunt singuri.

Voia să spună că mai erau și alți bărbați în casă? Sau că erau bărbați care așteptau în tăcere în cameră, ascultând după ei? Mary tremură, mușchii ei fiind deja încordați și dureroși. Dacă tatăl ei decidea să rămână peste noapte? Dacă dormea în camera asta, la câțiva pași de locul unde se ascundeau ei? Puteau să stea blocați acolo în întuneric zile întregi, fără să se poată mișca, temându-se să scoată vreun sunet.

Buze calde se lipiră de urechile ei.

– Când vor vedea că nu ne găsesc, vor trebui să plece, șopti Arran. Tatăl tău trebuie să ne prindă înainte de graniță.

În mod evident, Arran MacLawry putea să îi citească gândurile. Neîndrăznind să vorbească și ea, se mulțumi să dea ușor din cap. Avea sens ce spunea el. Dacă tatăl ei nu îi găsea aici, va trebui să presupună că porniseră din nou spre nord.

După ceea ce păru încă o oră, dar fuseseră probabil doar zece, cincisprezece minute, fotoliul în care Arran își petrecuse noaptea se mișcă și scârțâi și picioare încălțate

cu cizme ieșiră din cameră îndreptându-se spre scările din partea din față a coridorului. Slavă Domnului! De unde știuse Arran? Auzise încă un rând de pași când bărbații intraseră prima dată în cameră? Mai era cineva încă acolo?

Se auziră voci bărbătești îndepărtate, răspunsul agitat și cu voce subțire al mătușii Sarah care intervenea din când în când. Se auzi sticlă spartă, dar conversația continuă. Cât de straniu că o femeie pe care Mary o cunoscuse doar cu cincisprezece ore mai devreme putea să o ascundă și să o apere de propriul tată, care nu era dispus să o facă. Și cât de surprinzător că un bărbat pe care îl cunoștea de doar câteva săptămâni devenise pentru ea mai prețios decât propriul clan. Decât propria familie.

O ușă la parter se închise zdravăn. Curând după aceea, ea era sigură că auzi copite bubuind pe aleea bătătorită din fața casei. Se terminase oare? Sau tatăl ei lăsase pe cineva în urmă care să stea de pază? O, Doamne! Asta ar fi făcut și ea.

- Cât mai trebuie să așteptăm? întrebă Peter cu vocea cea mai șoptită pe care îl auzise ea folosind-o vreodată.

- Mòrag și Sean o să vină să ne spună când au plecat cu adevărat, răspunse Arran.

- Sper că va fi curând, interveni Howard. Trebuie să mă ușurez. Scuze, milady!

- Ei bine, acum îmi vine și mie să mă ușurez, ce idiot! bombăni Peter.

- Șoareci de biserică, făcu Arran, și pieptul îi tremură o clipă, iar Mary își dădu seama că el chicotea ușor.

După toate astea, după ce îi auzise pe bărbați vorbind cum vor să-l ucidă, după ce fusese implicat într-o bătaie și fusese lovit în cap când se răsturnase trăsura, el era amuzat. Și doar gândul acesta îi îmbunătăți starea de spirit. Pentru că, dacă Arran putea să râdă, atunci cu siguranță că ea va reuși să reziste pe lângă el.

- Te iubesc, Arran MacLawry, murmură ea.

Brațul lui din jurul umerilor ei tresări.

– S-ar putea să mai delirez încă, fetițo, replică el în același ton, pentru că mi se pare că am auzit ceva.

– Așa e, banditule, zise ea zâmbind în întuneric.

– Mai spune-o o dată, te rog, Mary?

– Te iubesc.

– Și eu te iubesc, fata mea frumoasă. Mi-ai răpit inima și nu o s-o mai recuperez de la tine.

Ea se întinse să-i găsească fața cu mâna liberă și apoi se aplecă să-l sărute. Fără el, ar fi fost singură în întuneric pentru multă vreme. Arran o trăsese după el în lumină. O simțea în jurul ei chiar și acum, ușoară, caldă și eliberatoare. Și cu el în viața ei, nu va mai simți niciodată întunericul. Nici măcar acum și aici.

– Ce e sunetul ăla? întrebă Howard.

– Se sărută, răspunse Peter.

Arran râse lipit de gura ei, și Mary i se alătură. Nici măcar cel mai negru întuneric nu le rezista. Nu când erau împreună.

Arran aproape că își dori ca Fendarrow și clanul lui să se întoarcă la căsuță. Pentru că în momentul acela, lovit la cap sau nu, era destul de sigur că ar putea dovedi întreg clanul Campbell cu o mână legată la spate.

Mary îl iubea.

El o sărută din nou, dorindu-și ca Peter și Howard să găsească altă gaură în care să se ascundă pentru ca el să poată fi singur și gol lângă ea. Chiar dacă nu era în cea mai bună formă, tot reușea asta.

La sunetul unor pași rapizi care se apropiau, el se desprinse de ea și întări strânsoarea pe pistol.

– Fiți pregătiți, șopti el.

Ușa secretă alunecă în sus. Chiar și lumina relativ slabă care pătrunse în ascunzătoarea lor păru orbitoare, dar el își mijii ochii și ridică arma.

– Au plecat, zise Sean Mallister și își băgă capul pe deschizătură. Au lăsat un om în urmă pe cel mai apropiat deal ca să ne țină sub supraveghere, bănuiesc, dar l-am zărit din clipa în care a călărit acolo sus.

Aprobând din cap, Arran ascunse pistolul în buzunar și îi făcu semn lui Mary spre deschizătură.

- După tine, fetițo! Băieți.

După ce ieșiră ceilalți, el se sprijini cu spatele de lemnul gol al peretelui și răsuflă ușurat. Fusese foarte aproape. El nu aranjase treaba, dar un muntean nu se ocupa așa de necazuri. Și era ultima oară că se mai ascundea de inamicii lui în întuneric.

Înainte ca vreunul din ceilalți să vină după el, el se puse în patru labe, închise un ochi împotriva durerii de cap și ieși din camera secretă. Campbellii lăsaseră cutiile acolo unde căzuseră, împrăștiate pe jos pe podeaua dulapului.

- Lasă-mă să te ajut, zise Mary și puse o mână sub umărul lui, apoi trase.

El putea să se ridice și singur, dar asta îi oferea scuza de a o ține aproape de el.

- Mulțumesc, Mary.

Dormitorul pentru oaspeți arăta de parcă ar fi fost rupt în bucăți de lupi. Campbellii sfârtecaseră până și salteaua cu cuțitul. Penele erau peste tot pe podeaua din lemn și pe covorul albastru din fața șemineului, ca niște frunze albe și cenușii. Și făcuseră asta nu doar propriilor neamuri, ci și unei gospodării care cu greu putea să își permită lucruri noi.

- Asta e de nescuzat, unchiule Sean, zise Mary cu o lacrimă alunecându-i pe obraz în timp ce se uita prin cameră. Te voi despăgubi pentru daune, promit!

- Noi o vom face, o corectă Arran.

- Mulțumesc pentru intenție, răspunse bancherul, părând mult mai puțin tulburat decât se aștepta Arran. Dar nu e nevoie.

Ținându-se de balustradă, Arran păși în urma micului grup pe scări în jos. Acum că putea să vadă limpede, remarcă încăperile ordonate, simple, florile proaspete care păreau să ia locul unor obiecte moștenire de familie, dar și lipsa portretelor de familie pe pereți. Acești doi oameni nu se aveau decât unul pe altul.

Sarah Mallister ședea pe podea în camera din față în timp ce aduna facturi și corespondența care se revărsase dintr-un birou răsturnat.

– Lasă-mă să te ajut cu asta, zise Mary și îi dădu drumul lui Arran ca să se grăbească spre mătușa ei.

– Unde e individul pe care l-ai zărit? îl întrebă Arran pe Sean.

– Sus pe deal, în partea îndepărtată a drumului. Ți l-aș arăta de la fereastră, dar mă tem că are un ochean. Iar dacă îl are, poate să vadă pe toată lumea venind și plecând de aici cale de trei kilometri în toate direcțiile.

– Dacă nu e cumva o afurisită de pisică, zise Peter tărăgănat, pe întuneric nu are cum să ne vadă.

– Așa e, fu Arran de acord. Dar acum nu e întuneric, așa că tu, Howard și frumoasa Mary stați departe de ferestrele din partea din față a casei.

– Eu mă duc la bucătărie, zise Howard. Casa asta e prea elegantă pentru mine.

– Prea elegantă, zise Sarah cu un râs trist. Să te binecuvânteze Cel de Sus, domnule.

– Eu nu sunt domn, doamna mea. Doar Howard. Howard Howard.

Arran schimbă o privire amuzată cu Mary în timp ce vizitiul ieșea din cameră cu Peter pe urmele lui.

– Am crezut că pur și simplu nu vrea să ne spună celălalt nume. Se sprijini de perete ca să își mențină echilibrul. Asta nu avea cum să fie foarte ușor pentru voi. Nu putem să vă mulțumim destul că ne-ați oferit un moment sau două de respiro.

– Vă rog să nu ne mulțumiți, Lord Arran, răspunse Sarah și îl lăsă pe Sean să le ridice pe ea și pe Mary și îmbrățișându-și strâns nepoata.

– E doar Arran pentru voi, dacă nu vă deranjează, făcu Arran.

– Arran atunci. Nu-mi pasă că au stricat câteva lucruri. Nu ai idee cât timp am așteptat ca să-l pot înfrunta pe marchizul de Fendarrow. Voi mi-ați dat șansa asta. Și sunt foarte, foarte recunoscătoare.

– Dar tata ți-a stricat lucrurile, ți-a distrus casa, din cauza noastră.

– Tu i-ai oferit motiv să vină încoace. Dar el a făcut toate astea, zise Sarah și arătă spre pernele sfâșiate și draperiile rupte de la ferestre, doar pentru că a putut. Eu și Sean nu avem clan, nu avem pe nimeni care să se pună în spatele nostru sau să facă pe cineva să ezite să ne facă rău. Acesta e prețul pe care l-am plătit împreună. Ea zâmbi și își puse un braț pe după talia soțului ei, iar el o cuprinse de umeri. Și l-aș plăti bucuroasă încă de o sută de ori.

El și Mary se uitau acum la o oglindă, își dădu seama Arran. Nu doar că ambele lor clanuri le puteau face necazuri oricând doreau, dar la fel putea face și oricine a avut vreodată vreo neînțelegere sau dispută cu vreun Campbell ori vreun MacLawry. Și încă mai mult.

Sean și Sarah susțineau că nu au regrete, și el nu putea să observe nici un semn că nu ar fi fost sinceri.

– N-aș spune că nu ai un clan, Mòrag, zise el. Ne ai pe noi.

Mary îi zâmbi. Dacă mai avea nevoie de dovezi că ea era singura de care avea nevoie, zâmbetul acesta îl convinse. Se desprinse de perete și se duse spre ea, fără să ezite înainte de a o lua în brațe și să îi simtă gura caldă și moale lipită de a lui.

– Se pare că avem un clan, draga mea, zise Sean din spatele lor.

– Așa e, îl aveți, zise Arran ridicându-și capul. Fie că îl vreți, fie nu.

capitolul 17

– Am putea să mai stăm câteva zile, zise Mary, trecându-și degetele peste pieptul lui Arran și urmând apoi traseul cu buzele. Sub obrazul ei, pulsul lui se acceleră – datorită atingerii ei. Era amețitor.

– Tatăl tău se va întoarce pe propriile urme ca să ne găsească dacă nu te găsește. Și suntem deja de trei zile aici. Nu putem risca mai mult.

– Dar Sarah și Sean vor fi aici când se va întoarce tatăl meu. Nu pot să-i las expuși cruzimii lui când deja am văzut ce poate face.

– Am o idee care i-ar putea ajuta, zise Arran și o cuprinse cu mâna liberă de talie, trăgând-o direct deasupra lui.

– Ce idee? întrebă ea, încercând să se concentreze asupra conversației și nu asupra mâinilor lui cercetătoare.

– Doar un mod de a face să pară că nu au avut sigur nimic de-a face cu noi. El îi luă fața în mâini. Acum. Mai avem o oră până la căderea nopții, fata mea. Vrei să vorbești despre planurile din seara asta sau crezi că am putea face ceva cu umflătura asta teribilă a mea?

Ea râse.

– Iarăși? Mary își duse mâna între ei ca să-și înfășoare degetele pe tăria lui teribilă. Am crezut că ne-am ocupat de asta.

Arran ridică un pic capul ca să rontăie pielea de pe gâtul ei expus.

– Tu l-ai tot încurajat pe flăcău. Poate că ai putea să-ți pui picioarele în jurul șoldurilor mele, zise el și îi desfăcu picioarele ca să stea călare pe el.

Cu ea deasupra, cu picioarele desfăcute, ea se simțea foarte destrăbălată. O cuprinse o dorință puternică, amețitoare și excitantă.

– Ei bine, șopti ea. Hai să ne ocupăm de asta!

– Sărută-mă mai întâi.

Ea își lăsă fața în jos, cu fundul în aer și îl sărută fierbinte. Mădularul lui se frecă de interiorul coapselor ei și ea gemu. Arran se întinse și o deschise cu degetele, apoi o coborî ușor deasupra lui. Mary se ridică și se coborî în jurul lui. O, era delicios! El mai deținuse controlul și înainte, dar în felul acesta ea îl conducea. Putea să îl tachineze, să-l îndemne, să-l înnebunească la fel de mult cum o înnebunea el. Își puse palmele pe pieptul

lui, se ridică și se lăsă încet la loc, apoi repetă mișcarea în timp ce el se uita la ea cu un zâmbet excitat pe chip.

– Încerci să mă torturezi, Mary? murmură Arran, prinzându-i sânii în palme și ciupindu-i delicat sfârcurile. Hai, dă-ți drumul pentru mine, fetițo!

Își împinse șoldurile în sus, umplând-o complet. Cu un geamăt, ea își pierdu cumpătul, aruncându-se asupra lui în timp ce el se mișca în ea, ținând-o de șolduri ca să poată să pătrundă mai adânc.

Doamne sfinte!

În timp ce își recăpăta controlul asupra mușchilor, ea se îndreptă din nou și se mișcă în sus și în jos pe mădularul lui dur, până când el își dădu capul pe spate și se revărsă în ea. Apoi, cu un oftat satisfăcut, ea se prăbuși din nou pe pieptul lui.

– Ești foarte priceput la asta, să știi, gâfâi ea.

– Mă înnebunești, fato, zise el și o cuprinse cu brațele. Vreau să fiu în tine toată ziua și toată noaptea, dar mă pierd în dorință.

Dacă el recunoștea o lipsă de finețe sau ceva asemănător, ea decise că dacă el s-ar fi controlat complet probabil că asta ar ucide-o. Îi sărută umărul.

– Nu-ți mai dau drumul, Arran. Niciodată.

Strânsoarea lui în jurul ei se întări. Cu brațele și picioarele împletite, cu el încă în ea, să plece din patul acela era cel mai mare păcat pe care ea și-l putea imagina. Știa asta cu la fel de multă certitudine cu care își știa numele.

– M-am răzgândit, murmură el. Ar trebui să rămânem aici. Nu-ți mai dau drumul din patul ăsta.

Mary chicoti.

– Cum rămâne cu tata care se va întoarce pe propriile urme ca să ne găsească?

El ridică din umeri sub ea.

– Probabil că au uitat de tot de noi până acum. Aș zice să riscăm și să îi înfruntăm aici.

– În dormitorul ăsta?

– În patul ăsta. Ți-am zis că nu mai plec.

– Excelent! Istoria va ține minte evenimentul ca pe lupta din patul cu puf.

Corpul lui zvelt se scutură de râs.

– Au crezut că au reparat patul, dar până la urmă puful a zburat din nou. Știi, pun pariu că am putea să despicăm din nou salteaua, doar noi doi.

Ea își mișcă în mod deliberat șoldurile și îi simți mădularul mișcându-se în ea.

– Atunci ce mai așteptăm?

Până veni vremea să se dea jos din pat, ea era destul de sigură că puful începuse să iasă din nou pe gaura făcută de cuțit, pe care ea și Sarah o cususeră cu o zi mai devreme. Pentru că se întuneca și ei nu îndrăzneau să aprindă o lampă, ea nu putea fi sigură.

– O să-ți închei eu nasturii, zise Arran și se mișcă în spatele ei, trăgându-i rochia simplă de muselină peste umeri. O sărută pe un omoplat gol, apoi închise rochia la spate. Ești pregătită pentru ce urmează?

– Sunt gata. Câtă vreme totul e acolo unde spune unchiul Sean, va fi o sarcină ușoară.

Arran o întoarse și o sărută ușor.

– Nu. O să-l ai pe Howard cu tine, zise el tărăgănat și își trecu degetul peste obrazul ei. Doar trei ochi, nu două perechi.

Mary trase adânc aer în piept.

– Ar trebui să pornim.

– Da. El se uită un moment lung în ochii ei, apoi se scutură vizibil. Dă-mi mâna, atunci!

Ea o făcu, și el o apucă într-a lui. Împreună ieșiră din cameră și se îndreptară spre parter unde îi găsiră pe unchiul și pe mătușa ei împreună cu Peter și Howard la începutul unei cine ușoare în micul lor salon și discutând planurile pentru noaptea aceea încă o dată. În timp ce ea se așeza, se gândi dacă gazdele lor se vor fi întrebat ce făceau ea și Arran la etaj. Așa cum observase Arran mai devreme, era o casă foarte mică și foarte tăcută. O, Doamne!

– Bună seara, zise ea pe un ton mult prea voios în timp ce se așeza.

– Bună seara, draga mea, răspunse mătușa Sarah și făcu un schimb de priviri cu soțul ei. Sean spune că o să fie semilună în noaptea asta. Ar trebui să fie de ajutor, nu?

– Da, confirmă Arran și se așeză pe singurul loc rămas liber de la masă. Așa e. Și voi doi veți avea scuza de a nu vedea nimic nelalocul lui pentru spionul nostru până dimineață.

– Tot nu-mi place ideea de a-i sări în ajutor, zise Sean și întinse un coș de pâine în jurul mesei.

– Dacă îl ajuți, Fendarrow nu va avea nici un motiv să nu-ți creadă povestea. Nu vom provoca mai mult rău decât am făcut deja. O să-i vând individului o poveste. Trebuie doar să o confirmi.

Peter, așezat lângă Mary, îi întinse o farfurie cu pui prăjit.

– Să mâncați din plin, milady, zise el, aveți nevoie de forță și nu v-ați odihnit prea mult la etaj.

Unchiul Sean își înăbuși un acces de tuse, în timp ce mătușa Sarah scoase un sunet gâtuit. De lângă cotul ei stâng, Arran aruncă cu o bucată de pâine, care îl nimeri pe Peter în cap.

– Idiotule, zise el fără furie. Nu-mi face fata frumoasă de râs, altfel te las aici să vii pe jos în Scoția.

– Îmi cer scuze, milady, zise Peter îndatoritor.

– Nu-i nevoie, făcu Mary și luă o bucată mare de pui, dând apoi farfuria lui Arran. De fapt, mi-e chiar foarte foame.

Îi aruncă un zâmbet lacheului.

Revăzură încă o dată planul lui Arran, deși Mary nu credea că s-ar putea simți mai calmă nici după o sută de repetiții. Voia doar să se termine totul – și n-ar fi vrut să fie nevoită să treacă deloc prin asta. Sau, mai degrabă, voia ca Arran să nu trebuiască să își ducă partea lui la îndeplinire.

– Știu că trebuie să plecați, comentă Sarah, și știu și de ce, dar o parte din mine tot își dorește să rămâi.

– Mi-aș dori și eu asta, răspunse Mary. Poate că după ce ne vom stabili acolo, vom găsi o cale să veniți să stați cu noi.

Sean aprobă din cap.

– Mi-ar plăcea asta. Și știu și că lui Sarah i-ar plăcea. Avem și prieteni aici, dar e bine să ai din nou familie.

Mary știa la ce se referea. Chiar și în cel mai bun scenariu, nici ea și nici Arran probabil că nu vor mai avea contact cu familiile lor. Amândoi renunțaseră la mariaje aranjate și distruseseră alianțe potențiale și probabil că duseseră și la ruperea delicatului armistițiu. Sarah și Sean ar putea fi foarte bine tot ce aveau. Și șansele ca cele două cupluri să se mai vadă vreodată erau foarte mici. Dar cum în seara asta toți părea să pretindă că lucrurile vor fi în regulă și splendide la capătul călătoriei, ea bănui că ar putea să spună că vor sărbători cu toții Crăciunul împreună, și toată lumea ar fi de acord.

La finalul cinei, Susan veni și luă farfuriile în timp ce Peter și Howard luară bagajele și le aduseră la ușa din spate în bucătărie. Mary fu cuprinsă de o așteptare nervoasă. Venise vremea să pornească.

Arran se îmbrăcă cu haina lui groasă, scoase un pistol din buzunar și îl verifică, apoi îl puse la loc. Spusese că intenționa să se străduiască foarte tare să nu omoare pe nimeni și ea îl credea, cu siguranță. Dar tatăl ei, Charles și restul erau mai mult decât furioși, și ea auzise cu urechile ei că intenționau să-l omoare pe Arran. Indiferent ce se întâmpla, asta nu trebuia să se întâmple.

– Aș fi foarte bucuros să te ajut, Arran, zise unchiul ei încet. Să stau aici să aștept fără să fac nimic nu prea e genul meu.

– Vei face ceva, răspunse Arran, aplecându-se să își slăbească cuțitul din cizmă. Te vei asigura că băiatul de pe deal te vede aici ca să știe că nu ai fost tu acolo, sus.

– Înțeleg. Dar tot nu-mi place.

- Știu ce vrei să spui, Sean. Dar e mai bine pentru toată lumea.

Cu o grimasă, el îi întinse mâna, iar Sean i-o strânse.

- Și ție, Mòrag. Nu putem să-ți mulțumim destul.

Mătușa Sarah zâmbi și apoi făcu un pas înainte să-l îmbrățișeze pe munteanul uriaș.

- Să nu îndrăznești să-mi mulțumești. Când veți găsi un loc unde să stați, trimiteți-ne adresa! Vă rog.

- Așa vom face.

Cu asta, Arran și Peter se îndreptară spre spatele casei. Mary îi urmă. Nu putea să nu o facă.

- Arran.

El se opri în mijlocul bucătăriei și făcu un pas mare spre ea.

- Dă-mi zece minute, zise el. În alte cinci după aceea vei ști dacă l-am prins sau nu.

- Cum voi ști dacă nu l-ați prins?

- Va urla după ajutor.

Ea se forță să zâmbească.

- Te rog să ai grijă!

- Eu și Peter știm ce trebuie să facem, fetițo. E un singur băiat. Nu te îngrijora. Îi aruncă zâmbetul lui diabolic. Nu pot să mor oricum până nu mă ceri de soț.

Mary îl apucă de reverele hainei.

- Atunci încă n-am să te cer.

- Încă, repetă el și apoi se strecură pe ușa de la bucătărie în întunericul de afară.

Asta a fost, așadar. Zece minute de așteptare și ascultare, în speranța că nimic nu va merge prost, apoi ea și Howard vor porni să ia caii, să găsească acea căruță pe care Sean aranjase să o lase în apropiere pentru ei și apoi să aștepte din nou ca Arran și Peter să li se alăture.

Se îndreptă de spate și se duse înapoi în partea din față a casei, în salonul unde mătușa și unchiul ei nu așteptau, ci erau ocupați să aprindă fiecare lumânare din încăpere și să mai arunce bușteni pe focul deja puternic.

- Nu așa de mult, zise ea iute, oprindu-se în ușă pentru ca umbra ei să nu apară alături de celelalte două din

încăpere. Dacă e prea evident că alegi acest moment să fii văzut, planul lui Arran nu va funcționa.

– O, Doamne, zise mătușa Sarah și stinse iute jumătate dintre lumânări. Cum să facem asta fără să pară că e intenționat?

Mary se gândi o clipă, dar Arran nu amintise nimic de genul acesta.

– Ar trebui să dansați, decise ea.

– Poftim? făcu Sean ridicând dintr-o sprânceană.

– Da, dați câteva ture de vals, apoi... doar fiți împreună. Fiți fericiți că vă e casa din nou pusă la punct și că marchizul de Fendarrow nu i-a dat foc.

Nu era doar că trebuiau să pară relaxați și firești, dar ea voia un ultim moment în care să-i vadă fericiți. Pentru că, dacă încă mai puteau fi fericiți și îndrăgostiți după nouăsprezece ani singuri, atunci așa vor putea fi și ea și Arran.

– Dar cu tine cum rămâne, draga mea?

Mary își șterse o lacrimă din ochi.

– Dacă puteți să zăboviți un moment să veniți aici și să mă îmbrățișați, asta ar fi foarte bine.

– Pot să fac asta. Cu un zâmbet înlăcrimat, mătușa Sarah ieși din salon ca să o îmbrățișeze strâns. Să ne scrii, zise ea hotărâtă. Să ne dați de veste cum vă descurcați.

– Așa voi face, promise Mary. Așa de tare mă bucur că te-am cunoscut! Că v-am cunoscut pe amândoi.

– La fel, draga mea Mary.

Cu o ultimă îmbrățișare, Sarah îi dădu drumul și se întoarse în salon.

Dacă Mary mai avea nevoie de o dovadă că ea și viața ei se schimbaseră în decursul ultimelor săptămâni, zâmbetul care îi atinse fața în momentul în care mătușa și unchiul ei se duseră în mijlocul încăperii îi confirmă asta. Sean fredonă în falset un vals, și cei doi începură să danseze. Realizarea că astfel de lucruri mărunte pot făuri un paradis era așa de stranie și totuși foarte, foarte vitală.

Se dădu încet înapoi și se întoarse să se îndrepte spre bucătărie.

– Ești gata, Howard?

– Dacă puteți lua sacul, milady. O să pun celălalt cufăr afară.

Ea își puse sacul pe umăr și îl urmă afară pe ușă. Venise rândul ei.

Arran se ghemui în spatele bolovanului pe jumătate îngropat și așteptă. În vale, salonul căsuței se lumină ca ziua și apoi se estompă, revenind la o strălucire mai normală. Nu știa dacă cineva doborâse o lumânare și aprinsese vreun fotoliu, dar lumina atrase atenția acelui Campbell așezat pe pământ la vreo două duzini de pași distanță de el.

Băiatul nu putea avea mai mult de 18 ani – un băiețel care nu ar fi trebuit lăsat singur, cu atât mai puțin să fie lăsat să caute necazurile pe care le reprezenta Arran MacLawry. Al naibii Fendarrow! Indiferent de unde moștenise Mary îndrăzneala și inteligența, nu fusese în mod clar de la tatăl ei.

Ocheanul fu ridicat și îndreptat spre căsuță preț de un moment lung, apoi coborât din nou. Riscând încă o privire pe deal în jos, Arran încremeni brusc. Cu draperiile reparate și deschise, imaginea lui Mòrag și a lui Sean Mallister învârtindu-se într-un vals lent îl făcu să zâmbească. Dansul fusese probabil ideea lui Mary, și el nu putea să își închipuie o imagine mai potrivită care să exprime relaxare și mulțumire.

Mai așteptă încă un minut lung, ca să fie sigur că Peter era pe poziții de partea cealaltă a pâlcului de copaci, apoi începu să se miște. După o viață întreagă de vânat căprioare, potârnichi și iepuri și apoi patru ani de omorât francezi, instinctele lui de furișare în tăcere îi deveniseră o a doua natură. Dar de data asta nu intenționa să ucidă. Și singurul motiv pentru asta era cel care îl aștepta în întuneric, undeva mai în vale față de el.

Când ajunse suficient de aproape ca să poată împărți friptura rece de oaie pe care o mânca băiatul, el se aruncă înainte și îl apucă pe tânăr de gât, ridică și împinse, aruncându-l direct cu fața în țărână.

– Bună seara, rosti el tărăgănat și puse un genunchi în mijlocul spinării băiatului.

Peter apăru și îi înșfăcă pistolul și pușca de lângă foc și călcă ocheanul sub picioare.

– Frumoasă mișcare, milord.

– Mulțumesc.

– MacLawry, exclamă băiatul cu vocea înfundată de la pământ.

– Da. MacLawry. Acum spune-mi, te rog, ce naiba faci aici sus, când i-am văzut pe ceilalți Campbelli plecând de-acum două zile.

– Țin căsuța sub supraveghere, chițăi băiatul, fără urmă de accent de Ținuturile Înalte în glasul nesigur.

Încă un scoțian crescut în Anglia cu sângele mai subțire decât apa.

– Căsuța. Făcu un semn spre ea. Căsuța aia? De ce?

– De ce?

Arran își înfipse genunchiul între omoplații băiatului.

– Stau ascuns în hambarul unui tip de trei zile, așa că n-am chef să constat că nu vrei să răspunzi. De ce păzești căsuța?

– E... el... sora lui Fendarrow locuiește aici. El a crezut că Lady Mary v-ar fi adus aici.

– Aici locuiește un Campbell? Iar Fendarrow are impresia că eu aș pune piciorul în casa unui Campbell? Mai bine i-aș da foc. Sunteți tâmpiți cu toții. Toată ceata.

Peter scoase o funie și făcu spectacol din desfășurarea ei în timp ce băiatul se agita ca un pește pe uscat.

– Sunt nepotul lui Fendarrow, chițăi el. Dacă... dacă mă omorâți o să încălcați armistițiul!

Arran își înclină capul.

– N-ai aflat, băiete? Ți-am sărutat verișoara! Armistițiul e oricum rupt.

– Nu, nu e! Vreau să spun că există ceva confuzie în privința asta. N-a avut loc nici o vărsare de sânge până acum, cel puțin nu cred.

Asta tot era ceva, deși își imagina că era doar o chestiune de timp. Foarte puțin timp, dacă Fendarrow reușea să obțină ce voia.

– Și cu toate astea, tu stai aici cu o pușcă lângă tine, zise el cu voce tare. Ce sperai? Că vom ieși pe drumul mare și o să mă împuști în cap? Sau pe Mary?

– Nu pe Mary! Ea nu trebuie să fie rănită!

– A, dar eu, da? Nu crezi că asta ar rupe armistițiul?

– E un prost, în mod evident! zise Peter. Așa că ce facem? Îl spânzurăm!

– Doamne, nu!

Arran oftă și îi făcu cu ochiul lui Peter.

– Cum te cheamă, Campbell?

– Fergus. Fergus Campbell.

– Fratele meu are un câine pe care-l cheamă Fergus. Cu un ultim genunchi apăsat între omoplați, Arran se ridică. Hai să legăm câinele, Peter!

– N...

Arran îl ridică în picioare dintr-o mișcare și îl pocni pe băiat în față. Îi spusese lui Mary că nu va ucide, dar ideea că acest puști îndreptase o armă în direcția lor și ar fi putut s-o nimerească pe Mary dacă ținea prost făcea să i se strângă stomacul de îngrijorare.

– Stăpâne?

Se scutură și-i făcu un semn scurt din cap lui Peter. Împreună îi legară lui Fergus Campbell mâinile și picioarele. Apoi Arran aruncă un capăt al funiei peste o creangă de stejar care arăta foarte rezistentă.

Băiatul părea gata să facă pe el, dar Arran nu avea prea multă înțelegere pentru el.

Păși în fața băiatului.

– Când mai dai cu ochii de Fendarrow data viitoare, transmite-i ceva din partea mea.

– Ce... Ce să-i spun?

Să declare că nu era chiar așa de ușor de ucis ar fi fost foarte satisfăcător, dar i-ar fi putut aminti marchizului de conversația pe care o purtase cu Calder la căsuță. Arran nu avea de gând să riște siguranța soților Mallister doar ca să se laude.

- Spune-i că singurii lui nepoți vor fi pe jumătate MacLawry și întreabă-l dacă e un motiv suficient ca să facă pace.

- Eu...

Arran îi îndesă lui Fergus o cârpă în gură înainte să apuce băiatul să mai spună ceva și o legă bine.

- Acum. O să te ridicăm în copacul ăla. O să... Se uită în jur, în timp ce Peter demola mica tabără. O să arunc cămașa aia a ta peste tine și, dacă ai noroc, sora lui Fendarrow o să te vadă și o să vină să te dea jos. Și amintește-ți de ce ți-am spus. Aș fi putut să te ucid și nu am făcut-o.

El prinse una din cămășile de rezervă ale băiatului de sfoară pentru ca materialul alb să fluture în vânt, apoi el și Peter îl ridicară vreo cinci metri în aer.

- Putem să-l învârtim? întrebă lacheul. El e motivul pentru care a trebuit să dorm cu o purcică și purceii ei timp de trei zile.

- Nu. Dacă i se face rău ar putea să se sufoce cu vomă.

Una din funii era legată în jurul trunchiului și Peter adună lucrurile băiatului și distruse obiectele care l-ar ajuta pe drum.

- Îi luăm calul cu noi spre vest? întrebă Peter.

Arran își înăbuși un zâmbet. Pentru un tip care nu știa să citească nici un cuvânt, lacheul avea o memorie prodigioasă și un simț al dramaticului.

- Nu. N-o să las să mi se spună că sunt hoț de cai, pe lângă toate celelalte păcate ale mele. Lasă-l aici! Dar taie-i chingile de la șa. Nu vreau să poată să vină după noi. Dacă îl împușc, se supără Mary pe mine.

Băiatul atârnat în copac începu să suspine. Sfântă Bridget, Fendarrow îl lăsase aici ca pe un miel care să păzească lupii. Era un lucru foarte bun pentru tânărul

Fergus Campbell că acest lup era îndrăgostit de verișoara lui.

Spera ca minciunile pe care le povestise să fie de ajuns ca să îi protejeze pe soții Mallister. Nu mai putea face mare lucru în afară de a-i obliga să li se alăture micii sale trupe, și asta nu le-ar face nici o favoare. Se trezi că simțea nevoia să se sfătuiască cu Ranulf ca să aranjeze un fel prin care să le ușureze viața. Fratele său însă nu mai era aliatul său, oricât de nebunească părea ideea asta.

Numele de MacLawry îi adusese inamici. Îi oferise și putere, și respect. Câtă vreme avea clanul în spate, nimeni nu ar fi îndrăznit să intre în casa lui și să distrugă bunuri. Acum, el nu mai avea clan. Și cu excepția faptul că era mai mare, mai tânăr și cu un fizic mai impozant decât Sean, el și Mary vor fi la fel de vulnerabili ca soții Mallister.

Visul lui de a-și construi un cămin în Ținuturile Înalte cu ea se afla direct în fața lui acum, destul de aproape cât să-l atingă. Era puternic și capabil – știa asta. Dar nici un bărbat, cu excepția poate a lui William Wallace însuși, n-ar putea să țină piept și clanului Campbell, și clanului MacDonald, și clanului MacLawry, și aliaților lor. O conducea oare pe Mary într-un coșmar?

– Stăpâne? făcu Peter și dădu drumul rămășițelor șeii lui Fergus sub salcie.

– Da, făcu el și se scuturã. Hai să o luăm pe Mary înainte ca acest câine să se elibereze!

Se îndreptară înapoi în jos pe deal și o cotiră spre est pe drum. Acesta era cursul pe care îl stabiliseră. Dacă însemna să trăiască o viață mai măruntă, mai prevăzătoare, atunci se va adapta la asta. Pentru că, alături de Mary, el nu se simțea mărunt. Se simțea ca un munte în sinea lui. Dar astea erau sentimentele. Ce conta era dacă putea sau nu să îi garanteze siguranța. Și fericirea.

Un kilometru și jumătate mai departe pe drum el zări căruța ușoară și echipajul obosit și pe Duffy și Juno

legați în spatele ei. Howard îi trăsese de pe drum în umbrele adânci ale unor pini și ulmi. Vizitiu de Londra sau nu, omul avea instincte bune de supraviețuire.

În timp ce se apropiau, Mary sări din căruță și alergă spre el cu fustele sumețite la genunchi. Sfântă Bridget, era fermecătoare! Iar el își dorea ca ea să aibă o viață fericită.

– Mary, șopti el și o strânse în brațe.

– E totul în regulă? îl întrebă ea îmbrățișându-l.

– Da, tânărul Fergus Campbell e acum un steag de capitulare.

– Fergus? Ce naiba a fost în capul lui taică-su să aducă un băiat de 19 ani la o crimă?

– Aș întreba mai degrabă de ce plănuiește tatăl tău o crimă cu fiica lui așa de aproape de pericol.

Ea se uită la el cu o expresie stranie și cu ochii verzi sclipind cu reflexe argintii în lumina stelelor.

– Dacă întrebi asta, aș întreba și eu dacă tu crezi că fiica lui e așa de proastă și de slabă de înger încât să nu știe ce face și care sunt consecințele.

Și uite așa tocmai îi aminti de ce o iubea. Mary Campbell nu s-ar lăsa târâtă nicăieri împotriva voinței ei, nici chiar de el.

Erau aici împreună. El o va păzi și proteja și îi va asigura tot ce îi trebuia, dar ea nu era deloc neajutorată sau naivă. Ea provenea dintr-un clan, la fel ca el, și știa acum cum putea fi viața în afara lui. Oare ce părere avea de asta?

– Și dacă ai întrebat asta, te-aș întreba la rândul meu dacă ai putea trăi asemenea soților Mallister?

Mary îi trase fața spre ea și îl sărută.

– Aș putea, dar nu o s-o facem. Sean Mallister nu e un muntean. El e civilizat și blând. Tu ești un barbar, un războinic diabolic. Dacă ai impresia că tatăl meu va avea curajul să ne amenințe și să ne dea foc fără o armată în spatele lui, atunci...

El îi opri vorbele cu un alt sărut.

– Nu te-aș înfrunta nici cu o armată în spatele meu. Ești o fată războinică din Ținuturile Înalte, așa să știi.

– Sunt, într-adevăr. Să faci bine să nu uiți asta.

Peter puse pușca pe capra vizitiului și se sui lângă Howard.

– Știi, există o mică șansă ca băiatul să se elibereze din funii. Zic doar pentru că voi doi sunteți prea ocupați să vă sărutați ca să vă mai gândiți și că trebuie să fugim.

– N-am uitat.

Arran o ajută pe Mary să se urce în căruță și se sui după ea. Puteau să călărească dimineață, ca să nu riște vreunul dintre cai să își rupă vreun picior pe întuneric.

– Ești pregătit să vezi Scoția, Howard?

– Sunt pregătit să îi fac să alerge pe afurisiții ăia de Campbelli. Mă iertați, milady.

– Nu e nevoie, Howard, zise Mary în timp ce se legănau înainte și înapoi pe drumul îngust. Și eu caut o cale să scap de Campbelli.

Peter îl bătu pe Howard pe umăr.

– Ți-ai pierdut trăsura, a trebuit să te ascunzi de afurisiții de Campbelli și acum conduci o căruță. De ce nu ai fugit înapoi la Londra, Howard?

Vizitiul ridică din umeri.

– Presupun că sunt curios să aflu ce se mai întâmplă în continuare. Cei mai mulți dintre oamenii pe care îi duc merg doar doi, trei kilometri și apoi își văd de drumurile lor, și eu nu îi mai văd niciodată. De când v-am cunoscut pe voi am ajutat să salvez o lady, am pocnit un individ cu o bâtă, mi-am pierdut trăsura, am mâncat la masă cu nobili adevărați și am fost mult mai departe de casă decât am crezut vreodată că voi fi cât trăiesc. Ar fi un privilegiu să-i văd pe lordul Arran și pe Lady Mary căsătoriți.

Când Arran îi întâlni privirea lui Mary, chiar și în lumina stelelor, el văzu că ea zâmbea. Îi luă mâna într-a lui.

– Poate că ai putea să stai în locul familiei mireselor, Howard. Doar ești parte din clanul nostru acum.

Căruța era mai să dea într-un tufiș.

– Aș fi sincer onorat.

Mary își sprijini capul pe umărul lui Arran, și el o trase lângă el. Poate că ar putea să țină pericolul departe de el, dar brusc văzu acțiunile lui Ranulf de a fi de acord cu armistițiul cu Campbellii și cu alianța cu Stewarții, pe lângă faptul că socializa cu lorzii englezi, într-o lumină cu totul nouă. Pentru că grija lui principală nu mai era să apere clanul MacLawry. Ci să facă orice era necesar ca să își protejeze frumoasa logodnică.

– Te iubesc, Mary, murmură el, sprijinindu-și obrazul de părul ei de culoarea toamnei.

– Te iubesc, Arran. Într-o zi sau două aș putea chiar să te cer de soț.

– Chiar sper asta, râse el.

capitolul 18

– Vreo urmă de ei? întrebă marchizul de Fendarrow când Charles și celălalt nepot, Arnold Haws, intrară bufnind în Manchester Arms.

De ce fusese blestemat cu o singură fiică, în vreme ce frații lui fuseseră binecuvântați cu mai mulți fii plus o sumedenie de fete, habar n-avea. Dacă fiul lui, William, ar fi trăit, circumstanțele de astăzi ar fi fost complet diferite. Ar fi putut pur și simplu să o dezmoștenească pe Mary, să întoarcă spatele dezastrului și să rămână la Londra.

– Nimic, răspunse Charles. Traficul se mișcă în ambele direcții pe cele trei drumuri cele mai apropiate, dar nimeni nu a văzut pe cineva care să semene cu Mary sau cu MacLawry.

– Mă gândesc că or fi distrus trăsura aia veche anume, ca să ne întârzie, adăugă Arnold, făcând semn să i se aducă un pahar de whisky. Aveau alt vehicul care îi aștepta și acum sunt deja în Scoția.

Judecând după mormăitul profund care se auzi în camera privată din han, Arnold nu era singurul care ajunsese la această concluzie.

Băieții erau însetați după sânge de MacLawry și, cu cât îi ținea mai mult așteptând aici, bătând din pinteni și bând whisky și bere, cu atât deveneau mai frustrați și mai indisciplinați.

Ceea ce însemna că, în momentul când îl vor găsi pe MacLawry, probabil că nu vor asculta nimic din ce ar fi putut spune omul în apărarea lui – dar nu îl vor asculta nici pe el.

Desigur, asta l-ar feri de vreo vină dacă vreunul din ei îl împușca pe ticălos. Putea, de asemenea, să provoace ceva sângeros și public ce nu s-ar mai putea transforma niciodată în dispariția misterioasă a unui individ deosebit de enervant. Da, mergea pe o frânghie foarte periculoasă, și ceva vești ar fi bine-venite.

– Cât mai așteptăm aici, unchiule? întrebă Charles. Oriunde se află MacLawry, el încă mai respiră. Iar asta nu-mi convine deloc.

– Și ai cumva impresia că mie mi-ar conveni, Charles? se răsti Walter la el. Asta era vânătoarea lui, și el va controla rezultatul – fie că voia să pară așa, fie nu. Crezi că sunt mulțumit că un MacLawry a distrus o alianță și mi-a luat fata și că îi face Dumnezeu știe ce de peste o săptămână?

– Nu, sigur că nu.

– Atunci încetează să mai faci afirmații caraghioase. Cred că ei sunt încă în apropiere. Dar, dacă nu auzim nimic despre ei până mâine pe vremea asta, ne vom împărți și o vom porni spre nord pe cele trei drumuri.

Nepotul lui își mijii ochii și expresia sinistră apărută brusc pe chipul lui îi aminti lui Walter că Charles avea reputația unui adversar mortal.

– Dacă ajung în Scoția înaintea noastră, probabil că se vor căsători, milord.

– Iar dacă o fac, tu vei fi al doilea soț al lui Mary. Presupun că nu te deranjează să te însori cu o văduvă, dacă zestrea e bună.

– Nu. Dar dacă se căsătoresc și semnează în registru, moartea lui MacLawry va trebui făcută cunoscută, altfel nu mă voi putea însura deloc cu ea.

Fendarrow nu se gândise și la aspectul acesta.

Odată ce MacLawry și Mary semnau în registrul de căsătorii al bisericii la Gretna Green sau oriunde se duceau, lăsau în urmă mărturie scrisă. Și oricât de convenabil ar părea, marele Campbell nu va aproba arderea unei biserici ca să ascundă o bucată de hârtie. Se uită urât la Charles preț de o clipă. Poate că Arnold ar fi fost o alegere mai puțin pretențioasă ca ginere.

– Nu dacă oferim preotului o donație destul de generoasă, zise fratele mai mic al lui Walter, Angus. Ceva care să merite o pagină din registru aș zice.

Walter aprobă din cap.

– Exact.

Câtă vreme ecuația se termina cu moartea lui Arran MacLawry, lui nu-i păsa cine știe ce cât de complicată sau scumpă era ruta.

Două alte iscoade ale sale se întoarseră și alți patru plecară până când lenețul de hangiu afurisit le aduse prânzul în încăperea privată. Având în vedere că închiriase tot Manchester Arms, serviciile ar fi trebuit să fie un pic mai... recunoscătoare.

De asta detesta provincia. Mai ales cea din nord.

Ușa care lega sala mare de încăperea lor se deschise brusc de perete. Jumătate din oamenii lui Fendarrow se întinseră după arme înainte ca Fergus Campbell să se poticnească în încăpere.

Hainele îi erau rupte și murdare, iar fața învinețită și mânjită de noroi.

– Fergus, făcu Angus și se duse spre el. Ce naiba s-a întâmplat cu tine, băiete?

– MacLawry, gâfâi băiatul, prăbușindu-se pe un scaun.

– L-ai văzut? întrebă Charles sărind clătinându-se în picioare.

– E mort? întrebă marchizul.

Cu ceva noroc, necazurile lor puteau să se fi terminat. Tot ce ar mai rămâne de făcut ar fi să o ia pe Mary și să scape de oricine o însoțea.

– M-a atacat. De la spate, câinele.

Fergus luă paharul de la Angus și-l dădu pe gât, apoi începu să scuipe și să tușească.

– Deci a fost la Sarah acasă. M-a mințit.

Marchizul se încruntă.

În mod evident, ea nu crezuse în amenințarea lui că îi va da foc casei. Simți cum îl cuprinde un fior de anticipație. Toți acești bărbați vor vedea că este pregătit să-i succeadă lui Campbell. Că nu era cineva cu care să te pui.

– Nu, n-a mințit, replică Fergus, când reuși să vorbească din nou. MacLawry a vrut să știe de ce spionam casa. Nu știa că acolo locuiește un Campbell. Și Mallister a fost cel care m-a văzut sus pe deal de dimineață și mi-a tăiat frânghiile și m-a dat jos. Aș fi putut rămâne acolo zile întregi dacă nu m-ar fi văzut.

– Ce vrei să spui cu ți-a tăiat frânghiile și te-a dat jos? întrebă Angus Campbell cu o expresie mai sumbră în timp ce își studia fiul.

– MacLawry și celălalt individ scoțian m-au legat și m-au agățat într-un copac. A zis că se ascundeau în grajd cu porcii încercând să-și dea seama cât știam despre locul unde se aflau ei. Au tot așteptat ca eu să nu mai păzesc drumul, dar apoi nu au mai putut aștepta, pentru că erau îngrijorați că veniți după mine.

– Ha! Am știut că e încă pe aici.

– El... El mi-a dat un mesaj pentru tine, unchiule Walter.

– Ce mesaj? întrebă Fendarrow încet. Amenințări?

Se făcea oare că MacLawry nu puteau fi opriți? Spera că asta era; asta le-ar da oamenilor săi un stimulent de care aveau nevoie ca să îl omoare pe bandit.

Fergus își drese glasul.

– Mi-a zis să-ți spun că singurii tăi nepoți vor fi pe jumătate MacLawry și să te întrebe dacă asta ar fi de ajuns să te convingă să onorezi armistițiul. Să faci pace.

Marchizul ridică privirea ca să-l descopere pe Angus uitându-se la el cu o mână pe umărul fiului său.

Asta ar trebui să-l facă să se înmoaie? Ideea că Mary ar putea fi deja însărcinată? Să îi amintească de faptul că un MacLawry a compromis-o?

– Mă roagă să fac pace după ce-mi răpește fiica. Ridicol! zise el, știind că trebuia să facă o declarație de vreun fel.

– Nu poate ști dacă e însărcinată, zise Charles pe un ton rece, chiar dacă a atacat-o. A violat-o. Și nu vor fi nepoți MacLawry, Lord Fendarrow, dacă nu există un soț MacLawry.

Cu un oftat prelung, Walter aprobă din cap.

Asta nu era despre nepoți sau chiar despre alianțe. Nu mai era despre asta. Era despre cimentarea liniei de succesiune pentru ducele de Alkirk cu el în fruntea ei.

– De asta vei fi ginerele meu, Charles, zise el. Acum pune să se înșeueze afurisiții de cai.

Viteza cu care toată lumea sări să îi îndeplinească ordinele era destul de satisfăcătoare. Doar Angus îi aruncă o anume privire, iar Angus era al doilea fiu, cu șase ani mai mic decât el. Ce credea el conta doar într-o anumită măsură dacă se întâmpla să coincidă cu opinia celor mai importanți ca el.

În momentul acesta conta un singur lucru: să îi prindă pe Mary și pe MacLawry înainte să ajungă la graniță. Și dacă nu reușea asta, Arran MacLawry va muri la fel de ușor și pe pământul natal. Dar nu vor exista nepoți pe jumătate MacLawry. El nu va permite asta. Și cu siguranță că marele Campbell nu va permite asta niciodată.

– Nu poți să-i învinovățești că nu vor să schimbe caii în mod cinstit, zise Peter, ajutând un grăjdar să pună fân proaspăt în ieslele cailor.

– Presupun că o căruță de fermier nu e cel mai elegant dintre vehicule, fu Arran de acord, atenția lui fiind îndreptată asupra drumului din dreapta lor. Iar surii n-ar reprezenta o masă bună nici măcar pentru un câine înfometat.

– Cât a trebuit să plătim? întrebă Mary cu voce joasă, deși, desigur, ea nu plătise nimic.

Nu cu doar șapte șilingi în săculeț. Nimeni nu trebuia să știe starea finanțelor lor, mai ales cu regiunea mai sălbatică și mai puțin populată pe care o traversau acum. Marginea districtului lacurilor era pustie și frumoasă, dar era și plină de peșteri și de văi renumite ca ascunzători pentru tâlhari la drumul mare.

Lui Arran putea să îi placă o bătaie când și când, dar ea nu simțea nevoia unei lupte care să le întârzie fuga spre nord.

– Trei lire, răspunse Arran și luă șunca fiartă învelită în pânză pe care le-o adusese fiul hangiului afară. Dar trimit factura lui Fordham.

Trimiseseră mai multe facturi lordului Fordham, și chiar dacă ea avea încredere în viconte în primul rând pentru că Arran avea încredere în el și în al doilea rând pentru că el îi ajutase să facă schimb de mesaje, ceea ce dusese la acțiunea de salvare inițiată de Arran și la toate întâmplările de atunci încoace, ea tot începuse să se gândească dacă nu cumva generozitatea acestuia avea și ea o limită. La urma urmei, chiar dacă intenționau să îi plătească totul înapoi, nu existau șanse ca asta să se întâmple prea repede.

Cum deja cheltuiau bani pe care nu-i aveau la îndemână, ea presupuse că ar fi putut cumpăra o a doua trăsură. Căruța totuși îi ajuta să se miște mai iute și să atragă atenția mai puțin. Era mult mai puțin confortabilă chiar decât trăsura ponosită a lui Howard, și ea își petrecuse cea mai mare parte a zilei anterioare ghemuită lângă Arran sub mantaua lui grea în timp ce ploaia mătura aproape tot drumul. Mary zâmbi pentru sine.

În ciuda vremii, ea nu se mai distrase niciodată așa de bine sub o manta.

– Ce te face să zâmbești, fetițo? întrebă Arran, punând mâncarea sub bancheta căruței.

– Mă întrebam doar dacă ar trebui să cumpăr o manta a mea sau dacă ar trebui să continuăm să o împărțim pe a ta.

– Eu votez să o împărțim, răspunse el cu un zâmbet, apoi se cocoță în căruță și o trase după el. Deși nu aș vrea să răcești cumva. În următorul sat prin care trecem o să-ți căutăm ceva mai cald de îmbrăcat. Arran se uită peste umăr și apoi îl bătu pe Howard pe spate. Hai să pornim, băieți!

– Cât de aproape crezi că sunt? întrebă ea cu voce joasă în timp ce căruța se urni la drum din curtea ponosită a hanului înapoi pe drum.

Arran ridică din umeri.

– Nu pot să-i văd, dar îi simt. Ca o furtună care se apropie. Sau poate e doar pentru că mă aștept la necazuri.

– Asta nu e foarte încurajator oricum. Ea se aplecă spre bancheta vizitiului. Putem să mergem mai repede, Howard?

Echipajul proaspăt acceleră ritmul, trecând la trap.

– O vreme vom putea, o să-i îndemn, dar nu vreau să se epuizeze cine știe unde în mijlocul pustietății.

Cu miezul zilei înnorat și umed, Mary începu să-și dorească să-l fi rugat pe Arran să negocieze pentru o haină sau o pătură. Dar nu era numai vremea. Ea nu era sigură dacă era declarația lui despre ce simțea sau informația că se apropiau de granița cu Scoția. Cineva totuși părea pregătit să atace. Și acel cineva era probabil tatăl ei împreună cu o duzină de Campbelli furioși.

Arran își drese glasul și o făcu să tresară.

– Mi s-a făcut dor de un cântec din Ținuturile Înalte, zise el. Peter?

– Da. Ceva care să alunge posomoreala zilei.

Mary îi aruncă o privire sceptică, dar Arran zâmbea.

– Asta îi va pune pe Campbelli pe gânduri, pot să pun pariu. Orice ți-ar plăcea, Peter Gilling.

– Nu crezi că îl vor auzi? șopti ea.

– Nu. Cu terenul ăsta deluros o să aibă ecou ca o furie. Și probabil că ne vor zări înainte să ne audă, oricum.

Apoi, în timp ce ea căuta ceva cu care să-și astupe urechile, cel mai dulce tenor pe care îl auzise vreodată începu să cânte, și ea încremeni.

Cântecul *Două fete frumușele*, un cântec pe care ea îl știa în ciuda vizitelor ei limitate în Ținuturile Înalte, se înălță între ei.

– *Două fete frumușele, trei vesele femei*
Peste Minch și peste strâmtoare veniră
Cu vântul în plete și drum prin vale
Cu drag în Skye sunt primite din nou.

– Crezi că nu avem destule necazuri de ai ales un cântec iacobit? întrebă Arran, dar chicotea și deja bătea ritmul din picior.

– *Haide, haide cu barcă și cântec,*
Frumoasele mele fete, două frumoase femei!
Căci noaptea e neagră și roșii se duc,
Cu drag în Skye sunteți primite din nou.

La al doilea refren, ea și Arran cântau și ei, și ea se gândi că vocea lui baritonală suna și mai frumos decât sunase în Wigmore. Poate că el nu era frumosul prinț Charlie întorcându-se în Ținuturile Înalte deghizat în femeie, dar el era un prinț din Ținuturile Înalte care se întorcea acasă. Și ea se ducea acasă, într-un loc unde nu i se permisese niciodată să arunce mai mult de o privire.

Chiar și Howard încercă să cânte ultimul refren, ceea ce-l făcu pe Peter aproape să cadă de pe banchetă.

– Cred că ai putea să fii în parte scoțian, Howard Howard, proclamă el pufnind.

– Îmi place melodia, admise vizitiul, fredonând în timp ce își ridica reverele de la haină ca să se apere de frig. Mă înveți să o cânt, Gilling?

– Da, dar să nu o cânți la Londra. S-ar putea să nu le placă.

– De fapt, mă gândeam să încerc să-mi găsesc un rost aici, răspunse Howard după o vreme. Nu am lăsat în urmă la Londra decât o odaie în Whitechapel pe care o împart cu trei alți bărbați și un sertar cu haine pe care probabil că le-au împărțit deja între ei.

Mary nu se gândise niciodată dacă el ar putea avea soție sau copii care îl așteptau în Londra. Faptul că el nu avea nu era decât o scuză mică pentru lipsa ei de compasiune. Nu putea spune în apărarea ei decât că locul lui păruse să fie dintotdeauna cu ei și că el nu amintise niciodată că trebuia să se întoarcă la ceva.

– Nu mă aștept să avem o casă foarte mare, Howard, zise Arran încet, dându-și haina jos și punând-o pe umerii lui Mary. Dar când Peter se va întoarce la îndatoririle sale la Glengask, cred că voi avea destul de lucru pentru doi oameni. Probabil însă că nu ca vizitiu.

– Întotdeauna mi-am dorit să-mi încerc mâna la agricultură, milord. Aș fi onorat să mă alătur vouă, dacă veți găsi un loc pentru mine.

– Atunci e stabilit. Arran o strânse pe Mary la piept într-o îmbrățișare puternică. Ți-am spus eu că e al nostru, șopti el iute, chicotind.

Ea își înăbuși un hohot de râs în faldurile calde ale hainei de lână. Oricât de stranie era toată conversația, ideea că un vizitiu din Londra va deveni fermier în Scoția pentru doi aristocrați exilați avea la fel de mult sens ca orice altceva.

– Mă tot gândeam la asta și eu, Lord Arran, zise Peter brusc. Sarcinile mele date de fratele dumneavoastră au fost să am grijă de dumneavoastră. Așa că mi se pare că ar trebui să continui să mă asigur că dumneavoastră și doamna sunteți în siguranță.

– Ai crescut pe lângă Glengask, Peter. Nu vreau să-ți iau asta.

– Și dumneavoastră ați crescut în Glengask, replică lacheul. Mă gândesc că-mi place clanul ăsta micuț al dumneavoastră, așa că o să rămân. Și cu asta am încheiat.

– Așa cum spui, atunci.

Privirea albastră a lui Arran rămase ațintită asupra orizontului. Mary putea să ghicească la ce se gândea; amândoi veneau din clanuri mari și puternice. Iar acum, cu Peter care li se alăturase și numărându-i și pe mătușa, și pe unchiul ei, erau șase. Ea se ridică și îl sărută pe obraz.

– Nu suntem singuri, murmură ea.

El clipi și se uită în jos ca să o sărute pe gură în acel fel posesiv și amețitor al lui.

– Nu. Clanul nostru a crescut cu o treime în ultimele cinci minute.

Ea era destul de sigură că vor adăuga încă pe cineva numărului lor în mai puțin de nouă luni, dar voia să aștepte ca să îi spună atunci când era absolut sigură. Asta era oricum o conversație doar pentru ei doi.

Ultima dată când Arran trecuse pe aici era în drum spre sud, oprindu-se doar ca să-l odihnească pe Duffy și să doarmă o oră sau două pentru că nu-și mai putea ține ochii deschiși. Ajunsese de la Glengask la Londra în un pic mai mult de patru zile. Ranulf scrisese o scrisoare și o amintise pe Charlotte Hanover de patru ori în locuri diferite. Iar asta îl făcuse să zboare spre sud, gata să oprească o căsătorie între șeful clanului MacLawry și o englezoaică nepotrivită.

La vremea aceea avusese sens; mama lor fusese englezoaică și, după moartea tatălui lor, luase otravă mai degrabă decât să trăiască blocată în Ținuturile Înalte cu patru copii.

În ceea ce-l privea pe Arran, un englez semăna foarte tare cu altul și în mod evident Ranulf își pierduse mințile.

Îi luase foarte mult timp ca să își dea seama că Ranulf nu înnebunise. Era îndrăgostit. Și ca să își țină iubita în siguranță, făcuse lucruri la care altă dată nu s-ar fi gândit. Arran îl certase pentru asta, argumentase că Ranulf nu gândea cu capul. Apoi o cunoscuse pe Mary

și îl certase pe fratele său că nu îi înțelegea poziția sau legătura pe care o avea cu ea. Ce idiot!

Dacă nu ar fi fost mult prea târziu, i-ar fi cerut scuze lui Ranulf, atât pentru dezastrul pe care îl lăsase în urmă, cât și pentru felul în care alesese să o privească pe Charlotte. El înțelegea acum. Sigur că Ran nu dorise ca el să petreacă timp cu Mary, și să stârnească necazuri cu clanul Campbell era exact ce *nu* își dorea când încercase să creeze un mediu sigur pentru Charlotte.

Dar Ranulf nu era singurul MacLawry îndrăgostit. Iar Arran nu avea de gând să permită nimănui să intervină între el și Mary. Nici măcar propriei familii.

Tot ce putea face în acest moment era să spere că într-o bună zi Ranulf va ajunge la aceeași înțelegere ca și el. Dacă nu, ei bine, ar fi mare păcat. Iar el tot nu-și va petrece nici un moment regretând ultimele câteva săptămâni și femeia de lângă el. Ea era clanul său și să o facă fericită devenise scopul său.

La orizont dinaintea lor apăru un zid jos și surpat pe alocuri. Se întindea peste văi și peste dealuri, de aproape doi metri înălțime pe alocuri și în alte locuri fiind doar de câțiva bolovani. La drum se oprea, doar ca să pornească imediat din nou de pe partea cealaltă.

– Cine deține pământurile? întrebă Howard din spatele pipei.

În mod evident, el fie mâna caii, fie fuma pipă. Măcar omul știa ce-i plăcea.

– Nu e marcat ca fiind pământul cuiva, zise Arran, trezind-o pe Mary din moțăială ca să poată vedea și ea. Marchează capătul lumii civilizate.

Mary își înălță capul de pe umărul lui, retragerea căldurii ei lăsându-l înfrigurat.

– Zidul lui Hadrian. Doamne sfinte! Aproape că am ajuns.

– Da. Doar 11 sau 12 kilometri până la graniță, și Gretna Green e dincolo de ea. Încruntându-se, el o luă de mână. Voiam să mă căsătoresc cu tine într-o ceremonie adevărată în Ținuturile Înalte, dar mai sunt aproape

două sute de kilometri până la Fort William. Nu cred că putem risca să așteptăm atât.

– Nu o să ajungem nici măcar la Gretna Green până la înserat, milord, zise Peter și plesni din hățuri, iar atelajul porni în galop.

– Încetinește-i, Peter. Nu are sens să îi epuizăm fără motiv.

Fiecare instinct din Arran îi spunea să pună caii să alerge, dar tot nu ar ajunge până la apus.

– Mai bine uită-te după un loc bun unde să ne ascundem de pe drum până dimineață. Dacă treci de sat, asta nu ar fi o idee rea.

– Crezi că ar putea să ne aștepte acolo? întrebă Mary, îngrijorarea făcând ca vocea ei dulce să pară mai joasă și mai șoptită.

El auzise acest timbru mult prea des de când se cunoscuseră. Și voia din toată inima să îi promită că după ce se căsătoreau nu va trebui să se mai teamă de nimic vreodată. Era, desigur, un vis naiv. Și el putea să fie orice – diavol, barbar, bandit –, dar naiv nu era. Și nu va minți ca să o facă să se simtă în siguranță, pentru că asta ar putea fi mortal pentru amândoi.

– E posibil, zise el cu reținere. Acesta nu e singurul drum spre nord. Nici cel mai rapid.

– E cel mai prost, interveni Howard binevoitor.

– Și cel mai înnoroit, adăugă Peter dând din cap.

– Ajunge, băieți! Vă mulțumesc.

Frustrat și tulburat cum era la ideea că Walter Campbell și Charles Calder ședeau probabil într-o tavernă caldă și îi așteptau să sosească, cei doi bărbați de pe capră îi dădeau... speranță.

Nici unul dintre ei nu era obligat să fie aici și, cu toate astea, amândoi refuzau să plece.

– Dacă sunt deja la Gretna Green, nu am putea găsi următorul sat spre nord? întrebă Mary, care îl umplea nu doar de speranță, ci și de încântare, mulțumire, excitație și satisfacție și cumva făcea ca totul să aibă sens cu fiecare bătaie a inimii ei războinice din Ținuturile Înalte.

– Da, am putea, dar ar însemna mai multe ore în care ar putea să ne prindă, iar ei probabil că au oameni postați și acolo.

El o privi un moment lung, în timp ce soarele la apus lungea umbrele lui Duffy și ale lui Juno în spatele lor, transformându-le în bestii mitologice. Și apoi mai era și Mary, o prințesă din basm, chiar și în haina aspră de lână și cu părul într-un coc simplu, cu nuanțe de bronz.

– De ce zâmbești, munteanule? îl întrebă, gura ei arcuindu-se și ea într-un zâmbet.

Arran îi sărută colțurile gurii ridicate în sus și apoi mijlocul moale și dulce.

– Am o idee, zise el tărăgănat, sperând în tăcere că, dacă într-adevăr era pe cale să sugereze ceva așa de nebunesc, atunci să fie destul de nebunesc.

– Care e ideea, atunci?

– O să vă spun când ne oprim.

Și după ce va avea timp să se gândească bine, o să încerce să se convingă singur că nu e bună și să se pregătească pentru ca ea să îi spună același lucru.

Continuară să înainteze și după crepuscul, încetinind doar când drumul devenise mult prea periculos. După o oră sau mai mult, începu să se zărească un grup mic de lumini sclipitoare în dreapta.

– Gretna Green? întrebă Mary pe un ton șoptit, de parcă tatăl ei ar fi pândit după următorul tufiș.

Desigur că era foarte posibil.

– Da, răspunse el pe același ton. Încă un kilometru și jumătate sau așa, Peter.

– Da, milord.

– Mă tem că vom dormi afară în frig, fetițo.

– Nu mă deranjează. Ești foarte cald.

Arran își permise să se încrunte în întuneric.

– Dar pe mine, da. Și îmi pare rău. Nu așa mi-am imaginat că ne vom petrece noaptea de dinaintea nunții.

Mary îl lovi peste braț. Tare.

– Pentru ce naiba a fost asta? vru el să știe, amintindu-și în ultima clipă să vorbească încet.

– Încetează să te mai porți de parcă ai fi singurul responsabil pentru că ne aflăm aici, se răsti ea. Crezi că eu am scris biletul ăla în care ți-am spus unde voi fi pentru că am sperat că nu vei veni să mă cauți?

– Nu. Dar a trebuit să te conving să pleci cu mine.

– Pentru că am uitat care era diferența dintre a te simți confortabil și a fi fericit. Așa cum e o diferență între a te simți inconfortabil și a fi nefericit. Sunt aici pentru că vreau să fiu aici, așa că încetează să te mai scuzi pentru că drumul n-a fost ușor.

Arran își mijii un ochi.

– Deci înțeleg că te simți inconfortabil, dar ești fericită?

– Exact asta spun. Și să nu crezi că nu am observat că îți petreci nopțile stând de pază sau că acum tremuri pentru că mi-ai dat mie haina. Ești nefericit?

– Nu. Sunt doar... îngrijorat că nu voi putea să-ți ofer tot ce ar trebui să ai.

– Tu ești ce vreau eu, Arran. Orice altceva este doar... zer.

– Poftim?

– Zer. Are gust bun, dar e mult de muncă la el și aș putea foarte bine să trăiesc fără să mă gândesc la el nici o secundă.

– Nu pot să nu vreau să te protejez și să-ți cumpăr mărunțișuri frumoase, Mary.

– Dar mă protejezi. Deja m-ai salvat. Și cumpără-mi mărunțișuri frumoase dacă vrei și dacă ni le permitem. Dar nu am nevoie de ele. Am nevoie de tine. Se mișcă să se uite direct la el, deși el nu știa ce putea ea vedea în întuneric. M-am făcut bine înțeleasă, Arran MacLawry?

Ce nu înțelesese el în toată povestea asta era că Mary Campbell era ocupată să îi apere interesele așa cum o făcea și el pentru ea. Să o aibă în viața lui îl făcea fericit. De ce ar fi altfel pentru ea?

– Da, zise el cu voce tare. Cred că te înțeleg.

– Bine.

El o apucă de reverele hainei uriașe și o strânse lângă el.

– Și acum să înțelegi și tu asta, mârâi el. Ești a mea. Dacă ești tristă sau rănită, sau furioasă, sau te simți singură, îmi spui despre asta. Nu o să ții pentru tine, pentru că ai impresia că sunt mai fericit dacă nu știu. Și dacă eu aleg să fie treaba mea să te fac fericită, atunci va trebui să accepți asta. M-am făcut înțeleasă, Mary Campbell?

Ea zâmbi și îl sărută moale pe gură.

– Da.

– O, acum am o lacrimă în ochi, zise Peter din fața lor.

– Vei avea cizma mea în fund dacă nu ne găsești un loc să petrecem noaptea, păgânule.

Cu acest stimulent, găsiră un loc promițător la o jumătate de kilometru distanță mai în față, chiar peste un deal de drum. Arran sări din căruță ca să o conducă într-un pâlc de copaci și apoi ajută să ducă toți patru caii la un pârâu care curgea la baza dealului.

După ce făcură asta și cu un măr dat lui Duffy pe furiș că îl suportase și pentru că fusese așa un idiot când trecuseră ultima oară pe aici, Arran se așeză pe pământ, sprijinit de roata căruței. Mary se așeză lângă el, dându-i o bucată din șunca fiartă rece.

– Doar asta am putut smulge de la băieți, făcu ea și arătă spre cei doi bărbați așezați în fața lor.

– Nu e adevărat, milord, protestă Peter. I-am dat fetei jumătate din bucată.

– Te tachinez, Peter.

– Fetițo, zise Arran, dând o șuviță lungă, buclată de pe fața ei, știi că sunt șanse bune ca familia ta sau a mea sau alți proști în căutare de necazuri să vrea să decidă că nu ne pot lăsa în pace.

– S-ar putea să nu putem rămâne în Scoția, zise ea încuviințând din cap.

Sigur că își dăduse seama de asta.

– Am auzit că în Virginia e un pământ bun, fertil, zise el. Cu ierni mai blânde decât în Cairngorms.

– Vrei să spui că trebuie să ne facem yankei? întrebă Peter.

– Au bere acolo? întrebă Howard și ridică sticla pe care o cumpărase de la han. Și whisky?

– Da. Au și cai am auzit. Și scripci.

– Ei bine, dacă cineva poate să cânte și la cimpoi, și dacă au tutun bun, atunci ce mai așteptăm? anunță lacheul.

– Așteptăm pentru că suntem munteni, zise Mary și își dădu jos haina lui Arran ca să i-o pună pe umeri, mutându-se apoi între picioarele lui și sprijinindu-se de pieptul lui.

– Eu sunt pătura ta, așa-i? murmură el, sărutând-o pe păr.

– Tu ești totul pentru mine, șopti ea ca răspuns și lăsă capul pe spate ca să-l sărute pe bărbie. Acum. Spune-mi despre planul ăsta pe care îl ai pentru mâine.

Arran rânji. Dacă doamna lui nici nu clipea la ideea de a traversa un ocean în căutarea unei vieți noi, cu siguranță nu va fi deranjată de un mic subterfugiu. Cum spunea și ea, erau munteni. Așa că, cu puțin noroc care îi însoțise un pic până acum, în douăsprezece ore sau mai mult va fi un bărbat însurat și nu unul mort.

capitolul 19

– Asta e cea mai proastă idee din istoria ideilor proaste, se văicări Peter, întorcându-se spre Arran. Am zis că o să fiu yankeu, dar asta e un pic cam mult.

Arran îi aruncă lui Mary un zâmbet scurt, apoi închei e nasturii care se întindeau pe spatele lacheului.

– Eu nu pot să port rochia buzduganului. Dar tu, da. Acum dă jos nădragii ăia.

Peter se întoarse din nou cu fața stacojie sub boneta gri de matroană pe care o luaseră de la Crawford.

– Nu în fața lui Lady Mary, bombăni el și se duse în spatele trăsurii.

– Lașule!

– Eu nu m-am îmbrăcat în fața lui, zise Mary și își îndesă cămașa prea mare în pantalonii strâmtați, dorindu-și să fi avut timp să mai coasă un pic la ei. Așa e cinstit.

– Dar nici în fața mea nu te-ai îmbrăcat, și asta nu e drept. Lasă-mă să te privesc, fetițo!

– Băiete, dacă nu te superi, se aventură ea, coborându-și timbrul vocii cât de mult putea.

Cu doar o oglindă mică de buzunar în care să-și vadă înfățișarea, Mary trebuia să se bazeze pe el. Dar se gândi că semăna destul de mult cu un băiat de 15 sau 16 ani, îmbrăcat în pantaloni maro de căpătat și cu o cămașă care odinioară fusese albă.

– Mi-aș dori ca pantofii lui Howard să ți se potrivească mai bine, zise el și o cuprinse de talie. Știu că eu nu te voi confunda cu un băiat.

– Dar restul lumii? Asta e întrebarea.

– Ia de aici. Încearcă asta. Îi puse pălăria lui cu boruri moi peste cocul pe care ea și-l strânsese în creștetul capului. Și să nu zâmbești. Ai un zâmbet mult prea drăguț.

Ei bine, asta era foarte plăcut.

– Haina lui Howard e prea mică pentru tine, răspunse ea, trăgând de revere. Dar cu șapca lui pe cap, arăți mai puțin ca tine însuți. Se uită în ochii lui albaștri de aceeași culoare precum cerul în dimineața asta. Crezi că o să funcționeze?

– Aș fi mai fericit dacă n-ar fi o zi așa de frumoasă, comentă el, privind spre cerul senin. E un semn bun pentru o nuntă, dar mi-ar fi plăcut să fie frig și ploaie ca să te putem înfofoli un pic mai mult.

– Arran, tu ești... un bărbat mare, puternic. Dacă sunt deja în biserică, te vor recunoaște.

El scutură din cap.

– Nu sunt în biserică. Ăsta e un lucru asupra căruia sunt de acord toți muntenii. Biserica e sacră și sfântă. Dacă sunt în Gretna Green, vor privi din afara clădirii. Și vor căuta o lady adevărată și un muntean înalt

și frumos. Nu doi băieți de la o fermă și mama lor care aduc flori la biserică.

– Încep să cred că am putea să ne declarăm căsătoriți.

– Așa și suntem, zâmbi el. Dar trebuie să semnăm în registrul bisericii ca soț și soție. E dovadă necesară în Scoția. Și odată ce e implicată biserica, atât clanul Campbell, cât și clanul MacLawry vor fi un pic mai... prevăzători în acțiunile lor.

Ea știa asta, desigur. O căsătorie la biserică oferea un plus de protecție pentru amândoi. Acesta fusese mereu scopul lui – să o știe în siguranță. Căsătoria lor va fi înregistrată. Nimeni nu va mai putea să îl facă pur și simplu să dispară, așa cum plănuia tatăl ei.

Arran își frecă frumoasele lui cizme cu pământ, murdărindu-le și zgâriindu-le dincolo de a mai putea fi reparate și se încălță apoi cu ele. Nu puteau să-i ascundă înălțimea sau umerii lați, dar în hainele care îi veneau strâmte și cu șapca uzată de vizitiu plus cizmele care arătau îngrozitor, măcar va stârni dubii cu privire la identitatea lui. Împreună cu un frate mai tânăr și o mamă șleampătă, poate că vor putea trece neobservați. Nu de către Mary, desigur.

– Sper că nu vă așteptați ca eu să le mai pot curăța pe alea, zise Peter arătând spre cizmele lui Arran în timp ce acesta șchiopătă în jurul căruței.

– Nu. Sunt duse.

– Ei bine, ce credeți?

Lacheul își întinse brațele și se roti încet.

Rochia i se potrivea destul de bine, mai ales cu toate lavalierele pe care i le îndesaseră în decolteu. Mary lungise rochia cât de mult putuse și, deși tot îi ajungea lui Peter doar până la glezne, dacă se cocoșa un pic, nu părea chiar așa scurtă.

– Încearcă să spui bună dimineața, sugeră Arran.

– *Madain mhath*, zise Peter cu voce înaltă și subțire.

– Mai jos. Crawford nu avea o voce de fătălău. Vorbește ca ea.

– *Madain mhath*, repetă lacheul cu vocea cu o octavă mai jos.

– Da, așa e mai bine. De ce vorbești gaelică?

– Pentru că draga ta mamă e scoțiană. Preferă să nu vorbească englezește.

Arran se încruntă la el.

– Campbellii vorbesc gaelică, să știi.

Mary puse o mână pe umărul lui Peter și trase boneta doar un pic ca să îi umbrească fața fără a părea evident.

– Nu toți știu limba. Dar cred că e o idee bună, Peter. Suntem în Scoția, la urma urmei.

– Exersați-vă mersul amândoi, îi instrui Arran, întorcându-se la căruță.

Ea nu fu surprinsă să-l vadă verificându-și cuțitul din cizmă și ascunzând încă unul în cureaua pantalonilor la spate. În timp ce ea și Peter se învârteau în jurul trăsurii în încălțări cu care nu erau obișnuiți, ea își ținu privirea ațintită asupra bărbatului cu care urma să se căsătorească. Un pistol intră într-un buzunar și, după ce el și Howard traseră cuferele de pe căruță, el ascunse o pușcă sub banchetă.

– Pentru un bărbat care nu intenționează să ucidă, ești excesiv de bine înarmat, Arran, observă ea.

– Asta pentru că nu intenționez nici să mor, zise el și-și miji ochii. Îți legeni prea mult șoldurile, fetițo! Un bărbat observă așa ceva. Folosește-ți degetele de la picioare mai mult.

– Dacă mai umblu mult în încălțările astea o să rămân infirm, zise Peter și se opri.

Mary trase adânc aer în piept, așteptarea câștigând în continuare asupra nervozității în bătălia care se dădea în pieptul ei.

– Peter are dreptate. Am exersat destul.

Arran își ridică și-și lăsă umerii.

– Da. Howard, așteaptă aici cu Duffy, Juno și cuferele! Dacă nu ne întoarcem, vinde-le și întoarce-te la Londra sau oriunde dorești să mergi.

– Știu planul, zise Howard și făcu o grimasă, întinzându-i mâna lui Arran. Mult noroc, amândurora. Voi fi aici când vă veți întoarce.

Peter îl bătu pe vizitiu pe umăr.

– Ești un om bun, Howard Howard. Acum hai să terminăm odată! Ajutați-mă să mă urc în căruță!

Odată ce Peter se așeză și-și aranjă fustele, Mary îi întinse buchetul de margarete și de flori de scaieți pe care le adunaseră. Arran se urcă pe banchetă și apoi se aplecă să o ajute să urce. Ținând cont de faptul că era un tânăr vioi și purtător de pantaloni, ea făcu un pas mare și se cocoță pe banchetă.

– Ești pregătită pentru asta, fetițo? o întrebă Arran. Nu e un plan strălucit, dar e singurul care mi-a venit în minte în care nu trebuie să-i evităm pe Campbelli încă trei zile.

– Sunt pregătită. Și-mi place planul tău.

El o apucă de umăr și o sărută.

– Acum sunt și eu pregătit.

Cu un fluierat, puse atelajul în mișcare și manevră cu grijă căruța peste deal și înapoi pe drumul prost. Se întoarseră spre sud, spre Gretna Green.

Mary își simțea mâinile umede și se luptă cu dorința de a le împreuna. În schimb, își lăsă borul pălăriei un pic mai jos și se tolăni pe bancheta tare. Ea și fratele ei o duceau pe mama lor la biserică, ca să pună flori la mormântul tatălui lor și să îl salute pe preot. Asta era tot.

– Avem nevoie de nume? întrebă ea brusc.

– Dacă voi avea vreodată băieți, vreau să le spun Angus și Duncan, zise Peter cu vocea lui straniu de subțire din spatele lor.

– Atunci eu sunt Angus Gilling și tu ești Duncan Gilling, fetițo, interveni Arran. Iar tu ești Una Gilling, Peter.

– Mi-ați zis după câinele lordului Glengask, așa e? bombăni lacheul. Una. Sfântă Bridget!

– E un nume scoțian foarte frumos.

Mary știa ce făcea Arran.

Cu buna lui dispoziție obișnuită, el intenționa să îi țină relaxați cât mai mult timp posibil. Având în vedere că asupra lui vor fi îndreptate tot soiul de arme, ea nu putea decât să îi admire curajul – și să se străduiască să ajute ca planul lor să aibă succes.

Având în vedere entuziasmul fiecărui cuplu de tineri englezi care simțiseră nevoia să fugă la Gretna Green, așezarea era destul de dezamăgitoare la lumina zilei. Nu se califica aproape deloc ca sat, cu cele poate o duzină de case aliniate de-a lungul drumului, cu o singură tavernă și o fierărie. Se zvonea că și fierarul putea să oficieze căsătorii, dar ea și Arran aveau nevoie de biserică.

Și apoi micuța și delicata clădire apăru în raza lor vizuală pe panta unui delușor, chiar deasupra așezării. Fluturii din stomacul ei se transformară în lilieci. Și nu doar pentru că puteau foarte bine să intre într-o capcană. Decizia de a se căsători cu Arran era cea mai importantă pe care o luase vreodată în viața ei. Poate că nu ar fi trebuit să fie așa de sigură precum era, dar pur și simplu nu putea să-și închipuie cum ar fi să nu-și petreacă restul zilelor alături de el.

– Trei cai în spatele tavernei, șopti Peter.

– Presupun că nu ar putea fi doar trei bărbați la micul dejun, zise Mary privind țintă înainte, deși își dorea mai mult decât orice să se întoarcă și să vadă dacă recunoștea caii.

– Ar putea să fie, zise Arran. Alți doi cai sub copacii de acolo sus. Doi, ba nu, trei bărbați. Relaxează-te, frumoasa mea! Poți să fii curioasă în privința străinilor. Nu trebuie să pretinzi că nu îi vezi.

– De ce ești... așa de bun la asta? șopti ea.

El ridică din umeri, ținând atelajul într-un ritm relaxat de plimbare în sus pe pantă.

– Oricine care nu poartă culorile clanului meu poate să-mi vrea răul. Așa am crescut.

Îi aruncă o privire piezișă și îi duse dincolo de bărbați, întorcând trăsura, ca să fie cu fața la coborârea de pe deal.

– Am fost și surprins o dată în spatele liniilor franceze, zise el pe un ton de conversație. A trebuit să fur o uniformă de caporal și să pretind că sunt francez timp de trei zile.

– N-am știut asta, băiete, zise Peter din spatele lor pe un ton surprins și alarmat.

– Nu am spus nimănui. Ranulf... avea destule alte motive de îngrijorare fără să-i mai provoc și eu altele. Brrr, băieți!

Trase de frâie și puse frâna.

Sfinte Dumnezeule, erau aici. Douăzeci de pași distanță până la biserica micuță spoită cu var. Și sub copacii aflați la trei metri depărtare stăteau trei bărbați, toți uitându-se la ei. Simți că i se taie răsuflarea. Unul dintre ei era vărul ei, Arnold Haws. Doamne, Dumnezeule!

– Ajută-mă cu mama, te rog, Duncan? zise Arran sărind jos cu acea grație relaxată a lui.

Da. Ea era Duncan... cumva. Gilling. Duncan Gilling. Care o aducea pe mama sa la biserică să-l vadă pe pastor și să pună flori. Înghiți în sec și coborî încercând să nu pară neajutorată.

Bărbații, cinci la număr acum, se apropiară ușor, dar din ce putea auzi din conversația lor erau în mare parte comentarii disprețuitoare despre țărani murdari și femei urâte din Lowlands. Bietul Peter!

Ocolind căruța, Mary își permise să arunce o privire curioasă sau două pe sub borul pălăriei, bucuroasă că îl lăsase pe Arran să o mânjească cu țărână pe față. Ridică mâna spre Peter, iar cu Arran oferindu-i celălalt braț, lacheul coborî stângaci din căruță.

– Ăia îs englezi? întrebă Peter în gaelică, vocea în continuare nefiind suficient de feminină.

– Așa sunt, Angus? îl secondă Mary când Peter o strânse de braț.

Fusese și el soldat, își aminti ea. Doi războinici, doi munteni pregătiți și pricepuți să o apere.

– Nu știu, Duncan. Nu-i treaba noastră.

Cu Peter între ei, care o strângea cu un braț și în celălalt ducea florile, se îndreptară într-o manieră deloc grăbită, sperau ei, spre ușa bisericii.

– Putem să vorbim cu ei? se auzi ea întrebând și se uită peste umăr la grupul de bărbați.

Charles Calder nu se zărea și nici de tatăl ei nu era vreo urmă. Poate că aveau noroc.

– Nu, zise Peter. Nu vreau să le înveți obiceiurile, Angus. Intră în biserică și fii politicos cu părintele.

– Da, *màthair*, răspunse ea.

Și cu asta intrară în biserica din Gretna Green și se închiseră înăuntru.

Peter rămase cu ea lângă ușă în timp ce Arran se duse să verifice fiecare stranã și intrând pe o ușă laterală în ceea ce trebuia să fie sacristia.

– Dacă nu e aici preotul? șopti ea, cu stomacul strâns de emoție la gândul ăsta.

– Dacă nu e aici, atunci vă căsătoresc chiar eu, declară Peter.

Spre marea ei ușurare, Arran se întoarse un minut mai târziu cu un bărbat înalt și slab cu puf de păr alb deasupra fiecărei urechi.

– Acesta este părintele Leonard, zise el și făcu semn spre bărbatul în robă neagră. A fost de acord să ne căsătorească.

Preotul se opri chiar înainte de primul rând de strane și fruntea lui foarte înaltă se încreți într-o încruntătură.

– Vedem o sumedenie de cupluri aici, zise el cu accent scoțian în glas, toți dornici să-și înceapă drumul comun al vieții. Unii se căsătoresc din dragoste, alții pentru bani. Și fără supărare, doamnă, trebuie să vă întreb de ce acest tânăr viguros a ales să se însoare cu dumneata.

Mary clipi și apoi își dădu seama cum trebuie să fi arătat pentru bietul părinte Leonard. Făcu un pas în față și-și dădu jos pălăria, apoi își scoase agrafele din păr.

– Cu mine vrea să se însoare tânărul viguros, părinte, zise ea.

Părintele păru ușurat.

efuziuni sau dramatism; el va spune da. Ea trebuia doar să-l întrebe.

– Arran.

– Da, iubirea mea?

Ea se uită în ochii lui albaștri precum cerul în Ținuturile Înalte dimineața, și totul în jur dispăru. Nu mai era nimeni în biserică, necazurile nu îi mai așteptau afară. Nu mai erau decât ea și Arran, ținându-se de mână în lumina multicoloră a soarelui.

– Nu ar fi trebuit să te întâlnesc niciodată, începu ea încet. Cu siguranță nu ar fi trebuit să vorbim niciodată. Dar am făcut-o. Și din acea clipă, mi-ai făcut viața mai aventuroasă, înspăimântătoare, amuzantă, toate emoțiile care nu mă atinseseră până atunci. Dar m-ai și salvat, nu doar de o căsătorie pe care nu o doream, ci și de o viață pe care o consideram perfect confortabilă, perfect ordonată, perfect plicticoasă. Ești prietenul și dragostea mea și nu vreau să mai petrec nici o zi fără tine. Își șterse o lacrimă de pe obraz cu mâna liberă. Vrei să te însori cu mine, Arran?

Privirea lui albastră, tăcută, păru să vadă până în adâncul sufletului ei.

– Sfinte Dumnezeule, fetițo, murmură el în cele din urmă. Mă așteptam doar la partea asta din urmă. Ești inima mea și tot restul din mine care mă ține pe acest pământ. Da, Mary. Mă însor cu tine. Aș vrea să-l văd pe cel care ar încerca să mă oprească. Îi luă mâna cealaltă. Iar acum îți pun aceeași întrebare, fata mea frumoasă. Vrei să fii soția mea?

– Da. Cu bucurie.

Părintele Leonard își suflă nasul într-o batistă brodată.

– De regulă nu asist și la partea asta, zise el iute și apoi le făcu semn să stea în fața altarului.

– Eu unde să stau, părinte? întrebă Peter și îi întinse buchetul lui Mary, folosind apoi poala rochiei ca să-și șteargă lacrimile.

- Acolo unde ești, e în regulă, făcu părintele și-și drese glasul. Ne-am adunat azi aici în fața lui Dumnezeu ca să unim aceste două suflete în sfânta căsătorie. Cartea sfântă spune...

Afară se auziră strigăte. Și nu păreau prietenoase.

O, nu!

Alături de ea, Arran era în continuare de granit.

- Părinte, v-aș fi recunoscător dacă ați trece la partea principală a ceremoniei și ne-ați lăsa să semnăm în registru.

- Agitația e din pricina voastră?

- Foarte posibil. Peter, blochează ușa!

- Da, milord. Sumețindu-și fustele, lacheul se grăbi spre spatele micuței clădiri. Nu vă faceți griji, tot pot să fiu martor.

- Părinte, dacă nu vă supărați.

- O, foarte bine. Tu...

- Arran Robert MacLawry, îl informă Arran.

- MacL...O, Doamne!

- Părinte, interveni Mary în timp ce strigătele și vorbele supărate se auzeau tot mai aproape și mai tare. Vă rog să vă grăbiți!

Părintele închise ochii pentru o clipă.

- Tu, Arran Robert MacLawry, o iei pe Mary să fie soția ta? Să o cinstești și să...

- Da. Pentru totdeauna.

- Ah. Și tu, Mary....

- Mary Beatrice Campbell, zise ea.

Chipul părintelui Leonard se făcu cenușiu. Preț de o clipă ea avu impresia că va leșina. Și atunci ce mai puteau să facă? Doamne sfinte!

- Tu, Mary Beatrice Campbell, îl iei pe Arran MacLawry drept soț și stăpân? El se aplecă spre ei. Să renunț la restul?

- Dacă nu vă supărați. Da, din toată inima.

- Atunci, prin puterea conferită mie de Dumnezeu și de Biserica Anglicană, vă declar soț și soție. Se uită

spre ferestre. Sfinții să ne aibă în pază. Sărută-ți mireasa, băiete!

Cu un zâmbet ușor și tandru, Arran o apucă de obraji și apoi se aplecă și-și atinse gura de a ei. Un gest blând și dulce care o făcu să o doară sufletul.

– Ești al meu acum, șopti ea.

– Iar tu ești a mea. Părintele a sărit peste partea cu „să nu mai dezlege nimeni", dar nimeni nu ne va mai despărți Mary Beatrice MacLawry.

Ea îl sărută la rândul ei și îi ținu fața între mâini.

– Nu, n-o vor face.

– Ar fi bine să veniți să semnați în registru, îi îndemnă părintele Leonard pe un ton îngrijorat.

Ea nu putea să-i reproșeze că se temea, acum că știa că sunt implicate clanurile MacLawry și Campbell.

În vestibul, Arran semnă mai întâi, apoi ea și după aceea făcură schimb de locuri, pentru ca lacheul să semneze ca martor al lor. După ce părintele Leonard dată înregistrarea și adăugă semnătura lui, el presără nisip peste cerneală, și ea îi strânse mâna.

– Mulțumesc, părinte Leonard.

– Eu... Cu drag, milady. Dumnezeu să vă aibă pe amândoi în pază. Cu adevărat.

Întorși în partea din față a bisericii, Arran își lipi spatele de ușa bisericii cu brațele desfăcute.

– Fetițo, vrei să fii iar băiat sau să presupunem că am fost descoperiți?

Ea își strânse iute părul și îi dădu lui Peter boneta.

– O să-i facem să muncească, zise ea cu un glas oțelit care o luă și pe ea prin surprindere. Nu vreau să mă predau pur și simplu.

El încuviință din cap spre ea.

– Nu aș îndrăzni să te contrazic, îndrăzneața mea fată, răspunse el, punându-și pălăria lui Howard la loc pe cap.

– Împreună?

Ea luă unul din brațele lui Peter, iar el, pe celălalt.

– Împreună.

capitolul 20

Arran deschise ușile duble ale bisericii. Cei doi bărbați care se aflau în fața lor făcură uimiți un pas în spate.

Ar fi fost mai înțelept poate să-i anihileze înainte să își revină din uimire. În schimb, își puse un braț în jurul lui Peter, de parcă ar fi protejat-o pe bătrâna care pretindea lacheul că este.

– Ai grijă, *màthair*, zise el, nereușind să se convingă pe sine să le ceară scuze celor doi bărbați.

– Despre ce țipă? întrebă Mary într-o imitație reușită a propriului lui accent.

– Nu știu, *bràthair*, răspunse el franc.

Dacă familia Campbell era sigură că au găsit ce căutau, să se ascundă de ei ar fi fost alegerea mai bună. Se uită la unul dintre ei în timp ce oamenii lui se mișcau în jurul lui. Ce s-a întâmplat, deci?

Bărbatul se încruntă și făcu într-adevăr un pas în spate.

– Eu... făcu el și aruncă o privire spre tovarășul său. John?

Cu un pufnet dezgustat, Peter îi îndemnă să se miște, iar bărbații în mod evident surprinși îi lăsară să treacă.

Surprins că reușiseră să înainteze chiar și atât, Arran îi ținu pe toți trei într-un pas ușor grăbit spre trăsura care aștepta.

Dacă putea să îi ducă înapoi spre nord prin sat, măcar aveau o șansă mică să se întoarcă la ascunzătoarea lor de lângă râu.

– Opriți-i, idioților! se auzi de mai jos de pe deal.

Totul se petrecu în același timp, dar măcar Arran păru să aibă claritatea de a înregistra fiecare moment, fiecare acțiune. Marchizul de Fendarrow urca panta, îndemnându-și calul când dădu cu ochii de ei. Alt grup mai mare de călăreți galopă dinspre est, risipindu-i pe Campbelli pe măsură ce înaintau. Purtau culorile clanului MacLawry.

Ursul, își dădu el seama, chiar în timp ce se mișca să se poziționeze între Mary și armele care păreau să apară de nicăieri. Ar fi putut fi ușurat să-l vadă pe muntele de frate mai mic al lui, doar că Ranulf îl trimisese, așa că nu erau aliați. Nu mai erau.

– Stați pe loc! răcni el și scoase un pistol din fiecare buzunar, ațintindu-le spre grupul cel mai apropiat.

Campbellii se opriră brusc, dar nu-și coborâră armele. Peter scoase de undeva de unde Arran nu îndrăznea să se gândească un pistol și îl mișcă încolo și-ncoace ca să obțină un pic de loc în partea cealaltă. Nimeni nu deschisese încă focul, dar avea să se întâmple – cât de curând.

– Înapoi în biserică, mârâi el.

– Părintele Leonard tocmai a blocat ușile, zise Mary direct din spatele lui.

Îi simți mâinile pe spate și apoi constată că ea ținea pumnalul lui de rezervă în mână.

– Atunci cu spatele la perete, decise el, ca să nu ne poată ataca din spate.

– Arran! strigă Ursul, sărind de pe juganul lui cenușiu și doborând trei Campbelli în timp ce pășea spre el.

Blestemând, Arran își mută unul dintre pistoale, ațintindu-l asupra fratelui său și rugându-se ca tânărul înfierbântat să nu insiste.

– Nu te apropia!

– Ce naiba crezi că faci? întrebă Munro, abia încetinindu-și avansul.

– Oprește-te, Ursule! Altfel te împușc.

Fratele său se opri în cele din urmă, pe chip cu o expresie de supărare uimită.

– Ba pe naiba, Arran!

– Afurisit de MacLawry, pleacă de lângă fiica mea! răcni Fendarrow și sări de pe cal, apropiindu-se însă mult mai prevăzător decât o făcuse Ursul.

Nu era nici urmă de Calder, ceea ce pe Arran îl neliniștea.

– Iar eu îți spun să nu te apropii de soția mea! mârâi el drept răspuns.

Îmbrânceala și agitația din jurul lui se schimbă într-un urlet. Se uitau la reluarea războiului complet dintre clanuri, își dădea seama de asta, MacLawry împotriva Campbell. Primul care va muri va da semnalul ultimului moment de pace pe care el și Mary îl vor găsi în Ținuturile Înalte.

Brusc, Mary se puse lângă el.

– Ai venit prea târziu, strigă ea, dându-și jos pălăria și scuturându-și părul.

Slavă Domnului că făcuse asta; nu voia să o confunde cineva cu un bărbat și să o împuște din greșeală.

– Vino de acolo, Mary, acum! strigă tatăl ei.

– Nu! Eu și Arran suntem căsătoriți. Nu poți să-l omori și să pretinzi că nu s-a întâmplat niciodată, pentru că toți oamenii de aici vor ști! strigă ea și flutură pumnalul spre ei.

– Nu vrem să facem rău nimănui, interveni și Arran. Dar, pe Dumnezeu, nu voi permite să intervină nimeni între noi!

– Lovește, dacă vrei să se încheie armistițiul, continuă Mary, la fel de sălbatic ca orice războinic din Ținuturile Înalte și încântătoare chiar și în haină și pantaloni. Dar va trebui să înfruntați furia bunicului meu, ducele de Alkirk. Marele Campbell.

– Așa să fie? se auzi o voce nouă de la marginea luminișului.

Seacă și rece, îi ridică lui Arran părul de pe ceafă.

– Doamne sfinte, șopti Mary.

El riscă o privire spre ea și constată că obrajii ei îmbujorați se albiseră alarmant.

Oamenii din clanul Campbell se mișcară, unii se dădură la o parte în timp ce el trecea printre ei. Toți dădeau din cap a salut și-și plecau capetele, și un pic mai departe de ei, Fendarrow cu spinarea țeapănă arăta de parcă ar fi înghițit un gândac. Un bărbat înalt cu părul alb ca neaua, tuns scurt, umeri drepți și ochi ageri

pe chipul pătrățos apăru în raza lor vizuală. Arran nu avea nevoie să vadă acul cu diamant de la rever sau tartanul verde cu roșu din kiltul lui ca să știe exact cine era.

– Excelență, zise el și lăsă ambele pistoale în jos.

Schimbul nebun de focuri fusese evitat, dar, dacă nu se înșela foarte tare, situația tocmai devenise mult mai periculoasă.

– Am crezut că vă vom întâlni în câteva zile în Ținuturile Înalte.

– Am primit vorbă că tu și nepoata mea vă îndreptați spre nord. Eu și fratele tău se pare că am ajuns la aceeași concluzie – că veți veni aici. Mai ales cu Fendarrow pe urmele voastre.

– Știam că veneau la Gretna Green, Excelență, zise marchizul țeapăn. Nu era nevoie să bați atâta drum până aici.

– Da, totul pare să fie în ordine, comentă și Ursul cu pușca plecată încă în mâini.

– Nu știu cine de unde a venit, zise Arran, dorindu-și ca Mary să se miște înapoi în spatele lui unde putea să se pună între ea și posibilele focuri de armă. Mergeți și faceți pace sau război, dacă vreți. Eu și Mary suntem căsătoriți. Nu vrem decât să fim lăsați în pace.

Marele Campbell făcu câțiva pași cu ei.

– Ai amuțit acum, Muire? întrebă el, folosind varianta gaelică a numelui lui Mary. Acest MacLawry vorbește pentru tine?

– Nu, nu sunt mută, bunicule, răspunse ea. Și da, în chestiunea asta vorbește pentru mine.

– Și împreună ați decis să fugiți spre nord și să riscați un război? Ați decis împreună să-mi aruncați în față alianța cu clanul MacAllister și să înfuriați toate Ținuturile Înalte? Poate că ar trebui să vorbești pentru tine.

– Nu am decis să fugim spre nord, replică ea. L-am sărutat pe Arran, și toată lumea ne-a văzut pe noi și pe lordul Delaveer plecând, iar a doua zi tata a declarat că trebuie să mă căsătoresc cu Charles Calder în schimb.

Arran m-a salvat de la asta și ne-am îndreptat spre nord pentru ca eu să-ți cer ajutorul.

- Ah, făcu Alkirk și-și mută privirea spre Arran. Și tu voiai ajutorul meu, MacLawry?

- Nu. Eu o voiam pe nepoata dumneavoastră. Dar i-am dat cuvântul că o voi aduce la ușa dumneavoastră, indiferent de ce se întâmpla între noi.

- Se pare că între voi s-a întâmplat o nuntă. Fără permisiunea mea.

Arran îi aruncă o privire rece.

- Da.

- Iar dacă nu mă înșel, tu trebuia să te căsătorești cu Lady Deirdre Stewart înainte să începeți această mică vacanță.

Desigur că Campbell auzise de potențiala alianță dintre clanul MacLawry și clanul Stewart. Ce îl înfuria pe Arran era felul în care ducele se referea la fuga lor ca la o vacanță, de parcă nu ar fi avut importanță. De parcă ar fi putut fi ștearsă cu ușurință.

- Așa a fost. Se pare că nici unul dintre noi nu și-a ajutat clanul. Dar dacă aveți impresia că puteți opri...

- Arran. Mary se întinse și îl apucă brusc pe Arran cu mâna stângă. Îl iubesc, bunicule, interveni ea, și nici unul dintre voi nu ne-a lăsat altă opțiune decât să ne ascundem. Am venit în Scoția pentru ca nimeni să nu ne poată despărți.

- Mai există multe feluri de a vă despărți, draga mea, răspunse Alkirk rece.

Degetele ei se strânseră convulsiv. Deja era prea mult ce se întâmpla.

Arran se desprinse de lângă ea și se îndreptă spre Marele Campbell, ignorând armele care se îndreptau spre el în timp ce se apropia.

- Deci ai impresia că poți să stai aici ca un bătăuș și să-ți sperii propria nepoată? Crezi că nu a fost destul de speriată în săptămânile care au trecut, de părinții ei care au încercat mai întâi să o vândă, apoi să o promită unei jivine cu sânge-rece și de cetele de bărbați înarmați care

au vânat-o de la Londra până aici? Mary te adoră și ești cam la o propoziție distanță să calci în picioare respectul ei pentru tine. Din tot ce mi-a povestit despre tine, mă așteptam... la mai mult.

– Nu am ce să răspund unui MacLawry. Mai ales unul care mi-a vânat neamul. Aș putea să pun un glonț între ochi înainte să apuci să clipești.

– Eu te-aș face să clipești, mă gândesc, se auzi o altă voce, mai familiară.

Un armăsar mare, pursânge înaintă prin luminiș și se opri lângă Urs. Ranulf descălecă și continuă să înainteze pe jos, cu privirea ațintită asupra lui Alkirk și cu un Fergus furios și enervat lângă el, ca un câine enorm din infern.

– Sfântă Bridget! rosti Arran. Am venit aici ca să scăpăm de voi toți.

– Atunci ai ales o metodă foarte proastă ca să faci asta, *bràthair*, îi aruncă Glengask cu vocea seacă de furie.

– Ba nu. Voi ați făcut asta. Ați decis un armistițiu și apoi fiecare s-a apucat să-și mărească armatele ca să vă puteți apuca din nou să vă ucideți între voi. Și apoi ne vânați pe noi, pentru ce? Pentru că suntem cea mai bună șansă a voastră pentru o pace adevărată, care să dureze? Ce vreți până la urmă? Pace sau și mai multă vărsare de sânge?

– Ajunge, Arran!

– Da, așa e. Ucideți-ne pe noi, ucideți-vă între voi sau dați-vă mâinile. Astea sunt opțiunile. Mary e soția mea. Va trebui să mă omorâți ca să ne despărțiți. Dădu drumul pistoalelor pe jos. Am terminat cu prostiile voastre cu mândria de clan.

– Glengask, controlează-ți fratele! El a început toată treaba asta băgându-se unde nu avea voie.

Arran o simți mai mult decât o auzi pe Mary pășind încet lângă el. Apoi pumnalul căzu la pământ lângă pistoale și, aproape fără să se gândească, el își împleti degetele cu ale ei.

– Noi am început acest ultim dezastru, zise ea, și vocea îi tremură ușor, tot noi îl vom încheia. Dacă îl ucideți pe Arran, la fel de bine puteți să mă omorâți și pe mine, pentru că, dacă nu o faceți, o voi face eu. Și îți vei omorî și strănepotul, bunicule. Un copil care ar fi cea mai bună șansă a voastră de pace în ultimii o sută de ani. Pentru ambele clanuri.

În timp ce asculta, Arran simți că i se oprește inima și apoi începe să-i bubuie în piept. Se întoarse spre ea, ignorând fețele uluite ale privitorilor.

– Îmi porți copilul în pântec, fetițo? De ce nu mi-ai spus?

– Voiam să-ți spun când ajungeam undeva la loc sigur, răspunse ea încet cu lacrimi în ochii verzi. Dar nu știu dacă asta se va întâmpla.

Din instinct o trase în brațele lui și îi înclină fața ca să-i șteargă lacrimile cu sărutări. Un copil. Un copil al lui. Al lui și al lui Mary. Dacă nu se schimba nimic – și șansele erau foarte mari să nu se schimbe nimic – nu doar că nu va fi prezent să vadă micuțul crescând, dar copilul va avea șanse foarte puține să supraviețuiască luptei dintre clanuri.

Își ridică privirea din nou.

– Spuneți-mi ce vreți amândoi, zise el.

Pentru că, oricare ar fi fost planurile lui, MacLawry și Campbell erau cei care aveau puterea, abilitatea de a îndrepta lucrurile sau să le facă să se transforme în scrum.

– Care e prețul vostru ca să încetați să ne vânați, ca să-mi pot ține copilul în brațe și să nu mă tem că își va pierde tatăl din aceeași prostie din care l-am pierdut și eu pe al meu. Spuneți-mi! Vă rog! Dacă e în puterea mea, voi face să se întâmple.

Ranulf își înclină capul. Se uită intens la Arran, apoi se aplecă încet să-l bată pe Fergus pe capul care mârâia.

– Taci, Fergus!

Câinele se așeză în fund, evident nemulțumit de poruncă, dar disciplinat. Arran însă își ținu capul mândru și brațele strânse în jurul lui Mary care suspina, atât ca să o consoleze, cât și ca să o apere. La urma urmei, nu

era un afurisit de câine, care să urmeze orbește ordinele fratelui său. Nu mai era.

– Vorbele tale sunt foarte diferite de cele pe care mi le spuneai la Londra, zise Ranulf în cele din urmă, pe un ton neutru.

Arran aprobă.

– Da, este. Și îmi dau seama că te-am pus într-o poziție proastă și că te-am judecat nedrept. Am crezut că te plecai în fața englezilor și ne transformai în negustori ca să o mulțumești pe Charlotte. Nu era despre a o mulțumi pe ea, nu-i așa? Ci despre a face un loc unde ea să fie în siguranță.

Marele Campbell îi studia pe cei trei așa cum studia pisica un șoarece. Cu cuțitul din cizmă, Arran se gândea că încă ar putea să-l prindă în gheare pe bătrân dacă era să fie, așa că îi întoarse calm privirea ducelui. Spera că Alkirk își va dea seama că a fi calm și rezonabil nu însemna să fii neajutorat, și că era cât se poate de serios în privința a ceea ce spusese. Asta era ultima șansă a lor și a clanurilor. Dacă nu se rezolva nimic, atunci el și Mary vor porni cât se poate de iute spre coastă. Sau vor muri acum și aici. Nu exista altă opțiune pentru ei dacă șefii de clan nu puteau să vadă dincolo de nasurile lor încăpățânate.

– Așadar, vrei pace, Arran MacLawry? rosti Campbell.

– Da, vreau. Se spune că dumneavoastră și tata ați fost prieteni odinioară, Excelență. Trebuie să fi vrut pace, cel puțin pentru o vreme. Acum a venit timpul să decideți dacă o vreți pe Mary în viața voastră. Se uită la fratele lui. Și tu ai terminat cu mine, Ran? Așa ai zis. Pentru că, sincer, după ce o duceam pe Mary la Alkirk, următoarea mea acțiune era să cumpăr un bilet pentru următoarea corabie spre America.

Ieri asta ar fi fost adevărat, dar acum toată lumea știa unde erau și ce făcuseră. Să se ascundă devenise mult mai dificil.

– Doar nu stai să-l asculți pe banditul ăsta, tată? se răsti marchizul de Fendarrow, îndreptându-se spre micul

grup din luminiș. MacLawry, Campbell sau Jones, nu avea dreptul să plece cu Mary împotriva dorințelor mele. Și ale tale. Aveam planuri. Familia MacAllister nu va mai avea niciodată încredere în noi.

– Iar marea ta soluție a fost ca Mary să se căsătorească cu Charles Calder? răspunse Marele Campbell, ridicând dintr-o sprânceană. Crezi că îl vreau pe nebunul ăla și mai aproape de a deveni șef de clan decât e deja? Presupun că te gândeai că o să stea ca un puiuț la picioarele tale și o să te adore? Ducele pufni. Mary a înțeles despre ce e vorba. Dacă ar fi venit direct să mă vadă pe mine, aș fi pus capăt situației.

Marchizul se înroși.

– Îmi pare rău că nu aprobi alegerea mea. Ea ne-a făcut pe toți de râs și nu am vrut să-i dau ocazia de a înrăutăți lucrurile mai mult și să se încurce cu un MacLawry. Ea nu ar fi putut să se mărite cu el dacă ar fi fost deja căsătorită, și Charles s-a oferit să ajute. Făcu un gest către Arran. Nu se poate să-l vrei pe moștenitorul lui Glengask așa de aproape de tron.

Mary ridică privirea, cu fața udă de lacrimi.

– Eu îl vreau pe Arran, zise ea simplu. Nu vreau să trăiesc fără el. Așa că exilați-mă așa cum ați făcut și cu mătușa Sarah și vom pleca de aici.

– Ai fost acolo, mârâi tatăl ei, mijindu-și ochii și evident în căutarea unei ținte ca să-și verse frustrarea și jena. Te-am avertizat că o să-i dau foc dacă mă minte.

– Mòrag te-a primit? interveni Marele Campbell, cu voce tăioasă peste agitația fiului său.

– Arran a fost rănit când s-a rupt o osie de la trăsura noastră, răspunse ea. Nu trebuie să-i faceți vreo vină; ea nu a vrut să ne lase să intrăm. A făcut tot posibilul să nu fie băgată în seamă de nici un Campbell. Iar tatăl meu i-a spintecat saltelele și draperiile cu cuțitul și i-a spart lucrușoarele prețioase doar pentru că ea nu a reușit să-l oprească.

– Ei bine, zise Alkirk încet. Se pare că propria-mi casă nu e în ordine. El se uită la Ranulf. L-ai trimis pe Munro ca să-l protejezi pe Arran de noi, nu-i așa?

Ranulf aprobă din cap.

– Așa este. De asta am venit și eu. Orice aș crede despre acțiunile lui Arran, el e fratele meu. Nimeni nu-l rănește. Marchizul de Glengask îi aruncă o privire de nepătruns fratelui său și apoi păși direct în fața ducelui. Ce spui, Alkirk? Încercăm să vedem unde vor aceștia doi să ne conducă sau rămânem neclintiți în mlaștina noastră până nu mai e nici un bărbat în picioare?

Cu asta îi întinse mâna dreaptă ducelui.

Arran trase adânc aer în piept.

În toate scenariile lui nu se gândise niciodată că Ranulf va fi cel care va oferi pacea. Și cu siguranță nu fără să obțină vreun avantaj strategic pentru clanul MacLawry. Dar iată-l stând acolo, înconjurat atât de oamenii clanului MacLawry, cât și de cei ai clanului Campbell, fiecare dintre ei privind după un semn de slăbiciune la șefii lor de clan.

Marele Campbell se uită la Ranulf. Dacă ignora mâna întinsă, tot ce mai puteau spera Arran și Mary era exilul. Dacă se întorcea cu spatele, urma vărsare de sânge. Arran simți cum Mary se cutremură, și el se încordă, gata să acționeze.

În cele din urmă, ducele de Alkirk făcu o jumătate de pas în față și luă mâna lui Ranulf într-a sa.

– *Guaimeas,* zise el. Pace. Își întoarse atenția spre Arran și Mary. Avem o nuntă de sărbătorit.

Bărbații din jurul lor izbucniră în urale, ecoul cuvintelor răsunând în gaelică și engleză. Pace.

– Slavă Domnului, murmură Arran și o sărută pe Mary.

Ea își înfipse degetele în brațele lui și îl sărută cu o pasiune care îl făcu să vrea să se lase la pământ cu ea.

– Ai reușit, șopti ea lângă gura lui.

– Nu. Noi am reușit. Ți-am spus că nici un bărbat nu poate să reziste expresiei hotărâte din privirea ta.

Ea zâmbi.

– Am vorbit cât se poate de serios.

– La fel și eu.

– Ei bine, zise Marele Campbell, am dat mâna. Acum aș vrea să vorbesc ceva cu nepoata mea și să-i urez toate cele bune.

Lui Arran nu-i plăcea asta; toți oamenii aceia le aduseseră numai necazuri în ultimele săptămâni. Dar Alkirk dăduse mâna, iar în Ținuturile Înalte asta te lega mai mult decât orice lege.

– E decizia lui Mary, zise el cu voce tare, dându-i drumul cu reținere.

Mary îl împinse de umăr.

– Du-te și te împacă cu frații tăi, murmură ea și se duse câțiva pași mai încolo ca să vorbească cu bunicul ei.

Cel puțin nu îi spusese să-și ceară scuze, dar probabil că va trebui să o facă. Măcar pentru o parte. Îndreptase un pistol încărcat spre Ursul, pentru Dumnezeu! Se îndreptă de spate și se duse spre locul unde stăteau amândoi.

– Îmi pare rău că am îndreptat pistolul spre tine, Ursule, zise el tărăgănat.

– Pentru asta îți ceri scuze? bubui vocea fratelui său mai tânăr. Dispari, auzim că ai răpit-o pe nepoata favorită a lui Campbell, apoi te apuci și te însori cu ea, și tu îți ceri scuze pentru un pistol. Scuturând din cap, Munro îl învălui într-o îmbrățișare de urs. Am crezut că te-am pierdut, Arran.

Arran îl strânse și el în brațe. Ursul avea un temperament vulcanic, dar era și deosebit de generos. Astăzi se va considera norocos că îi găsise latura generoasă.

– Așa am crezut și eu pentru moment, răspunse el.

– Te-ai însurat cu o fată în pantaloni. Și Peter Gilling poartă rochie.

– Da, zise Arran și se îndreptă din nou. A fost o zi lungă.

– Și nu e nici măcar prânzul, comentă Ranulf. De ce nu mi-ai spus cât de mult ții la fată?

– Am încercat să-ți spun. N-ai vrut să asculți, zise Arran și trase aer în piept. Știu acum că încercai să găsești o cale ca să-ți protejezi logodnica și că nu a ajutat că trebuia să ne cauți pe mine și pe Mary.

El făcu o grimasă.

– Am înțeles greșit. Pentru asta îmi cer scuze. Dar nu-mi cer scuze că am scăpat de Deirdre Stewart. Dacă nu vrei să mă ierți, așa să fie, dar am vrut să știi.

– Ar fi trebuit să te ascult mai bine, Arran, răspunse Ranulf. Iubirea e foarte complicată.

– Da, cu asta sunt de...

Ceva fierbinte se lovi de brațul lui. O jumătate de secundă mai târziu răsună un foc de armă pe panta dealului. Arran se clătină într-o parte, cu umărul în flăcări. Ranulf îl apucă în timp ce cădea în genunchi, în vreme ce Ursul se puse între ei și sunet și ridică pușca.

O auzi pe Mary țipând, și apoi ea era în genunchi lângă el, trăgând de haină și rupându-i mâneca.

– Cine a făcut asta? urlă ea. Cine a făcut asta?

– Am crezut că aveam un plan, se auzi vocea lui Charles Calder.

Arran se uită peste capul lui Mary să vadă cum vărul ei dă drumul pistolului gol pe jos și scoate altul din buzunar.

– Arran MacLawry dispare, mituim preotul să ardă paginile din registru și eu devin ginerele lui Fendarrow.

– Pune-l jos! îi porunci Mary.

– Cineva va face așa cum am stabilit, chiar dacă sunt doar eu.

El ridică pistolul și îl îndreptă spre Arran, cu Mary în fața lui.

Arran o apucă și o trase la pământ, oferindu-i lui Calder spatele. Chiar dacă el nu va trăi să-și vadă copilul, ea o va face. Trebuia.

O altă împușcătură răsună în aer, iar Arran se încordă așteptând ca glonțul să îi străpungă coloana. Nimic. Încă ținând-o pe Mary, deși ea se lupta să se ridice, se uită peste umăr.

Charles Calder zăcea în iarbă, gemând și ținându-se de coapsa stângă. De fiecare parte a lui o duzină de arme erau îndreptate spre el, dar doar cea a ducelui de Alkirk fumega. Marele Campbell lăsă încet pistolul în jos.

– Nici un afurisit de nepot al meu nu va începe un război pe care eu tocmai l-am încheiat, declară el. Duceți-l la fierar și puneți un fier încins acolo și aveți grijă să-l doară, băieți. Apoi dădu cuiva pistolul și se apropie. N-ai murit, da, MacLawry?

– Nu. N-ai de gând să mă înfierezi și pe mine, nu-i așa? Cred că un bandaj ar fi mult mai bun, zise Arran și se ridică cu ajutorul lui Mary. Mulțumesc.

Marele Campbell aprobă din cap.

– Hai să te ducem la tavernă și să te bandajăm! Arnold, du-te și spune-i hangiului să scoată cel mai bun whisky și ia pe cineva cu tine să îi găsească lui Mary o rochie potrivită.

– Mă voi ocupa, Excelență.

– Și găsește-ne un cimpoier. Nu putem să sărbătorim o nuntă fără cimpoaie.

– Imediat, bunicule!

Ridicându-se în picioare, Arran o lăsă pe Mary să îi tragă brațul peste umărul ei.

– Pot să merg, să știi, murmură el.

– Poate că vreau doar să fiu în brațele tale, șopti ea zâmbind. Te iubesc, Arran MacLawry.

– *Tha gaol agam ort*, răspunse el. Te iubesc, fata mea dulce și frumoasă.

Ea își sprijini capul de al lui.

– Avem mult mai multe de sărbătorit decât o nuntă, nu-i așa? Un copil, prima pace din ultimii patru sute de ani între clanurile noastre, faptul că ne-am recuperat familiile? Am uitat ceva?

Arran o sărută pe tâmplă.

– Nu cred. Dar în seara asta voi sărbători doar că ești a mea. Pentru totdeauna. Tot restul e... zer.

Mary râse și îl sărută și ea, fata lui îndrăzneață din Tinuturile Înalte.